சௌந்தர கோகிலம்

BY

VADUVUR K. DURAISWAMI AYYANGAR, B. A.

PUBLISHERS

B. RATHNA NAYAGAR & SONS,

GEORGE TOWN, MADRAS.

All Rights Reserved]

[Price Rs. 2—0—0.

சௌந்தர கோகிலம்

முதல் பாகம்

நூலாசிரியர் :

வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார், B. A.,

ஆறாம் பதிப்பு

B. இரத்தின நாயகர் அண்டு ஸன்ஸ்,

புத்தக வியாபாரிகள்,

ஜி. டி., சென்னை.

காபிரைட்]

1951

[விலை ரூ. 2-0-0

PRINTED AT THE
THIRUMAGAL VILASAM PRESS
G. T. MADRAS.

Copy Right and Rights of Translation in any other Language, strictly reserved by the Publishers.

ஓம்:

சௌந்தர கோகிலம்

1-வது அதிகாரம்

விநோதத் திருட்டு

"முதலியாரே! நானும் எத்தனையோ ஊர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன், இருந்தாலும், இந்த சென்னப்பட்டணம் கெட்டதுபோல, இவ்வளவு அதிகமாக, வேறே எந்த ஊரும் கெடவில்லை. ஐயா! திருட்டு, புரட்டு, சூது, வாது, மோசம், நாசம், அநாசாரம், விபசாரம் முதலிய சகலமான அக்கிரமங்களும் இந்த ஊரிலேதான் உற்பத்தியாகின்றன. ஜாதி கிடையாது; சமயம் கிடையாது; நாணயமென்பது மருந்துக்கும் அகப்படாது. பணம், பணம், பணம் என்று பகலிலும் ராத்திரியிலும் தியானம் செய்து, அந்தப்பெரும் பேய்க்கே அடிமையாகி, ஈவிரக்கம், பச்சாதாபம், தயை, தாக்ஷணியம், தானம், தருமம் முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் கொஞ்சமும் இடங்கொடாமல், கேள்விமுறை யில்லாமல், அவனவன் நினைத்தபடி அக்கிரமம் செய்கிறதும், கண்ணுக்கெதிரிலேயே ஒருவனுடைய பொருளை இன்னொருவன் அபகரித்து விடுகிறதும், எப்படிப்பட்ட புத்திசாலிகளையும் ஒரு நொடியில் ஏமாற்றி விடுவதும், வேறே எந்த இடத்திலேயாவது நடக்கக்கூடிய விஷயங்களா? இன்றைய தினம் காலையில் சுமார் எட்டு மணி சமயத்தில் சைனு பஜார் தெருவில் ஓர் அக்கிரமம் நடந்திருக்கிறது! ஆகா! அதை என்னவென்று சொல்லுவேன்! இந்த ஊரில் அந்தத் தெருவிலே தான் ஜனங்கள் எப்போது பார்த்தாலும் தேர்க்கூட்டம், திருவிழாக் கூட்டம்போல நிறைந்து, தேனடையில் ஈக்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருப்பது போல இருப்பார்கள். அந்த இடத்துக்கு ஓர் அடி தூரத்திலே தான் **போலீஸ் ஸ்டேஷன்** இருக்கிறது; கடைக்குக் கடை போலீஸ் புலிகள் மீசைகளை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டு கையும் தடியுமாக நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லாருடைய கண்ணுக்

கும் எதிரில் பட்டப்பகலில் இவ்வளவு பெரிய காரியம் நடந்திருக்கிறதே! இந்த ஆச்சரியத்தை என்னவென்று சொல்லுகிறது!'' என்று டிராம் வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு நாயுடு, தமக்கெதிரில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு முதலியாரைப் பார்த்து மிகுந்த வியப்போடு கூறினர்.

அதைக் கேட்ட முதலியார் தமது வாயில் வைத்திருந்த சுருட்டை அப்புறம் இப்புறம் திருப்பி, அதன் முனையிலிருந்த சாம்பலைத் தமது சுண்டுவிரலின் நகத்தால் தட்டிவிட்டுப், புப், புப், என்று இரண்டு மூன்று முறை இழுத்தபின், சுருட்டைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, நிதானமாகப் புகையை வெளியில் விடுத்தவராய் நாயுடுவை நோக்கி அலட்சியமாகப் பேசத்தொடங்கி, “ஆமைய்யா! நீர் பேசுவீர். ஊரை அடித்து உலையில் போடுவது போல, ஏழை ஜனங்களுடைய வரிப்பணத்தையெல்லாம் பிடுங்கி, இந்த கவர்ன்மெண்டு ஆபீசில் மாதம் பிறந்தால் உமக்கு இருநூறு முன்னூறு சம்பளம் கொடுத்து விடுகிறார்கள். உமக்கு என்ன கஷ்டம் தெரியப்போகிறது! உமக்குக் கொடுக்கிறதுபோல, ஒவ்வொருவனுக்கும் யாராவது பணங் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால், ஒருத்தனும் திருடவும் மாட்டான்; உம்மைப் போலவே ஒவ்வொருத்தனும் மற்றவர்களுக்கு நீதி போதித்துக் கொண்டுதானிருப்பான். போமையா போம். இதெல்லாம் என்ன பேச்சு! ஊரினுடைய நிலைமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் பேசுகிற பேச்சு உப்புக் காகுமா புளிக்காகுமா! ஜனங்கள் பிழைக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கிறார்கள். பணம் இருக்கிற இடமோ தெரியவில்லை. மனிதன் தனக்கு வேண்டிய சோற்றுக்கும் துணிக்கும் பணம் செலவழிப்பதன்றி, அவன் உள்ளே இழுக்கும் மூச்சுக்காற்றுக்கும், குடிக்கும் தண்ணீருக்கும், நடக்கும் பாதைக்கும்கூட பணம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ரூபாய் ஒன்றுக்கு இரண்டரைப்படி அரிசி கிடைப்பது கூட அருமையாக இருக்கிறது. மனிதன் எந்தப்பக்கம் திரும்பினாலும் பணத்தை நீட்டிக் கொண்டே திரும்பவேண்டி இருக்கிறது. இதற்குமுன் ஒரு ரூபாய் கொடுத்த சங்கதிக்கு இப்போது மூன்று ரூபாய் கொடுத்தாலும் ஒன்றுக்குப் பாதிதான் கிடைக்கிறது. குழந்தை குட்டிகளோ வஞ்சனையில்லாமல் பிறந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். ஜனங்கள் சாகவும் மாட்டாமல் பிழைக்கவும் மாட்டாமல் தவிக்கிறார்கள். அவர்கள் நியாயமான வழியில் சம்பாதிக்கிற சம்

பாத்தியம் கால் வயிற்றுக்குக்கூட வருகிறதில்லை. அப்படியிருக்க, திருடாமலும், பொய் சொல்லாமலும், மோசம் செய்யாமலும் வேறே எப்படித்தான் காலக்ஷேபம் செய்கிறது!" என்று மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு பேசினார்.

அதைக் கேட்ட நாயுடு, முதலியாரைப் புரளி செய்பவர்போல, வார்த்தைகளை நீட்டி நீட்டிப் பேசத் தொடங்கி, "அப்படியா! முதலியார் சொன்னது நூற்றில் ஒரு பேச்சு! ஜனங்களெல்லாரும் பிழைக்க மாட்டாமல் தவிக்கிறார்களோ!! ஒவ்வொருவனும் செய்கிற அநாவசியச்செலவுகளைப்பார்த்தால், ஜனங்கள் தவிக்கிறதாக யாரும் சொல்லவே மாட்டார்கள். இந்த ஊருக்குள் 15-நாடகக் கொட்டகைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும், தினமொன்றுக்கு ஆயிரம் ஆயிரத்தைன்னூறு ரூபாய் வசூலாகிறது! பயாஸ்கோப் நடக்கும் இடங்கள் சுமார் 7, 8, இருக்கின்றன. அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் தினம் இரண்டு, அல்லது, மூன்று காட்சிகள் காட்டப்படுகின்றன. ஒவ்வோர் இடத்திலும் ஒரு நாளைக்கு சுமார் ஆயிரம் ரூபாய் வசூலாகிறது. அதுவும் தவிர, இந்த ஊரில் வேசைகளும், தாசிகளும், சுமார் இருபதினாயிரம் பேர் இருப்பார்கள். அத்தனை பேருக்கும் நாளொன்றுக்கு ரூபாய் ஐந்து முதல் இருபது வரையில் வருமானம் கிடைக்கலாம். இன்னம் சூதாடும் இடங்கள் ஆயிரக்கணக்கிலிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒவ்வொரு தினத்திலும் கையாளப்படும் பணத்தொகையோ கணக்கிலடங்காததாக இருக்கிறது. சிவில் கோர்ட்டுகளிலும், மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரிகளிலும், மிட்டாய்க் கடைகளிலும், கள்ளு சாராயக் கடைகளிலும் வெள்ளைக்காரர்களுடைய கம்பெனிகளிலும், ஒவ்வொரு நாளிலும் செலுத்தப்படும் கப்பப் பணத்தொகைகளை ஓர் ஆற்றின் ஜலத்துக்கு சமமாகச் சொல்லலாம். இப்படியெல்லாம் நூற்றுக்கணக்கான கெட்ட வழிகளில் ஒவ்வொரு நாளும் இந்த ஊரிலுள்ள ஜனங்களால் அநாவசியமாக அழிக்கப்படும் பணத்தொகைகளைக் கணக்கிட்டால், அது எத்தனையோ லக்ஷக்கணக்கில் ஆகும். அப்படி இருக்க, ஜனங்கள் பிழைக்க மாட்டாமல் தவிக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வந்துவிட்டார் முதலியார்; நியாயமான வழியில் சம்பாதித்து, அவசியமான செலவுகளை மாத்திரம் செய்துகொண்டு காலந் தள்ளுகிற யோக்கியமான ஜனங்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்படித் திருட்டிலும், புரட்டிலும் இறங்குகிறதே இல்லை. ஆனால் வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவு

செய்து, கூத்துக்கும் கூத்திக்கும், குடிக்கும் கொடுப்பதற்காக, இப்படிப்பட்ட மோசங்களில் இறங்குகிற சோம்பேறிகள் தான் பெரும்பாலோராகப் பெருகிவிட்டார்கள். இதில் இன்னொரு விசேஷம் இருக்கிறது. ஒரு மிருக காட்சிச் சாலையில் எத்தனையோ வகையான மிருகங்களை யெல்லாம் பிடித்து அடைத்து வைத்திருப்பதுபோல, இந்த ஊரில் எத்தனை ஜாதி மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் தெரியுமா! இங்கிலீஷ்காரர்கள், பிரஞ்சுக்காரர்கள், ஜெர்மானியர்கள், ஜப்பானியர்கள், சைனுக்காரர்கள், பர்மாக்காரர்கள், மலாயிதேசத்தார், அராபியர்கள், காபூலிகள், பஞ்சாபியர்கள், வங்காளத்து பாபுகள், பம்பாயிக்காரர்கள், பார்சீ ஜாதியார்கள், குஜராத்திகள், மார்வாரிகள், கொங்கணர் மலையாளத்தார், தெலுங்கர், சௌராஷ்டியர், கன்னடர், தமிழர், துருக்கர் முதலிய சகலமான ஜாதி ஜனங்களும், இந்த ஊரில் இருக்கிறார்கள். எல்லா தேசத்திலுமுள்ள திருட்டுகளும் புரட்டுகளும் சாமர்த்தியங்களும் இந்த ஊரில் வந்து அற்றுப்போகின்றன. அதனாலேதான் இந்த ஊருக்கு அயோக்கியத் தனத்தில் இவ்வளவு பெருத்த கீர்த்திப் பிரதாபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்றார்.

முதலியார் தமது வாதத்தை நிறுத்தினாலும் வாயிலிருந்த சுருட்டை மாத்திரம் இலேசில் விடுகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறவர்போல, அதைத் தமது பல்வரிசைகளினிடையில் வைத்து இடுக்கிக்கொண்ட வண்ணம் வழ வழ கொழ கொழ வென்று வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்தி மிகுந்த ஆத்திரம் கொண்டவர் போலத் தமது கைகளை நீட்டி நீட்டிப் பேசத் தொடங்கி, "அடே என்ன ஐயா இவர் இப்படிப் பேசுகிறார்! வீட்டுக்கு வீடு வாசல் இருக்கிறதைய்யா! திருடர்களும் மோசக்காரர்களும் இந்த ஊரில் மாத்திரந் தான் இருக்கிறார்களோ? மற்ற ஊர்களில் இல்லையோ? வெளியூர்களில் ஆயிரம் ஜனங்களுக்கு, ஐம்பது பேர் அயோக்கியர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த ஊரில் ஆறு லக்ஷம் ஜனங்களுக்கு முப்பதாயிரம் பேர் அயோக்கியர்கள் இருக்கிறார்கள். கணக்கு சரியாகத்தானே போகிறது; வெளியூர்களில் மனிதர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ராத்திரி காலங்களில் கன்னக்களவும், வழிப்பறியும், மாடு பிடியும் நடந்தால், இங்கே பகற்காலங்களில் விழித்திருக்கும்போதே ஒருவரையொருவர் ஏமாற்றுகிறார்கள். எது ஆண்மைத்தனமான திருட்டு? ஆனால் இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் உடனுக்குடனே பகிரங்கப்படுத்த வெளியூர்களில் பத்திரிகைகள் இல்லை; இந்த ஊரிலிருந்து

வெளியாகும் பத்திரிகைகள் இடத்தை நிரப்புவதற்காக, இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் உடனுக்குடனே அச்சடித்து வெளிப்படுத்தி விடுகின்றன. அவ்வளவுதான் வித்தியாசம். அதனாலேதான் இந்த ஊருக்கு இவ்வளவு கீர்த்திப்பிரதாபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது'' என்று கூறினார்.

அப்போது, அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு செட்டியார் புன்சிரிப்போடு நாயுடுவை நோக்கி, ''ஐயா நாயுடுகாரு! யாரோ அயோக்கியர்கள் என்னவோ காரியம் செய்துவிட்டால், அதைப்பற்றி நீங்களேன் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளுகிறீர்கள்? அதோடு விடுங்கள் சைனாபஜார் தெருவில் ஏதோ திருட்டு நடந்ததாகப் பேசிக்கொண்டீர்களே அதன் விவரம் என்ன? நான் ஒரு வேலையாக சைதாப்பேட்டைக்குப் போய்விட்டு இப்போதுதான் வருகிறேன். எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள் கூடிக்கூடி நின்று இதே பேச்சாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விஷயம் இன்னதென்பது எனக்கு விளங்கவில்லை'' என்றார்.

உடனே நாயுடு சாந்தமடைந்தவராய் செட்டியாரைப் பார்த்து ''அந்த வேடிக்கையை என்னவென்று சொல்லுகிறது! அடடா! திருடர்கள் எப்படிப்பட்ட அதிசயமான தந்திரம் செய்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா! நினைக்க நினைக்க மகா ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! சைனாபஜாரிலும் அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள சௌகார்பேட்டையிலும் கோடீஸ்வரர்களான எத்தனையோ வியாபாரிகளும் முதலாளிகளும் இருக்கிறார்கள். அந்த இடத்துக்கு காலை எட்டு மணிக்கு ஒரு தபாற்காரன் வருகிறது வழக்கம்; அவன் கொண்டுவரும் மணியார்டர் தொகைமாத்திரம் ஒரு சுமார் இருபதினாயிரம் ரூபாய் இருக்கும்; அது தவிர, விலையுள்ள நகைகளும், பெருத்த பெருத்த நோட்டுகளும் வைத்து ரிஜிஸ்டர், இன்ஷியூர் முதலிய செய்யப்பட்ட கடிதங்களும் ஏராளமாக வரும்; அந்த இடம் ஜனங்கள் நிறைந்த நல்ல பந்தோபஸ்தான இடமாகையால், தபால் இலாகாதாரர்கள், ஒரே ஒரு தபாற் சேவகனிடத்திலேதான் அவ்வளவு விலையுயர்ந்த உருப்படிகளையும் கொடுத்து அனுப்புவது வழக்கம். அந்த ஏற்பாடு நெடுங்காலமாக நடந்து வருகிறது. அந்தத் தபாற்காரனுக்கு எவ்வித அபாயமும் நேர்ந்ததில்லை. இன்று காலையிற் அந்த தபாற்காரன் ஏராளமான மணியார்டர் பணத்தையும், இன்ஷியூர், ரிஜிஸ்டர்களை

யும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு அவைகளை பட்டுவாடா செய்து கொண்டிருந்தவன் திடீரென்று காணப்படவில்லை. அவன் தனது வேலையை முடித்துக்கொண்டு மறுபடி பகல் $11\frac{1}{2}$-மணிக்குத் தபாற் சாலைக்குப் போகவேண்டியது கட்டாயமான ஏற்பாடு. அங்கேயும் அவன் போய்ச் சேரவில்லை. தபாற் சாலையின் அதிகாரி 12-மணி, 1-மணி வரையில் பார்த்துவிட்டு, மிகுந்த கவலையும் கலக்கமு மடைந்து, தமது சிப்பந்திகளையெல்லாம் அனுப்பி, அந்தச் சேவகன் போகவேண்டிய இடம் முழுவதிலும் தேடிப்பார்க்கச் செய்தார். காலையில் வந்தவன், ஆரம்பத்திலுள்ள நாலைந்து வீடுகளுக்கு மாத்திரம் மணியார்டர் முதலியவற்றைக் கொடுத்ததாகவும், அதற்குமேல் எவருக்கும் பட்டுவாடா செய்யவுமில்லை, அப்புறத்தில் வரவுமிலலை யென்றும் சிலர் சொல்லக் கேள்வியுற்ற சிப்பந்திகள் திரும்பிவந்து அந்த விவரத்தைத் தபாற்சாலை அதிகாரியிடத்தில் தெரிவித்தனர்.''

அதைக்கேட்ட தபாற்சாலையின் அதிகாரி மிகுந்த திகிலும் திகைப்பு மடைந்து உடனே போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும், தமது மேலதிகாரிகளுக்கும் அறிக்கை செய்துகொள்ள, உடனே போலீஸ் அதிகாரிகளும், தபால் இலாகா அதிகாரிகளும் வந்து கூடினர்; அவ்வாறு வந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் தபால் இலாகா இன்ஸ் பெக்டர்களும் அந்தத் தபாற் சாலையின் போஸ்டு மாஸ்டர், குமஸ்தா முதலியோருடைய வாக்கு மூலங்களை வாங்கிக் கொண்ட தன்றி, இன்றையதினம் யார்யாருக்கு மணியார்டர், இன்ஷியூர் முத லிய உருப்படிகள் வந்திருந்தன என்பதற்கும் ஒரு ஜாப்தா வாங்கிக் கொண்டனர்; அந்த இடத்தில் பட்டுவாடா செய்து பழகிய வேறொரு தபாற்காரனிடத்தில், அந்த ஜாப்தாவைக் கொடுத்து, அவன் எந்த வரிசையாகப் பட்டுவாடா செய்து கொண்டுபோவானோ, அந்த வரிசையாகவே தங்களை அழைத்துக் கொண்டு போகும்படி சொல்ல, அவன் அந்த ஜாப்தாவில் குறிக்கப்பட்ட மணி யார்டர் முதலியவைகளை வரிசையாக எப்படி கொடுத்துக்கொண்டு போவானோ அப்படியே அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போனான். அப்படியே அவர்கள் நாலைந்து வீடுகளுக்குப்போய், அன்றைய தினம் வந்திருந்த உருப்படியை அந்தந்த விலாசதார் வாங் கிக்கொண்டாரா என்பதை விசாரித்துக்கொண்டே போனார்கள். ஐந்தாவது விலாசதாரின் வீடுவரையில் யாவரும் தத்தம் உருப்படி

களை வாங்கிக்கொண்டதாக ஒப்புக்கொண்டனர். போலீசாரும் மற்றவரும் இன்னமும் அப்பால் நடந்து ஆறுவது விலாசதாருடைய வீட்டுக்குப் போனார்கள். அந்த வீடு விசாலமான இரண்டு கட்டுகளுள்ள பெருத்த மெத்தைவீடு. அதன் வாசற்கதவு மூடி வெளியில் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டின் கதவில் 1525:என்ற இலக்கம் காணப்பட்டது. அந்த விலாசதாருக்கு அன்றையதினம் 10-ரூபாய்க்கு மணியார்டர் வந்திருந்தது. அந்த விலாசதாருடைய பெயர் கந்தசாமி முதலியார் என்று அவர்களுடைய ஜாப்தாவில் இருந்தது. ஆகவே, அந்த வீட்டிலிருந்த கந்தசாமி முதலியார் அந்த வீட்டின் கதவை மூடிப் பூட்டிக்கொண்டு எப்போது வெளியிலே போனாரென்பதையும், எப்போது திரும்பி வருவாரென்பதையும் அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டு, போலீசார் அண்டை வீட்டுக்காரர்களை அழைத்து, கந்தசாமி முதலியாரைப்பற்றிய விவரங்களைக் கேட்க, அவர்கள் தமக்கொன்றும் தெரியாதென்று சொன்னதோடு அந்த வீடு காலியாகி ஒரு மாச காலமாகப் பூட்டப்பட் டிருந்ததாகவும், நேற்றையதினம் யாரோ ஒருவர் அதைத் தாம் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு கதவைத் திறந்து கொஞ்சநேரம் உள்ளே இருந்துவிட்டுப் போனதாகவும், மறுபடி இன்றையதினம் காலையில் கதவு திறந்து வைக்கப்பட் டிருந்ததாகவும், அதன்பிறகு கதவை எப்போது, யார் பூட்டினார்களென்பது தங்களுக்குத் தெரியாதென்றும்! தபாற்காரன் அந்த வீட்டில் மணியார்டர் பட்டுவாடா செய்தானா இல்லையா என்பதைத் தாங்கள் கவனிக்கவில்லை என்றும் சொன்னார்கள்."

"அதைக்கேட்ட போலீசார் அந்த வீட்டைப்பற்றிய விசாரணையை அவ்வளவோடு நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, அதற்கு அப்பாலிருந்த விலாசதார்களிடம் போய், அவர்கள் தத்தம் உருப்படிகளை வாங்கிக்கொண்டார்களா என்பதை விசாரிக்க, அவர்கள் எல்லோரும், தபாற்காரன் தங்களுடைய ஜாகைக்கு வரவில்லை யென்றும், தங்களுடைய உருப்படிகள் கொடுக்கப்பட வில்லையென்றும்: தபாற்காரனையே தாங்கள் இன்றையதினம் பார்க்கவில்லை யென்றும் சொல்லி விட்டார்கள், ஆகவே, முதலில் விசாரிக்கப்பட்ட ஐந்து விலாசதார்களுக்கு மாத்திரமே உருப்படிகள் பட்டுவாடா செய்யப் பட்டிருந்தன வென்றும், அதற்குமேல் பட்டுவாடா செய்யப்பட வில்லையென்றும் அவர்கள் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டார்கள்,

ஆகையால், ஐந்தாவது விலாசத்துக்கு சம்பந்தப்பட்ட வீட்டுக்கும் ஆறாவது விலாசத்துக்கு சம்பந்தப்பட்ட வீட்டுக்கும் இடையில் தபாற்காரன் ஒருகால் பணத்தொகையோடு ஓடிப்போயிருக்கவேண்டும், அல்லது, அவனுக்கு ஏதாவது விபத்து நேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயமாயிற்று. அந்த இடத்தில் ஏதாவது சந்து, அல்லது, தெரு குறுக்காகப் போகிறதா என்பதைப் போலீசார் கவனித்தனர். எதுவும் போகவில்லை. தபாற்சேவகன் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போக நினைத்திருந்தால், ஐந்து விலாசம் வரையில் வந்து பட்டுவாடாச் செய்த பின் திரும்பிப்போகாமல், ஆரம்பத்திலேயே போயிருப்பது சுலபமானதாகையால், அவனே ஓடியிருக்க மாட்டானென்றும், பிறராலேதான் அவனுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும் போலீசாருக்கு ஒருவகையான சந்தேகமுண்டாயிற்று; ஆகையால், அவர்கள் ஐந்தாவது விலாசதாரிடம் மறுபடி ஒரு முறை போய் அவனிடத்திற் பற்பல கேள்விகளை நன்றாகக் கேட்டு, அவனிடத்திலிருந்த மணியார்டர் கூபனை வாங்கிப் பார்த்தனர். அவ்விடத்தை விட்டபின் தபாற்காரன் அடுத்த வீட்டுக்குள் போனானென்பதையும், அந்த விலாசதாரிடத்தில் போலீசார் அறிந்துகொண்டனர். ஆகவே, அடுத்த வீடாகிய ஆறாவது விலாசதாரைக் கண்டு விசாரித்தே தீரவேண்டுமென்று உறுதிசெய்து கொண்ட போலீசாரும் மற்றவர்களும் அந்த வீட்டிற்குப் போய் வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து, கந்தசாமி முதலியாருடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு ஒருமணி நேரம் கழிந்தது. அப்போதும் கந்தசாமி முதலியார் திரும்பி வரவில்லை. அதற்குள் போலீசாருக்கு இன்னொரு யோசனை தோன்றியது. அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் யார் என்பதை விசாரித்தறிந்து கொண்டு அவரிடத்தில் போய்க் கேட்டு கந்தசாமி முதலியாருக்கு என்ன தொழில், அல்லது, உத்தியோகம் என்பதை அறிந்து கொண்டால், அவர் போயிருக்குமிடத்தை அறிந்து கொள்ள அநுகூலப்படுமென்று நினைத்தவர்களாய் அந்த வீடு யாருடையதென்பதை விசாரிக்க, அது பக்கத்துத் தெருவிலிருந்த நம்பெருமாள் செட்டியார் என்ற ஒரு வர்த்தகருடைய வீடு என்பது தெரிந்தது. உடனே ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டரும் சில ஜெவான்களும் ஒரு தபால் இன்ஸ்பெக்டரும் நம்பெருமாள் செட்டியாருடைய வீட்டுக்குப் போய் அவரை விசாரிக்க அவர், "ஐயா! அந்த வீடு ஒரு மாசகாலமாகக் காலியாக இருந்தது. நேற்றைக்கு

முந்திய நாள் ஒருவர் வந்து, தாம், கோயம்புத்தூரிலுள்ள ஒரு பெரிய மிராசுதாரென்றும், தம்முடைய பெயர் **கோபாலகிருஷ்ணப் பிள்ளை** யென்றும், தாம் மூன்று நாள்கள் வரையில் தங்கியிருந்து பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுப் போகவேண்டு மென்றும் சொல்லி, அதற்காகப் பதினைந்து ரூபாய் வாடகை கொடுத்தார். அவர் இன்று சாயங்கால ரயிலில் ஊருக்குப் போவதாகச் சொல்லி யிருந்தார். ஆனால், ஏதோ அவசரமான ஒரு தந்தி வந்ததென்று சொல்லி இன்றையதினம் காலையிலேயே அவர் போய்விட்டாராம். வீட்டின் திறவுகோலை ஓர் ஆள் கொண்டுவந்து என்னிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போனான்'' என்று சொன்னார். அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர் அந்த வீட்டின் திறவுகோலுடன் செட்டியாரை அழைத்துக்கொண்டு சைனாபஜார் தெருவில் இன்ஸ்பெக்டர் முதலியோர் இருந்த வீட்டண்டை வந்து சேர்ந்தார். உடனே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் நம்பெருமாள் செட்டியார் சொன்ன வரலாறுகளைக் கேட்கவே, அவரது மனதில் ஒரு சந்தேகம் உதித்தது. வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டவருடைய பெயர் கோபால கிருஷ்ணப்பிள்ளை யென்று செட்டியார் சொல்ல, மணியார்டரில் கந்தசாமி முதலியார் என்று குறிக்கப்பட்டிருந்த அந்த வேறுபாடு மிகவும் சந்தேகாஸ்பதமாக இருந்தது. உடனே இன்ஸ்பெக்டர் செட்டியாரை நோக்கி அந்தக் கோபால கிருஷ்ணப் பிள்ளையின் அங்க அடையாளங்களை யெல்லாம் கேட்டறிந்து கொண்டபின், முதல் நாள் வந்து ஒரு மனிதர் அந்த வீட்டைத் திறந்ததாகச் சொன்ன அண்டை வீட்டாரை அழைத்து அந்த மனிதருடைய அங்க அடையாளங்களைக் கேட்க, அவர்கள் சொன்னதும் செட்டியார் சொன்னதும் ஒரே மனிதனுடைய அடையாளங்களாகவே இருந்தன. அவ்வாறு அவர்கள் விசாரணை செய்துகொண்டிருக்கையில் நம்பெருமாள் செட்டியார் கதவின் பூட்டை விலக்கிக் கதவைத்திறந்தார். உடனே ஒரு ஜெவான் உள்ளே நுழைந்து பார்க்கப் போனான்; அதற்குள் இன்ஸ்பெக்டர் தந்தி யாபீசுக்கு ஒரு ஜெவானை அனுப்பி அந்த மூன்று தினங்களுக்குள் கோபால கிருஷ்ணப் பிள்ளை என்பவருக்காகிலும், கந்தசாமி முதலியார் என்பவருக்காகிலும் ஏதாவது தந்தி வந்திருக்கிறதாவென்று பார்த்து விட்டு வரும்படி சொல்ல, அவ்வாறே அவன் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து, அப்படிப்பட்ட தந்தியே வரவில்லையென்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட போலீசாரும் தபால் இலாகாதார்களும் மிகுந்த கலக்கமும்

குழப்பமு மடைந்து தபால்காரன் எப்படித்தான் போயிருப்பா னென்று சிந்தித்தவர்களாக இருந்தனர். அந்த சமயத்தில், வீட்டின் இரண்டாவது கட்டின் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த ஜெவான் பெருத்த கூச்சலிட்டு, "ஐயா! ஐயா! வாருங்கள் வாருங்கள்; தபாற்காரன் இதோ கிடக்கிறான்" என்று கூவியழைக்க, அதைக் கேட்ட யாவரும் விவரிக்கவொண்ணாத திகிலும், நடுக்கமும், கலக்கமு மடைந்து உள்ளே ஓடினார்கள். முதல் கட்டு முழுதும் காலியாக இருந்தது. இரண்டாவது கட்டில் அவர்கள் நுழைந்தவுடனே நிரம்பவும் பயங்கரமான ஒரு காட்சி எதிரில் தென்பட்டது; காணாமற் போன தபாற்காரன் அலங்கோலமாகக் கீழே விழுந்து கிடந்தான். அவனுடைய கைகளும் கால்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. வாயில் ஒரு துணிப்பந்து சொருகப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய கண்களிரண்டும் மூடப்பட்டிருந்தன. அவன் பேச்சு மூச்சு அசைவு முதலிய உயிர்ச் சின்னங்களின்றிப் பிணம் போலக் கிடந்தான். அவனுடைய தோல் பையும், ஏராளமான கடிதங்களும் மணியார்டர் நமூனாக்களும் (பாரங்கள்) அந்த இடம் முழுதும் தாறுமாறாகக் கிடந்தன. அதைக்கண்ட யாவரும் அளவற்ற திகைப்பும், வியப்பும், பிரமிப்புமடைந்து அவனை உற்று நோக்கினார்கள். அவனுடைய மார்பு மாத்திரம் சொற்பமாக அசைந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவன் உயிரோடிருக்கிறானென்பதை உணர்ந்துகொண்ட சிலர் விரைவாகப் பாய்ந்து, அவனுடைய வாயிலிருந்த துணிப்பந்தையும் உடம்பிலிருந்த கட்டுகளையும் விலக்கினார்கள். வேறொருவன் பக்கத்திலிருந்த தண்ணீர் குழாயண்டை ஓடித் தனது வஸ்திரத்தைத் தண்ணீரில் நனைத்துக்கொண்டு வந்து தபால்காரனுடைய முகத்தில் ஒற்றினான். தபால் இலாகா இன்ஸ்பெக்டர்களும், சிப்பந்திகளும் அங்கே சிதறிக்கிடந்த மணியார்டர் நமூனாக்களையும் கடிதங்களையும் எடுத்து அடுக்கினார்கள். அவ்வாறு கால் நாழிகை நேரம் கழிய அந்தத் தபாற்காரன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அவனுடைய மயக்கம் தெளிவடைந்ததாகத் தோன்றியது. இருந்தாலும் அவன் அசையமாட்டாமல் அப்படியே கிடந்து தனக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டுமென்று கையின் கட்டைவிரலால் சைகை செய்தான். உடனே ஒருவன் வெளியிலே போய் சோடாப் புட்டி யொன்றைக் கொணர்ந்து உடைத்து அவனுடைய வாயில் வார்த்தான். அதன் பிறகு கால் நாழிகையில் அந்தத் தபால்காரன் களை தெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்து அப்புறம்இப்புறம்

திரும்பித் தன்னிடத்திலிருந்த கடிதங்களையும், மணியார்டர் நமூனுக் களையும் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த போலீசாரையும் பார்த்து, "ஆள்கள் அகப்பட்டார்களா? பணமெல்லாம் இருக்கிறதா?" என்றான். அதைக் கேட்ட தபால் இலாகா இன்ஸ்பெக்டர், "அடே சொக்கலிங்கம்! என்னடா நடந்தது? யார் உன்னை இப்படிக் கட்டிப் போட்டது?" என்றார்.

அதைக் கேட்ட தபாற் சேவகன் உடனே எழுந்து மரியாதை யாக நின்றுகொண்டு, "இந்த வீட்டுக் கந்தசாமி முதலியாருக்குப் பத்து ரூபாய்க்கு மணியார்டர் வந்தது. நான் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றுகொண்டு கந்தசாமி முதலியார் என்பது யார் என்று விசாரித்தேன். வாசல் திண்ணையில் ஓர் ஆள் உட்கார்ந்து கொண் டிருந்தான். அவன் ஒரு வேலைக்காரன் போல இருந்தான்; அவன் என்னைப் பார்த்துத் தன்னுடைய எஜமானரான கந்தசாமி முதலி யார் இரண்டாவது கட்டில் இருக்கிறாரென்றும், அங்கேயே நேரில் போய் மணியார்டரைக் கொடுக்கலாமென்றும் தான் வேறொரு மனிதர் வருகிறாராவென்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் தான் இரண்டாவது கட்டுக்குப்போய்க் கந்தசாமி முதலியாரை அழைத்து வர முடியாதென்றும் சொன்னான். இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் வேலையாளோடு இருக்கிறவர் பெரிய மனிதராக இருப்பாரென் றும், ஆகையால் அவரை வெளியில் கூப்பிடக்கூடாதென்றும் நினைத்து நானே உள்ளே வந்தேன். முதலாவது கட்டில் யாரும் காணப்படவில்லை. அதைத் தாண்டி இரண்டாவது கட்டுக்குள் நான் நுழைந்து தாழ்வாரத்தில் திரும்பினேன். திடீரென்று எனக் குப் பின் பக்கமாக வந்து நாலைந்து முரட்டாள்களில் ஒருவன் என் னுடைய குரவளையை இறுகப் பிடித்து நான் வாயைத் திறந்து கூச்சலிடாமல் அழுத்திக் கொண்டான். இன்னொருவன் என்னு டைய வாய்க்குள் ஒரு துணிப்பந்தைக் கெட்டியாகச் சொருகிவிட் டான்; மற்ற இரண்டு பேர்களும் என்னைப் பிடித்துக் கயிற்றால் கட்டி விட்டார்கள். அப்புறம் இப்புறம் அசையவும் பேசவும் என் னால் கூடாமல் போய்விட்டது. உடனே அவர்கள் என்னிடத்தி லிருந்த பணத்தையும் கடிதங்களையும் பிடுங்கி, வெறுங் கடிதங்களை யும் மணியார்டர் நமூனுக்களையும் கீழே போட்டுவிட்டு மற்றவை களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, கதவைமூடி உட்புறத்தில் தாளிட் டுக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். நான் எழுந்திருக்க முயன்று

பார்த்தேன். என் கால்களிரண்டையும் பிரிக்க முடியாமல் சேர்த்துக் கட்டியிருந்தார்களாகையால், எழுந்திருக்க முடியவில்லை. என்னுடைய தொண்டை கிழிந்து விடும்போல ஆகிவிட்டது. மூச்சு திணறிப் போய்விட்டது. அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை; இப்போதுதான் புத்தி சரிப்பட்டது" என்றான். அதைக்கேட்ட போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அந்த நான்கு ஆட்களின் அடையாளங்களையும், இன்னும் தேவையான மற்ற விவரங்களையும் கேட்டறிந்து கொண்டார். தபால் சேவகனால் கொடுக்கப்பட்ட ஐந்து மணியார்டர்களின் தொகை போக மிகுதியிருந்த இருபத்து மூவாயிரத்தைந்நூற்று நாற்பத்திரண்டு ரூபாயும் பதினாயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள இன்ஷியூர் சாமான்களும், 24-ரிஜிஸ்டர் காகிதங்களும் காணாமற் போனதாகக் கணக்கு எடுக்கப்பட்டது. கந்தசாமி முதலியார் என்பவருக்கு 10-ரூபாய்க்கு வந்த மணியார்டர் நமூனை வைத் தேடியெடுத்து அதை யார் அனுப்பியது என்பதைப் பார்க்க, அது மைலாப்பூர் நடுத்தெருவில் 250-ம் இலக்கமுள்ள வீட்டில் இருக்கும் வீராசாமி முதலியார் என்பவரால் அனுப்பப் பட்டதாகத் தெரிந்தது. உடனே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அந்த வீட்டிலிருந்த டெலிபோனுக்குப் போய் அதன் மூலமாக மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் செய்தி யனுப்பி, நடுத்தெருவில் 250-ம் இலக்கமுள்ள வீட்டிலிருக்கும் வீராசாமி முதலியாரை உடனே பிடித்துக் கைதி செய்யும்படி சொல்லி விட்டு வந்து நம்பெருமாள் செட்டியாரையும், தபாற்காரனையும், அவனிடத்தி லிருந்த கடிதங்கள் முதலிய தஸ்தாவேஜுகளோடு அழைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்கள் தொடர்ந்துவர, அதற்கருகிலிருந்த ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர், உடனே டெலிபோனுக்குப்போய், அந்தத் திருட்டைப்பற்றிய விவரங்களையும் திருடர்களின் அங்க அடையாளங்களையும் மற்ற எல்லாப் போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கும் தெரிவித்து, சென்னையிலுள்ள எல்லா ஜெவான்களும் இந்த விஷயத்தில் விழிப்பாகவும் எச்சரிப்பாகவு மிருந்து இந்தத் திருட்டைக் கண்டு பிடிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லியபோது, மைலாப்பூரிலிருந்து மறுமொழி கிடைத்தது. நடுத்தெருவில் சுமார் 30 வீடுகளே இருப்பதால், 250-வது இலக்கமுள்ள வீடே அந்தத் தெருவில் இல்லையென்றும், வீராசாமி முதலியார் என்ற பெயருடைய மனிதன் அந்தத் தெருவில் எந்த வீட்டிலும் இல்லையென்றும் மைலாப்பூர் சப் இன்ஸ்பெக்டர்

சொல்லக் கேட்ட, இன்ஸ்பெக்டர் மிகுந்த திகைப்பும் வியப்பு மடைந்து என்ன செய்வதென்பதை அறியமாட்டாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். மகா தந்திரமாகவும் திறமையாகவும் நடத்தப் பட்டுள்ள விநோதமான இந்தத் திருட்டை அவர் எப்படித்தான் கண்டு பிடிப்பாரோ; இதை யார்தான் செய்திருப்பார்களோ தெரிய வில்லை'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட செட்டியார் மிகுந்த கவலையும் கலக்கமும் வியப்பு மடைந்து, "அப்படியா சங்கதி! இது மகா வேடிக்கையான திருட்டாக இருக்கிறதே! இந்தக் கலிகாலத்தில் மனிதனுடைய புத்தி என்னென்ன அபூர்வமான வழிகளில் வேலை செய்கிறது பார்த் தீர்களா! இவ்வளவு ஜனக்கூட்டமுள்ள இடத்தில் தபாற்கார னுக்கு எப்படிப்பட்ட அபாயம் நேர்ந்து விட்டது பார்த்தீர்களா! தபால் இலாகாதார்கள் ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக எவ்வளவோ சௌகரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். சில திருட்டு நாய்கள் இப்படிச் செய்வதனால், இனிமேல், பொது ஜனங்களுக்குத்தான் அசௌகரியம் உண்டாகி விடப்போகிறது. எல்லோரும் இனிமேல் தபாற்சாலைக்குப் போய் மணியார்டர் முதலியவைகளை வாங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று செய்துவிடப் போகிறார்கள். அப்புறம் நாமெல்லோரும் அங்கே போய்த் தொண்ணூறு நிற்கவேண்டியது தான்'' என்றார்.

அந்த சமயத்தில் முதலியாரது சுருட்டு அடிவரையில் எரிந்து சொற்பமே மிகுதி இருந்ததாகையால். அது அவரது உதட்டைச் சுட்டுவிட்டது. அந்த ஆத்திரத்தினாலும், நாயுடுவின்மீது அவர் கொண்ட கோபம் அப்போதும் அடங்காதிருந்தமையாலும், முதலி யார் தமது முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு ஆத்திரமாகப் பேசத் தொடங்கி, "ஜனங்கள் எல்லோரும் தபாற்சாலைக்குப் போக முடி யுமோ! அந்தத் தபாற்காரன் முட்டாள் காரியம் செய்து விட்டால், அதற்காக ஜனங்களுக்குத் தண்டனையோ! தபாற்சேவகன் ஏனய்யா இரண்டாவது கட்டுக்குள் போனான்? அவ்வளவு அதிகமான பணத் தொகையை வைத்திருப்பவன் ஜாக்கிரதையாக வெளியிலேயல்லவா இருக்கவேண்டும். அதைவிட்டு அவன் ஏன் உள்ளே ஓடினான்? பெரிய மனிதனுக்கு உள்ளே கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், இரண் டணா, ஓரணா பிச்சைக்காசு கிடைக்குமென்று தபாற்காரன் உள்ளே போனான். திருடன் நன்றாக ஏமாற்றினான்'' என்றார்.

உடனே நாயுடு செட்டியாரைப் பார்த்து, "எவன் ஏமாறினு லென்ன? மணியார்டர், இன்ஷியூர் தொகைகளை யெல்லாம் சர்க்காரில் கொடுத்து விடுவார்கள். ஆனல் ரிஜிஸ்டர் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரம், ஐந்நூறு பெருமானமுள்ள நோட்டுகள் இருந்திருக்கும். அவைகளை அனுப்பியவர்களெல்லோரும் வாயில் விரலை வைத்துக்கொண்டு போகவேண்டியதுதான். அவர்கள் ஏமாறியதாவது தங்களுடைய புத்திக் குறைவினுல் ஏற்பட்டது. ஆனல் அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரரான நம்பெருமாள் செட்டியார் தான் அநியாயமாக மாட்டிக்கொண்டு விழிக்கிறார். அவர் தக்க பெரிய மனிதர்; இப்படிப்பட்ட காரியம் நடக்கப் போகிறதென்பது அவருக்குத் தெரிந்தே இருக்காது. யாரோ பெரிய மனிதன் வந்து கேட்கிறானே யென்று நம்பி அவர் வீட்டை விட்டுவிட்டார். அது இப்போது பெருத்த துன்பமாக வந்து விளைந்திருக்கிறது. அவர் போலீசாருடைய கையில் அகப்பட்டுத் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார். கோபாலகிருஷ்ணப் பிள்ளைக்கு வீட்டை விட்டதும், அவன் இன்றைய காலையில் திறவுகோலை அனுப்பிவிட்டுப் போனதும் நிஜமென்று அவர் ருஜுப்படுத்தாவிட்டால், பழி அவர் மேலேதான் வரும்போ லிருக்கிறது" என்றார்.

அதைக் கேட்ட செட்டியார், "ஐயோ பாவமே! தெய்வமே யென்று கிடந்த அந்த மனிதருடைய தலைக்கா கல்வந்தது! அடடா! என்ன கஷ்டம்! என்ன கஷ்டம்! அவர் என்னுடைய பந்துவாயிற்றே. நான் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ப் பார்க்கிறேன். இதோ ஸ்டேஷன் வருகிறது. நாயுடுகாரு! நமஸ்காரம். நான் போய்ப் பார்க்கிறேன்" என்று விசனத்தோடும் கவலையோடும் கூறிக்கொண்டு, டிராம் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கிப் போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கிச் சென்றார்.

2-வது அதிகாரம்

கடற்கரை விபத்து

அன்றையதினம் மாலை ஐந்தரைமணி நேரமாயிற்று. சென்னையின் கடற்கரைமீது திருவல்லிக்கேணிக்கருகிலுள்ள சர்க்கார் கச்சேரிகளில் ஒன்றிலிருந்து ஒரு யௌவனப் புருஷனும் அவனது நன்பர்களான வேறு நாலைந்து குமாஸ்தாக்களும் வெளிப்பட்டனர். வெளிப்பட்டவர்கள் வேடிக்கையாகப் பேசி நகைத்துக் கொண்டு சிறிது தூரம் வரையில் ராஜபாட்டையில் வந்தவர்கள் பிரிந்து தத்தம் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சொல்லலாயினர். அவர்களுள் சிலர் திருவல்லிக்கேணியை நோக்கியும், சிலர் சிந்தாதிரிப்பேட்டையை நோக்கியும், சிலர் கடலிற்கருகிலுள்ள மணல் பரப்பை நோக்கியும் செல்ல, முன் குறிக்கப்பட்ட அந்த யௌவனப் புருஷன் மாத்திரம் கடற்கரையின் ஓரமாக இருந்த ராஜபாட்டையின் வழியாக வடக்கு திக்கில் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவனது வயது இருபது, அல்லது, இருபத்திரண்டிற்கு மேலிராதானாலும், அவனது தோற்றத்தில் ஆண்மையும், கம்பீரமும், புத்திசாலித்தனமும் நன்றாகப் புலப்பட்டன. அவன் சிவந்த மன்மதாகாரமான வடிவமும், ஆண்பெண்பாலார் ஆகிய இருவகுப்பாரையும் ஒரு புன்சிரிப்பால் கவரத்தக்க வசீகரமான முகமும் பெற்றவனாக இருந்தான். கருத்து அடர்ந்து முழங்கால் வரையில் நீண்டு பளபளப்பாக மின்னிய அவனது சிரத்தின் கூந்தலை ஒரு தேங்காயளவு முடிந்து விட்டிருந்ததான பின்னழகும், அவனது முகத்தில் மற்ற அவயவங்களைக் காட்டிலும் எடுப்பாகவும் விசாலமாகவும் தோன்றிய அற்புதமான கண்களின் அழகும், கருத்தடர்ந்து அழகாக வளைந்திருந்த புருவ விற்களின் அழகும், நெற்றியிலிருந்த கருஞ்சாந்துத் திலகத்தின் அழகும், செவிகளிலிருந்த வைரக்கடுக்கன்களின் அழகும், அப்போதே முளைக்க ஆரம்பித்த மீசையின் அழகும் ஒன்றுகூடி அவன் நிரம்பவும் சொகுசாகவும் செல்வமாகவும் வளர்க்கப்பட்டவனென்ற ஓர் எண்ணத்தையும், அவனிடத்தில் ஒருவகையான பிரேமையையும் உண்டாக்கின. அவன் மற்றவர்கள் போல நிரம்பவும் டாம்பீகமான உடைகளை

அணிந்து கொள்ளாமல் மாசற்ற துல்லியமான சாதாரண உடைகளை அணிந்திருந்ததே, அவனது இயற்கை அழகு ஆயிரமடங்கு சோபிக்கச்செய்தது. அந்த யௌவனப் புருஷன் மூன்று மயில் தூரத்திற்கப்பால் புரசைப்பாக்கத்திலிருந்த தனது ஜாகைக்குப் போகவேண்டியவனாகையாலும், அன்றைபதினம், அவன் சைனா பஜார் தெருவிற்குப் போய்த் தனக்கு வேண்டிய சில சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு போகவேண்டியிருந்ததாலும், அவன் தனது சட்டைப்பைக்குள்ளிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தவண்ணம் சென்றான். அவனது வலப்புரத்தில் கண்கண்ட தூரம் வரையில் பரவிக்கிடந்த கடலின் வனப்பையும், இடது பக்கத்திலிருந்த பூஞ்சோலைகளின் வனப்பையும் நோக்கி நோக்கி இன்புற்றவனாகவும், கடற்கரையிலிருந்து ஜிலு ஜிலென்று வீசிய இனிய மந்த மாருதத்தில் தனது மனத்தையும் தேகத்தையும் லயிக்கவிட்டவனாகவும், மெய்ம்மறந்து ஆநந்தசாகரத்தில் மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்தில் அப்போதைக் கப்போது மோட்டார் வண்டியும் ஸாரட்டு வண்டியும், குதிரை வண்டியும் அவனுக்கு எதிர்புறத்திலிருந்தும் பின்புறத்திலிருந்தும் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தன. அந்த ராஜபாட்டை நிரம்பவும் விசாலமாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததன்றி, அதன்மேல் கிழக்கு ஓரமாக கால்நடைப் பிரயாணிகளின் உபயோகத்தின்பொருட்டு முக்கால் அடி உயரத்தில் குறடு கட்டிவிடப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குறட்டின்மீதேறி வடக்கு திக்கில் நடந்தவண்ணமிருந்த நமது யௌவனப்புருஷன், பின்புறத்திலிருந்து குறட்டினோரமாக வந்துகொண்டிருந்த ஒரு வண்டியின் ஓசையைக் கேட்டு பின்புறம் திரும்பி நோக்கினான். அப்போது தனக்குப் பின்னால் பத்துகஜ தூரத்தில் ஒரு ஸாரட்டு வண்டியில் தனக்குத்தெரிந்த சிலர் வந்ததைக் கண்டு அந்த யௌவனப்புருஷன் ஒருவித லஜ்ஜையும் இன்பமு மடைந்தவனாய்த் தத்தளிக்கலானான். அவர்களைக் கண்டு அவன் மிகுந்த கிலேசமும் நாணமுமடைந்து வருந்துகிறானென்பதை அவனது உடம்பின் தடுமாற்றமே நன்றாக வெளிப்படுத்திவிட்டது. அவர்களைப் பார்ப்பதும், முகத்தை அப்புறம் இப்புறம் திருப்புவதுமாக மிகுந்த சஞ்சலமும் இன்பமுமடைந்து, நமது சுந்தரபுருஷன் நடந்துகொண்டிருக்க, அடுத்த நிமிஷத்தில், அந்த ஸாரட்டு வண்டி அவனுக்கருகாகவே வந்து முன்னால் சென்றது.

ஆகா! அந்த வண்டியில் தங்கப்பதுமைகள் போன்ற இரண்டு யௌவன மங்கையர் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஒரு ஜோடி மாடப் புறாக்கள் போலவும், ஒரே வயது, ஒரே உயரம், ஒரே பருமன், ஒரே நிறம், ஒரே முக அமைப்பு, ஒரே அழகு முதலியவற்றோடு கூடிய இரட்டைக் குழந்தைகள் போலவும் காணப் பட்டனர். அவ்விருவரது வயதும் பதினைந்து அல்லது பதினாறுக்கு மேல் இராதென்பது நிச்சயமாகத் தெரியவந்தது. கண்கொள்ளாத மகா அற்புதமான எழிலை ஏந்திய கந்தருவலோகத்து ராஜகுமாரிகள் போல, இரண்டு அற்புத ஜோதிகளாக, உட்கார்ந்திருந்த அந்த அதிரூப அணங்குகளிருவரும் விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை அணிந்து அப்போதே இதழ்விரித்து நகைத்த இரண்டு தாமரை மலர்கள் போல அதி யௌவனமும், உத்தம ஜாதி அமைப்பும், ஒப்புயர்வற்ற கட்டழகும், தேவாமிருதம் போலக் குளிர்ந்த வதன மும் பெற்றவர்களாய் இரண்டு சுவர்க்கலோகங்கள் ஜதையாக எழுந்து பவனி வருவதுபோலக் காணப்பட்டனர். அவ்வாறு விலை மதிப் பற்ற விண்மணிகள் போலப் பொலிந்த அப் பெண்மணிகளிருவரும் அடுத்தடுத்திருந்தது ஒருத்தியின் வடிவமே நிலைக்கண்ணாடிக்குள் மற்றொன்றாகத் தெரிவதுபோல இருந்ததன்றி, நெடுங்காலம் அவர்களோடிருந்து பழகுவோரன்றி மற்றவர் அவர்களது வேறு பாட்டை அறிந்துகொள்வது கூடாத காரியமாகவும் இருந்தது; ஆனால், அன்றைய மாலையில் அவர்களுள் ஒருத்தி மேகவருணப் பட்டாடையையும் மற்றவள் ஊதாநிறப் பட்டாடையையும் அணிந் திருந்ததனால் மாத்திரமே அவர்களிருவரும் வெவ்வேறு ஸ்திரீக ளென்பது புலப்பட்டது. அவ்வாறு ரதிதேவிகள்போலத் தோன்றிய அவ்விரு பேடன்னங்களையும் காண்போர் அனைவரும் திகைத்து மயங்கிப் பிரமித்து தம்மையும், உலகையும் மறந்து ஸ்தம்பித்து அப் படியப்படியே நின்று, வைத்த கண்ணை வைத்த இடத்திலேயிருந்து எடுக்க மனமற்றவராய்த் தவித்து நின்றனரென்பதை அறியாமல் அந்தப் பூங்கோதையர் கபடமற்ற சுத்த ஸ்வரூபிணிகளாகச் சென்ற னர். அப்படிப்பட்ட மனமோகன சுந்தராங்கிகளான அவர்களிரு வரும் ஸாரட்டில் ஏறும்போது, அவர்களுக்கு முன்னால் குறட்டின் மேல் சென்றுகொண்டிருந்த நமது வடிவழகனது அடையாளத்தை அவர்கள் கண்டு தங்களுக்குள் மெதுவான குரலில் அவனைப்பற்றி ஏதோ வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டதை அவன் உணரவில்லை.

ஸாரட்டிலிருந்த இருவருள் மேகவர்ணப் பட்டாடை யணிந்திருந்தவள் மற்றவளைப்பார்த்து, "அடி கோகிலா! அதோ குறட்டின் மேல் போகிறாரே; அவர் யாரென்பது உனக்குத் தெரிகிறதா? நம்முடைய பங்களாவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் மாடி-வீட்டில் கற்பகவல்லியம்மாளென்று ஒரு பெரிய அம்மாள் குடிவந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோமல்லவா. அந்த அம்மாளுடைய பிள்ளை இவர்தான் போலிருக்கிறது. இவருக்கு இங்கே ஏதோ ஓர் ஆபீசில் உத்தியோக மென்று சொன்னார்களல்லவா. நம்முடைய பங்களாவின் உப்பரிகையில் நான் இருக்கையில் இவர் ஒரு நாளைப் போல காலை பத்துமணி சமயத்தில் வீட்டை விட்டுப் போவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், இவர்கள் வந்து மூன்று மாசகாலமாகிறது. தங்கள் பாடுண்டு தாமுண்டு, ஒருவருடைய ஜோலிக்குப் போகிறதில்லை; நம்முடைய வேலைக்காரி மூர்த்தியம்மாள் கூட இவர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறாள். இவர்கள் தாயும் பிள்ளையும் மகா நல்ல குணமுடையவர்களாம். இவர்களும் நம்முடைய ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாம். இவர் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார் பார்த்தாயா?" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலம்பாள் என்னும் மடக்கொடி மற்றவளை நோக்கி மிருதுவான குரலில் பேசத்தொடங்கி, "உஷ்! சௌந்தரா! ஓங்கிப் பேசாதே! வண்டிக்காரனுடைய காதில் விழப்போகிறது; நீ என்ன வர வர இப்படிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாய்! வழியில் போகிற மனிதர்களை யெல்லாம், நம்மைப் போல இருக்கிற கன்னிகா ஸ்திரீகள் ஏறிட்டுப் பார்ப்பதே முதலில் தப்பான காரியம்; ஏதோ தவறிப் பார்த்தாலும், அவருடைய அழகு முதலியவற்றைப்பற்றி இப்படி வர்ணிக்கத் தொடங்குவது கொஞ்சமும் தகாது. அழகாக இருப்பவரைக் கண்டு விருப்பும், அழகில்லாத ஜனங்களைக் கண்டு வெறுப்பும் கொள்வது கேவலம் அஞ்ஞானமே யன்றி வேறல்ல. மனிதர் பார்வைக்கு எப்படி யிருந்தாலும், அவர்கள் எல்லோரும் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சமயோக்கியதையுள்ள ஜீவன்களென்று நினைத்து, எல்லோரிடத்திலேயும் நாம் சமமான அன்பையும் தயையும் வைக்கவேண்டும்; அதன்பிறகு அவரவர்களுடைய நற்குண நல்லொழுக்கத்தைப் பொருத்து மற்ற விசேஷ மதிப்புகள் ஏற்படவேண்டும். ஆகையால் இனிமேல் நீ ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாக நினைவில் வைத்துக்கொள். ஒருவரைக் கண்டால் அவருடைய

தேக அமைப்பை ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்றும்; அவர் அழ காக இருக்கிறாரா அல்லது குரூபியாக இருக்கிறாரா என்று அறிய வேண்டுமென்றும் உன் மனதில் தடுக்க முடியாமல் உண்டாகும் அந்த அவாவை விலக்கிவிட்டு, அவர் நற்குண நல்லொழுக்க முடைய வரா அல்லரா என்பதை அறிவதில் மாத்திரம் உன் மனதைச் செலுத்து'' என்று மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு கூறினாள்.

அதற்குள் அந்த வண்டி நமது யௌவனப் புருஷனுக்குப் பக் கத்தில் வந்து அவனைக் கடந்து சென்றதாகையால், அந்தப் பொற் பாவைகளிருவரும் தமது சம்பாஷணையை அவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொண்டனர்; அந்த வண்டி அவனைக் கடந்து சுமார் 10-கஜ தூரம் சென்றபோது, சௌந்தரவல்லியென்ற பெயர்கொண்ட மேக வருணப் பட்டாடைக்காரி, தனது சுந்தர வதனத்தை இரண்டொரு முறை திருப்பிப் பின்புறத்தில் வந்த அந்த யௌவனப் புருஷனைக் கடாக்ஷித்துவிட்டு அப்புறம் திரும்பி வண்டிக்காரனைப் பார்த்து 'அடே மினியா! வண்டியை ஏன் இவ்வளவு அவசரமாக ஓட்டுகிறாய்? நாம் வீட்டை விட்டு இவ்வளவு தூரம் எதற்காக வருகிறோம்? நல்ல காற்று வாங்குவதற்காக வரும்போது, இப்படி தடதட வென்று வந்து மடமடவென்று போனால், இதில் என்ன சுகமிருக் கிறது. இதைவிட வீட்டிலேயே சிவனேயென்று இருந்துவிடலாமே'' என்றாள்.

அதுகாறும் அந்தப் பெண்மணிகளுள் எவளும் அந்த வண்டிக் காரனிடத்தில் அவ்வளவு கடுமையாகப் பேசினதில்லையாகையால், எதிர்பாராத அந்த மொழியைக்கேட்ட வண்டிக்காரன் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி குதிரையின் விசையைத் தளர்த்தி வண்டியை மெல்ல மெல்ல ஓட்டத் தொடங்கினான்.

அந்த வண்டியில் அவ்வாறு சம்பாஷணை நடந்ததைச் சிறிதும் உணராதவனாய் நமது யௌவனச் சிறியோன் அவர்களது உன்னத வடிவழகில் ஈடுபட்டவனாய்க் கீழேகுனிந்து நடப்பவன்போல நடித்துக் கடைக்கண்ணால் தனது கமட்டுப் பார்வையை அவர்களின் மீது செலுத்தி, அவர்களது அற்புத வனப்பை அள்ளி அள்ளிப் பருகிய வண்ணம் பின்னால் வந்துகொண் டிருந்தான்.

அவ்வாறு ஸாரட்டு முன்னாலும், அவன் பின்னாலுமாக வடக்கு திசையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த சமயத்தில் வடக்குத் திக்கிலிருந்து அவர்களுக்கெதிராக ஒரு மோட்டார் வண்டி மிகுந்த விசையோடு தலைகால் தெரியாமல் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தது. அது வந்த விசையில் அதற்குள்ளிருந்தது யாரென்பதைக் கூட அறிந்து கொள்ளக்கூடாமல், கண்பொறி கலங்கக் கூடியதாக இருந்தது. அப்படி வந்த மோட்டார் வண்டி, நமது மடமயிலாரிருவரையும் தாங்கிச் சென்ற ஸாரட்டிற்கு நேர் எதிரில் வந்ததாகத் தோன்றியது. அதைக்கண்ட சாரதி மினியன் நிரம்பவும் பயந்து தனது வண்டியைக் குறட்டினோரமாக வளைத்து மெதுவாக ஓட்டிக் கொண்டு செல்லத் தொடங்கினான். ஆனால், மோட்டார் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தவர் அதன் யந்திரத்தை அபரிமிதமான விசையோடு முடுக்கி விட்டபின், அன்றையதினம் நடந்த தபாற்கொள்ளை விஷயத்தில் தமது முழு நினைவையும் செலுத்தி மெய்ம்மறந்து வந்தாராகையால், தமக்கெதிரில் ஒரு ஸாரட்டு வந்துகொண்டிருக்கிறதென்பதை அவர் கவனிக்காமலே வந்து விட்டார்; அந்த சமயத்தில் மினியன் தனது ஸாரட்டைக் கிழக்குப்பக்கமாக வளைத்துக் கொண்டு போகாமலிருந்தால், மோட்டார்வண்டி நேராக வந்து ஸாரட்டில் மோதிக் குதிரையையும், வண்டியையும், அதற்குள்ளிருந்த பெண்மணிகளிருவரையும் தவிடுபொடியாக்கிக் காற்றில் தூற்றி இருக்கும்; அப்படிப்பட்ட மகா பயங்கரமான அவகேடு மாத்திரம் தெய்வத்தினருளால் விலக்கப்பட்டதானாலும், அவர்களுக்கு வேறுவிதத்தில் ஒரு பெருத்த அபாயம் நேரிட்டது; ஸாரட்டின் பக்கத்தில் மிகவும் நெருங்கி ஓடிய மோட்டார் வண்டியின் சக்கரம் குதிரையின் காலை இரண்டங்குல ஆழம் கிழித்துக்கொண்டு சென்றதோடு, ஸாரட்டின் மேற்குப் பக்கத்துச் சக்கரங்களை முறித்துக் கொண்டு சென்றதாகையால் ஸாரட்டு மேலண்டைப் பக்கமாய்ச் சாய்ந்து கீழே விழுந்துவிட்டது. அந்த சமயத்தில் குதிரை தனது காலின் கிழிப்பைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வீரிட்டுத் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு, கட்டிலடங்காமல் மிகுந்த வீராவேசத்தோடு ஸாரட்டை இழுத்துக்கொண்டு தாறுமாறாக ஓடத்தொடங்கியது; அதைக் கண்ட எல்லோரும் திக்பிரமையும் திகிலுமடைந்து "ஐயோ! ஐயோ!" என்று கூக்குரலிடத்தலைப்பட்டனர்; வண்டிகவிழ்ந்தபோது கீழே தள்ளி விடப்பட்டசாரதியின் கால் சுளுக்கிக்கொண்டமையால், அவன் ராஜபாட்டையிலிருந்து எழுந்திருக்கமாட்டாமல் தவித்துக்

கூக்குரலிடுகிறான். ஸாரட்டில் உட்கார்ந்திருந்த மெல்லியலார் இரு வரும் கதிகலங்கி, அன்றோடு தாம் இறந்தோமென நினைத்தவர்க ளாய்ப் பெரிதும் கூக்குரலிட்டார்களானாலும், அவர்களது தலைக்கு மேல் பாம்பின் படம்போலே வளைந்து வந்திருந்த கூண்டின் இடது பக்கத்தில் ஒருவர்மேலொருவராக விழுந்து மொத்துண்டு அதில் காணப்பட்ட கைப்பிடிகளை இறுகப் பிடித்தவண்ணம் இழுபட்டுக் கொண்டே போகிறார்கள். அந்த ராஜபாட்டையில் நெடுந்தூரத் திற்கு அப்பாலேதான் இரண்டொரு மனிதர்கள் வந்தனராகை யால், அவர்கள் தூரத்திலிருந்தபடி கூக்குரலிட்டார்களேயன்றி, உடனே ஓடிவந்து அந்த விபத்தை விலக்கக்கூடாமலிருந்தது. குதிரை தனது வெறியில் வண்டியைத் தாறுமாறாக இழுத்துக் கொண்டே ஓடிக் கடைசியில் பெருத்த பள்ளமாக இருந்த பக்கத் தின் ஓரமாக வண்டியைக் கொண்டுபோய் விட்டது. வண்டியின் சக்கரம் ஓர் அடி கிழக்குப் பக்கத்தில் விலகியிருந்தால், ஒரு பனைமர ஆழமிருந்த பள்ளத்தில், குதிரையையும் வண்டியும் வீழ்ந்து விடுவ தன்றி, வண்டிக்குள் தொற்றிக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீரத்னங்களிரு வரும் மண்ணிற்குள் மறைந்து போயிருப்பர். அப்படிப்பட்ட மகா பயங்கரமான அபாய நிலைமையில் வண்டி இருந்ததை நமது யௌ வனப் புருஷன் கண்டுவிட்டான். உடனே அவன் வீராவேசமும் பதைபதைப்பும் அடைந்தவனாய்த் தனது உயிரைத் திரணமாக மதித்து, மிகவும் விரைவாக ஓடி, ஒரு பக்கமாகக் கவிழ்ந்தபடியே சென்று கொண்டிருந்த ஸாரட்டின் பின்புறத்திலேறி முன்னாகப் பாய்ந்து, குதிரையின் கடிவாள வாரைப் பிடித்து, இதமான குர லால் குதிரையைச் சாந்தப்படுத்திய வண்ணம் மேற்குப் பக்கமாகப் பாதையில் அதைத் திருப்பி நாலைந்து கஜதூரம் நடத்தி நிறுத்த, குதிரை அப்போது அடங்காமல் மேலும் இழுக்க, அவன் தனது முழுவலுவையும் செலுத்தி, அதை நிறுத்தியவுடனே விரைவாகக் கீழே குதித்து முன்னாகச்சென்று கடிவாளவாரைத் தனது பல்லால் கடித்துக்கொண்டு, சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்த பேனாக் கத்தியை யெடுத்துப் பிரித்து, குதிரையையும் வண்டியையும் சம்பந்தப்படுத் திக் கொண்டிருந்த கட்டுகளை அதிவிரைவில் அறுத்துக் குதிரையை வேறாக்கி பக்கத்திலிருந்த ஒரு மரத்தில் அதைக் கட்டிவிட்டு வண் டியை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

அதற்குள் பெண்மணிக ளிருவரும் கூண்டைவிட்டு மெதுவா கக் கீழே இறங்கி ராஜபாட்டைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். சற்று

முன் நெடுதூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்த வழிப்போக்கர்களும் அங்கே வந்து கூடிவிட்டனர். காலின் சுளுக்கினால் எழுந்திருக்க மாட்டாமல் கிடந்த வண்டிக்கார மினியனும் தட்டித்தடுமாறி நகர்ந்த படியே அங்கே வந்து சேர்ந்தான். மடந்தையர் இருவரும் தங்களுக்கு நேர்ந்த பேராபத்தினால் மிகுந்த திகிலும் நடுக்கமு மடைந்து வண்டியின் கூண்டிலும் ஒருவர்மேலொருவரும் வீழ்ந்து மொத்துண்டு, சிற்சில விடங்களில் சிறாய்க்கப்பெற்றவர்களாய்க் கடைசியில் தெய்வாதீனமாகத் தப்பிப் பிழைத்தனராகையால், அவர்களது மெல்லிய சரீரம் தென்றல்காற்றி லசையும் மாந்தளிர்போலப் படபடத்து நடுங்கியது குழப்பமும் பேரச்சமும் அப்போதும் அவரது மனதைவிட் டகலாமலே இருந்தன. அன்னிய மனிதருக்கெதிரில் தமக்கு அப்படிப்பட்ட கேவலமான இழிவும் அபாயமும் நேர்ந்ததுபற்றி அவர்களிருவரும் சகிக்கவொண்ணாத வெட்கமும் நாணமுமடைந்து, தத்தளித்தனராயினும், தங்களுக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்த மகாநுபாவனாகிய அந்த யௌவனப் புருஷனது முகத்தை அடிக்கடி பார்த்து அவனது வீரச்செயலைக் கண்டு அவர்கள் கரைகடந்த களிப்பும் நன்றியறிதலுந் தோற்றுவித்து அவரது விஷயத்தில் அவர்கள் அபரிமிதமான பிரியத்தைக்கொண்டு விட்டார்களென்பதை அவர்களது முகப்பார்வையானது ஆயிரம் நாக்குகள்கொண்டு வெளியிட்டு அவனை ஸ்தோத்திரம் செய்வது போல விருந்தது. அப்போது நமது யௌவனப் புருஷனும், தான் செய்த அரிய பெரிய செய்கையைப்பற்றித் தனக்குத்தானே ஆநந்தமும் உற்சாகமுமடைந்தவனாய், அவர்களுக்கு இன்னமும் தன்னாலென்ற எப்படிப்பட்ட உதவியையும் செய்யவேண்டுமென்ற ஒரு பதைப்பையும் ஆவேசத்தையும் கொண்டவனாய், வண்டிக்கார மினியனை நோக்கி, "அடே! வண்டிக்காரா! அம்மாமார்களுக்கு அதிகமாக அடிபட்டதா என்று விசாரி; இந்த வண்டி இனிமேல் உபயோகப்படாது. நான் திருவல்லிக்கேணிக்குப் போய் ஒரு வண்டி பார்த்து அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று நிரம்பவும் அன்பாகவும் உருக்கமாகவும் கூற. அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட பெண் மணிகள், அவனது நற்குணத்தையும் உபகாரசிந்தையையும் பற்றி ஆநந்தபரவச மடைந்தவர்களாயினர். உடனே கோகிலாம்பாள் மினியனை நோக்கி மிருதுவான இனிய குரலாகப் பேசத்தொடங்கி, "அடே மினியா! வண்டி சாய்ந்தவுடனே நாங்கள் கூண்டிற்குள்ளே தொற்றிக்கொண்டு விட்டோம், தெய்வச்செயலாக, எங்களுக்கு

அடிபடவில்லை. நீ நொண்டி நொண்டி நடக்கிறாயே. உன்கால் எப்படி இருக்கிறது? அவர்களுடைய உயிரையும் மதியாமல் இந்த அபாயத்தில் வந்து பாய்ந்து எங்களுடைய உயிரையெல்லாம் காப்பாற்றிய இந்த ஐயாவுக்கு இன்னமும் சிரமம்கொடுத்து வண்டி கொண்டுவருவதற்காக அவர்களைத் திருவல்லிக்கேணிக்கு அனுப்ப எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை. இப்படியே நடந்து கொஞ்சதூரம் போனால், வழியில் எத்தனையோ வண்டிகள் வரும். அதில் ஏறிக்கொண்டு போய்விடலாம். இந்த வண்டியையும் குதிரையையும் பார்த்துக்கொண்டு நீ இங்கேயே இரு; நாங்கள் போய் ஆள்களிடத்தில் வேறே இரண்டு சக்கரங்களையும் இன்னொரு குதிரையையும் கொடுத்தனுப்புகிறோம்; எல்லோருமாக வண்டியைக் கொண்டுவந்து சேருங்கள். குதிரையின் காலிலிருந்து இரத்தம் ஒழுகுகிறது; உன்னுடைய மேல்துணியைக் கிழித்து, லாந்தரிலிருக்கும் தேங்கா யெண்ணெயில் நனைத்து புண்ணின்மேல் நன்றாகக் கட்டு'' என்று கிள்ளை மொழிவதுபோலக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட நமது யௌவனப் புருஷன் மினியனைப் பார்த்து, '' அடே! மினியா! இப்படியே நடந்துபோனால், இன்னம் ஒன்றரை மயில் தூரம்போனாலன்றி வண்டி அகப்படாது. அவ்வளவு தூரம் இவர்கள் நடப்பதற்குள், ராத்திரிவேளை ஆகிவிடும். சாயுங்காலவேளைகளில் சோல்ஜர் முதலிய துஷ்டர்கள் இங்கே வந்து நடமாடுவார்கள். ஆகையால் அப்படிச் செய்வது அபாயகரமான காரியம். கால்மணிநேரம் இவ்விடத்திலேயே இருங்கள். நான் ஒரே ஓட்டமாக ஓடி இதோ ஒருநொடியில் வந்துவிடுகிறேன்,'' என்று அன்பாக வற்புறுத்திக் கூறினான். அவன் சோல்ஜர்கள் விஷயமாகச் சொன்ன சங்கதி நிஜமானதாகையால், அதற்கு அந்த மங்கையர் எவ்விதமான ஆட்சேபனையும் சொல்லக்கூடவில்லை; ஆனால் தமக்காக வண்டிக்கொண்டு வரும்பொருட்டு திருவல்லிக்கேணிவரையில் போவதான சிரமத்தை அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டி யிருக்கிறதே என்ற நினைவினால் கோகிலாம்பாள் என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதைப் பற்றி சிந்தித்து நின்ற சமயத்தில் சௌந்தரவல்லி, "என்ன, கோகிலா! யோசனை செய்கிறாய்? அவர்கள் சொல்லுகிறமாதிரிதான் செய்ய வேண்டும் வேறே வழியில்லை. நம்முடைய மினியனுக்கும் கால் சரியாக இல்லை. என்ன செய்கிறது. இப்படிப்பட்ட பரோபகார குணமுடைய மனிதர்களின் உதவியைத்தான் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,'' என்று குயில் போல மொழிந்தாள். அந்தக் கிள்ளை மொழியாள் பேசி வாய் மூடுமுன் நமது யௌவனப் புருஷன், "நான்

போய் இதோ வந்து விட்டேன். இங்கேயே இருங்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே திருவல்லிக்கேணியிருந்த திக்கில் ஓட்டமாக ஓடி விட்டான்.

உடனே வண்டிக்கார மினியன் தட்டித்தடுமாறி உந்தி உந்தி நடந்து வண்டியின் லாந்தருக்குள்ளேயிருந்த காயைவெளியில்இழுத்துத் தனது தலையில் கட்டப்பட்டிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்துத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்து அவற்றை எடுத்துக்கொண்டுபோய், குதிரையைச் சாந்தப்படுத்தி தட்டிக்கொடுத்து, அதன் காலிலிருந்து வழிந்த உதிரப்பெருக்கைத் துடைத்து எண்ணெய்த் துணியால் கட்டுகள் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள் அங்கே வந்து கூடிய வழிப்போக்கர்களான ஜனங்கள் பெரிய மனிதரது வீட்டுப் பெண்கள் இருவர் மிகுந்த கிலேசத்தோடு தவித்து நின்றதையும், வண்டியும் குதிரையும் இருந்த அலங்கோலத்தையும் கண்டு மிகுந்த இரக்கமும் துயரமுமடைந்து, ஒரு மோட்டார் வண்டியினால் அப்படிப்பட்ட அபாயம் நேர்ந்ததென்பதை வண்டிக்காரனிடத்தில் கேட்டறிந்து, மிகுந்த பதைப்பும் கோபமும் கொண்டவர்களாய், "எந்த மூளையில்லாக் கழுதை இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்தவன்! இவ்வளவு பெரிய ரஸ்தாவில் இப்படி ஸாரட்டின்மேல் ஓட்ட அந்த எருமை மாட்டுக்குக் கண் அவிந்தா போய்விட்டது! இந்த வெள்ளைக்காரர் நாசமாய்ப்போக! அவர்கள் இந்த மோட்டார்வண்டியையும் இல்லாத பொல்லாத சாமான்களையும் கொண்டு வந்து மனிதர் பாதையோடு நடந்து போவதற்குக்கூட முடியாமல் செய்துவிட்டார்களே! மனிதர்களுடைய உயிரைக் கோழி கொக்குகளுடைய உயிர்போலல்லவா திரணமாக மதித்து இந்த மோட்டார் வண்டியை விட்டுக்கொண்டு போகிறார்கள். ஊரில் கேள்விமுறையில்லாமல் போய்விட்டதே," என்று கூறித் தங்களது கோபத்தையும், அநுதாபத்தையும், விசனத்தையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்த தருணத்தில், தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து வந்த மோட்டார் வண்டி யொன்று, அவர்களிருந்த இடத்தில் வந்து நின்றது. அதைக் கண்ட ஜனங்கள் எல்லோரும் ஒரு பக்கமாக விலகினார்கள். அந்த மோட்டார் வண்டியில் சுமார் 25-வயதுள்ள ஒரு யௌவனப் புருஷர் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். அவர், ஜரிகைகள் நிறைந்த குல்லா முதலிய ஆடம்பரமான உடைகளையும், வைரக் கடுக்கன், தங்கக் காப்பு கொலுசு சங்கிலிகள், தங்க மூக்குக்கண்ணாடி முதலிய ஆபரணங்களையும் அணிந்து, ஒரு

பெருத்த சமஸ்தானத்தின் மகாராஜன்போலக் காணப்பட்டார். அவரது தோற்றம் நிரம்பவும் கம்பீரமாகவும் அமர்த்தலாகவும் இருந்தது. அவர் படாடோபத்திலும், சிற்றின்பத்திலும், வீண் பெருமையிலும் தமது புத்தியை அதிகமாகச் செலுத்துபவரென் பதை அவரது முகத்தோற்றமே எளிதில் காட்டியது. அவர் யாரோ பெருத்த தனவந்தரது புத்திரரென்று யூகித்துக்கொண்ட ஜனங்கள் அவர் என்ன செய்யப் போகிறாரென்பதை ஆவலோடு கவனித்த வண்ணம் மௌனமாக விலகி நின்றனர். அதற்குள் குதிரையின் காயத்தைக் கட்டிவிட்டு வந்த வண்டிக்கார மினியன் அங்கே வந்து நின்ற மோட்டாரிலிருந்த மனிதரைப் பார்த்து மிகுந்த கோப மடைந்து, ஆரையா நீ? இப்படித்தானா வண்டியை ஓட்டரது? ஓனக்குக் கண்ணுகிண்ணு இருக்குதா இல்லியா? நானு என்னோட வண்டியை சணநேரம் அந்தாண்டே கொண்டுபோவாமே இருந்தா இந்நேரம் எல்லாம் அடியோடே தொலஞ்சுபோ யிருக்கும்; நீயும் இந்நேரம் மாண்டுபோ யிருப்பியே! இப்படித்தானய்யா செய்பரது? மின்னெப் பின்னே மோட்டாரு ஓட்டிப் பளகியிருந்தா ஓட்டணும்; இல்லாமெப்போனச் சொம்மா உளுந்து கெடக்கணும். பைத்தியக்கார மனிசன் நல்ல வண்டி ஓட்டினான் ஐயா! எளுநூறு ரூபா வண்டி யெயும் ஆயிரருபாக் குதிரெயையும் அநியாயமா வாயிலே போட் டுக்கினான் பாவிப்பய!'' என்று மிகுந்த ஆத்திரத்தோடும் வயிறெரிந் தும் பேசவே, அதைக்கேட்ட அந்தப் பெரிய மனிதருக்கு ரௌத்தி ராகாரமான கோபம் பொங்கி எழுந்தது. ஆனல், அங்கே கூடி யிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் கோபமாகவும் அதிருப்தியாகவும் தம்மைப் பார்ப்பதைக் கருதியும், நாணிக்கோணிப் பஞ்சவருணக் கிளிகள்போல ஜதையாக அங்கே நின்ற இரண்டு மடமயிலாரின் அழகைக் கண்டும் அவர் நிரம்பவும் சாந்தமாகவும், நிதானமாகவும் சிநேக பாவமாகவும் பேசத்தொடங்கி, "அடேய்! வண்டிக்கார! கோபித்துக்கொள்ளாதே! இந்தப் பிசகை நான் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. இந்த மோட்டார் வண்டியில் ஒரு யந்திரம் கெட்டுப் போய் விட்டது, அதனல், நான் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டும் இதன் வேகத்தைக் குறைக்கவும், நிறுத்தவும் கூடாமல் போய் விட்டது. நீ வண்டியைக் கொஞ்சம் அப்பால் கொண்டுபோகாதிருந் தால், நாமெல்லோரும் இந்நேரம் இறந்துபோ யிருப்போமென்பது நிச்சயமான சங்கதிதான். கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் இந்த ஸாரட்டு கவிழ்ந்ததையும் குதிரை இடக்குப்பண்ணி இழுத்துக்

கொண்டு போனதையும் நான் பார்த்தேன். உடனே மோட்டார் வண்டியைத், திருப்பிக்கொண்டு வந்து, குதிரையைப் பிடித்து நிறுத்தவேண்டுமென்று நினைத்து என்னாலான வரையில் விசையை அழுத்தி அழுத்திப் பார்த்தேன். ஒன்றும் சாத்தியப்படவில்லை. அதற்குள் மோட்டார்வண்டி அரைமயில் தூரம் போய் விட்டது அதன் பிறகு என்னவோ தற்செயலாக இந்த விசை என்னுடைய வசத்துக்கு வந்தது. நான் உங்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று உடனே வண்டியைத் திருப்பிக்கொண்டு ஓடிவந்தேன். என்மேல் வருத்தம் வைக்கவேண்டாமென்று அம்மாமாரிடத்தில் சொல். உங்களுடைய ஜாகை எங்கே இருக்கிறதென்பதைச் சொன்னால், நான் உங்களை யெல்லாம் இந்த மோட்டாரில் வைத்துக்கொண்டு போய் ஜாக்கிரதையாக வீட்டில் சேர்க்கிறேன். உங்களுக்கு அடி, காயம் முதலியவைகள் பட்டிருக்கலாம். அதற்காக உடனே ஒரு டாக்டரை யும் வரவழைக்கிறேன். இந்தக் குதிரையும், வண்டியும் இங்கேயே இருக்கட்டும். இவைகளை நானே எடுத்துக்கொண்டு இவைகளுக்காக 1700-ரூபாயும், டாக்டருக்காக 300-ரூபாயும் ஆக 2000-ரூபாய் இப்போதே கொடுத்துவிடுகிறேன். என்மேல் கொஞ்சம் ஆயாசப் பட வேண்டாமென்றும், என்னால் ஏற்பட்ட தேகத் துன்பத்திற்கு என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும்படியும் அம்மாமார்களிடத்தில் சொல்'' என்று உருக்கமாகக் கூறினர்.

அதைக் கேட்ட ஜனங்களுள் சிலர் திருப்தியடைந்தனர். சிலர் தங்களது கோபம் தணியாதவராகவே இருந்தனர். வண்டிக்கார மினியனோ அப்போதும் தனது ஆத்திரத்தை அடக்கமாட்டாதவனாய்த் தாண்டிக் குதித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த தனவந்தர் மரியாதையாகவும் பணிவாகவும் நியாயமாகவும் பேசியதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மடந்தையரிருவரும் பெரிதும் திருப்தி யடைந்தனர். சௌந்தரவல்லியோ தனது கடைக் கண்ணால் கபடமாக அந்த மனிதரை நோக்கி, அவரது யௌவனத்தையும், அலங்காரச் சிறப்பையும், பிரபுத்துவத்தையும் கண்டு ஒரு விதமான மனநெகிழ்வையும் பிரியத்தையு மடைந்தவளாய்த் தனது பக்கத்திலிருந்த கோகிலாம்பாளை விரலால் தட்டித் தணிவான குரலில், "கோகிலா! இவருடைய மேன்மைக் குணத்தைப் பார்த்தாயா! இவர் தக்க பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளை என்பதற்கு

சந்தேகம் இல்லை! இவர் சொல்லுகிறபடி நாம் இந்த மோட்டார் வண்டியிலேயே வீட்டுக்குப்போய் விடுவோமே. வண்டியையும் குதிரையையும் இவரே எடுத்துக்கொண்டு பணம் கொடுத்து விடட்டுமே; நாம் புதிய வண்டி குதிரைகளை வாங்கிக்கொள்வோமே" என்று காதோடு ரகசியமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், "நீ பேசாமலிரு; நான் இவருக்குப் பதில் சொல்லுகிறேன்" என்று செளந்தரவல்லிக்கு ரகசியமாக மறுமொழி கூறிய பிறகு, வண்டிக்காரனைப் பார்த்து மெதுவான குரலாகப் பேசத்தொடங்கி, "அடேய் மினியா! இந்த அபாயம் ஏதோ தற்செயலாக நேர்ந்துவிட்டது! வேண்டுமென்று இந்தக் காரியத்தை யாரும் செய்ய மாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் இந்த ஐயாவின்மேல் எவ்விதமான குற்றமுமில்லை. நம்மெல்லோருக்கும் ஏற்பட இருந்த பெருத்த உயிர்ச் சேதத்தை ஈசுவரன்தான் தடுத்து நம்மையெல்லாம் காப்பாற்றினார். இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் வருத்தமில்லை. எங்களுக்கு அறிமுகமான ஒருவர் வண்டி கொண்டு வருவதற்காகத் திருவல்லிக்கேணிக்குப் போயிருக்கிறார். அவர் இன்னும் கால்நாழிகையில் வந்து விடுவார். உடனே நாங்கள் அதன் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஜாகைக்குப் போய்ச் சேருகிறோம். குதிரையையும், வண்டியையும் இவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு பணம் கொடுத்து விடுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த மாதிரி ஏற்றுக்கொள்வது மரியாதையல்ல; குதிரையின் காயம் சீக்கிரத்தில் ஆறிப்போய்விடும்; சக்கரங்களைச் செப்பனிட்டுக் கொள்வதற்கு சொற்பமான பணந்தான் செலவாகும். அதை நாங்களே செய்து கொள்ளுகிறோம். பரவாயில்லையென்று இவர்களிடத்தில் சொல்லி அனுப்பு" என்று நயமாகக் கூறினாள். அந்தப் பெண்மணியின் பெருந்தன்மையையும் கண்ணிய புத்தியையும் கண்ட ஜனங்கள் மிகுந்த வியப்பும் மகிழ்ச்சியு மடைந்தனர். மோட்டாரில் வந்த மனிதர் அந்தப் பெண்மயிலாரது கட்டழகையும், காந்தியையும், மேம்பாட்டையும், புத்திசாலித் தனத்தையும், உயர்வான மனப்போக்கையும் கண்டு, அவர்கள் யாரென்பதையும், எங்கே இருப்பவர்கள் என்பதையும் அறிந்துகொண்டு அவர்களது நட்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கபடமான எண்ணங்கொண்டவராய், தாம் முதலில் சொன்னதையே திரும்பத் திரும்ப மேன்மேலும் வற்புறுத்தி நயமாகக் கூறியதன்றி வண்டிக்

கார மினியனை நோக்கி, "அப்பா! வண்டிக்காரா! இவர்களுடைய ஜாகை எங்கே இருக்கிறது? வீட்டுக்குப் பெரியவர்களான ஆண் பிள்ளைகளிடத்தில் நான் வந்து இந்த விஷயமாகப் பேசி, இதற்கு ஆகவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தே தீரவேண்டும்" என்று நயமாகக் கூற, அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள், "அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். ஏதோ நடந்தது நடந்துபோய்விட்டது. அதைப்பற்றி இனி கவலைப்படுவதனால் என்ன உபயோகம்? பரவாயில்லை. ஐயாவுக்கு அவசரமாக ஜோலி ஏதாவது இருக்கலாம். போய் அதை கவனிக்கச்சொல். இதோ வண்டி வந்து விடும்; நாங்கள் ஜாகைக்குப் போய் விடுகிறோம்," என்று பணிவாகக்கூற, அதே சமயத்தில் சௌந்தரவல்லியும் மினியனைப் பார்த்து, "அடேய் மினியா! ஐயாவுடைய இருப்பிடம் எங்கேயென்று விசாரி" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட அந்தத் தனிகர், "நான் மைலாப்பூரில் சான்தோமில் தவன விலாசம் என்னும் பங்களாவில் இருக்கிறவன். தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தார் என்னுடைய தகப்பனார்" என்றார்.

அவ்வாறு சௌந்தரவல்லி கேள்வி கேட்டதும், ஜெமீந்தாரின் குமாரர் மறுமொழி கூறியதும், கோகிலாம்பாளுக்கு நிரம்பவும் அருவருப்பாக இருந்தமையால், அவள் கிலேசமடைந்து தனது வதனத்தை அப்புறம் திருப்பிக்கொண்டாள்.

அந்த சமயத்தில் ஜல் ஜல் ஜல் ஜல் என்று சதங்கைகள் ஒலிக்க ஒரு குதிரைவண்டி விரைவாக வந்து அவ்விடத்தில் நின்றது. வண்டிக்காகப் போயிருந்த யௌவன குமாஸ்தா அதற்குள்ளிருந்து கீழே குதித்து, "வண்டி வந்துவிட்டது. ஏறிக்கொள்ளலாம்" என்று மினியனைப் பார்த்துக் கூறினான். அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள், "சரி; அடேய் மினியா! நீ இவ்விடத்திலேயே வண்டியையும் குதிரையையும் பார்த்துக்கொண்டிரு; நாங்கள் வீட்டுக்குப் போய் இன்னொரு குதிரையையும் புதிய சக்கரங்களையும் ஆள்கள் மூலமாக அனுப்புகிறோம்" என்று மிருதுவான இனிய குரலில் கூறிவிட்டுப் பின்புறம் திரும்பித் தனது முதுகுப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சௌந்தரவல்லியை நோக்கி, "போகலாம் வா" என்று கூறி அழைத்துக்கொண்டு குதிரை வண்டியண்டை சென்றாள்; அங்கே கூடியிருந்த சகலமான ஜனங்களது விழிகளும் தங்

கள்மீது வீழ்ந்திருக்கின்றன என்பதை அந்த மடந்தையரிருவரும் உணர்ந்தார்களாதலால் அவர்கள் மிகுந்த நாணமும் கிலேசமு மடைந்து தலைகுனிந்து மடவன்னமெனத் தளர்நடை நடந்து குதிரை வண்டியை யணுகி ஏறி அதற்குள் உட்கார்ந்து கொண்டனர். அதற்குள் சௌந்தரவல்லியின் கடைக்கண் பார்வை நாற்புறங்களிலும் வட்டமிட்டு, ஜனங்களையும், மோட்டார் வண்டியிலிருந்த ஜெமீந்தார ரது புத்திரரையும், நமது யௌவன குமாஸ்தாவையும் பார்த்துத் திரும்பி வந்தது. ஆனால் கோகிலாம்பாள் அவ்வாறு எவரையும் பாராமல் தனது பார்வையைத் தரைப்பக்கம் திருப்பிய வண்ணமே வண்டியில் உட்கார்ந்தாள்.

அப்போது அந்த யௌவன குமாஸ்தா மினியனை நோக்கி, "அடே மினியா! அம்மாமார்களை வண்டியில் தனியாக அனுப்புவது சரியல்ல. நீயும் இந்தக் குதிரை வண்டியில் போய்விட்டுவா; நீ வருகிறவரையில் நான் இங்கே இருந்து ஸாரட்டையும் குதிரையையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லி, "ஆம் கோகிலா! அதுதான் நல்ல யோசனை. மினியனும் நம்மோடு வரட்டும்" என்று மெதுவாகக் கூற, அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள் மினியனை நோக்கி, "அது சரியல்ல; நீ இங்கேயே இரு; இந்த ஐயாவை திருவல்லிக்கேணிக்கு அனுப்பியது மல்லாமல் இங்கே இருந்து நமக்காகக் காவல் காத்திருக்கச் செய்வது கொஞ்சமும் நியாயமான காரியமல்ல. திருவல்லிக்கேணிக்குப் போய்விட்டு வந்தது அவர்களுக்கு அலுப்பாகவும் இருக்கும்; அவர்கள் இங்கே இருந்து நடந்து நம்முடைய ஜாகைக்குப் பக்கத்திலுள்ள அவர்களுடைய ஜாகைக்கு வருவது கஷ்டமாக இருக்குமாகையால், அவர்கள் இந்த வண்டியில் உட்கார்ந்து கொள்ளட்டும். எங்களுக்கும் துணை ஏற்படுவதோடு, அவர்கள் பட்ட சிரமத்துக்கும் ஒரு பரிகாரமாக இருக்கும். இப்படி முன்னால் வண்டிக்காரனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளட்டும்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட அந்த யௌவனப் புருஷன் அந்த வார்த்தையை மறுத்துப் பேசமாட்டாதவனாய் நாணித் தயங்கிய வண்ணம் நடந்து முன் புறத்தில் ஏறி வண்டிக்காரனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். உடனே வண்டி புறப்பட்டு ஓடத் தொடங்கியது. உட்புறத்தில் ஜெகஜ்ஜோதியாக உட்கார்ந்திருந்த

சுந்தர ரூபிணிகளில் கோகிலாம்பாள் குனிந்த தலையை நிமிர்க்காமலே இருக்க, சௌந்தரவல்லி அடிக்கடி பின்புறத்தில்பார்த்துக்கொண்டே சென்றாள்.

ஸாரட்டு வீழ்ந்து கிடந்த இடத்திலிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் அந்தப் பெண்பாவையர்மீது வைத்த விழிகளை வாங்காமல் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நிற்க, வெட்கம், துக்கம், மோகம், ஆவேசம் முதலிய பலவகையான உணர்ச்சிகளால் மனவெழுச்சி கொண்டவராய் கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தாரது புதல்வரும் அசைவற்றிருந்தார்.

அந்தப் பொற்கொடிகளிருவரும் நெடுந்தூரம் சென்று மறைந்த வரையில் அவரது விழிகள் வழித்துணை சென்று அதற்குமேல் செல்லமாட்டாமல் பின்தங்கின. ஆனால் அவரது உணர்வும் ஞாபகமும் உயிரும் அவரைவிட்டு அவர்களோடு கூடவே போய் விட்டன; அவரது வெற்றுடம்பு மாத்திரம் கட்டிலடங்காமல் பதறிய வண்ணம் மோட்டார் வண்டியிலேயே இருந்தது.

அவ்வாறு அரைநாழிகை நேரம் சென்றது. அதுவரையில் அவரது மனம் அவரது வசப்படாமல் குழம்பிக் கரைகடந்த சஞ்சலத்திலாழ்ந்திருந்தது. அதற்குள் அங்கே இருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விட்டனர். வண்டிக்கார மினியனும், கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாருமே மிகுதியாக நின்றனர். நாழிகை ஏற ஏற, அவரது மனதில் அங்கே நடந்த சம்பவத்தின் விஷயங்கள் யாவும் நாடகக் காட்சிகள்போல மறுபடியும் புலப்பட வாரம்பித்தன. தேஜோமயமாக விருந்த அந்த ரதிதேவிகளின் சுவர்ண பிம்பம்போன்ற அழகிய வடிவங்கள் எதிரிலேயே நின்று தாண்டவ மாடிக்கொண்டிருந்தன, அவர் இயற்கையிலேயே சிற்றின்ப விருப்ப முடையவராகையால், அதுகாறும் அவர் பார்த்தே அறியாத அவ்வளவு விசேஷ வனப்பும் விவேகமும் ஜ்வலிக்கப் பெற்றவராக இருந்த இந்த இள்நங்கையரைக் கண்ட ஒரே நிமிஷத்தில், அவர் அவர்கள்மீது அபாரமான மையல்கொண்டு தத்தளிக்கலானார். அந்த இரண்டு மெல்லியலாருள் சௌந்தரவல்லி கபடமற்ற நற்குண முடையவளாகவும், கோகிலாம்பாள் மாசற்ற நன்னடத்தையும், சிறந்த யூகமும், வியவகார ஞானமும் உடையவளாகவும் இருந்ததை எண்ண எண்ண, அவரது மனம் நெகிழ்ந்து பாகா யுருகியது.

அவர்களுள் எவள் சிறந்தவள், எவள் உயர்ந்தவள், எவள்மீது தனது மனம் அதிகமாகச் சென்றது என்பதை உணரமாட்டாதவராய், அவர்களிருவரின் மீதும் அவர் கடுமோகங்கொண்டுவிட்டார். ஆனால் கேவலம் ஏழைபோலிருந்த யாரோ ஒரு மனிதனது உதவியை அவர்கள் ஏற்று அவனை வண்டியில் வைத்துக்கொண்டு போனதும், தமது உதவியை மறுத்துத் தம்மைப் பொருட்படுத்தாமல் சென்றதும், அவரை அளவிறந்த சஞ்சலத்தி லாழ்த்தியதன்றி, அவரது மனதில் ஒருவிதமான ஆத்திரத்தையும் பதைப்பையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்கின. அவர்களது வண்டிக்குப் பின்னால் தாமும் தமது மோட்டார்வண்டியை விட்டுக்கொண்டுபோய், அவர்களது ஜாகை இருக்குமிடத்தை அறிந்துகொண்டு வரலாமா என்ற நினைவு அவரது மனதில் தோன்றியதானாலும், அவ்வாறு தாம் செல்வது அந்தப் பெண்பாவையருக்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் தமது விஷயத்தில் எச்சரிப்படைந்து விடுவதன்றி, தம்மைப்பற்றிக் கெட்ட அபிப்பிராயம்கொள்ள நேருமென்றும் நினைத்தவராய் மேலும் கால்நாழிகை நேரம் சிந்தனையி லாழ்ந்திருந்து, அதன்பிறகு மோட்டார் வண்டியின் கதவைத் திறந்துகொண்டு கீழே இறங்கிக் கடற்காற்று வாங்குகிறவர்போல அங்கு மிங்கும் உலாவத் தொடங்கினார். விரகவேதனையால் அவரது தேகம் கருகத் தொடங்கியது. அவரது மனம் உருகிக் கரைந்தோடியது; அவர் பலவகையான துர்நினைவுகளைக் கொள்ளத்தொடங்கினார். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அவர் மெல்ல உலாவிய வண்ணம் வண்டிக்கார மினியனுக்கருகில் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அப்போது அவன் தனது காலைத் தடவிக்கொடுத்து, அதன் சுளுக்கை வழித்துவிட்டுக்கொண்டிருந்தான்; அவன் தனக்கருகில் உலாவிய ஜெமீந்தாரது புத்திரனைப் பொருட்படுத்தாமல் அலட்சியமாக இருந்தான். அந்த இளைய ஜெமீந்தார் அன்பும் அநுதாபமும் நன்றாக ஜ்வலித்த முகத்தினராய் அவனை நோக்கி நயமாகப் பேசத் தொடங்கி, "அப்பா அடேய் மினியா! உனக்கு நிரம்பவும் பலமாக அடிப்பட்டிருப்பது நன்றாகத்தெரிகிறது. இது நான் வேண்டுமென்று செய்த காரியமல்ல. இந்த மோட்டார் வண்டியில் ஒருவிசை தளர்ந்து போனதனால் இப்படிப்பட்ட துன்பமெல்லாம் நேர்ந்துவிட்டது. நீ என்மேல் கோபம் வைக்காதே; நீ படுகிற அவஸ்தையைக் காண எனக்குச் சகிக்கவில்லை. உனக்காவது ஏதாகிலும் உதவிசெய்யாமல்

மோட்டார் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டுபோக என் மனம் இடந்தரவில்லை. ஒரு மருந்து செய்வதற்காக நான் வாங்கின பிராந்திப்புட்டி ஒன்று மோட்டார் வண்டிக்குள் இருக்கிறது. அதைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன். புட்டியைத் திறந்து கால் சுளுக்கில் கொஞ்சம் ஊற்றித் தேய்த்தால், கால்நோவு குறையும்'' என்று நயமாகக்கூறிய வண்ணம் மோட்டார் வண்டியண்டை சென்று அதற்குள்ளிருந்த புதிய பிராந்திபுட்டி யொன்றை எடுத்துவந்து, தமது சட்டைப்பைக்குள் கிடந்த பேனாக்கத்தியால் அதன் மூடியை விலக்கி, அவனது காலில் சிறிதளவு பெய்ய, மினியனது கோபம் ஒருவாறு தணியத் தொடங்கியது. அவன் தனது உள்ளங்கையால் அதை ஏந்தி இரண்டு மூன்றுமுறை வாங்கிவாங்கிக் காலில் தேய்த்துக்கொண்டான். அவன் அதுகாறும் கள் சாராயம் முதலிய நாட்டுச் சரக்குகளை மாத்திரம் குடித்திருந்தான். சீமைச்சரக்கான பிராந்தி முதலியவைகளை ஒரு நாளைக்காகிலும் ருசி பார்க்கவேண்டுமென்று நெடு நாளாக ஆவல்கொண்டிருந்தவனாகையால், அந்த இளைய ஜெமீந்தாரது கையிலிருந்த சீமை மதுவின்மீது அவனது நாட்டமும் மனதும் சென்றன. அவன் தனது நோவையும் கவனியாமல், கோபத்தையும் மூட்டையாகக் கட்டி தூரத்தில் வைத்து விட்டு சந்தோஷமும் புன்னகையும் கொண்ட முகத்தினனாய் அவரை நோக்கி, ''அந்த புட்டி என்னவிலை சாமீ?'' என்றான். அப்போதே அவனது நாக்கில் நீர் ஊறியது. அவன் உஸ் உஸ்ஸென்று இழுத்துக்கொண்டான். அந்தக் குறிப்பை அறிந்த இளைய ஜெமீந்தார் நிரம்பவும் அன்பாகப் பேசத்தொடங்கி, ''இது முழு புட்டி; இதிலிருப்பது எக்ஷா நெம்பர் 1. இதன் விலை ரூபா 8. இதில் கொஞ்சம் உள்ளுக்கு சாப்பிட்டால் உன்னுடைய உடம்பு நோவு கிவெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் பறந்துபோகும். இந்த புட்டியை நீயே எடுத்துக்கொள்'' என்று கூறியவண்ணம், அதை நீட்ட, அவன் மிகுந்த சந்தோஷமும் குதூகலமு மடைந்தவனாய், அந்தப் பிராந்திப் புட்டியை ஏற்று அதன் மூடியைத் திறந்து, அதற்குள்ளிருந்த மதுவையெல்லாம் ஓரே மூச்சாக வாங்கித் தனது வயிற்றிற்குள் செலுத்திவிட்டான். அவ்வளவு பெருத்த புட்டி நிறைய இருந்த பிராந்தியின் வீரியத்தையும் போதையையும் அவன் எப்படித் தாங்கப் போகிறானென்ற வியப்பும் அச்சமும் பிரமிப்பு மடைந்த இளைய ஜெமீந்தார் அவனை நோக்கிக் கலகலவென நகைத்து, ''பலே பேஷ்! நீ மகா கெட்டிக்காரன்! உன்னுடைய திறமை எவனுக்கும் வராது. ஒரு

முழுப்புட்டி பிராந்தியையும் ஒரே மூச்சில் சாப்பிட்ட மனிதனை நான் இதுவரையில் பார்த்ததே இல்லை'' என்றார். அதற்குள் மினியனது கண்கள் கோவைப் பழமாகச் சிவந்து போயின. மயக்கமும் போதையும் மேலிட்டு அவனை அசைத்து ஆகாயத்தில் கிளப்பிக் கொண்டு போகத் தலைப்பட்டன. அவன் ஆநந்த பரவச மடைந்து அளவிறந்த வெறிகொண்டு தாளம்போட்டுக் கைகால்களை யெல்லாம் ஆட்டி ஆட்டிப் பாடத்தொடங்கி அவரை நோக்கி, "மவராசா! நான் அந்தக் கள்ளு சாராயத்தை யெல்லாம் கொடங்கொடமாகக் குடிச்சி அதிலேயே முளுகிக் கெடக்கறவன். ஆனால் எனக்கு இந்தச் சீமெச் சரக்குமேலே எம்பிட்டுப் பிரியம் இருந்திச்சு தெரியுமா? எங்கப்பன் ஒன்றெடெ தயவுனாலே இன்னெக்கித் திருத்தியாப் போட்டுக்கினேன். இன்னமே இந்த சுளுக்குக் கிளுக்கெல்லாம் போன எடம் தெரியாமெப் பறந்து பூடும்; இனிமேலே ஒண்ணும் பயமில்லீங்க.'' என்று கூறிக் கை குவித்து அவரைக் கும்பிட்டான். உடனே இளைய ஜெமீந்தார், "அடேய் மினியா! உனக்கு மாசம் எத்தனை ரூபாய் சம்பளம்? என்றார்.

மினியன்:—எனக்கு மூணுவேளே சோறு போட்டு கட்டிக்கத் துணி குடுத்து மாசம் 16-ரூபா குடுக்கறாங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—ஓகோ! சம்பளம் தாராளமாகத்தான் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் பெருத்த பணக்காரர்கள்போலிருக்கிறது!

மினியன்:—ஓ! அவுங்களுக்கென்ன மவராசரு; **துபாசி ராசரத்தன மொதலியாருன்னு** இந்த ஊருலெ சின்னக் கொயந்தைக்குக் கூடத் தெரியுமே! அவுங்களுக்கு சரியா அம்பது லச்சத்துக்குப் பணம் கெடக்குது. ஆனால், அவுரு போன வருசத்துலெ எறந்து பூட்டாரு. இப்ப இந்த ரெண்டு கொயந்தைங்கதான் இருக்கறாக.

இளைய ஜெமீந்தார்:—(மிகுந்த வியப்புற்று), அப்படியா! இவர்கள் துபாஷ் ராஜரத்தின முதலியாருடைய பெண்களா! இவர்களுக்குக் கலியாணம் ஆகிவிட்டதா?

மினியன்:—இன்னும் ஆவல்லீங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—இவர்களுடைய வீட்டில் இன்னம் யார் யார் இருக்கிறார்கள்?

மினியன்:—இந்தக் கொயந்தங்களோடே தாயாரு இருக்கறுங்க. வேறே யாரு மில்லீங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—இவர்களோடு கூடப்பிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லையா?

மினியன்:—ஆம்புள்ளெயே பொறக்கல்லீங்க. இவுங்க ரெண்டு பேரும் ரெட்டையாப் பொறந்தவங்க. அம்பிட்டுத்தான். அதுக்குப் பொறவாலே புள்ளையே பொறக்கல்லீங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—இவர்களுடைய பெயரென்ன?

மினியன்:--மொதல்லெ பொறந்த அம்மாபேரு கோகிலாம்பா அம்மா; ரெண்டாவது பொறந்த அம்மாபேரு சௌந்தரவல்லி அம்மா.

இளைய ஜெமீந்தார்:—இவர்கள் எங்கே இருக்கிறது?

மினியன்:—பொரசெவாக்கத்துலே பூந்தமல்லி அயிரோட்டுலே ஒரு வங்களாவுலெ இருக்காங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—இவர்களுக்கு ஜட்காவண்டி கொண்டு வந்தாரே அந்த மனிதர் யார்?

மினியன்:—அவுரு அந்த வங்களாவுக்குப் பக்கத்துலெ ஒரு ஊட்டுலே இருக்கறவரு. அவருக்கு இங்ஙனெ ஒரு ஆபீசுலெ உத்தியோவ மாம்; இப்பத்தான் அவுரும் வந்தாரு; ஒடனே திருவல்லிக் கேணிக்கிப் போயி வண்டி கொண்டாந்தாரு.

இளைய ஜெமீந்தார்:—அவர் இதற்குமுன் அந்த பங்களாவுக்குள் வருகிற துண்டா?

மினியன்:—இல்லீங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—இங்கே வந்த அம்மாமார்களுக்கு ஏன் இன்னமும் கலியாணம் ஆகவில்லை?

மினியன்:—எறந்துபோன எசமான் இருக்கையிலேயே போனவருசத்திலேயே கண்ணாளம் பண்ணறதுன்னு பார்த்தாரு. அதுக்குள்ளற அவருக்கு ராசப்பொளவே களம்பி அதுனாலே திடீருன்னு அவரு எறந்து பூட்டாருங்க. இந்த ஒரு வருசகாலமா

அதுக்காவத்தான் நிறுத்தி வச்சாங்க; இன்னமே பண்ணு வாங்க.

இளைய ஜெமீந்தார்:—மாப்பிள்ளைகள் யாராவது நிச்சயமா யிருக்கிறார்களா ?

மினியன்:—பொண்ணு பாக்க யாரயாரோ வாறாங்க போறாங்க, இன்னம் ஒண்ணும் தெகையல்லீங்க. மூத்த பொண்ணு நல்ல சாமர்த்தியசாலி. நல்ல தங்கமான கொணம். உசிருபோறதானாலும் கெட்ட வளிக்குப் போவாதுங்க. சின்னக் கொயந்தெயும் நல்ல கொணந்தான். ஆனால், அதுக்குக் கள்ளம் கவடம் தெரியாதுங்க. வெளுத்ததெல்லாம் பாலு; கருத்ததெல்லாம் தண்ணி; ஒலகத்துலெ இருக்கிற எல்லா மனிசரும் நல்லவங்க இன்னு அந்தக் கொயந்தே நெனைக்கிற வளக்கம். அது ஆண்டவனெப்போல கல்மச மில்லாத சுத்தமான பொண்ணு. ரெண்டுபேரும் ரெண்டு ரெத்தனந்தான். ஆனா, சின்னத்தெ சொலவமா எமாத்திப்புடலாம். பெரிசெ எமாத்த முடியாது.

இளைய ஜெமீந்தார்:—அப்படியா ! அதிருக்கட்டும் ; இவர்களுடைய தாயார் எப்படிப்பட்டவர்கள் ?

மினியன்:—அந்த அம்மாளுக்கும் ஒண்ணும் தெரியாதுங்க. இவுங்களும் சின்னக்கொயந்தெயும் ஒரு அச்சுங்க. அவுங்க ரெண்டு பேரும் மூத்தகொயந்தே சொல்றபடிதான் நடக்கறது வளமையிங்க.—என்றான்.

அவ்வாறு அவர்களிருவரும் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குள் மினியனது மயக்கம் அபாரமாகப் பெருகி, அவன் உளறல், குளறல், இழுப்பு, பாட்டு முதலிய பலவகையான லக்ஷணங்களோடு, மேலே குறிக்கப்பட்ட மறுமொழிகளைக் கூறிக்கொண்டே போனவன் அப்படியே கீழே சாய்ந்துவிட்டான். அவனது உடம்பு கட்டிற்கடங்காமல் போய்விட்டது. அந்த நிமிஷத்தில் அவன் ஸ்மரணை தப்பி சுழுத்தி முனையை எட்டிப் பிடித்துவிட்டான்.

இளைய ஜெமீந்தார் நாலைந்துமுறை அவனைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, அவன் அதற்குமேல் மறுநாள் வரையில் எழுந்திருக்க மாட்டானென்பதை உணர்ந்துகொண்டவராய், உடனே

சென்று தமது மோட்டார் வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து, மைலாப்பூரை நோக்கி அதை விட்டுக்கொண்டே சென்றார். சற்றுமுன் அந்தப் பெண்மணிகளிருவரையும் கண்ட உடனே அவரது மனநிலைமை எப்படி இருந்ததோ, அதைக்காட்டிலும் அப்போது ஆயிரமடங்கு அதிகரித்த சஞ்சலமடைந்ததாக இருந்தது. மினியன் சொன்ன வரலாற்றிலிருந்து அந்த யௌவன ரமணிகளிருவரும் பெருத்த செல்வமுடையவர்களென்பதும், அவர்கள் கலியாணம் செய்து கொள்ளாமல் ஆண் துணையின்றி இருப்பவர்களென்பதும், மிகுந்த நற்குண நல்லொழுக்க முடையவர்களென்பதும் நன்றாக விளங்கவே அவரது மோகலாகிரியோடு பணத்தாசையும் பெரிதாக உண்டாயிற்று. அவர்களிருவரையும் தாமே மணந்துகொண்டால், அவர்களால் கிடைக்கும் சிற்றின்ப சுகத்தோடு, அவர்களது அளவற்ற செல்வம் முழுதும் தமக்கே வந்து வாய்த்துவிடுமென அவர் நினைத்தார். ஸௌந்தரவல்லி சூது, வாது, கபடம் முதலியவைகளில்லாத பெண்ணாதலால், அவள் தம்மீது ஆசை கொள்ளும்படி செய்வது எளியதாகத் தோன்றியது; ஆனால் கோகிலாம்பாள் ஆழ்ந்த புத்தியும் திடமான மனதுமுடையவளாதலால், அவளது மனதைத் திருப்புவது கடினமாகத் தோன்றியது. அப்படி இருந்தாலும், தாம் கோகிலாம்பாளை மயக்கி அவளை மணந்துகொண்டால், அவள் மூலமாகச் ஸௌந்தரவல்லியையும் தாம் கலியாணம் செய்துகொள்ளுவது சுலபமாகப் போய்விடுமென்ற ஒரு நினைவு தோன்றியது. ஆகவே, தாம் எப்பாடு பட்டாகிலும், முதலில் கோகிலாம்பாளை வசியப்படுத்தி அவள் தம்மீது பிரியம் கொள்ளும்படிச் செய்து மணக்கவேண்டுமென்ற உறுதியைக் கொண்டவராய் அந்த யௌவன ஜெமீந்தார் மைலாப்பூர் சாந்தோமிலிருந்த ஒரு பங்களாவிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அந்தப் பங்களா அரைக்கால் மயில்நீள அகலம் பரவியதாகவும், நாற்புறங்களிலும் மதிட் சுவரினால் சூழப்பட்டதாகவும் இருந்தது, அதன் நடுவில் இரண்டு உப்பரிக்கைகளையுடைய கட்டிடங்களும், அவற்றைச்சுற்றி அழகும் செழுமையும் நிறைந்த உத்தியானவனமுமிருந்தன.

அப்படிப்பட்ட சிறந்த வனமாளிகைக்குள் நுழைந்த அந்த யௌவன ஜெமீந்தார் மோட்டார் வண்டியை அதன் கொட்டகைக்

குள் நிறுத்தியபின், கட்டிடத்திற்குள் புகுந்தார். அவரது மனம் காமநோய் கொண்டு கட்டிலடங்காமல் தவித்துத் தடுமாறிக்கொண் டிருந்தது. உடம்போ ஓய்ந்து தளர்ந்து காமஜுரத்தினால் கருகித் தத்தளித்தது. அவர் பார்த்த விடத்திலெல்லாம் கோகிலாம்பாளின் குளிர்ந்த வடிவமும் சௌந்தரவல்லியின் சுந்தர ரூபமும் ஜோடி ஜோடியாக நின்று அவரது உயிரைக் கொள்ளை கொண்டன. அவர்க ளிருவரும் குயிலைப்பழித்த கணீரென்ற குரலால் கிள்ளை மொழி வது போல மழலையாகப் பேசிய சொற்கள் அப்போதும் அவரது செவிகளில் ஒளித்து ரீங்காரம் செய்து அமிர்தத் துளிகளையும் பன் னீர்த் துளிகளையும் ஜிலீர் ஜிலீரென்று வீசிக்கொண் டிருந்தன. அவரது மனம் அந்த அதிரூப மடமங்கையரது கண்கொள்ளா வனப் பிலேயே லயித்துப்போய் நின்றமையால்' அவர் நேராகத் தமது சயனமாளிகைக்குள் நுழைந்து, அங்கே கிடந்த பளிங்கு மஞ்சத் தின்மேல் படுத்துக் கொண்டார். அவர் வழக்கமாகச் செய்யும் எந் தக் காரியத்தையும் கவனியாமலும், அன்னந் தண்ணீர் முதலிய எதிலும் தமது கவனத்தைச் செலுத்தாமலும், அந்த சொகுஸான சயனத்தில் கிடந்து, நெருப்புத் தணல்களின்மேல் சயனித் திருப்ப வர்போலத் தத்தளித்துப் புரளத் தொடங்கினர். அவர் அவ்வாறு கால் நாழிகை நேரம் தவித்திருக்க, அந்தச் சயனமாளிகையின் கத வைத் திறந்துகொண்டு ஒரு யௌவன ஸ்திரீ உள்ளே நுழைந்தாள். அவளுக்குப் பதினெட்டு அல்லது இருபது வயதிற்கு மேலிராது. அவள், சிவந்து கொடிபோல இருந்த அழகிய சரீரமும், முகவசீகர மும் பெற்றவளாக இருந்தாள். விலை உயர்ந்த பாவாடை, தாவணி, கௌன் முதலிய ஆடைகளையும், தங்க ஒட்டியாணம், வைரக் கம் மல், வைர மூக்குப்பொட்டு, காசுமாலை, வங்கி, காப்பு, கொலுசு கள் முதலிய ஏராளமான ஆபணங்களையும் நேர்த்தியாகவும் சுத்தமாகவும் அணிந்திருந்தாள். அவளது நெற்றியில் மூன்றாம் பிறைச் சந்திரன்போலத் தீட்டப்பட்டிருந்த ஜவ்வாதுப் பொட்டும் அதற்குமேல் பள பளவென மின்னிய குஜிலிப் பொட்டும் அந்த வதனத்திற்கு மிகுந்த வசீகரத்தன்மையை உண்டாக்கின; புருவ விற்களில் தீட்டப்பட்டிருந்த ஜவ்வாதின் கருமையும் கண்ணிமை களில் குயிற்றப்பட்டிருந்த அஞ்சனமையின் கருமையும் ஒன்று கூடி அவளது கண்களில் அழகையும் முகத்தின் அழகையும் ஆயிர மடங்கு சோபிக்கச் செய்தன. அவளது உடம்பிலும் ஆடைகளி லும் அத்தர் பன்னீர் முதலிய பரிமள கந்தங்கள் தெளிக்கப்

பெற்றிருந்தன. விசாலமாகவும் அழகாகவும் பின்னி விடப்பட்டிருந்த கூந்தலின் பின்னல் முழங்காலளவு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் நுனியிலிருந்த ஊதாநிறப் பட்டுநாடாவும் அதன் மேல் நட்சத்திரங்கள்போல ஆங்காங்கு காணப்பட்ட வைர ஜடை பில்லைகளும் அவளது பின்னழகைப் பதின்மடங்கு பெருக்கிக் காட்டின. இயற்கையழகும் செயற்கையழகும் அபரிமிதமாக நிரம்பப் பெற்றவளாய் வந்த அந்த மங்கை, தனக்குத் தெரியாமல் வந்து இளைய ஜெமீந்தார் படுத்திருந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டு, மகிழ்ச்சியும் சந்தோஷமு மடைந்து, "யார் அங்கே படுத்திருப்பது? என்னுடைய படுக்கையறையில் என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் வந்த திருடனை நான் நிரம்பவும் கடுமையாக தண்டிக்கப் போகிறேன்; கைகளுக்கும் உடம்புக்கும் விலங்குபோட்டு உடனே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பிவிட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன்'' என்று குதூகலமாகப் பேசிக்கொண்டே ஆவலோடு கட்டிலில் பாய்ந்து, மிகுந்த ஆசையோடு அவரை ஆலிங்கனம் செய்து, தனது கைகளால் அவரது முகத்தைத் திருப்பி இரண்டு மூன்று முறை முத்தங்கொடுக்க, அவரது முகம் விகாரப்பட்டிருந்ததும், அவர் ஏதோ பெருத்த துயரத்தி லாழ்ந்து கிடந்ததும் அவளுக்கு நன்முக விளங்கின. அவள் உடனே திடுக்கிட்டு மிகுந்த அச்சங்கொண்டு, "என்ன இது! ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்? விளையாட்டுக்காக நீங்கள் இப்படி எனக்குத் தெரியாமல் வந்து படுத்திருக்கிறீர்களென்றல்லவா நினைத்தேன்! நீங்கள் இங்கே எப்போது வந்தீர்கள்? உங்களுடைய உடம்பில் ஏதேனும் அசௌக்கியம் ஏற்பட்டதா? அல்லது, வேறே ஏதாவது துன்பம் சம்பவித்ததா? ஏன் இப்படி வேதனைப் படுகிறீர்கள்? உடம்பு நெருப்புத் தணல்போலச் சுடுகிறதே! கடும் ஜுரமாக இருக்கிறதே! என்ன சங்கதி? நிஜத்தை ஒளிக்காமல் சொல்லுங்கள்'' என்று நயமாக வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

3-வது அதிகாரம்

காதற் பெருக்கும் - கலியாணப் பேச்சும்

அவர்களது சம்பாஷணையை இவ்வளவோடு நிறுத்தி, குதிரை வண்டியில் சென்ற இளந்தோகையரான கோகிலாம்பாள் சௌந்தரவல்லி முதலியோரைத் தொடர்ந்து செல்வோம். அவர்களிருவரையும் நமது யௌவன குமாஸ்தாவையும் தாங்கிச் சென்ற குதிரைவண்டி புரசைப்பாக்கத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. மிகுந்த அழகும் யௌவனமும் புத்திசாலித்தனமும் நிறைந்த அந்தப் பெண்மணிகளிற்கருகில் உட்கார்ந்திருந்ததினால் அந்த யௌவனப் புருஷன் அளவற்ற நாணமும் கிலேசமு மடைந்து, வண்டிக்காரனிடத்தில் வார்த்தை சொல்லவும், வாயைத் திறக்கமாட்டாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்; அதுபோலவே அந்த மடந்தையரும் அந்த அதி சுந்திரபுருஷனுக் கருகில் உட்கார நேர்ந்ததைக் கருதி மிகுந்த சங்கடமும் லஜ்ஜையு மடைந்தவர்களாய் ஒருவரிடத்தொருவர் பேசவும் வெட்கி மௌனம் சாதித்திருந்தனர்.

கடற்கரையில் அந்த அணங்குகளிருவருக்கும் நேர்ந்த பெருத்த அபாயத்தையும், அவர்கள் தெய்வச்செயலால் தப்பிப்பிழைத்ததையும் நினைத்தபோதெல்லாம் அந்த யௌவனப் புருஷனது உள்ளம் வருந்த, உடம்பு நடுங்கியதானாலும், அந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றி அவன் ஒருவகையில் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்தான். ஏனெனில், அந்த மடமயிலார் வசித்த பங்களாவை யடுத்திருந்த வீட்டில், அவனும் அவனது தாயும் சில மாதகாலமாக இருந்து வந்தனரென்பது, முன்னரே சொல்லப்பட்டதல்லவா. அவன் ஒவ்வொருநாளும் அந்த பங்களாவின் வாசல் வழியாகப் போனபோதெல்லாம், அந்தப் பெண் பாலாரில் எவளேனும் ஒருத்தி உப்பரிகையி லிருந்தபடியோ, அல்லது, உத்யானவனத்தி லிருந்தபடியோ அவனது திருஷ்டியில் பட்டுக் கொண்டு வந்தார்களாகையால், அவன் அவர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பும் பிரேமையும் கொண்டிருந்ததன்றி, அப்படிப்பட்ட பெருத்த செல்வத்திலிருக்கும் அவர்களோடு தான் ஒருநாளாகிலும் பேசப் போகிறோமா என்று பன்முறையும் நினைத்து நெடுமூச்

செறிந்திருந்தவனாகையால், அன்றையதினம் அவர்கள் தனக்கு முன்னால் போகையில் அவர்களுக்கு அந்த விபத்து நேர்ந்ததும், அதிலிருந்து அவர்களை மீட்கும்படியான சந்தர்ப்பம் தனக்கு வந்து வாய்த்ததும் தெய்வத்தின் சூழ்ச்சியென்று அவன் நினைத்து மிகுந்த மனவெழுச்சியும் உற்சாகமும் கொண்டவனாய் ஆநந்தபரவச மடைந்து மெய்ம்மறந்து உட்கார்ந்திருந்தான். அவர்களில் கோகிலாம்பாள் யாரென்றும், சௌந்தரவல்லி யாரென்றும் வேற்றுமை தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதபடி அந்தக் கிள்ளை மொழியினரிருவரும் ஒரே வடிவத்தினராகக் காணப்பட்டனராயினும், அவர்கள் பேசியபோது ஒருத்தி விவேக முதிர்ச்சியையும், ஆழ்ந்த நற்குணத்தையும், ஸ்திரீகளுக்குரிய அடக்கத்தையும் காட்டியதும், இன்னொருத்தி குழந்தைபோலக் கள்ளம், கபடம் முதலியவின்றி சுத்த ஸ்வரூபிணியாக இருந்ததும் நன்றாகத் தெரிந்தனவாகையால் அவனது மனத்தில் கோகிலாம்பாளது இனிய வடிவமே பதிந்து அவனது உள்ளத்தில் அமிர்த ஊற்று சதாகாலமும் பெருக்கெடுக்கும்படி செய்து கொண்டிருந்தது. அவள் சகல கலைகளுக்கும் சகல ஞானங்களுக்கும் இருப்பிடமான சரஸ்வதி தேவிதானோ என்ற ஐயமும், மதிப்பும், பயபக்தியும், நெகிழ்வும் அவனது மனத்தில் அடிக்கடி தோன்றின. சௌந்தரவல்லி அடிக்கடி கடைக்கண் பார்வையால் தன்னை நோக்கித் தான் அவளைப் பார்க்கும் காலத்தில், அவள் சகிக்கமுடியாத நாணமும் மடமும் தோற்று, வித்தது நமது யௌவன குமாஸ்தாவின் மனதைக் கவர்ந்ததை விட, கோகிலாம்பாள் அடங்கி ஒடுங்கி அசைவற்று அழகின் திரளாக உட்கார்ந்திருந்த அற்புதக்காட்சியே அவனது மனதை அதிகமாகக் கொள்ளைகொண்டது. அவ்வாறு அவனது மனம் கரை கடந்து பொங்கிக் குதூகலித்ததானாலும், அவன் அடிக்கடி அதை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்தான். தான் சொற்ப சம்பாத்தியமுள்ள ஒரு குமாஸ்தாவாக இருக்க, அப்படிப்பட்ட லக்ஷாதிபதியின் செல்வியைக் கண்டு தான் நெடுமூச்செறிவது நிஷ்பிரயோசனமென்றும், அவ்வாறு தான் தன் மனதைச் சபலிக்கவிடுவது தீராவிசனமாக முடியுமென்றும், அவனது நல்ல அறிவு அவனுக்கு அடிக்கடி புத்தி கூறியது, என்றாலும், முதன் முதலாக காதல்கொள்ளும் யௌவனப்பருவத்து மனமானது தான் காதலிக்கும் வஸ்து தனக்குக் கிடைக்குமா, அதற்கும் தனக்கும் பொருத்தமுண்டா, தான் அதைக் காதலிப்பது தகுமா என்ற விஷயங்களையெல்லாம் உணரா

மாட்டாமல், விரகவேதனைக்கே அடிமையாகி விடுமென்பது நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் எல்லார்க்கும் ஒத்த நிகழ்ச்சியாதலால் நமது யௌவன குமாஸ்தா தடுக்க முடியாவகையில், அவனது இருதய கமலத்தில் கோகிலாம்பாளென்னும் கோகிலாக் குணமுடைய கோதை கோவில்கொண்டு வீற்றிருந்தாள்.

அவனது நிலைமை அப்படி இருக்க, சௌந்தரவல்லியின் மனமோ பலவகையான சஞ்சலங்களினால் அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தான் எந்த வார்த்தை சொன்னாலும், அதில் ஒன்றையேனும் கோகிலாம்பாள் ஒப்புக்கொள்ளாமல் அதற்கு மாறாகவே காரியங்களைச் செய்கிறாளே என்றும், அதனால் தன்னிடத்தில் பிறர்க்கு மதிப்புக்குறைவும் சிறுமையும் ஏற்படுகின்றனவே என்றும் நினைப்பவள்போல, சௌந்தரவல்லியின் தேகம் அடிக்கடி குன்றிப்போனதாகக் காணப்பட்டது. அது நிற்க, அன்றையதினம் தாம் கண்டவர்களுள் கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தார் அதிக அழகான மனிதரா, அல்லது, அந்த யௌவன குமாஸ்தா அதிக அழகுடையவனா என்ற சந்தேகமே பெருத்த சந்தேகமாக எழுந்து அவளது உணர்வையும் நினைவையும் அடியோடு கொள்ளை கொண்டு விட்டது. அந்த முக்கியமான ஆராய்ச்சியில் அவள் முற்றிலும் ஆழ்ந்துபோய்த் தமக்குக் கடற்கரையில் நிகழ்ந்த அபாயத்தின் நினைவையே கொள்ளாதவளாக மெய்ம்மறந்திருந்தாள், ஆனால், கோகிலாம்பாளின் மனது எவ்விதமான உணர்ச்சியைக் கொண்ட தென்பதைப் பிறர் அறிந்து கொள்ளக்கூடாதபடி அவள் தனது இயற்கையான சலனமற்ற தோற்றத்தைக் கொண்டவளாகவே காணப்பட்டாள். அவளது மனத்தில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு, விருப்பம் இன்னதென்பது எவரும் அறிந்துகொள்ளக் கூடாமலிருந்தது.

அப்படிப்பட்ட மனநிலைமையில் அவர்களிருக்க, குதிரை வண்டி இரவு ஏழரைமணிக்குப் புரசைப்பாக்கம் ஹைரோட்டிலுள்ள துபாஷ்ராஜரத்ன முதலியாரது சிங்கார மாளிகையையடைந்தது. அந்த பங்களா சென்னையிலுள்ள சகலமான கோடீசுவரர்களது பங்களாக்களெல்லாவற்றிலும் அதிக அற்புதமாகவும் சிறப்பாகவும் அழகாகவும் இருப்பதாக நெடுங்காலமாக எல்லோராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட ஒரு வனமாளிகை. அது அரை மயில் நீள அகலமுள்ள மதிட்சுவர்களால் சூழப்பெற்றதாய், உட்புறத்தில் ரம்பை,

ஊர்வசி, திலோத்தமை என்னும் தெய்வலோகப் பெண்மயிலார் ஜலக்கிரீடை செய்து விளையாடுமிடங்களோ வெனக் காண்போர் நினைத்து மயங்கத்தகுந்த தாமரைத் தடாகங்களும், மணல்கரைகளும், நறுமணம் கமழும் மலர்களும், தீங்கனிகளும் குலுங்க நிற்கும் கொடி செடி தருக்களும், இடை நடுவில் ஆகாயத்தை யளாவிப் பரவி நின்ற உப்பரிகைகள் நிறைந்த மாடங்களும், கூடங்களும் நிரம்பப்பெற்ற ஒப்புயர்வற்ற ரமணீய ஸ்தலமாக இருந்தது. அந்த வனமாளிகை ராஜபாட்டையை அடுத்திருந்த தாதலால் பாட்டையிலிருந்து மாளிகைக்குள் நுழையுமிடத்திலிருந்த வாசற்படி இரும்பும் கம்பிகளினாலான இரட்டைக் கதவுகளைக் கொண்டதாக இருந்ததன்றி; அதன் இருபக்கங்களிலும் ஒன்றைக் கருங்கல்லினாலான பெருத்த யானைகள் இரண்டு பக்கங்களிலும் வைத்து மதில்களோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. அந்த இடத்தில் கமான்போல வளைத்து விடப்பட்டிருந்த பந்தலில் சம்பங்கி, ஜாதி மல்லிகை, மனோரஞ்சிதம் முதலிய மலர்கள் நிறைந்து, நெடுந்தூரம் வரையில் பரிமள கந்தத்தை தூவிப் பரப்பின. கோகிலாம்பாளும், சௌந்தரவல்லியும், யௌவன குமாஸ்தாவும் ஏறி வந்த குதிரை வண்டி அந்த வாசலண்டை வந்து சேர்ந்தது. உடனே நமது யௌவன குமாஸ்தா வண்டிக்காரனைப் பார்த்து, "வண்டிக்காரா! இதுதான் இடம்; நிறுத்து" என்றான். உடனே வண்டிக்காரன் கடிவாளவாரை இழுத்து வண்டியை ராஜபாட்டையிலேயே நிறுத்தினான். அங்கே இருந்த வாசற்படியின் இரும்புக் கதவுகள் மூடித் தாளிடப் பெற்றிருந்தன. அவ்விடத்தில் வழக்கமாகக் காவல் காத்திருக்கும் வேலைக்காரன் ஏதோ தேகபாதையை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அப்போதுதான் தோட்டத்திற்குள் போனான். வாசற்கதவுகள் மூடப்பட் டிருந்ததையும், வேலைக்காரன் எவனும் இல்லாதிருந்ததையும் கண்ட நமது யௌவனகுமாஸ்தா சடக்கென்று வண்டியை விட்டுக் கீழே குதித்துக் கதவண்டை ஓடி அதைத் திறந்துவிட, உடனே வண்டிக்காரன் வண்டியைத் திருப்பி தட தடவென்று உள்ளே ஓட்டத் தொடங்கினான். வாசற்படியண்டை நின்ற யௌவன குமாஸ்தா, தானும் உள்ளே போவதா, அல்லது பாட்டையோடு தனது ஜாகைக்குப் போவதா என்ற சந்தேகங்கொண்டு இரண்டொரு நிமிஷநேரம் தயங்கி அவ்விடத்திலேயே நிற்க, அதற்குள் வண்டி நெடுந்தூரம் போய்விட்டது. அந்த வாசலிலிருந்து, தோட்டத்தின் நடுமத்தியிலிருந்த வாசஸ்தலம் அரை பர்லாங்கு

தூரத்திலிருந்தன்றி, அதற்குச் செல்லும்பாதை கப்பிக் கல்லால் மேடுபள்ளமின்றி வழுவழுப்பாகப் போடப்பட்டுத் தாரினால்சமமாக மெழுகப்பெற்றிருந்தது. அந்தப் பாதையின் இரண்டு பக்கங்களி லும் வாதா, சௌக்கு நெட்டுலிங்கை, மருதாணி, கமுகு, குட்டைத்தென்னை முதலிய மரங்கள் கலப்பாகவும் வரிசையாகவும் வைத்து அழகாக வளர்க்கப்பட்டுப் பாம்புபோல வளைந்து வளைந்து சென்றன. அந்த இரட்டை மரப்பாத்திகளின் உட்புறங்களிலும் வெளிப்புறங்களிலும் இங்கிலீஷ் குரோடன்கள் கண்கவர் வனப் போடு செழித்து வளர்ந்த பூத்தொட்டிகள் ஒன்று போலவும் சுத்த மாகவும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இருபத்தைந்து கஜதூரத்திற்கோ ரிடத்தில் வெள்ளை, சிகப்பு, பச்சை, மஞ்சள், ஊதா, நீலம் முத லிய சப்த வர்ணங்களில் மின்சார விளக்குகள் நவரத்னக் கனி கள்போலக் கொத்துகள் கொத்துகளாக வளைந்து நின்று மிகுந்த பிரகாசத்தை உண்டாக்கிக்கொண் டிருந்தன. கண்கண்டதூரம் வரையில் நீண்டு பரவி ஒரு பெருத்த மண்டலாதிபதியின் அரண் மனையும் உத்தியான வனமும்போலக் காணப்பட்ட மனோக்கியமான அந்தச் சிங்கார மாளிகையில் எங்கு பார்த்தாலும் பல வர்ணங்களைக் கொண்ட மின்சார விளக்குகளே நிறைந்து, அது உலகை மயக்கும் மோகினிதேவியின் மாய மணிமண்டபமோ என்ற ஐயத்தை உண் டாக்கியது. அப்படிப்பட்ட உன்னதமான வனமாளிகையில் உட் புறத்து மாட்சியை நமது யௌவன குமாஸ்தா ஒருநாளிலும் பார்த்தறியாதவனாதலால், வாசற்படியைக் கடந்து உட்புறத்தில் இரண்டோரடி நடந்து சென்ற அந்த யௌவனச் சிறியோன் திக்பிரமையும் திகைப்பு மடைந்தான். அப்படிப்பட்ட தெய்வலோ கத்திற்குள் நுழையவும், அதன் சொந்தக்காரர்களான கோடீசுவரர்க ளிடத்தில் சமமாகப் பழகி நட்பு செய்துகொள்ளவும், தனக்கு எவ்வித யோக்கியதையுமில்லை என்ற எண்ணம் அவனது மனத்தில் தோன்றி அவனது கால்களைப் பின்னுக் கிழுத்தன. கேவலம் குமாஸ்தா வேலைசெய்து சொற்ப வருமானம் சம்பாதித்து வயிறு வளர்க்கும் ஏழையாகிய தான், அந்தப் பெருமாட்டிப் பெண்களைப் பற்றி மனதால் நினைப்பதற்கும் அருகமற்றவனென்று நினைவு கொண்ட அந்தப் புருஷன், தான் அவ்வளவோடு நிற்பதேமரியாதை யென்றும் அதற்கு மேலும் உள்ளே நுழைந்து அவர்களது காரியங் களில் தலையிடுவது அழகல்லவென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டவ னாய் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் அவ்விடத்திலேயே தயங்கித்

தயங்கி நின்றான். முன்பின்பேசிப் பழகாத மனிதரது ஜாகைக்குள் தான் போய் அதிகமாக முந்தக்கூடாதென்று அவனது மனம் அவனுக்கு நற்புத்தி கூறியதானாலும், அவனது உள்ளம் கோகிலாம்பாளினது அழகிலும் நற்குணங்களிலும் லயித்துப்போ யிருந்தமையால், கால்கள் அவ்விடத்திலேயே வட்டமிடத்தொடங்கின. அந்தப் பெண்மயிலார் இருவரும் ஒருகால் தன்னையும் உள்ளே அழைத்துத் தனக்கு உபசார வார்த்தைகள் சொல்லுவார்களோ என்ற சந்தேகமும் அவனது மனத்தி லுதித்தது. ஆனால், அவர்கள் மிகுந்த நாணமும், லஜ்ஜையுமுடைய யௌவனப் பெண்களாதலால், தான் அவ்வளவு பெரிய மரியாதையை அவர்களிடம் எதிர்பார்ப்பது தகாதென அவன் அடுத்த நிமிஷத்தில் எண்ணினான். தவிர, அதற்குமேல், அவர்களுக்குத் தன்னால் ஆகவேண்டிய உதவி எதுவுமில்லையாகையாலும், அப்படியே ஏதேனும் அலுவலிருந்தாலும், அவர்கள் நிரம்பவும் நாகரீகமான நடத்தை யுடையவர்களாதலால், தன்னை ஏவாமல் அவர்களது பணியாட்களையே ஏவுவாராகையாலும், தான் உள்ளே போவதும் அவ்விடத்தில் நிற்பதும் பயனற்ற காரியமென்பது அவனுக்கு நன்றாகப்பட்டது. ஒரு மனிதருக்கு ஓர் அபாய காலத்தில், இன்னொருவர் உபகாரம் செய்தால், அவ்வளவோடு பின்னவர் போகவேண்டுமேயன்றி, முன்னவரிடத்தில் சன்மானத்தையாவது புகழ்ச்சியையாவது எதிர்பார்ப்பது அதமகுணமென்பதை நமது யௌவனப் புருஷன் நன்றாக உணர்ந்தவனே யானாலும், கோகிலாம்பாளின்மீது அவனது அன்பாதரங்களெல்லாம் சென்று லயித்திருந்தமையால், அவன் மனக்கலக்க மடைந்து தடுமாறித் தத்தளித்தான்.

அவ்வாறு அரைக்கால் நாழிகை நேரம் கழிந்தது. அந்த வாசலில் காவல் கார்க்கும் வேலைக்காரன் தோட்டத்திற்குள் ளிருந்து திரும்பி அங்கே வந்து சேர்ந்தான். இரும்புக் கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட் டிருந்ததையும், உள்பக்கத்தில் ஒரு புருஷன் நின்றதையும் அவன் கண்டு மிகுந்த சந்தேகங்கொண்டு, "யாரைய்யா அது? ஏனய்யா கதவைத் திறந்தாய்?" என்று அதட்டிக் கேட்க, நமது யௌவனப் புருஷன் அப்போதே தனது நல்லுணர்வைப் பெற்றவனாய், "வித்தியாசமான மனிதர் ஒருவருமில்லை. நான்தான் பக்கத்து வீட்டிலிருப்பவன். இந்த வீட்டுப் பெண்களோடு நான் குதிரை வண்டியில் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்தேன். குதிரை வண்டி

இப்போதுதான் உள்ளே போயிற்று. நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன். வேண்டுமானால் நீ கதவுகளை மூடிக்கொள்.'' என்று கூறியவண்ணம் மெல்ல ராஜபாட்டைக்கு நழுவினான்.

அவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட காவற்காரன் நிரம்பவும் திமிராகவும், எடுப்பாகவும் பேசத்தொடங்கி, "ஓகோ! அப்படியா! இந்த வீட்டுப் பெண்கள் உன்னோடு குதிரைவண்டியில் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்தார்களோ! என்ன. கதை பண்ணுகிறாயோ? தென்னை மரத்தில் கன்றுக்குட்டிக்குப் புல் பிடுங்க ஏறின கதையாக இருக்கிறதே! பாதையோடு போகிற நாய்களெல்லாம், மனிதன் கொஞ்சம் அயர்ந்தால், இப்படி வந்து, கமான் மேலே இருக்கும் பூக்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு போவதையே தொழிலாக வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்களே! இழவு ஜனங்களோடு இதே மாரடியாகப் போய் விட்டதே'' என்று பொதுவாகப் பேசி வழிப் போக்கர்களையெல்லாம் தூஷித்தவனாய் மிகுந்த கோபத்தோடு வந்து உட்புறத்தி லிருந்தபடி கதவுகளை மூடித் தாளிட்டுக்கொண்டு மெல்ல அப்பால் நடந்தான்.

அந்தக் காவலாளியின் நடத்தையினால் மிகுந்த வெட்கமும் மனத்தாங்கலு மடைந்த நமது யௌவனப் புருஷன் அதன் பிறகு அவ்விடத்தில் நிற்காமல், பாதையோடு தனது ஜாகையை நோக்கி நடக்கலானான்.

அந்த இடத்திலிருந்து அவனது இருப்பிடம் சுமார் அரை மயில் தூரத்திற்குமே லிருந்தது. அந்த காவற்காரனால் தனக்கு ஏற்பட்ட இழிவைப்பற்றிய விசனம் அவனது மனத்தில் குடிகொண்டு வருத்தத் தொடங்கிய தானாலும், அந்த வேலைக்காரன் படிப்பும் நல்லறிவு மில்லாத கேவலமான மூடவேலைக்கார னாகையால், அந்த நிகழ்ச்சியைத் தான் பொருட்படுத்தக் கூடாதென்று அவனது மனம் அவனுக்கு நற்புத்தி புகட்டிய தாகையாலும், அவனது கவனம் முழுதும் வேறொரு முக்கியமான விஷயத்தில் வலுவாகச் சென்றுகொண்டே இருந்தமையாலும், அவன் ஒரு பர்லாங்கு தூரம் போகுமுன், அந்த விஷயத்தை முற்றிலும் மறந்தே போய் விட்டான்; மாறி மாறி அந்த இரண்டு பேடன்னங்களின் அழகிய வடிவங்களை அவனது மனத்தில் தோன்றித் தோன்றித் தாண்டவ மாடினதன்றி கடற்கரையில் அன்று மாலையில் நடந்த சம்பவம்

முழுதும் அப்போதே நடப்பதுபோல அவனது அகக்கண்ணில் புலனாயிற்று. அவன் அதே நினைவுகளில் ஈடுபட்டவனாய்த் தனது உயிரையும் உணர்வையும் அந்த வனமாளிகைக்குள் செல்லவிடுத்து வெற்றுடலோடு நடைப்பிணம் போலத் தன்னையும் உலகையும் மறந்து சென்றுகொண்டே இருந்தான். சௌந்தரவல்லியைப் போலில்லாமல், கோகிலாம்பாள் சமயோசித தந்திரமும், வியவகார ஞானமும், லௌகிக மரியாதையும் நன்றாக உணர்ந்தவளாக இருந்தும், கடைசியில் தான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து வந்த காலத்தில் வண்டிக்காரன் மூலமாகவாகிலும் ஓர் உபசார வார்த்தையேனும் சொல்லவில்லையே என்ற நினைவும் அப்போதைக்கப்போது உண்டாயிற்று, தான் ஏழை யென்பது பற்றி அவள் தன்னைப் பொருட்படுத்தவில்லையோ என்ற சந்தேகமும் தோன்றியது.

அவ்வாறு அவன் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போலத் தத்தளித்தவனாய்ச் செல்ல, நடுவில் வந்த அவனது வீட்டையும் கவனியாமல், அவன் அதற்கப்பாலும் அரைக்கால் மயில் தூரம் போய்; அவ்விடத்தில் தனது உணர்வைப் பெற்றுத் திரும்பி மறுபடியும் நடந்து இரவு சரியாக எட்டரைமணி சமயத்தில் தனது வீட்டின் வாசலண்டை வந்து சேர்ந்தான்.

அவன் எப்போதும் மாலை ஆறரை மணிக்குள் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்துவிடுவது வழக்கம் அன்றையதினம் சில சாமான்கள் வாங்கிவரும் பொருட்டு, அவன் சைனாபஜார்த் தெருவிற்குப் போய்விட்டு வர ஏழரைமணியாகுமென்று அவன் தனது தாயினிடத்தில் காலையிலேயே சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தான். ஆகவே, அவனது தாய் மாலை ஏழரை மணிவரையில் பொறுத்துப் பார்த்தாள். மகன் வரவில்லை. அவளது மனத்தில் ஒருவித சஞ்சலம் உண்டாகிப் பெருகத்தொடங்கியது. சென்னையில் எங்கு பார்த்தாலும் மோட்டார் வண்டிகள் தாறுமாறாகவும் மனிதர் போவதைப் பொருட்படுத்தாமலும் குறுக்கு நெடுக்காகப் போவதும், அதனால் ஜனங்களுக்கு மாறுபாயம் நேருவதும் ஒவ்வொருநாளும் நிகழும் சர்வசாதாரண சம்பவமாதலால், தனது புதல்வன் வரத் தாமதமானது கற்பகவல்லி யம்மாளுக்கு நிரம்பவும் துன்பகரமாக இருந்தது. அந்த அம்மாளுக்கு அவன் ஒரே புத்திரனாகையாலும், அவனைத்தவிர, புருஷன் முதலிய வேறோர் உறவினரே இல்லாதவளாகை

யாலும், அவள் தனது புதல்வனிடத்தில் தனது உயிரையே வைத்திருந்தவளாதலாலும் அவளது சங்கடம் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் பெருகி மலைபோல விரிந்துகொண்டே போனது; கற்பகவல்லி யம்மாளுக்கு வீட்டிற்குள்ளேயே இருக்கை கொள்ளவில்லை யாகையால், தனது ஜோலிகளெதையும் கவனிக்காமல் அந்த அம்மாள் கையில் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்தபடி வழிப்போக்கர்களெல்லோரையும் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

எட்டரை மணியாயிற்று. அந்தப் பாதை கிழக்கு மேற்காகச் செல்லும் பாதையாகையாலும், பட்டணம் கிழக்குப் பக்கத்தி லிருந்தமையாலும், அவள் கிழக்கு திக்கிலேயே தனது பார்வையைச் செலுத்தி உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், மேற்கு திக்கிலிருந்து வந்த அவளது புத்திரனை யௌவன குமாஸ்தா, "என்ன அம்மா பார்க்கிறீர்கள்?" என்று வினவிய வண்ணம் வாசல்படியில் ஏற, அவனைக்கண்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி "என்ன தம்பீ! ஏன் இந்தப் பக்கத்திலிருந்து வருகிறாய்? பூந்தமல்லிக்கா போயிருந்தாய்?" என்றாள்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குமுன் அவன் கிழக்கு திக்கிலிருந்து அதே வழியாக மேற்கேபோனபோது, கற்பகவல்லி யம்மாள் வீட்டிற்குள் பூனை பாத்திரங்களை உருட்டிய ஓசையைக் கேட்டு, உள்ளே போய் சாதம், தயிர், பால் முதலிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் நன்றாக மூடி பாரம் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்தவளாதலால் அவன் போனதைக் கவனிக்க சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆகவே, அவன் ஒருகால் தனது உத்தியோக சம்பந்தமாய்ப் பூந்தமல்லிக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வருகிறானோ என்ற சந்தேகம் கற்பகவல்லி யம்மாளது மனதில் எழவே, அவள் முன்னே குறிக்கப்பட்ட கேள்வியைக் கேட்டாள்.

தனது தாய்கேட்ட கேள்விக்கு உடனே மறுமொழி சொல்ல முடியாமல் சஞ்சலமடைந்த மைந்தன். "இல்லை இல்லை. பூந்தமல்லியில் எனக்கென்ன அலுவலிருக்கிறது? எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறேன்; உள்ளே போவோம் வாருங்கள்" என்று பணிவாக விடை கூறிய வண்ணம் உள்ளே நுழைந்தான்.

ஒவ்வொரு நாளிலும், அவன் திரும்பி வருகையில், மிகுந்த உற்சாகமும் குதூகலமும் நிறைந்தவனாய் உள்ளே வந்து, தான் வழியில் கண்ட புதுமைகளை யெல்லாம் அம்மாளிடத்தில் சொல்வது வழக்கம். அதற்கு மாறாக, அன்றையதினம், அவன் வாட்டமடைந்தும், சோர்ந்தும், சஞ்சலமுற்று மிருந்ததை ஒரு நொடியில் கற்பகவல்லி யம்மாள் கண்டு கொண்டாள். அவன் முதலில் உள்ளே நுழைய, அந்த அம்மாள், கையில் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வாசற்கதவை மூடித் தாளிட்டுக் கொண்டு அவனைத் தொடர்ந்து சென்றாள். அவன் வாங்கிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லியிருந்த சாமான் அவனிடத்தில் காணப்படாததும் வியப்பையுண்டாக்கியது. ஆகவே விஷயம் இன்னதென்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அந்த அம்மாளினது மனம் பதறியது, அவள் தனது மைந்தனிடத்தில் வைத்திருந்த வாஞ்சை அளவு சங்கியை இன்றி அபாரமாக இருந்ததனாலும், அவனும் பயபக்தி விசுவாசம் பணிவு முதலிய குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவனாய்த் தனது தாய்க்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவனானாலும், தாய் தனது புத்திரனே இனி வீட்டிற்கு அதிகாரி என்ற எண்ணங் கொண்டவளாய் அவனிடத்தில் அன்போடு கலந்த மரியாதை, பயம் முதலியவற்றையும் காட்டிவந்தாள். ஆகையால், விஷயம் இன்னதென்பதை உடனே சொல்ல அவனுக்கு மனமில்லை யென்பதைக் கண்டுகொண்ட கற்பகவல்லி யம்மாள், அவனே அதை மறுபடியும் சொல்லும் வரைதான், தான் திரும்பவும் வற்புறுத்தக் கூடாதென்று மௌனமாகவே சஞ்சலமநுபவித்திருந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்த யௌவனச் சிறியோன் தனது உடைகளை யெல்லாம் கழற்றி முளைகளில் மாட்டி வைத்துவிட்டு, முற்றத்திலிருந்த தண்ணீர்க் குழாயண்டை போய்க் கைகால்களை எல்லாம் சுத்தம் செய்துகொண்டு கூடத்திற்குவந்து, கடிகாரத்திற்குச் சாவிகொடுத்து வைத்துவிட்டு, மாடத்திலிருந்த விபூதி மடலில் கையை நுழைத்து, விபூதி எடுத்து நெற்றி மார்பு முதலிய இடங்களில்அணிந்துகொண்டு கூடத்திலிருந்த ஊஞ்சல் பலகையின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவனது நிதானத்திற்கும் கற்பகவல்லி யம்மாளினது பதைப்பிற்கும் முற்றும்பொருத்தமில்லாமலே இருந்தது; அந்த நற்குணத் தாய் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தாள். அவன் சொல்லுவ

தாகத் தோன்றவில்லை. அவனது முகமோ சந்தோஷமற்று வாட்டம் பெற்றதாகவே காணப்பட்டது. ஆகவே, கற்பகவல்லியம்மாள் அதைக் கண்டு சகியாதவளாய், தான் எப்படிப் பேசுவதென்பதைச் சிறிது நேரம் உணராதிருந்த பிறகு வேறே விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறவள்போல, "அப்பா கண்ணபிரான்! உடைந்துபோன சிமிணிக்குப் பதில் வேறே சிமிணி, சைனாபஜாருக்குப் போய் வாங்கி வருவதாகச் சொன்னாயே! அதை வாங்கச் சரிப்படவில்லையோ? சிமிணியைக்காணோமே?" என்று நயமாக வினவினாள்.

கண்ணபிரான் என்ற அழகிய பெயர் கொண்ட நமது யௌவன குமாஸ்தா தனது தாயின் மனம் சஞ்சலப்படவும், அவளது முகம் கோணவும் பார்த்து என்றைக்கும் சகித்திராதவனானாலும், அன்றைய தினம் அவன் கோகிலாம்பா ளென்னும் பெண் தெய்வத்திற்கு அடிமையாகித் தனது நினைவையெல்லாம் அடுத்த பங்களாவிற்குள் நுழைய விட்டிருந்தவனாதலால் தான் அன்றைய தினம் கால தாமதமாக வீட்டிற்கு வந்ததைப்பற்றித் தனது தாய் சஞ்சலமுற்று வருந்துகிறாளென்பதையும், தான் அவளுக்குச் சமாதானம் சொல்ல வேண்டிய கடமை பாக்கி யிருக்கிறதென்பதையும், அவன் அப்போதே உணர்ந்து கொண்டான்; தான் கோகிலாம்பாளைக் கண்ட முதல் தனது மனம் பைத்தியங் கொண்டதுபோல இருக்கிற சங்கதியை வெளியிடாமல் மறைத்து கடற்கரையில் நிகழ்ந்த விபத்தின் விவரத்தை மாத்திரம் தான் தனது தாயினிடத்தில் வெளியிட வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்ட கண்ணபிரான், "அம்மா! என்னவென்று சொல்லுவேன்! இன்றைக்கு சாயங்காலம் கடற்கரையில் ஒரு பெரிய அபாயம் நேரிட்டது! நல்ல வேளையாக உயிர்ச்சேதம் இல்லாமல் போய்விட்டது!" என்றான்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் திடுக்கிட்டுப் பதறிப்போய், "ஆ! என்ன? அபாயமா? யாருக்கு! உனக்கா! என்ன அபாயம்? சீக்கிரமாகச் சொல். என் உடம்பு பதறுகிறது" என்று மிகுந்த திகிலோடும் வியப்போடும் கேட்க, உடனே கண்ணபிரான் சந்தோஷத்தினால் புன்னகை செய்தவனாய், "எனக்கு ஒன்றுமில்லை. நம்முடைய வீட்டுப் பக்கத்து பங்களாவிலே இருக்கும் துபாஷ் முதலியாருடைய பெண்கள் இரண்டுபேரும் ஸாரட்டில் ஏறிக்கொண்டு கடற்கரைச் சாலைவழியாக வந்துகொண்டே இருந்தார்கள்.

எதிர்பக்கத்திலிருந்து வந்த ஒரு மோட்டார்வண்டி மோதி, ஸாரட்டைக் கவிழ்த்து விட்டது. குதிரையின் காலையும் அந்த மோட்டார் வண்டி கிழித்துவிட்ட தாகையால், குதிரை வீரிட்டுக் கதறி, கவிழ்ந்துபோன ஸாரட்டை இழுத்துக்கொண்டே ஒடுகிறது. வண்டிக்குள் துபாஷ் வீட்டுப் பெண்கள் தொற்றிக்கொண்டு தாறுமாறாக இழுபட்டுக் கூக்குரல் செய்கிறார்கள். ஒரு பனையளவு ஆழமுள்ள பள்ளத்தின் ஓரமாக வண்டி போய்விட்டது. அந்த வண்டிக்குப் பக்கத்தில் என்னைத் தவிர, வேறே ஜனங்கள் யாருமில்லை. நான் மாத்திரம் இன்னம் ஒரு நிமிஷம் பின் தங்கி இருந்தால், அது மகா கோரமான காட்சியாக முடிந்திருக்கும்; வண்டி, குதிரை எல்லாம் பள்ளத்தில் விழுந்திருக்கும். ஸாரட்டுக்குள் தொற்றிக்கொண்டிருந்த பெண்களும் அப்படியே விழுந்து நசுங்கிப்போய் அதோகதியாகி இருப்பார்கள். அந்த சமயத்தில் தெய்வந்தான் என் மனசிலிருந்து பெருத்த வீராவேசத்தையும் அபாரமான துணிச்சலையும் கொடுத்து என்னைத் தூண்டிவிட்டது! நான் உடனே ஓடிக் குதிரையின் கடிவாளவாரைப் பிடித்து அதை ராஜபாட்டையில் திருப்பி விட்டு, என் கையிலிருந்த பேனுக்கத்தியால் வார்களை யறுத்துக் குதிரையையும் வண்டியையும் வேருக்கி அந்தப் பெண்களுடைய உயிர்களையும், குதிரையின் உயிரையும் தப்பவைத்தேன். உடனே பெண்களிருவரும் வண்டியின் கூண்டைவிட்டுத் தரையில் இறங்கினார்கள். அந்த வண்டியும் குதிரையும் உபயோகமற்றுப் போய் விட்டபடியாலும், அவர்களோடு வந்த வண்டிக்காரன் கீழே விழுந்து அடிபட்டு எழுந்திருக்கமாட்டாமல் கிடந்தமையாலும், நான் உடனே திருவல்லிக்கேணிக்குப் போய், அவர்களுக்காக ஒரு குதிரை வண்டி கொண்டுவந்தேன். அவர்கள் என்னையும் வண்டியில் உட்கார்ந்துகொள்ளச் சொன்னார்கள். நானும் குதிரை வண்டியில் உட்கார்ந்து வந்து அவர்களுடைய பங்களாவின் வாசலில் இறங்கிவந்தேன். வரும்போது என்னுடைய மனசு அதே விஷயத்தில் லயித்துப்போய் விட்டது. நான் அந்த சமயத்தில் பாய்ந்து குதிரையைத் திருப்பிவிடாதிருந்து, வண்டி பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருந்தால், அவர்களுடைய கதி எப்படி ஆயிருக்குமென்ற சிந்தனையில் என் மனசு ஆழ்ந்து போய்விட்டதாகையால், நம்முடைய வீடு வந்ததைக்கூட உணராமல் நான் கொஞ்சதூரம் மேற்கேபோய்த் திரும்பிவந்தேன். இன்றையதினம் எதிர் பாராமல் ஏற்பட்ட இந்த அபாயத்தினாலே

தான், நான் சிமிணி முதலிய எந்த சாமானையும் வாங்கிவர முடியாமல் போய்விட்டது” என்று கூறினான்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் கரைகடந்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து, “என்னவோ நல்லகாலந்தான் ஒருத்தருக்கும் உயிர்ச்சேதமில்லாமல் போயிற்று. இந்த ஊர் கெட்ட கேடு அப்படியிருக்கிறது. இந்த இழவு மோட்டார் வண்டி எப்போதுதான் ஒழியுமோ தெரியவில்லையே! வழியில் மோட்டார் வண்டியினால் உனக்கு ஏதாவது அபாயம் நேர்ந்து விட்டதோ என்றகவலையினாலேதான், நான் உள்ளே இருக்கமாட்டாமல் வேதனைப் பட்டுக்கொண்டு வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நீ இந்த வழியாகத்தானே மேற்கே போயிருக்கிறாய். கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் உள்ளே பூனை சாமான்களை உருட்டியது. அதற்காக உள்ளே வந்து பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வாசலுக்கு வந்தேன். அப்போதுதான் நீ மேற்கே போயிருக்கவேண்டும். எப்படியாவது நீ சௌக்கியமாக வீடுவந்து சேர்ந்தாயே; அதுவே போதுமானது. அந்தக் குதிரை உனக்கடங்காமல் முரட்டுத்தனமாக உன்னையும் சேர்த்து இழுத்திருந்தால், அவர்களோடு கூட நீயும் போய்ச் சேர்ந்திருப்பாய். இந்தப் பாழும் பட்டணத்தைவிட்டு வேறே எந்த ஊருக்காவது நாம் போய்விட்டால், இப்படிப்பட்ட அபாயமெல்லாம் இல்லாமல் போகும். அதிருக்கட்டும்; அவர்கள் ஏதோ அபாயத்தி லிருக்கிறார்களென்று நீ உன்னுடைய உயிரையும் மதிக்காமல் போய் விழுந்து காப்பாற்றி விட்டது சரியான காரியந்தான். அதன் பிறகு திருவல்லிக்கேணிக்குப் போய் வண்டி கொண்டுவருவதற்கு வேறு மனிதரில்லாமல் அவர்கள் தவித்திருந்ததைக்கண்டு, நீ போய் வண்டி கொண்டு வந்ததும் பரோபகாரமான காரியந்தான். நீ அவ்வளவோடு வந்து விடாமல், அந்தப் பெண்களோடு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு வந்ததுதான் என் மனசுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. நீ செய்த உதவிக்குப் பதிலுதவியாக அவர்கள் உன்னை வண்டியில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு வந்தது போலவும், இதுவரையில் வண்டியிலேயே ஏறாதவன்போல அற்ப சந்தோஷியாக நீ அதில் ஏறி வந்ததுபோலவும் பிறர் எண்ணிக் கொள்ளமாட்டார்களா? நாம் ஏழைகளாக இருந்தாலும், நம்முடைய கண்ணியத்தையும் கௌரவத்தையும் மாத்திரம் இழக்கக் கூடாதென்பதை மறந்து விட்டாய்போ லிருக்கிறது!” என்று அவனை அன்பாகக் கடிந்து பேசினாள்.

அந்த யௌவனப் புருஷன் அதுவரையில் தனது தாயினிடத்தில் எந்த விஷயத்தையும் ஒளித்தே பேசி அறியாதவனாக இருந்தாலும், அன்றையதினம் அவனது மனம் கோகிலாம்பாளின்மீதுசென்ற விஷயத்தை தான் தனது தாயினிடத்தில் வெளியிடக்கூடாதென்று மறைத்ததன்றி, தான் குதிரைவண்டியில் ஏறிவந்ததற்கும் ஒரு சமாதானம் கூறத் தொடங்கினான். அவர்கள் தங்களது வண்டிக்காரனை கடற்கரையிலேயே விட்டுவர நேர்ந்ததாகையால், அவர்கள் குதிரை வண்டியில் இரவில் தனியாக வர அஞ்சித் தன்னையும் துணையாக வரும்படி அழைத்தார்களென்று ஒரு முகாந்திரம் கூறினான். ஒருவன் தனது தாய் தந்தையரிடத்தில் உத்தம புத்திரனாகவும், சற்குணங்கள் நிறைந்த சீலனாகவும் ஒழுகிக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து வருவது, அவன் ஒரு ஸ்திரீயை மணந்து அவளோடு தனித்துப்பேச ஆரம்பிக்கும் காலம் முதல் கெட்டுப்போவதன்றி, அவனது நடத்தையும் பேதப்படுகிறதென்பது பெரும்பாலும் உலக அநுபவமாக இருந்தும் வருகிறதல்லவா; அதற்கிணங்க, நமது கண்ணபிரான் அதுகாறும் தனது தாயினிடத்தில் பொய் சொல்லி அறியாத சீலனாக இருந்தும் அவனது மனத்தில் காதலின் விதை பதிந்த நிமிஷத்திலேயே அது அவனது இயற்கையான குணத்தைமாற்றி அவனை கபடியாக ஆக்கிவிட்டது. அப்படி இருந்தும் கற்பகவல்லியம்மாள் தனது புத்திரனிடத்தில் அளவற்ற வாஞ்சையுடையவளாக இருந்தமையால், அவன் சொன்ன வரலாறுகளை யெல்லாம் உண்மையென்றே நம்பினவளாய், "அப்படியானால், இப்போது குதிரை வண்டியில் வந்த நீ அவர்களுடைய பங்களாவுக்குள்ளே போயிருந்தாயா? அங்கே யார் யார் இருக்கிறார்கள்? அந்தப் பெண்களின் தாயார் நிரம்பவும் கிழவியாக இருக்கிறார்களா? அல்லது, சாதாரண வயசுடையவராக இருக்கிறார்களா? அவர்கள் நம்முடைய குடும்ப விவரங்களையெல்லாம் விசாரித்தார்களா?" என்று வினவ, அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் அவர்கள் தன்னைக் கடைசியில் அலட்சியம்செய்து விட்டுப் போய் விட்டார்களென்று சொல்ல மாட்டாதவனாய் இன்னொரு பொய் சொல்ல நினைத்து, "பங்களாவின் வாசலில் வண்டி வந்தவுடனே, அதை நிறுத்தச்செய்து, நான் இறங்கி வந்து விட்டேன். அவர்களுடைய பங்களாவுக்குள், எனக்கு என்ன வேலையிருக்கிறது. அழைக்காத இடத்துக்கு அநாவசியமாய்ப் போக எனக்கென்ன பைத்தியமா?" என்றான்.

உடனே கற்பகவல்லி யம்மாள் ஒருவாறு திருப்தி யடைந்த வளாய், "சரி; அது தான் மரியாதைக்கழகு. நீ நல்ல காரியம் செய்தாய்; அதிருக்கட்டும்; நேரமாகிறது; எழுந்து சாப்பிடவா' என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான், "இன்றைக்கு, என்ன காரணத் தினாலோ தெரியவில்லை, பசியுண்டாகவில்லை; வயிறு மந்தமாக இருக்கிறது. இன்று ராத்திரி சாப்பிடாமல் லங்கணம் போட் டால் தான், நாளைக்கு உடம்பு வழிக்கு வரும்போ லிருக்கிறது. ஆகையால் எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நான் இப்படியே போய்ப் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் சாப்பிடலாம்" என்று நயமாகக் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த கவலை கொண்டு, "என் பசியில்லை? காலையில் நீ அப்படி விசேஷமாக எதையும் சாப் பிட வில்லையே! பகலில் இரண்டாவது வேளைக்கும் கொஞ்சமாகத் தானே ஆகாரம் கட்டிக்கொடுத்திருந்தேன். இப்படி சுத்தமாக வயிறு மந்திக்கும்படி நீ எதைச் சாப்பிட்டாய்; இப்போது பசிக்கா விட்டால் இன்னம் கொஞ்சநேரம் பொறுத்துச் சாப்பிட்டால், சரி யாய்ப்போகிறது; ஒரு சோடா புட்டி வேண்டுமானால், வரவழைக் கட்டுமா? அதைச் சாப்பிட்டால் உடனே பசியெடுக்கும்" என்று மிகுந்த கவலையும் துன்பமு மடைந்தவளாகக் கூறினாள்.

கண்ணபிரான், "இல்லை யில்லை. அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண் டாம். பசி இல்லாதபோது சோற்றை வைத்துத் திணித்தால் தலை வலி போகத் திருகுவலி வந்த கதையாய், ஒன்று கிடக்க இன்னொரு துன்பம் வந்து விளையும்; ஆகையால் சும்மா படுப்பதே நல்லது. நாளைக்காலையில் உடம்பும் கலகலப்பாக இருக்கும். ஒரு வியாதியும் அணுகாது". என்றான்.

கற்பகவல்லி யம்மாள், "மனிதன் எதை நிறுத்தினாலும் ராத்தி ரிச் சாப்பாட்டை மாத்திரம் நிறுத்தக் கூடாது; நாளைக்கு நீ ஆபீசுக் குப் போகவேண்டியவனல்லவா? இன்று ராத்திரி நீ பட்டினி கிடந்தால், நாளையதினம் ஆபீசுக்கு நடந்துபோகவும், அங்கே சாயுங்காலம் வரையில் வேலைசெய்யவும் வலுவிருக்குமா? அதெல் லாம் சரியல்ல. நீ வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிரு; பக்கத்திலிருக்

கும் கடைக்குப் போய், 2-சோடாபுட்டி வாங்கி வருகிறேன்?'' என்று வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், தான் பட்டினியாய்ப் படுக்கத் தனது தாய் தன்னை விடமாட்டாளென்பதை உணர்ந்து, "சரி; இதற்காக நீங்கள் இந்த இருட்டில் கடைக்குப் போகவேண்டாம். இன்னம் ஒரு நாழிகை நேரம் கழித்து ஏதோ சாப்பிட முடிந்த வரையில் சாப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்'' என்று ஸமரஸமாகக் கூற, அவள் அதற்கு இணங்கினாள்.

ஒரு நாழிகை நேரமும் கழிந்தது. கண்ணபிரானது உயிரும் மனதும் உணர்வும் கோகிலாம்பாளின்மீது சென்று லயித்திருந்தமையால், அவனது மனம் ஆகாரத்திலும், தூக்கத்திலும் செல்லாமல் மிகுந்த சஞ்சலத்தினால் உலப்பப்பட்டிருந்தது. அவனது வயிற்று மந்திப்பு மனோ வியாதியினால் ஏற்பட்ட பிணியாதலால் மனோவியாதிக்குத் தகுந்த சிகிச்சை செய்தாலன்றி, எவ்வளவு நேரம் கழிவதானாலும் வயிற்றில் பசி யுண்டாவதாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் ஒருநாழிகை நேரம் கழிந்த உடனே கற்பகவல்லியம்மாள் மறுபடியும் தனது பாட்டைப் பாடத் துவக்கினாள். தான் அவளோடு சச்சரவு செய்வதில் பயனில்லையென்றும், எவ்வளவு நேரமானாலும், தான் உண்ணாமல் அவள் உண்ணாளென்றும், முடிவில் அவளது பிடிவாதமே வெற்றிபெறுமென்றும் கண்ட கண்ணபிரான், "சரி; இன்னமும் வயிறு சரிப்படாமலேதா னிருக்கிறது. இருந்தாலும் பாதகமில்லை; சென்றவரையில் செல்லட்டும்'' என்று கூறியவண்ணம் எழுந்து போய் இலையண்டையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு கவளம் எடுத்து வாயில் வைக்க, அது உள்ளே செல்ல மாட்டாமல் குமட்டலெடுத்தது. அவன் சாதத்தைப் பிசறிப் பிசறி உருட்டி உருட்டி வாயில் வைத்து உண்பவன் போலப் பாசாங்கு செய்து ஏதோ சிறிதளவு உட்கொண்டு விட்டவன் போல, "சரி; இதற்குமேல் செல்லமாட்டேனென்கிறது; அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்வது பிசகு'' என்று கூறியவண்ணம் கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்துவிட்டான்.

அவன் ஒரு கவளம்கூடச் சாப்பிடவில்லை யென்பதைக் கற்பகவல்லியம்மாள் உணர்ந்துகொண்டா ளானாலும், அதற்கு மேலும், அவனை வற்புறுத்துவது ஒழுங்கல்ல வென்று நினைத்தவளாய்,

மிருந்த அதிருப்தியோடு சென்று அவனுக்குரிய படுக்கையை விரித்து வைத்துவிட்டு வந்து, சமயலறையிலிருந்த பாத்திரம் பண்டங்களையெல்லாம் ஒழுங்குப் படுத்தலானாள்.

இலையை விட்டெழுந்த கண்ணபிரான் தனது கையை அலம்பிக் கொண்டபின் நேராகச்சென்று தனது சயனத்திற் படுத்துவிட்டான். அப்படிப் படுத்தவன் ஒருநொடிப்பொழுதேனும் கண்களை மூடித் தூங்காமல் ஜுரநோய் கொண்டவன்போலப் புரண்டுபுரண்டுகிடந்த வண்ணமே அன்றைய இரவைக் கடத்தினான். கோகிலாம்பாளினது நினைவு வடிவமுமே அவனது மனத்தைக் கொள்ளைகொண்டு அவனை நாகவேதனையிலாழ்த்திக்கொண்டிருந்தன. அவன் முக்கி முனகிப் பைத்தியக்காரன்போலப் பிதற்றியதைக் கண்டுகொண்ட கற்பகவல்லியம்மாள் மிகுந்த கவலையும், சஞ்சலமும் விசனமுமடைந்தவளாய் அவனுக் கண்டையில் வந்து உட்கார்ந்து, "உடம்பு என்னசெய்கிற" தென்றும், வைத்தியனை அழைக்கலாமா" வென்றும், இவை போன்ற எண்ணிறந்த கேள்விகளை வாய் ஓயாமல் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது அவனது வேதனையை ஒன்றிற்குப் பத்தாகப் பெருக்க அநுகூலப்பட்டதே யன்றி, அதனால் அவனது துன்பத்தில் கடுகளவும் குறையவில்லை. அவன் அந்தப் பெண்களுக்கு உதவி செய்வதில் தனது உடம்பை அதிகமாக அலட்டிக் கொண்டிருப்பதன்றி, அந்த அபாயத்தைக் கண்டு அவன் நிரம்பவும் பயந்து கொண்டிருக்கிறானென்றும், அவன் செய்த அபாரச்செய்கையை கண்ட ஜனங்களது ஓமலும் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்ட கற்பகவல்லியம்மாள் பொழுது விடிந்தவுடனே வைத்தியனையும் மந்திரவாதியையும் அழைத்து அவனுக்குத் தேவையான பரிகாரங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்த இரவு முழுதும் அவர்களிருவருக்கும் பரம சங்கடமான இரவாக முடிந்தது. அவனது மனம் விரகவேதனையின் எழுச்சியால் தளர்வடையாமல் கொந்தளித்த வண்ண மிருந்ததாலும், அவனது அங்கங்கள் யாவும் முற்றிலும் சோர்வடைந்து தத்தளித்துத் தள்ளாடின. அவனது கண்ணிமைகள் கட்டிலடங்காதனவாய்த் தாமாகவே மூடிக்கொண்டன. விடியற்காலை ஐந்துமணி சமயத்தில் அவன் சிறிதுநேரம் துயில்பவன்போலக் காணப்பட்டானாலும்,

அவனது மனத்தில் பெருத்த நாடகம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. கற்பகவல்லியம்மாளது நிலைமையோ நிரம்பவும் பரிதாபகரமாக இருந்தது. அவள் மிகுந்த புத்திர வாத்சல்யத்தைக் கொண்டவளாதலால் அவனுக்கு ஏதோ தேக அசௌக்கியம் ஏற்பட்டுவிட்டதே என்ற கவலையினாலும், அச்சத்தினாலும் கரைகடந்த சஞ்சலத்திலாழ்ந்தவளாய், அவன் எந்த நேரத்தில் எதைக் கேட்பானோ அதைக் கொடுக்கத் தான் ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டுமென்ற உறுதி கொண்டவளாய், மைந்தனது படுக்கையினண்டையில் உட்கார்ந்திருந்தாளானாலும், துயிலென்ற பெரும்பேய் தோன்றி அவளைப் பிடித்து வலுவாக அசைத்து உலுக்கத் தொடங்கியது. அவளது சிரம் அடிக்கடி கீழே வீழ்ந்து வீழ்ந்து நிமிர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட மகா பயங்கரமான நிலைமையில் அவர்களிருக்க, மிகவும் நீண்டதாகத் தோன்றிய அந்தப் பொல்லாத இரவு கழிந்தது; சூரியன் உதயமாகித் தனது கிரணங்களைப் பரப்ப, அதற்குமேல் தான் தனது சயனத்திலிருப்பது சந்தேகத்திற் கிடமாகுமென்று நினைத்த கண்ணபிரான் உடனே படுக்கையை விட்டெழுந்தான். அவனது சரீரம் ஒரு வருஷகாலம் ஜுரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுக் கிடந்தவனது சரீரம்போல மெலிந்து சோர்ந்து தள்ளாடியது. கண்கள் குழிவுபெற்றிருந்தன. முகம் இரத்தமின்றி வெளுத்துத் தோன்றியது. தனது தேக அசௌக்கியத்தின் உண்மைக் காரணம் இன்னதென்பதைத் தனது தாய் கண்டுகொள்வாளோ என்கிற அச்சமடைந்த கண்ணபிரான் அதற்குமுன் எப்போதும் எப்படி இருப்பானோ அப்படிப்பட்ட நன்னிலைமையில் இருப்பவன்போல நடித்துத் தனது வழக்கத்தின்படி காலைக்கடன்களை முடிக்கத் தொடங்கித் தட்டுத் தடுமாறி அங்கு மிங்கும் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

கற்பகவல்லி யம்மாள் அவனது கேவலமான பலஹீன நிலைமையைக் கண்டு பதறிப்போய், எழுந்து நடவாமல் படுக்கையிலேயே இருக்கவும், தான் வைத்தியனைத் தருவிப்பதாகவும் அவனை நோக்கிக் கூற, அவன் தனது தேகத்தில் எவ்வித நோயுமில்லையென்றும் வைத்தியனை அழைக்க வேண்டாமென்றும் வழக்கப்படி தான் அன்றையதினமும் தனது கச்சேரிக்குப் போகவேண்டுமென்றும் உறுதியாகக் கூறினான். அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் கரைகடந்த துயரமும், சஞ்சலமும் கவலையுங்கொண்டவளாய், அவனை

அன்றைய தினம் வெளியில் அனுப்பினால் அவனது தேகப்பிணி விபரீதமாகப் பெருகிவிடுமென்றெண்ணி, அவனை எப்படியாகிலும் அன்று முழுதும் வீட்டிலேயே வைத்திருக்க வேண்டுமென்ற உறுதி கொண்டவளாய், அவனுக்கு உடனே ஏதேனும் சுடச் சுட நல்ல ஆகாரம் தயாரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அவனைப் படுக்கையிலேயே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்குள் போய் வென்னீர், காப்பி முதலியவைகளைத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தாள். தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்ட கண்ணபிரான் கூடத்தில் கிடந்த ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்து கால்களை அதன் கைப் பலகைகளில் நீட்டிவிட்ட வண்ணம் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது விழிகள் விழித்தபடியே ஓரே நிலையில் நின்று வெறுவெளியை உற்று நோக்க, அவ்விடத்தில் அவனது அகக்கண்ணிற்கு மாத்திரம் புலப்பட்ட வண்ணம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்த கோகிலாம்பாளென்னும் பேடன்னத்தின் மானஸிக வடிவத்தை நோக்கியபடியே அவன் அசைவற்று மெய்ம்மறந்து சோர்ந்து கிடந்தான். அடிக்கடி உண்டான நெடுமூச்சு அவனது தாயின் செவிகள் வரையில் எட்டி, அவளது மனதைத் தீயினும் கடிதாகக் கறுக்கி வெதுப்பிக்கொண்டிருந்தது. அந்த சமயத்தில் அவர்களது வீட்டின் வாசற்கதவை யாரோ தட தடவென்று தட்டி இடித்த ஓசை யுண்டாயிற்று.

மைந்தனும் தாயும் தங்களது சஞ்சலங்களிலேயே ஆழ்ந்து மெய்ம்மறந்து கிடந்தார்களாதலால் சிறிது நேரம் வரையில் அந்த ஓசை அவர்களது செவிக்குப் புலனாகாம லிருந்தது. வெளியில் வந்திருந்த மனிதர் முன்னிலும் அதிகமாக ஓங்கி தட தடவென்று கதவை இடிக்கவே அந்த ஓசையைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் அதற்குமுன் எவரும் அவ்வாறு வந்து கதவை இடித்ததை அறியாதவளாதலால், ஒருவாறு வியப்படைந்தவளாய்ச் சமயலறையை விட்டுக் கூடத்திற்கு வந்து, "தம்பீ! யாரோ கதவைத் தட்டுகிற ஓசை கேட்கிறது! நாமிருப்பது ஒரு மூலைக்காடு; நம்மைத் தேடிக் கொண்டு இவ்வளவு தூரம் யார் வரப்போகிறார்கள்!" என்று வியப்பாகச் சொல்லிக்கொண்டே வாசற்பக்கம் போய்த் தாழ்ப்பாளை நீக்கிக் கதவைத் திறந்தாள்.

கதவை யாரோ இடிக்கிறார்களென்று தனது தாய் சொன்னதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் அதை ஒரு சிறிதும் பொருட்படுத்தா

மல், கோகிலாம்பாள் கோகிலாம்பாள் என்று ஜெபம் செய்வதிலேயே தனது சிந்தை முழுமையும் செலுத்தி உலகை மறந்து உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த சமயத்தில் கற்பகவல்லி யம்மாள் பைத்தியம் கொண்டவள்போல மிகுந்த ஆவலோடும் ஆத்திரத்தோடும் தட தடவென்று வாசலிலிருந்து உள்ளே ஓடிவந்து, தணிவான குரலில் ரகசியமாகப் பேசிய வண்ணம், "தம்பீ! தம்பீ! வாசலில் ஒரு பெட்டி வண்டி வந்திருக்கிறது. அடுத்த பங்களாவிலிருக்கும் துபாஷ் முதலியாருடைய சம்சாரம் வந்திருக்கிறார்களாம். கதவை இடித்த வேலைக்காரிகள் இன்னார் வந்திருக்கிறார்களென்று என்னிடத்தில் சொல்லிவிட்டு வண்டியி லிருக்கும் அந்த அம்மாளை அழைத்துவரப் போயிருக்கிறார்கள், அந்த அம்மாள் வந்தது என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. நேற்றையதினம் நீ அவர்கள் விஷயத்தில் ஏதாவது தவறாக நடந்துவிட்டாயா? அதை என்னிடத்தில் சொல்லி முறையிட வருகிறார்களா? உண்மையை மறைக்காமல் சொல்" என்று மிகுந்த பதைப்போடு கூற, எதிர்பாராத அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட கண்ணபிரான் கரைகடந்த வியப்பும் திகைப்பும் பிரமிப்பு மடைந்து திடுக்கிட்டுத் தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து, "ஆ! துபாஷ் ராஜாரத்ன முதலியாருடைய சம்சாரமா வந்திருக்கிறார்களாம்! அவர்களுடைய யோக்கியதை எங்கே நாமெங்கே! இது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! நான் எவ்விதமான தவறும் செய்யவில்லையே! அவர்கள் வித்தியாசமான காரியம் எதற்கும் வந்திருக்கமாட்டார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் போய் மரியாதை செய்து எதிர்கொண்டழைத்து வாருங்கள்" என்று கூறினான்.

அவன் பேசி வாய்மூடு முன் கற்பகவல்லியம்மாள் வாசலிற்கு ஓடிக் கதவண்டை நின்று, அப்போது வாசற்படியில் ஏறிக்கொண்டிருந்த துபாஷ் ராஜாரத்ன முதலியாரது மனையாட்டியான பூஞ்சோலையம்மாளை மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் காட்டிய முகத்தோடு பார்த்து, "வாருங்கள் வாருங்கள்" என்று மிகுந்த வணக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் வரவேற்று, உள்ளார்ந்த அன்போடு உபசரிக்க, சுமார் நாற்பது வயதடைந்தவளாகத் தோன்றிய ஒரு ஸ்திரீ புன்னகை தவழ்ந்த இனிய முகத்தினளாய், "வருகிறேன்" என்று அன்பாக மறுமொழி கூறி வணங்கியபடி உள்ளே நுழைந்தாள். அந்த மாது நன்றாகச் சிவந்து தொந்தி தொப்பைகள் விழுந்த உடம்பைப் பெற்றவளாய்ப் பெண்யானைபோல நடந்து வந்தாளானு

லும், அவளது முகம் மாத்திரம் இளமையாகவும் வசீகரமாகவும் இருந்தது. அந்த அம்மாள் விதவை யென்பதற்கு, நெற்றியில் திலகமும், கழுத்தில் திருமாங்கல்யமும், முகத்தில் மஞ்சளும் நீங்கலாக, மற்ற ஆடையாபரணங்கள் யாவும் ஏராளமாகக் காணப் பட்டன. காதுகளில் வைரக் கம்மல்கள் நட்சத்திரச் சுடர்கள் போல எரிந்து டால் வீசின. ஐந்நூறு ரூபாய்க்குமேல் பெறத்தக்க ஜரிகைப் புட்டாக்கள் நிறைந்த பட்டுச்சேலை அந்த அம்மாளது உடம்பின் அழகை ஆயிரமடங்கு பெருக்கிக் காட்டியது. வைரங் கள் பதிக்கப்பெற்ற ஏராளமான கல்கத்தா வளையல்கள் கைகளிரண் டிலும் காணப்பட்டன. கழுத்தில் வைரங்களும், கெம்புகளும், பச்சைகளும் சரம்சரமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. விரல்களில் நவரத்தினங்களெல்லாம் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தன. சிரத்தின் கூந்தல் நீளமாக விடுத்து முடியப்பெற்றிருக்க, அதன் முடிச்சு தேங்கா யவ்வளவு பருமன் இடுப்பின்மீது தொங்கிக் கொண்டிருந் தது. அந்த ஸ்திரீ நெடுங்காலமாக மேம்பட்ட பதவியிலிருந்து சகல மான செல்வங்களையும் செல்வாக்கையும் சுகபோகங்களையும் சம்பூரண மாக அநுபவித்த சீமாட்டியென்பதை அவளது தோற்றத்தின் செழுமையும் மினுமினுப்பும் உடனே வெளிப்படுத்திவிட்டன.

அப்படிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த பூஞ்சோலையம்மாள் முன்னால் வர, அவளைத் தொடர்ந்து இரண்டு தாதிகள் பெருத்த பெருத்த வெள்ளித் தாம்பாளங்கள் நிறைய ஏதோ சாமான்களை வைத்து நிரப்பி, அவற்றைப் பட்டு உருமால்களால் மூடி எடுத்துக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து வந்தனர். சிறிய சாமரை போன்ற குஞ்சங்களைக் கையில் வைத்திருந்த இரண்டு காசாரிகள் அடங்கி ஒடுங்கிப் பணி வாக வாசலில் நின்றுகொண் டிருந்தனர்.

கற்பகவல்லியம்மாள் முன்னும், பூஞ்சோலையம்மாளும் தாதி களும் பின்னுமாக உள்ளே சென்று தாழ்வாரத்தில் திரும்ப, அப் போது முற்றத்தில் இறங்கி, ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்ற கண்ண பிரான் அவர்களைக் கண்டு ஒருவித்க் கிலேச மடைந்தவனாய்ப் புன் னகை செய்து, "வாருங்கள்" என்று கூறி, உபசரித்தபின் ஒரு பக்க மாக நழுவி மறைந்து நின்றான்.

கண்ணபிரானைக் கண்டதனாலும், அவன் உபசரித்ததைக் கேட் டதனாலும் மிகுந்த லஜ்ஜையடைந்து நாணித் தலைகுனிந்த பூஞ்சோலை யம்மாள் நேராகக் கூடத்திற்குச் சென்றாள்.

அப்படிப்பட்ட மகா உயர்வான சீமாட்டியைத் தான் எப்படி உபசரித்து மரியாதை செய்வதென்பதை உணரமாட்டாமல் நிரம்பவும் தத்தளித்த கற்பகவல்லியம்மாள் அதுகாறும் கண்ணபிரான் வுட்கார்ந்திருந்த சாய்மான நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டி அதில் உட்கார்ந்துகொள்ளும்படி உபசரிக்க, பூஞ்சோலையம்மாள், "பரவாயில்லை; பரவாயில்லை; எங்கே உட்கார்ந்தாலென்ன! இப்படித்தான் உட்காருகிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டு அங்கே தொங்கிய ஊஞ்சற் பலகையின்மேல் உட்கார்ந்தவண்ணம், "நீங்களும் உட்காருங்கள்; நீங்கள் நிற்க, நான் மாத்திரம் உட்காருவதா" என்று பதிலுபசாரம் செய்ய, கற்பகவல்லியம்மாள் அதை மறுக்க மாட்டாதவளாய் அங்கே கிடந்த ஒரு விசிப்பலகையின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

தாதிகளிருவரும் வெள்ளித் தட்டுகளை மூடியபடியே, கற்பகவல்லியம்மாளிருந்த விசிப்பலகையில் விஸ்தாரமாக மிகுந்திருந்த இடத்தில் ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு மரியாதையாக ஒரு புறத்தில் ஒதுங்கி நின்றனர். கற்பகவல்லி யம்மாள் தொடக்கத்தில் தனது மகன் அவர்களது விஷயத்தில் ஏதோ தவறு செய்ததுபற்றி அந்தச் சீமாட்டி ஏதோ குறைகூற வந்திருப்பதாக நினைத்தாளல்லவா? அந்த நினைவும் அச்சமும் கவலையும் உடனே நீங்கிப்போயின அவர்கள் தங்களிடத்தில் நிரம்பவும் பிரீதியாகவும் சிநேக பாவமாகவும் வந்திருக்கிறார்களென்பது கற்பகவல்லி யம்மாளுக்கு உடனே செவ்வையாக விளங்கிவிட்டது. இருந்தாலும், அவர்கள் அவ்வளவு பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டிய காரணமென்னவென்பதை அறியமாட்டாமல் சிறிதுநேரம் தவித்தபின் பூஞ்சோலையம்மாளை அன்போடு பார்த்துப் புன்னகை செய்து, "இந்த தினத்தை நல்ல சுப தினமென்றுதான் மதிக்கவேண்டும்; இப்படிப்பட்ட மகா உயர்வான மனிதர்களுடைய தரிசனம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமென்று நாங்கள் சொப்பனத்திலும் நினைத்தறியோம். மகாலட்சுமியே நேரில் வந்து காக்ஷி கொடுப்பதுபோல இருக்கிறது! ஆகா! என்னுடைய உள்ளமும் உடம்பும் எப்படிக்குளிர்ந்து ஆநந்த பரவச மடைகின்றன தெரியுமா! அதை நான் எப்படித்தான் வெளியிட்டுச் சொல்லப் போகிறேன்! சந்தோஷ லட்சுமி தாண்டவமாடும் மனுஷ்யாள் போகுமிடமெல்லாம் இப்படித்தான் ஆநந்த மயமாக நிரம்பிவிடும்போ லிருக்கிறது" என்று மனப்பூர்வமான விசுவாசத்தோடும் உருக்கமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் அளவிறந்த களிப்பும் ஆநந்தமும் அடைந்தவளாய் நகைத்து, "சரி சரி! நன்றாகப் பேசுகிறீர்கள்! தங்கள் குமாரருடைய குண விசேஷங்களை நான் நேற்றைய தினம் கேள்விப்பட்டபோதே, தாங்கள் அவருக்குமேல் ஆயிரம் மடங்கு நற்குணமுடையவர்களாக இருப்பீர்களென்று எண்ணிக் கொண்டே வந்தேன். நான் எண்ணியது சரியாகவே இருக்கிறது. இருந்தாலும், தாங்கள் இப்போது சொன்ன வார்த்தைகளுள் ஒன்றை மாத்திரம் மாற்றிச் சொன்னால் அது பொருத்தமாக இருக்கும். என்னிடத்தில் தாண்டவமாடும் சந்தோஷ லட்சுமியை நான் தங்களுக்குப் பரப்புவதாகச் சொல்லுவதை விட, இந்த சந்தோஷ லட்சுமி தங்களால் கொடுக்கப்பட்ட பிச்சையென்றே சொல்லவேண்டும். நேற்றையதினம் தங்களுடைய குமாரர் மாத்திரம் அந்தக் கடற்கரையில் இல்லாதிருந்தால், இந்நேரம் என்னுடைய வீடு பாழ்த்து இருளடைந்துபோயிருக்கும். உயிருக்குயிராக நான் மதித்து வரும் என்னுடைய குழந்தைகளிரண்டும் போன இடத்தில் புல் முளைத்துபோயிருக்கும்; நானும் இப்போது தங்களைத் தரிசிப்பதற்குப் பதிலாக, எமனை தரிசித்துக்கொண்டிருப்பேன். ஆகா! நேற்றையதினம் தங்களுடைய குழந்தை செய்த உதவி சாதாரணமானதல்ல; அவரே எங்களுக்கெல்லாம் உயிர் கொடுத்த வள்ளல்; அவராலேதான் எங்களுடைய குடும்ப விளக்கு அணையாமல் இன்னமும் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பரம உபகாரியைப் பெற்றெடுத்த புண்ணியவதியான தங்களைக் கண்டு தரிசித்து எங்களுடைய நன்றியறிதலையும், நாங்கள் தங்களுக்கு எவ்வளவு அதிகமாகக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமென்பதையும் தெரிவித்து விட்டு, இன்றையதினம் தங்கள் பொருட்டாக நாங்கள் நடத்த உத்தேசித்திருக்கும் விருந்துக்குத் தங்களை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்குமே நான் வந்தது" என்று கூறியவண்ணம், தாதிகளை நோக்கிக் கண்சிமிட்டி ஏதோ சைகை செய்ய, அவர்கள் அந்தக் குறிப்பை யறிந்துகொண்டு, மெல்ல விசிப்பலகையண்டை வந்து தாம்பாளங்களின்மேல் மூடப்பட்டிருந்த உருமால்களை விலக்கி, அவைகளை கற்பகவல்லியம்மாளினண்டையில் மரியாதையாக நகர்த்தி வைத்தனர்.

கற்பகவல்லியம்மாள் தட்டுகளை நோக்கி மிகுந்த பிரமிப்படைந்தாள். ஜரிகைகள் தகதகவென்று மின்னிய பட்டு உருமாலை

களும், ஜரிகை வஸ்திரங்களும், எழுநூறு எண்ணூறு ரூபாய் பெறத்தக்க பட்டுச் சேலைகள், வைர மோதிரங்கள், வைரக் கடுக்கன்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களும், மல்கோவா, சீமை இலந்தை, குடகுகமலா செவ்வாழை முதலிய பழ வகைகளும், தாம்பூலாதி சாமான்களும், வெள்ளியினலான கிண்ணமும், பலவகைப் பட்ட சில்லரைச் சாமான்களும் நிறைந்திருந்த அந்த இரண்டு வெள்ளித் தட்டுகளையும் மாறி மாறி உற்று நோக்கிய கற்பகவல்லியம்மாள் தனது கண்களையே நம்பாமல் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் திகைத்துத் தத்தளித்தாள். அபாரமான மாளிகைகளையும், அபரிமிதமான நவரத்னக் குவியல்களையும் பெற்ற குசேலன்போல நிரம்பவும் ஏழ்மை நிலைமையிலிருந்த அந்த அம்மாள் கரைகடந்த பிரமிப்பும் வியப்பு மடைந்து பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி கிலேசத்தோடு புன்னகை செய்து, "இதெல்லாம் யாருக்கு? எனக்கா? இந்தத் தட்டுகளில் இருக்கும் பொருள் சுமார் பதினயிரம் ரூபாய் தாளும்போலிருக்கிறதே! இவ்வளவு பெருத்த செல்வத்தை ஏற்றுக் கொண்டு நாங்கள் என்ன செய்யப்போகிறோம்? இவ்வளவு உயர்வான சாமான்களை வைக்கத் தகுந்த பெட்டி பேழைகள்கூட எங்களிடத்தில் இல்லையே! இவைகளை வைத்து ஓர் இரவு காப்பாற்ற எங்களால் ஆகுமா! இவைகளெல்லாம் எங்களுக்கு வேண்டாமம்மா! தங்களுடைய அன்பும் பட்சமும் என்றைக்கும் மாறாமல் இந்த ஏழைகளின்மேல் இருக்குமானல் அதுவே ஒரு கோடி பெறும், என்று விநயமாக மொழிந்தாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள்:—(நயமாக வற்புறுத்தியும் பணிவாகவும் பேசத்தொடங்கி) தாங்கள் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. நாங்கள் செய்யும் மரியாதையைத் தாங்கள் வேறே வித்தியாசமாக நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. தங்களுடைய புத்திரர் நேற்றையதினம் செய்த உதவி சாதாரணமானதல்ல. எங்களுடைய உயிரையெல்லாம் அவர் காப்பாற்றி யிருக்கிறார். அவருக்கு நாங்கள் எங்களுடைய ஆஸ்தி முழுவதையும் கொடுத்தால்கூட, அது சமமான கைம்மாறாகாது; அதுவும் தவிர, நேற்றையதினம் குதிரைவண்டியில் வந்த தங்களுடைய குமாரர் பங்களாவின் வாசலில் இறங்கினாராம். இறங்கினவர் உள்ளே வருவாரென்று நினைத்து வண்டிக்காரன் வண்டியை உள்ளே ஓட்டிக்கொண்டு வந்தானும். என்னுடைய குழந்தைகள் அறியாத சின்ன பெண்களாகையால் அவரோடு பேச வெட்கப்

பட்டு அவருக்கு ஓர் உபசார வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் வந்து விட்டார்களாம் அந்த விவரத்தைக் கேட்டவுடனே; என் மனம் பட்டபாடு இவ்வளவு அவ்வளவல்ல. இரவெல்லாம் அந்த நினைவே என் மனசில் உறுத்திக்கொண் டிருந்தது. அதற்காகவே, நான் பொழுது விடிந்தவுடனே புறப்பட்டு ஓடிவந்தேன். எங்களுக்கு ஈசுவரன் அளவற்ற செல்வத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். தங்களுடைய கிருபையால் எங்களுக்கு ஒருகுறைவும் கிடையாது. நாங்கள் யாரையாவது பார்க்கப்போனால், வெறுங்கையோடு போகிறதே யில்லை. இப்படித்தான் எதையாகிலும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து எங்களுடைய மரியாதையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவது வழக்கம். தங்களுடைய புத்திரர் எங்களுக்குச் செய்த உதவி எவ்வளவு பெரியது என்பதையும், அதை நாங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக உணருகிறோ மென்பதையும் சொற்பமாவது செய்கையால் காட்ட வேண்டுமென்றே நான் இந்தத் தாம்பூலத்தைக் கொடுக்கிறேன். தாங்கள் மறுக்காமல் இதை ஏற்றுக்கொண்டால், நேற்றுதினம் தங்களுடைய குமாரர் எங்களுடைய வயிறுகளில் பால் வார்த்ததை விட நூறு மடங்கு அதிகமாக எங்களுடைய மனசு இப்போது குளிரும்—என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் மிக மிக உருக்கமாகவும் நயந்து வேண்டிக் கூறினாள்.

கற்பகவல்லியம்மாள் ஏழ்மை நிலைமையி லிருப்பவளானாலும், பிறாது பொருளை விஷமாக மதித்து விலக்கக்கூடிய உத்தம குண முடையவளாய் அதுவரையில் அயலாரிடத்தில் ஒரு துரும்பைக் கூடப் பெற்றறியாம லிருந்தாள். அப்படி இருந்தும், ஒரு மகா ராஜாவின் பட்டமகிஷிக்கு ஒப்பிடத்தக்க மேம்பாடும், செல்வமும், செல்வாக்கு முடைய அந்தப் பூஞ்சோலையம்மாள் தங்களை அவ்வளவு தூரம் மதித்து வந்து அன்பையும் மரியாதையையும் சொரிந்து நிரம்பவும் நயந்து வேண்டும்போது அவர்களது வேண்டுகோளைப் பிடிவாதமாக மறுப்பது கண்ணியமானதல்லவென்று நினைத்த கற்பகவல்லியம்மாள், "என்னுடைய மகன் ஏதோ ஓர் அற்ப உதவி செய்வதைக் கருதி தாங்கள் எங்களை இவ்வளவு அபாரமாகப் பெருமைப் படுத்துவதைக் காண்பது எனக்கு நிரம்பவும் லஜ்ஜையாக இருக்கிறது. ஒருவருக்கு ஓர் அபாயம் நேரிட்டால், அதை மற்றவர் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருப்பார்களா? எப்படிப்பட்ட ஈவிரக்க மற்ற பாவியாக இருந்தால் கூட, அவன் அந்த ஆபத்தில் உதவி

செய்துதா னிருப்பான். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், அவனை மனிதனென்று சொல்லலாமா? கேவலம் மிருகமென்றல்லவா மதிக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் என்னுடைய பையன் மனிதருக்கு மனிதர் செய்யவேண்டிய கடமையைத் தானே நிறைவேற்றினன். அதற்கு இவ்வளவு பெருமைப்பாடு நடத்தவேண்டுமா?'' என்றாள்.

பூஞ்சோலை யம்மாள், "தாங்கள் சொல்வது நியாயமான சங்கதிதான். அவர் எப்படித் தம்முடைய கடமையைச் செய்தாரோ, அதுபோல நாங்களும் எங்களுடைய கடமையையே செலுத்துகிறோம்; சுவாமி கோவிலுக்கு நாம் போகிறோம்; வெறுங்கையோடே போகிறோமா? சகலமான அண்டபிண்ட சராசரங்களையும் சிருஷ்டித்து, நம்மையெல்லாம் படைத்து, நமக்கு வேண்டிய ஆகாராதிகளையெல்லாம் நிருமாணித்து வைத்திருக்கும் சர்வேசுரனை நாம் பூஜிக்கையில் தேங்காய் பழம் முதலிய நிவேதனங்களை வைத்து நாம் நமது பக்தியைக் காட்டுகிறோம். உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேங்காய்களையும் பழங்களையும் சிருஷ்டித்த ஈசுவரனுக்கு, நாம் ஒரு தேங்காயையும் இரண்டு பழங்களையும் நிவேதனம் செய்யும் விஷயத்தை நாம் ஆழ்ந்து நினைப்போமானால், அது கடவுளைப் புரளி செய்வதுபோலவும், அவருடைய சர்வ வல்லமைத்தன்மையை இழிவு படுத்துவதுபோலவு மாகும். எப்படி என்றால், கேவலம் ஒரு தேங்காயையும் இரண்டு வாழைப் பழங்களையும் நாம் கொடுக்க மாட்டோமா வென்று தெய்வம் எதிர் பார்த்துப் பட்டினி கிடப்பது போலவும், நாம் கடவுளுக்கு உதவி செய்வது போலவும் அந்த விஷயம் தோன்றுகிறதே யென்று, நாம் அந்த மரியாதையை நிறுத்தலாமா? உலகத்தை யெல்லாம் படைத்த கடவுளுக்கு அந்த உலகத்திலும் பெரிய வஸ்துவைத் தேடிப் பிடித்ததல்லவா ? நாம் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அது நம்மால் ஆகக்கூடிய காரியமா ? அப்படித்தான் செய்யவேண்டுமென்ற கட்டாயம் ஏற்படுமானால், நாம் ஒன்றையும் செய்யாமல் சும்மா இருந்துவிட வேண்டியதாகத்தானே முடியும்; அப்படி இருந்தாலும், நாம் நம்முடைய கடமையைச் செய்தே தீரவேண்டும். கடவுளுடைய சிருஷ்டி அபாரமாக இருந்தாலும், அதில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கிடைப்பது ஓர் அணுவாதலால், அந்த அணுவிலும் ஓர் அணுவைத்தான் நாம் ஈசுவரனுக்கு நிவேதம் செய்ய சாத்தியப்படும். ஈசுவரனுடைய பசியை நிவர்த்திப்பதற்காக நாம் நிவேதனம் செய்வதாக

இருந்தால், அவருக்குத் தகுந்தபடி அண்டபிண்ட பிரம்மாண்டங்களையெல்லாம் உருண்டை உருண்டையாக உருட்டி உண்பிக்கவேண்டும். அவருக்கு நம்மைப்போலப் பசி இருக்குமோ வென்பதே முதலில் சந்தேகம். அப்படிப் பசி இருந்தாலும், அதை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் திறமையுடையவர் அவரேயன்றி வேறல்ல. நாம் செய்யும் காரியம், நம்முடைய மனசிலுள்ள பயபக்தி விசுவாசத்தையும் நன்றியறிதலையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதற்கேயன்றி வேறல்ல. அதுபோல நாங்கள் இந்த வஸ்துக்களைத் தங்களிடம் சேர்ப்பிப்பது தங்களுடைய இல்லாமையை நீக்கவேண்டு மென்ற கருத்தோடு செய்யப்படுவதுமல்ல; தங்களுடைய குமாரர் செய்த உதவிக்கு சமமான பெறுமானமாக எண்ணிக் கொடுக்கப்படுவதுமல்ல. எங்களுடைய மனம் தங்களுடைய விஷயத்தில் எவ்வளவு தூரம் கடைமைப்பட்டிருக்கிறதென்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டுவதற்கே நாங்கள் இந்தத் தாம்பூலத்தைக் கொடுப்பது. தாங்கள் எப்படியும் இதை ஏற்றுக்கொண்டுதான் தீரவேண்டும்'' என்று நயமாகவும் தேன்போல இனிமையாகவும் மொழிய, அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் சந்தோஷப் பெருக்கினால் நகைத்து, "சரி; சரி; நன்றாகச் சொல்லுகிறீர்கள்! இவ்வளவு பெரிய மரியாதைகளுக்கே நாங்கள் அருகமற்றவர்களென்று நான் சொன்னால், கடவுள் உலகையெல்லாம் படைத்து நம்மைக்காத்து நமக்கெல்லாம் செய்யும் உதவிக்கும், என் மகன் செய்த அற்ப உதவிக்கும் உவமானம் சொல்லி, இன்னமும் எங்களை அதிகமாகப் பெருமைப் படுத்துகிறீர்கள். சரி சரி; நான் தங்களுடைய சொற்படி ஏற்றுக்கொள்ளுவதைத் தவிர, வேறே ஏதாகிலும் பேசினால், மரியாதை அதிகப்படுகிறதேயன்றிக் குறையாதுபோ லிருக்கிறது. இருந்தாலும் என் மனசில் ஒரு விஷயம் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகிறது. என் மகன் தான் ஏதோ அபாயத்தில் உதவி செய்தானென்று அவனுக்கு நீங்கள் சன்மானம் செய்கிறீர்கள். இதில் விலையுயர்ந்த சேலை முதலியவைகளையெல்லாம் வைத்திருக்கிறீர்களே. நான் என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்? ஒரு மூலையில் விழுந்து கிடந்த எனக்கென்ன சன்மானம் வேண்டி யிருக்கிறது'' என்று குமாஷாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "இப்படிப்பட்ட பரோபகார குணமும், தருமச்சிந்தையும், சகலமான நற்குணங்களும் பொருந்திய சற்புத்திரரைப் பெற்ற உத்தமியான தங்களுக்குத்தானே முதலில் மரியாதை செய்யவேண்டும். தாங்கள் எவ்வித ஆட்சேபனையும்

சொல்லாமல் இவைகளை ஏற்றுக்கொள்வதன்றி, தாங்களும் தங்களுடைய புத்திரரும் இப்போதே புறப்பட்டு எங்களுடைய பங்களாவுக்கு வந்து எங்களைக் கௌரத்தைப்படுத்த வேண்டும்” என்று நயமாக இறைஞ்சிக்கூற; அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் அந்த வேண்டுகோளை மறுக்க மாட்டாமலும், உடனே ஒப்புக்கொள்ளமாட்டாமலுமிருந்து சிறிதுநேரம் தவித்தவண்ணம் ஏதோ சிந்தனை செய்து “இம், சரி; இவைகளையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால், விருந்துக்கு வருகிற விஷயத்தில் ஓர் இடைஞ்சல் இருக்கிறது. என்னுடைய மகன் நேற்றையதினம் இரவில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த பின் நிரம்பவும் தேக அசௌக்கியப்பட்டு, ஆகாரமில்லாமலும் தூக்கமில்லாமலும் இரவெல்லாம் நிரம்பவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவன் இப்போதுதான் தட்டித்தடுமாறி எழுந்து உட்கார்ந்தான். இராத்திரி முழுவதும் நானும் கண்மூடாமல் அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே இருந்து அவஸ்தைப்பட்டு, இப்போதுதான் சமயலறைக்குப் போய் அவனுக்கு வேண்டிய காப்பி முதலிய ஆகாரங்களைத் தயாரித்தேன். தாங்களும் வந்தீர்கள். பையனுக்கு இப்போதாவது சொற்ப ஆகாரம் கொடுத்து உடம்பை அலட்டாமல் கொஞ்சநேரம் படுத்திருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தேன். அதோடு, அவன் 10-மணிக்கு ஆபீசுக்குப் போகவேண்டியவனாகவுமிருக்கிறான்; இந்த சமயத்தில் தாங்கள் விருந்துக் கழைக்கிறீர்கள். தங்களுடைய மனசுக்கு மாறாக நடப்பதும் சரியல்ல. சந்தர்ப்பம் இப்படி இருக்கிறது. தாங்கள் எப்படிச் சொன்னாலும் அப்படி நடந்துகொள்ளத் தடையில்லை.” என்று ஈரொட்டாகப் பேசினாள்.

உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், “அப்படியா சங்கதி! தங்களுடைய புத்திரர் எப்படி அசௌக்கியப்பட்டு இரவெல்லாம் கஷ்டப்பட்டாரோ, அதுபோலவே என்னுடைய மூத்தப்பெண் பங்களாவுக்கு வந்தது முதல் பொழுதுவிடியும் வரையில் தேக அசௌக்கியத்தினால் மிகுந்த வேதனையடைந்து முக்கி முனகி மகா சங்கடப்பட்டாள். ஆனால் அவள் பொழுது விடிந்தவுடனே எழுந்து தன்னுடைய உடம்பின் கோளாறையும் கவனியாமல், தங்களையும், தங்களுடைய புத்திரரையும் எப்படியாவது அழைத்து வந்து விருந்துண்பித்து மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று சகலமான ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறாள். வேறே யாராவது அனுப்பினால் தாங்கள் ஒருகால் வராமலிருந்து விடுவீர்களோ என்ற சந்தேகத்தினால்,

அவள் என்னையே அனுப்பினாள். நான் சந்தோஷ சங்கதியே கொண்டுவர வேண்டுமென்று அவள் சொல்லி யனுப்பி இருக்கிறாள் ஆகையால் நான் இப்போதுபோய் நீங்கள் வரவில்லையென்று சொன்னால், அவளுடைய மனசு நிரம்பவும் கஷ்டப்பட்டுப் போகும். ஆனால் தாங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், தங்களையும் நான் வற்புறுத்துவது சரியாகத் தோன்றவில்லை. என்னுடைய நிலைமை தரும சங்கடமானதாக இருக்கிறது. இதை ஒருவிதமாக முடிவுசெய்ய நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் தங்களுடைய புத்திரரோடு கலந்து யோசனை செய்து, அவருடைய தேகஸ்திதி சரியாக இருந்தால், இன்றைக்கு மாத்திரம் ரஜா எழுதி ஆபீசுக்கு அனுப்பிவிட்டு, எங்களுடைய பங்களாவுக்கு வர சௌகரியப்படுமா வென்பதைக் கேட்டுப் பாருங்கள். எங்களிடத்தில் எத்தனையோ குமாஸ்தாக்களும் ஆள்களும் இருக்கிறார்கள். எவனாவது ஒருவனிடத்தில் ரஜாக் கடிதத்தைக் கொடுத்து உடனே ஆபீசுக்கு அனுப்பிவிடச் செய்வோம்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள், “அப்படியானால் தங்களுடைய குழந்தையும் நோயாகவா இருந்தது! சரி சரி! நேற்று கடற்கரையில் உண்டான மன அதிர்ச்சியால் இவர்களுடைய உடம்பு நிரம்பவும் நெகிழ்ந்துபோ யிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். தலைக்கு வந்த அவகேடு தலைப்பாகையோடு போயிற்றென்பது போல, நம்மெல்லோருக்கும் மலைபோல வந்த விபத்தை ஈசுவரன் தான் பனிபோல விலக்கி வைத்தான்; இவ்வளவாகிலும் நாம் சந்தோஷமாக ஒருவரையொருவர் பார்க்கும்படியாக ஏற்பட்டதே! அது சுவாமியின் செயல்தான் சரி, இருக்கட்டும். தாங்கள் சொல்லுகிறபடி, நான் போய் பையனிடத்தில் கேட்டுப் பார்க்கிறேன்'' என்று கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தைவிட் டெழுந்து தாழ்வாரத்திலிருந்த ஒரு காமரா அறைக்குள் நுழைந்துஉட்கார்ந்திருந்த கண்ணபிரானிடம் போய்ச் சேர்ந்தாள். அந்த யௌவனப் புருஷன் பூஞ்சோலையம்மாள் என்ன ஜோலியாக வந்திருக்கிறாளோ வென்பதை உணரவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டவனாய் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து கதவிற்கப்பால் கிடந்த ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்த வண்ணம், கூடத்தில் நடந்த சம்பாஷணை முழுவதையும் சிறிதும் விடாமல் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தான். பூஞ்சோலையம்மாள் வெள்ளித் தட்டுகளில் விலையுயர்ந்த பொருட்களை வைத்துக்

கொணர்ந்து கொடுத்ததையும் தங்களை விருந்திற்கு வரும்படி அழைத்ததையும் உணர்ந்து ஆநந்தபரவசமடைந்தான். அவர்களது பங்களாவிற்குப் போய் அவர்களோடு பேசிப் பழகும்படியான சந்தர்ப்பம் தனக்குக் கிடைக்கப் போகிறதா என்று அவன் கொண்டிருந்த ஏக்கம் முற்றிலும் கரை கடந்த மகிழ்ச்சியாக மாறியது; பூஞ்சோலை யம்மாள், தான் கோடீசுவரனது பெண் சாதி என்பதைப் பாராட்டாமல், பரம ஏழையாகிய தன்னிடத்தில் வந்து நிரம்பவும் பணிந்து நயந்து பேசியதைக் காண அவன் மிகுந்த வியப்பும் களிப்புமடைந்தான். ஆனால் தனது தாய் பூஞ்சோலை யம்மாளிடத்தில் அற்பத்தனமாக நடந்துகொள்ளாமல் கம்பீரமாகவும், பெருந்தன்மையாக நடந்துகொண்டது அவனுக்கு முற்றிலும் திருப்திகரமாக இருந்தது. கடைசியில் கோகிலாம்பாளும், தன்னைப் போலவே, இரவு முழுதும் தேக அசௌக்கியத்தினால், துன்புற்றிருந்தார்களென்ற செய்தியைக் கேட்க, அவனது மனம் பதறியதானாலும் தான் அவள்மீது விரகவேதனை கொண்டு தவித்தது போல, ஒருக்கால், அவளும் தன்னைக்கண்டு மோகித்திருப்பாளோ என்ற சந்தேகமும் அவனது மனதில் தோன்றித் தோன்றிப் பெருத்த நம்பிக்கையையும் உற்சாகத்தையும் உண்டாக்கியது; முதல் நாள் மாலையில் தொடங்கி அதுகாறும் அவனது மனதையும் உடம்பையும் வதைத்துப் புண்படுத்திய வேதனைகளெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துபோயின. அவனது உடம்பில் அப்போது எவ்வித அவஸ்தையும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. தான் அன்றையதினம் ரஜாவுக்கு எழுதி ஓர் ஆளிடத்தில் கடிதத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அவர்களது பங்களாவிற்குப் போவதே முடிவென அவன் உடனே தீர்மானித்துக் கொண்டான். அன்றையதினம் எப்படியும் அவர்களது ஜாகைக்குத் தான் போய் மறுபடியும் கோகிலாம்பாளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் ஆவலும் அப்போது அவனை வதைத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த சமயத்தில் உள்ளே வந்து தனது தாயைக் கண்ட கண்ணபிரான், தனது மன நிலைமையை வெளியில் காட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டு ஒன்றையும் அறியாத பரம சாதுவைப்போலத் தனது நெற்றியில் கையை வைத்துக் குனிந்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான். அப்படி இருந்தவன் உடனே நிமிர்ந்து, "என்ன அம்மா! என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? நான் அவர்களிடத்தில் ஏதோ அயோக்கியத்தனமாக நடந்திருக்கிறேனென்று ஆரம்பத்தில் நீங்கள் சந்தேகப்

பட்டீர்களே! அவர்கள் என்மேல் என்ன குற்றம் சுமத்துகிறார்கள்?" என்று புன்னகையோடு கேட்டான்.

நற்குணமும் நல்லொழுக்கமும் நிறைந்த தனது புத்திரனது நடத்தையைக் குறித்துத் தான் ஆரம்பத்தில் சந்தேகப்பட்டது தவறென உணர்ந்து வருந்திய கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த கிலேசமடைந்து மெதுவான குரலில் அன்பாகப் பேசத்தொடங்கி, "இல்லை தம்பீ! கோபித்துக்கொள்ளாதே; இவர்கள் தக்க பெரிய மனிதர்கள். இவர்களிடத்திலெல்லாம் நாம் ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளவேண்டும் நீ அறியாத குழந்தையல்லவா; ஏதாவது தவறான காரியத்தைச் செய்திருப்பாயோ என்று கவலைப்பட்டு நான் அந்த சந்தேகத்தைக் கொண்டேன். அதிருக்கட்டும், இவர்கள் சொன்னவைகளையெல்லாம் நீ கேட்டுக்கொண்டிருந்தாயா? வெள்ளித் தட்டுகளில் பிரமாதமான சாமான்களையெல்லாம் அள்ளிக்கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறார்கள்! இன்றையதினம் நமக்காக இவர்களுடைய பங்களாவில் ஒரு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களாம்; அதற்காக நம்மை வருந்தி அழைக்கிறார்கள். உனக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறதென்று சொல்லிப்பார்த்தேன். இவர்களுடைய மூத்த பெண்ணுக்கும் இரவெல்லாம் உடம்பு தொந்தரவாம். அதைக்கூட லட்சியம் பண்ணாமல், அந்தக் குழந்தை இந்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்திருக்கிறதாம். இவர்கள் வற்புறுத்தி அழைக்கிறார்கள். உன்னைக் கேட்டுக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். இவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் எவ்வித மறுமொழியையும் சொல்லமாட்டாமல் சிறிது நேரம் தயங்கி யிருந்தபின் தனது தாயைப் பார்த்து செல்லமாகக் கொஞ்சிப் பேசத்தொடங்கி, "எனக்கென்ன தெரியும்? நீங்களே சொல்லுங்களேன்? அவ்வளவு தேக அசௌக்கியத்தோ டிருப்பவர்கள் அதை லட்சியம் பண்ணாமல் எவ்வளவு பாடுபட்டு விருந்து தயாரித்திருக்கிறார்கள். அதைச் சாப்பிடுவதற்கு உடம்பு சரிப்படவில்லையென்று நாம் சொல்வது அழகா யிருக்காதென்று நினைக்கிறேன். எனக்கு உடம்பில் இப்போது ஒரு கோளாறுமில்லை. மெல்ல மெல்ல நாம் அங்கே போய் விடலாம். ஆனால் ஆபீசுக்கு ரஜாக் கடிதம் எழுதி யனுப்பவேண்டும். அதையார் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறது!" என்று வாழைப்

பழத்தில் ஊசியை ஏற்றுவதுபோலத் தனது விருப்பத்தை நயமாய் வெளியிட்டான்.

கற்பகவல்லி யம்மாள், "அதையும் இவர்களே சொல்லிவிட்டார்கள் இவர்களுடைய வீட்டில் எத்தனையோ குமாஸ்தாக்களும் ஆள்களும் இருக்கிறார்கள்; யாராவது ஒருவனிடத்தில் கடிதத்தைக் கொடுத்து அனுப்புவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்" என்றாள்.

கண்ணபிரான், "அந்த அற்பக் காரியத்துக்கெல்லாம் நாம் இவர்களுடைய தயவை எதிர்பார்த்தால் நம்முடைய கண்ணியம் குறைந்து போகும். நாமே யாராவது ஒரு கூலியாளைப் பிடித்து, அவனிடத்தில் கடிதத்தைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, ஸ்நானம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு சரியாகப் பத்து மணிக்கு அங்கே போவோம். இவர்கள் முன்னால் போகட்டும்" என்றான்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்ட கற்பகவல்லியம்மாள் அவ்விடத்தை விட்டு கூடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கிப் புன்னகை செய்து, "நாங்கள் இன்றைக்கு அவசியம் வந்துதான் ஆகவேண்டுமோ?" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் இனிமையாக மலர்ந்த முகத்தினளாய், "ஆம் இந்த விருந்து இன்றைய தினம் நிறைவேறாவிட்டால், என்னுடைய மூத்த குழந்தையின் மனசு நிரம்பவும் கஷ்டப்பட்டுப் போய்விடும். எப்படியாவது இன்றைக்கு நீங்கள் வந்தால்தான் எங்களுக்கெல்லாம் பரம சந்தோஷமாக இருக்கும்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள், "சரி; எங்களை இவ்வளவு தூரம் வற்புறுத்தி இவ்வளவு பிரியமாக யார் அழைக்கப் போகிறார்கள்! அதிலும் தங்களைப்போன்ற பிரபுக்களெல்லாம் எங்களைப்போன்ற சாதாரண மனிதர்களுடைய வீட்டுக்கு வருவதும், எங்களுக்கு இவ்வளவு தூரம் உபசாரம் செய்வதும் அபூர்வமான விஷயம். ஆகையால், தங்களுடைய பிரியப்படியே நாங்கள் வருகிறோம். ஆனால் எங்களுக்கு இன்னம் ஸ்நானம் முதலிய எந்தக் காரியமும் ஆகவில்லை; அவைகளையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு சரியாகப் பத்து மணிக்கு நாங்கள் தங்களுடைய பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்து விடுகிறோம். பையனுடைய ஆபீசுக்கும் ரஜாக் கடிதம் எழுதி அனுப்பவேண்டும்; அதையும் இங்கேயே எழுதி

பக்கத்துத் தெருவிலிருந்து அதே ஆபீசுக்குப்போகும் இன்னொரு குமாஸ்தா விடத்தில் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு வருகிறோம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த களிப்பும் பூரிப்புமடைந்தவளாய், "சரி; அவ்வளவாகிலும் ஒப்புக்கொண்டீர்களே! அதுவே போதுமானது. சரியாக ஒன்பதரை மணிக்கு நாங்கள் எங்களுடைய பெட்டி வண்டியை அனுப்பி வைக்கிறோம்; தாங்களிருவரும் அதிலேயே வந்துவிடலாம்; நான் உத்தரவு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். அவசியம் தாங்கள் வரவேண்டும்'' என்று அன்பாக வற்புறுத்திக் கூறியவண்ணம் எழுந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு, தனது வேலைக்காரிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியில் போக, கற்பகவல்லியம்மாள் வாசல் வரையில் சென்று அவர்கள் வண்டியில் ஏறிப் போனவரையில் நின்று உபசார வார்த்தைகள் கூறி வழியனுப்பிவிட்டு வாசற்கதவை மூடித் தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்து சேர்ந்தாள்.

அதற்குள், காமரா உள்ளே விட்டு வெளியில் வந்த கண்ணபிரான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் மனவெழுச்சியும் கொண்டவனாய், நேராக விசிப்பலகைக்குப் போய் அதன்மேல் இரண்டு பெருத்த வெள்ளித் தட்டுகளில் விலையுயர்ந்த சேலை, வஸ்திரங்கள், வைரக் கடுக்கன், வைர மோதிரம் முதலிய ஆடையாபரணங்களும், நல்ல நல்ல பழ தினுசுகளும் ஏராளமாக இருந்ததைக் கண்டு அளவு கடந்த குதூகலமும் வியப்பு மடைந்து, "அம்மா! இதென்ன பெருத்த கலியாணத்தின் வரிசை போல இருக்கிறதே! நான் அப்படி என்ன பிரமாதமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன்! என்ன மரியாதை! என்ன மரியாதை! அடாடா! பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் எல்லோருக்கும் தாராளமான மனசு இருக்கிறதில்லை. இவர்கள் உண்மையிலேயே பெரிய மனிதர்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது; என்னவோ நம்முடைய அதிர்ஷ்ட பாக்கியந்தான் இவர்களுடைய சிநேகம் நமக்குக் கிடைக்கிறது!'' என்றான்.

கற்பகவல்லியம்மாளும் மிகுந்த களிப்பும் ஆநந்தமு மடைந்தவளாய், "இந்த அம்மாள் நல்ல தங்கமான குணமுடையவர்களென்று அநேகர் சொல்ல நான் கேள்வியுற்றிருந்தேன்; அது சரியாகவே இருக்கிறது. ஈசுவரன் அவரவர்களுடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்தபடிதான் சம்பத்தை அளித்திருக்கிறான். நான் எத்தனையோ பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்

திருக்கிறேன். அநேகமாய் எல்லோரும் பணத்திமிரும், அகம்பாவமும், முன்கோபமும், அட்டகாசமும், டம்பமும் மற்றவர்களெல்லாரையும் விடத் தாமே பெரிய மேதாவிகளென்ற கருவமும் நிறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த அம்மாளுடைய பணிவான நடத்தையும், அடக்கமான வார்த்தையும், ஸரஸமான குணமும் தாராள மனமும் யாருக்காகிலும் இருக்குமா வென்பதே சந்தேகம். நீ சொல்லுகிறபடி நமக்கு ஏதோ பெருத்த நன்மையைக் கருதியே ஈசுவரன் இந்த அபாயத்தைக் காட்டி இப்படிப்பட்ட உத்தமமான மனிதர்களுடைய சிநேகத்தை நமக்குச் செய்து வைத்திருக்கிறாரென்றே நினைக்கவேண்டி யிருக்கிறது. கடவுள் நேராக வந்து உதவி செய்ய முடியுமா? மனிதர் மூலமாகத்தான் செய்ய வேண்டும். இவர்கள் எல்லாச் செல்வமும் சம்பூர்ணமாக வாய்க்கப்பெற்றிருப்பவர்கள். இவர்கள் நம்மிடத்தில் இவ்வளவு அபிமானமும் வாஞ்சையும் வைக்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு இப்படிப்பட்ட அபாய சமயத்தில் நம்முடைய உதவியை அவர்கள் கட்டாயமாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்தாலன்றி வேறு விதத்தில் இவர்களுடைய மனசில் அப்படிப்பட்ட எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் உண்டாக்க முடியாதல்லவா; எல்லாம் ஈசன் செயலென்றே நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான், "நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். இதற்குமுன் ஒருவரையொருவர் கண்டறியாத மனிதர்களுக்குள் பழக்கமும் நட்புமுண்டாக வேண்டுமானால், அதற்கு ஏதாவது ஓர் ஆஸ்பதமிருக்கவேண்டுமல்லவா! அதற்காகத்தான் இப்படிப்பட்ட எதிர்பாராத விபத்துக்களும் சந்திப்புகளும் நேருகின்றன. நீங்கள் இந்த அம்மாளைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகிறீர்களே! இவர்களுடைய இரண்டு பெண்களையும் பார்த்தால், ஆகா! நீங்கள் எவ்வளவு ஆனந்தமடைவீர்கள் தெரியுமா! அவர்கள் இரண்டுபேரும் வித்தியாசம் தெரியாமல் ஓரே மாதிரி, ஓரே அச்சில்வார்த்த தங்கப் பதுமைகள்போல எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்கள் தெரியுமா! இரண்டு பேருடைய குணத்தழகையும், நாணம், அடக்கம், பதவிசு முதலிய குணங்களையும் பார்த்தால் நீங்கள் நிரம்பவும் சந்தோஷப்படுவீர்கள். மூத்த பெண்ணின் புத்திசாலித்தனமும், சமர்த்தும், பெரும்போக்கும் அடடா என்னவென்று சொல்லுவேன்! நாம் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் இருந்து, பார்த்த மனிதரையே பார்த்துக்கொண் டிருக்கி

றோம்; உலகத்தில் எப்படிப்பட்ட அபாரமான சிருஷ்டிகளும், தெய்வாம்சம் பொருந்திய மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள் தெரியுமா! எல்லாம் அங்கங்கே போய்ப் பழகப் பழகத்தான் தெரிகிறது'' என்றான்.

கற்பகவல்லியம்மாள், "நீ சொல்லுகிறது வாஸ்தவமான சங்கதி தான். இருந்தாலும், அடுப்பை கட்டி ஓயாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கும் எங்களைப்போன்ற பெண்பிள்ளைகள் வீட்டைவிட்டுப் போகவும், இப்படிப்பட்ட அருமையான மனிதர்களைப் பார்க்கவும் சரிப்படுகிறதா. எல்லாம் உங்களைப்போன்ற ஆண்பிள்ளைகளுக்குத் தான் அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறது; அவர்களுடைய தரிசனமும் சிநேகமும் உங்கள் முகமாகத்தான் எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். நீ அந்தப் பெண்களுடைய குணாதிசயங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னதைக் கேட்க, அவர்களை எப்போது பார்ப்போமென்ற ஓர் ஆவல் என் மனசில் பொங்கி எழுந்து வருத்துகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் நீ முதலில் கொஞ்சம் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு ரஜாக் கடிதத்தை எழுது; நான் ஸ்நானம் முதலியவற்றை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். நேரமாகி விட்டது; அவர்களுடைய வண்டி வருவதற்குள் நாம் சித்தமாக இருக்கவேண்டும்'' என்று கூறிய வண்ணம், வெள்ளித்தட்டுக ளிரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் உள்ளே வைத்துவிட்டுத் தனது அலுவல்களைக் கவனிக்கலானாள்.

கண்ணபிரானது அப்போதைய மனநிலைமை எப்படி இருந்திருக்குமென்பதை யூகித்துக்கொள்வது சுலபமேயன்றி விவரித்துச் சொல்வது நிரம்பவும் கடினமான காரியம். அவனது மனம் பொங்கிப் பூரித்து ஆநந்த நிருத்தனம் செய்து, எப்போது பத்து மணி அடிக்குமென்றும், தன் மனதைக் கொள்ளைகொண்ட காமரூபிணியான அந்த ரதிதேவியை எப்போது மறுபடியும் காணப்போகிறோம் என்றும் எண்ணி யெண்ணிப் பேராவல் கொண்டு துடிதுடித்து நின்றது. அழகும் இனிமையும் வடிவெடுத்ததோவென இருந்த கோகிலாம்பாளை நினைக்குந்தோறும், அவனது உள்ளமும், உடம்பும் நெக்கு நெக்குருகிப் பேரின்பம் சுரந்து, மயிர்க்காலுக்கு மயிர்க்கால் தேவாமிருதம் பொங்கி அவனை ஆநந்தசாகரத்திலாழ்த்தியது. பசி, தாகம், சோர்வு முதலிய எவ்வித தேகபாதையையும் அவன் உணராமல், ஈசுவரனை நினைத்துக் கடுந்தவம் புரியும் யோகிகள் மெய்ம்மறந்து தங்களது ஐம்புலன்களையும் அறிவையும் பரப்பிரமத்

திலேயே லயிக்கவிட்டு ஆநந்தமயமாக உட்கார்ந்திருப்பதுபோல, கோகிலாம்பாள், கோகிலாம்பாள் என்று ஜெபம் செய்து தவத் தியானமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் தனது தாயின் வற்புறுத் தலினால் தூண்டப்பட்டவனாய்க் காப்பியை அருந்துவது பிரம்மப் பிரயத்தனமாக முடிந்துவிட்டது. அதன் பிறகு ஆபீசுக்கு அவன் ரஜாக்கடிதமெழுதியபோது ஒரு வரியில் ஒன்பது பிழைகள்செய்து காகிதங்களைப் பலதடவை கிழித்தெறிந்து புதிது புதிதாக எழுத நேர்ந்தது. கற்பகவல்லியம்மாளது மனமும் மிகுந்த சலனத்திற் குள்பட்டு இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒருவித வேதனை யடைந்திருந்தமையால், அவள் செய்தகாரியங்களிலும் அநேக தவறு களும் திருத்தங்களும் ஏற்பட்டன. அவ்வாறு தாயும் பிள்ளையும் தங்களது நிம்மதியான மனநிலைமையை இழந்து தத்தளித்துத் தடுமாறிப் பிறவிக்குருடன் பார்வைபெற்றது போன்ற குதூகல மும் மனவெழுச்சியு மடைந்து தங்களது காரியங்களையெல்லாம் விரைவில் முடித்துத் தங்களை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு விருந்திற்குப் புறப்பட ஆயத்தமாயினர்.

மணி சரியாக ஒன்பதே முக்கால் ஆயிற்று; வாசலில் தட தட வென்று பெட்டி வண்டியொன்று வந்து நின்றது. டாலி டவாலிக ளணிந்த இரண்டு போயிகள் வண்டியை விட்டிறங்கி வந்து மெது வாகக் கதவைத்தட்டி, "ஐயா! ஐயா!" என்று குரல் கொடுத்தனர். அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள், "அதோ வண்டி வந்து விட் டது" என்றாள். கண்ணபிரான் துள்ளிக் குதித்தெழுந்து ஓட்டமாக ஓடி வாசற்கதவைத் திறக்க, வெளியில் நின்ற போயிகள் குனிந்து கைகுவித்து வணங்கி, "வண்டி வந்திருக்கிறது. எஜமான் அழைத் துக்கொண்டு வரச்சொன்னார்கள்" என்று பணிவாகக்கூற, அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், "இதோ வருகிறோம். வண்டியைத் திருப்பி நிறுத்துங்கள்" என்று கூறிவிட்டு, விரைவாக உள்ளே ஓடிவந்தான். உடனே வண்டி திருப்பி நிறுத்தப்பட்டது. அடுத்த நிமிஷத்தில், அம்மாளும், பிள்ளையும் வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். கற் பகவல்லியம்மாள் வாசற்கதவை மூடிப் பூட்டிக்கொள்ள, உடனே இருவரும் போய் வண்டியில் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். வண்டி புறப்பட்டது.

அந்த வண்டி கோகிலாம்பாளது பங்களாவிற்குப்போய்ச் சேரக் கால் நாழிகைநேரம் பிடித்தது. அந்த வண்டியில் பூட்டப்பட்

டிருந்த குதிரை இரண்டாயிரம் ரூபாய் விலையுள்ள உன்னதமான ஆஸ்திரேலியா தேசத்துக் குதிரையானாலும், கண்ணபிரானது மனோவேகத்திற் கிணையாக, அது ஓடமாட்டாததா யிருந்தது. வண்டியும் குதிரையும் கோகிலாம்பாளினது மாளிகையை நோக்கிப் புறப்படுவதற்கு முன்னமே அவனது மனம் அந்த மாளிகைக்குள் போய்ச் சேர்ந்து அந்த வடிவழகி எந்த விடுதிக்குள் வீற்றிருப்பாளோவென்றும், எப்படிப்பட்ட ஆடையாபரணங்களை யணிந்து எவ்வித அலங்காரத்தி லிருப்பாளோ வென்றும் நினைத்துத் தத்தளித்துத் தவித்துத்தேடி யலைந்துகொண்டிருக்கிறது. அவனது மனம் முற்றிலும் ஆவலும், இன்பமுமே நிரம்பியதாய் சஞ்சலவடிவமா யிருந்தது. கற்பகவல்லியம்மாளது மனநிலைமையும் கிட்டத்தட்ட அதுபோலவே இருந்தது. ஆனால் புதல்வனது மனதில் காதலின் தீயும், பிரேமையின் பித்தமும் எழுந்து பெருகி வதைத்துக்கொண்டிருந்தன. கற்பகவல்லியம்மாளது மனதிலோ, தமக்கு ஒரு கோடீசுவரரது நட்பும் அன்னியோன்னியமான பழக்கமும் ஏற்படுவதுபற்றி மகிழ்ச்சியும் மனவெழுச்சியும் சஞ்சலத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் மகா உன்னத பதவியி லிருப்பவர்களான அவர்களுக்கும் பரம ஏழைகளாக இருக்கும் தங்களுக்கும் கலியாண சம்பந்தம் ஏற்படக்கூடுமென்பதை அந்த அம்மாள் கனவிலும் எண்ணவில்லை யாதலால், கண்ணபிரானுக்கு ஏற்பட்டது போல அவ்வளவு அமிதமான மனநெகிழ்வும் மோகலாகிரியும் அவளுக்கு உண்டாகவில்லை.

அவ்வாறு சலனமடைந்து பூரித்த நிலைமையில் அவர்களிருவரும் அந்த வனமாளிகையை யடைந்தனர். அவர்கள் அந்த உன்னத மாளிகையின் வெளி வாசலில் நுழைந்தது முதல் உட்புறக்கட்டிடங்களை யடைந்ததற்குள், அங்கே காணப்பட்ட அழகழகான பொருட்களையும், அந்த உத்யானவனத்தின் எழிலையும் கண்டு அதி வியப்பும் ஆநந்தமுமடைந்து தங்களது மனதை அத்தகைய நூதன வஸ்துக்களில் லயிக்க விடுத்துச்சென்றனர். பிறப்பு முதல் கேவலம் ஒரு குடிசையிலிருந்த மனிதன் உலகத்தையே மயக்கும் விநோதங்களும், மந்திர நிர்யாணங்களும் நிறைந்த ஜெகன்மோகினி தேவியின் கொலுமண்டபத்தில் கொண்டுபோய் திடீரென்று விடப்பட்டால் எண்ணிறந்த புதுமைகளை ஒரே காலத்தில் காண்பதால், அவனது மனம் எப்படிப்பட்ட பிராந்தியையும் பெருவியப்பையும்

பேரின்பத்தையும் அடையுமோ அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலேயே அவர்களது மனம் இருந்தது.

அந்தச் சிங்காரப் பூங்காவினிடையில், அமைக்கப்பட்டிருந்த மாடமாளிகையின் முன் வாசலில் பெட்டி வண்டி போய் நின்றது; அவ்விடத்தில் ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்த தாதிகளிருவர் உடனே ஓடிவந்து வண்டியின் கதவைத் திறந்து, "வாருங்கள்; வாருங்கள்" என்று மிகுந்த அன்போடு உபசரித்தழைக்க, தங்களுக்குக் காட்டப்படும் அளவு கடந்த மரியாதையையும் உபசாரத்தையும் கண்ட கண்ணபிரானும் கற்பகவல்லியம்மாளும் பூரித்துப் புளகாங்கிதமடைந்தவர்களாய் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கினர்கள். உடனே தாதிகள் வணக்கமாக அவர்களிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு படிகளில் ஏறி முன்புறத்தாழ்வாரத்தின் வழியாக நடந்து இரண்டு மூன்று கூடங்களைக் கடந்து உள்ளே செல்ல, அங்கே ஆயத்தமாக நின்றுகொண்டிருந்த பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த சந்தோஷமும் பூரிப்புமடைந்து அப்போதே மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற குளிர்ந்த இனிய முகத்தோடு எதிரே தோன்றி "வரவேண்டும்; வரவேண்டும்; எங்கே ஏதாவது ஒரு காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் வராமலிருந்துவிடப் போகிறீர்களோ" என்று நாங்கள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தோம், நல்ல வேளையாக வந்து சேர்ந்தீர்களே! நிரம்ப சந்தோஷமாயிற்று" என்று குதூகலமாகக் கூறினாள். அவர்களிருந்த மகால் மேஜைகளும், நாற்காலிகளும், சோபாக்களும், ஊஞ்சல் பலகைகளும், பூந்தொட்டிகளும், படங்களும், நிலைக்கண்ணாடிகளும், இன்னம் எண்ணிறந்த அலங்காரப் பொருட்களும், நிரம்பப் பெற்றதாய், ஒரு மகாராஜனது கொலுமண்டபம்போலக் காணப்பட்டது. தரையில் ஒரு முழ உயரம் மெத்தை போல வழுவழுப்பான இரத்தினகம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட மகா உன்னதமான இடத்தை கற்பகவல்லியம்மாள் தனது ஆயுட் காலத்திலேயே கண்டறியாதவளாதலால், அந்த அம்மாள் அபரிமிதமான வியப்பும் மதிப்பும் பயமு மடைந்தவளாய், அங்கே காணப்பட்ட ஒவ்வோர் அலங்காரத்தையும் உற்று உற்று நோக்கியவளாக ஒரு நிமிஷநேரம் ஸ்தம்பித்து நின்ற பின் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "பத்து மணிக்கு வருவதாக வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு வராமலிருப்போமா! தலை போவதானாலும், அதைக் கவனியாமல், வந்துதான் தீரவேண்டும்" என்று புன் சிரிப்போடு

விநயமாகக் கூறினாள்; அன்றையதினம் நடத்தப்படும் விருந்திற்காக, அவர்கள் சென்னையிலுள்ள தங்களது நண்பரும், தூரபந்துக்களுமான வேறே சிலருக்கும் செய்தியனுப்பி இருந்தார்களாதலால், ஆண்பெண்பாலாரில் சுமார் இருபது முப்பது மனிதர் முன்னரே வந்திருந்தனர். அந்த மகாலில் உட்கார்ந்திருந்த ஆண் பிள்ளைகளில் முக்கியஸ்தராக இருந்த ஒருவர் கண்ணபிரானண்டை போய், "வாருங்கள்; இப்படி ஸோபாவில் உட்கார்ந்துகொள்ளுங்கள். ஸ்திரீகள் பக்கத்து விடுதியில் இருக்கிறார்கள். தங்களுடைய தாயாரும் அங்கே போகட்டும்" என்றார். அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் மிகுந்த லஜ்ஜை யடைந்தவனாய் ஒரு பக்கமாகச் சென்று அங்கே கிடந்த ஒரு நாற்காலியின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான். கற்பகவல்லியம்மாள் வந்துவிட்டா ளென்பதை உணர்ந்த சில விருந்தாளிப் பெண்பிள்ளைகள் பக்கத்து விடுதியிலிருந்தெழுந்து வந்து பூஞ்சோலையம்மாளுக்குப் பக்கத்தில் நின்று, அந்த வரவேற்பில் தாங்களும் கலந்து கொண்டனர். அவ்வாறு சேர்ந்த ஸ்திரீகளும் பூஞ்சோலையம்மாளும் கற்பகவல்லியம்மாளை அன்பாக உபசரித்து அந்த மகாலிலிருந்து பக்கத்து விடுதிக்கு அழைத்துப் போயினர். அந்த விடுதி முன் மஹாலில் முக்கால் பங்கு விசாலமுடையதாக இருந்தாலும், அதைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த விடுதி ஸ்திரீ விருந்தினரை உட்காரவைத்து உபசரிப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்விடத்தில் ஸோபாக்களும், நாற்காலிகளு மிருந்ததன்றி கருங்காலி மரங்களாலும், சலவைக் கற்களாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த விசிப்பலகைகள் வழுவழுப்பாகவும், பளபளப்பாகவும் காணப்பட்டுக் கண்ணாடிபோல மனிதரது சாயலைத் தோற்றுவித்தது. அவ்விடத்தில் உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை அணிந்திருந்தவர்களான ஏழெட்டுப் பெண்பிள்ளைகள் கும்பலாக உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கிடையில் கோகிலாம்பாளும் சௌந்தரவல்லியும் கலியாணப்பெண்கள் போல அலங்கரித்து சர்வாபரணபூஷிதராய், தெய்வலோகத்துக் கன்னிகைகளோவென எல்லோரும் ஐயுறும்படி தேஜோமயமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். அழகின் திரளாகக் காணப்பட்ட அவ்வணங்குகளிருவரையும் கண்ட கற்பகவல்லியம்மாள், அவர்களை, பூஞ்சோலையம்மாளது செல்வக்குமாரிகளென யூகித்துக்கொண்டவளாய், மிகுந்த பிரமிப்பும் திகைப்புமடைந்து ஸ்தம்பித்துப் போனாள். அந்த மடந்தையரிருவரும் ஓரே அச்சில் வார்த்தெடுக்கப்பெற்ற பத்தரைமாற்று

பசும் பொற் பாவைகள்போல இருந்த அற்புத அமைப்பானது எவரும் எவ்விடத்திலும் கண்டிராத அபூர்வ சிருஷ்டியாக இருந்தது. அவர்களில் மூத்தவள் யாவள், இளையவள் யாவள் என்பது தெரியாமலிருந்ததைக் கண்ட கற்பகவல்லியம்மாள் நிரம்பவும் திகைத்துத் தடுமாறிப்போனுள். ஆனல், அவர்களுள் கோகிலாம்பாள் உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரையில் உயர்வான கெம்புகளும், பச்சைகளும் நிறைந்த ஆபரண ஜோடிப்பையும், அதுபோல சௌந்தரவல்லி அடிமுதல் முடிவரையில் வைரங்களே இழைத்த நகைகளையும் அணிந்திருந்த தன்றி, அவர்களுள் மூத்தவள் ஊதா நிறச்சேலை ரவிக்கை முதலிய ஆடைகளையும், இளையவள் சிவப்பு ஜரீஸ் சேலை முதலிய ஆடைகளையும் அணிந்திருந்த அலங்காரவேறுபாடொன்றே அவர்கள் வெவ்வேறான இரண்டு மங்கைகள் என்பதைக் காண்பித்தது. அந்த பெண்மணிகளின் உத்தமமான தேக அமைப்பையும் முகவனப்பையும் அலங்காரச்சிறப்பையும் கண்டு கரைகடந்தமகிழ்ச்சியும், மனவெழுச்சியும் ஆநந்தமு மடைந்து திகைத்து நின்ற கற்பகவல்லியம்மாளைப் பூஞ்சோலையம்மாள் அன்பாகவும் நற்பெருமையாகவும் நோக்கி, "இதோ பார்த்தீர்களா? இந்த இரண்டு குழந்தைகளின் உயிரையுந்தான் தங்களுடைய புத்திரர் நேற்றையதினம் காப்பாற்றி எங்களுடைய குடும்ப விளக்கை ஏற்றிவைத்தது" என்று கூறியவண்ணம் தனது செல்வியரிருவரையும் சுட்டிக் காட்ட, உடனே கற்பகவல்லி யம்மாள் முன்னிலும் அதிகரித்த குதூகலமும், பூரிப்பு மடைந்து, மிகுந்த வாத்சல்யம் சுரந்த முகத்தினளாய், "இவர்களைப் பார்த்தவுடனே, நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். தங்களுடைய முகச்சாயலைப் போலவே இவர்களுடைய முகச்சாயலு மிருப்பதால், இவர்கள் இன்னார் என்பதை முகமே சொல்லுகிறது! இவர்களையெல்லாம் நேற்றையதினம் என் மகனு காப்பாற்றினன்? மனிதரைப் படைப்பதும், காத்து ரக்ஷிப்பதும் கடவுளுடைய தொழிலல்லவா! தங்கப் பதுமைகள்போல இவர்களை சிருஷ்டித்து இதுகாறும் வளர்த்துக் காத்து இந்த ரூபத்தில் வைத்திருக்கும் அந்த சர்வேசுரன் இவர்களுடைய விஷயத்தில் அப்படிக் கொடுமையாக நடந்து இவர்களுடைய உயிருக்குத் தீங்குசெய்திருப்பானுனல், அவனுடைய கைவேலைக்கு மதிப்பில்லாமலும், அர்த்தமில்லாமலும் போய்விடாதா! ஒரு நொடியில் இந்தக்குழந்தைகளை அழித்துவிட அவன் சித்தம்கொள்வானுனல் இவ்வளவு அருமையாக ஏன் அவன் இவர்களை சிருஷ்டிக்கவேண்டும்? அவன் அப்படிச்

செய்ய, பைத்தியக்காரனல்ல. கடவுள் ஏதோ கருத்தை மனதில்வைத்துக்கொண்டுதான் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நடத்தி வைக்கிறான். தங்களுடைய பங்களாவுக்குப் பக்கத்திலிருப்பவர்களான எங்கள் மேல் தங்களைப் போன்ற பெரிய மனிதர்களுடைய அபிமானமும், அன்பும் ஏற்படவேண்டுமல்லவா; அதற்காக நேற்றையதினம் அந்த அபாயம் நேர்ந்ததென்றே நாம் நினைக்கவேண்டுமன்றி வேறல்ல. என் மகன் அந்த சமயத்தில் அங்கே இருந்ததனாலேதான் இந்தக் குழந்தைகள் இப்போது உயிரோடிருப்பதாக தாங்கள் நினைக்கிறீர்கள். அவன் இல்லாமலிருந்தால், அந்த அபாயமே நேர்ந்திராமல் போனாலும் போயிருக்கும். அல்லது, அந்த இடத்தில் அந்த சமயத்தில் வேறே மனிதர் யாராவது இருந்து, இவன் செய்த காரியத்தைச்செய்தாலும் செய்திருப்பார். எல்லாம் கடவுள் செயல். ஈசன் நேரே வந்து எதையும் செய்கிறதில்லை; யாராகிலும் ஒரு மனிதரைக்கொண்டுதான் எந்தக் காரியத்தையும் முடிக்கவேண்டும்; என் மகனில்லாவிட்டால், இன்னொருவனைக்கொண்டு கடவுள் அந்த அபாயத்தை விலக்கி இருப்பார். ஆகையால் இந்த மனிதன் தான் காப்பாற்றினான்; அந்த மனிதன் தான் காப்பாற்றினானென்ற கீர்த்தியும் பெருமையும் நாம் தப்பாக வகித்துக்கொள்ளும் விஷயங்கள். இந்த அபாயம் நிவர்த்தியான விஷயத்தில், தாங்கள் எங்களைப் புகழுவதைவிட, கடவுள், இந்த விபத்தை நிவர்த்திக்க, எங்களைப் பொறுக்கி எடுத்தானே என்பதையே ஒரு பெருத்த பாக்கியமாகவும் அருளாகவும் நாங்கள் மதிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், எங்களைப்போன்ற சாதாரண ஜனங்கள் எவ்வளவு காலம் தவம்புரிந்தாலும் இந்த மஹாலுக்குள் அடிவைக்கக் கிடைக்குமா, தங்களைப் போன்றவர்களெல்லாம் எங்களை ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேசுவதும் நேருமா? ஆகையால், தாங்கள் இந்த அற்ப உதவியைக் கருதி அடிக்கடி என் மகனைப் புகழ்வது எனக்கு நிரம்பவும் ஜைஜையாக இருக்கிறது? என்று தமாஷாகப் புன்சிரிப்போடு கூறினாள்.

அவ்வாறு பேசிய மாதுதான், தங்களது உயிரைக்காத்த யௌவனப் புருஷனது தாய் என்று யூகித்துக்கொண்ட கோகிலாம்பாள் மிகுந்த வெட்கமும் நாணமுமடைந்தவளாய்த் தலைகுனிந்து பணிவாக நின்றாள். சௌந்தரவல்லி தனது தாயும் கற்பகவல்லியுமிருந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்து அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்களென்பதை கவனித்துக் கேட்கலானாள். தனது மகனைப் புகழவேண்டா

மெனக் கேட்டுக்கொண்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் தனக்கருகில் வந்து நின்ற சௌந்தரவல்லியை மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு சுட்டிக் காட்டி, "இந்தக் குழந்தைதான் தங்களுடைய மூத்த குழந்தையோ? இதன் பெயரென்ன?" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாளை ஓரிடத்தில் உட்காரவைத்து, "இந்தக் குழந்தைதான் என்னுடைய இளைய குழந்தை; அதோ நிற்கிறதே அதுதான் மூத்தது. அதன் பெயர் கோகிலாம்பாள், இதன் பெயர் சௌந்தரவல்லி. ஆனால் இவர்களோடுகூட எப்போதும் இருந்து பழகும் எனக்கே, ஒவ்வொரு சமயத்தில் இவர்களுடைய வித்தியாசம் தெரிகிறதில்லை. தங்களைப் போன்ற புதிய மனிதர்களுக்கெல்லாம், அது சுத்தமாகத் தெரியவே தெரியாது. இரண்டு குழந்தைகளும் இரட்டையாகப் பிறந்தபடியால் இப்படி ஒரே சாயலாக இருக்கின்றன" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த களிப்பும், வியப்புமடைந்து, "ஆம், தாங்கள் சொல்வது நிஜம்தான். குழந்தைகளிரண்டும் ஒருவர் போலவே இருக்கிறார்கள். என்னவோ ஈசுவரனுடைய செயல்; எப்படி இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அவரவர்கள் சௌக்கியமாகவும் மங்களகரமாகவும் ஆயிரங் காலம் வாழவேண்டியது தொன்றே முக்கியம்" என்று கூறி அவர்களை ஆசீர்வதித்து முடித்தாள். அப்போதும் கோகிலாம்பாள் வாயைத் திறவாமல் அடங்கி ஒடுங்கி, அங்கு மிங்கும் போய், விருந்திற்கு ஆகவேண்டிய ஏதோ சில விஷயங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். சௌந்தரவல்லியோ, கற்பகவல்லி யம்மாளினண்டையில்போய் நின்று, "தங்களுடைய புத்திரரும் வந்திருக்கிறார்களா? என்று கேட்க, உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், "என்ன கேள்வி இது? அவர்களுடைய குமாரர் வாராமலா விருந்து நடக்கும். அவர் வந்து அடுத்த மகாலில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். நம்முடைய சம்பந்த மூர்த்தி அவரை வரவேற்று, அவரிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்" என்று மறுமொழி கூறிவிட்டுக் கற்பகவல்லியை நோக்கி, "உள்ளே இலை போட்டிருக்கிறார்களாவென்று பார்த்து விட்டு வருகிறேன். கொஞ்சம் உத்தரவு கொடுங்கள்" என்று கூற, கற்பகவல்லியம்மாள், "ஓ? போய்விட்டு வாருங்கள். நான் தங்களுடைய சின்னக் குழந்தையோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று புன்னகையோடு கூறினாள். உடனே பூஞ்

சோலையம்மாள் அவ்விடத்தை விட்டு அடுத்த கட்டிடமான போஜன மண்டபத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

முன் மஹாலில் விடப்பட்ட கண்ணபிரான் தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த சம்பந்தமூர்த்தி என்பவரோடு சம்பாஷித்த வண்ணம் அந்த மஹாலின் கண்கொள்ளா வனப்பையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்து ஆநந்தித்துக்கொண் டிருந்தான். சம்பந்தமூர்த்தியென்பவர் பூஞ்சோலையம்மாளது தங்கையின் புத்திரர். அவரது தந்தை ஒரு பிரபலமான வர்த்தகர்; கண்ணபிரானை உபசரிப்பதற்கு ஆண் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லையென்பதைக் கருதி கோகிலாம்பாள் அவரையும் அன்றைய விருந்திற்கு வரவழைத்திருந்தாள். முதல் நாள் நேரிட்ட அபாயத்தில், அவனே கோகிலாம்பாளையும், சௌந்தரவல்லியையும் காப்பாற்றியவனென்பதையும், அதன்பொருட்டே அந்த விருந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும், அவர் அறிந்தவராதலாலும், கண்ணபிரானை மிகுந்த அன்போடும் மரியாதையோடும் உபசரிக்க வேண்டுமென்று பூஞ்சோலையம்மாள் அவரிடத்தில் சொல்லியிருந்தமையாலும், அவர் கண்ணபிரானை நிரம்பவும் விசுவாசமாகவும், பிரியமாகவும், மரியாதையாகவும் உபசரித்து வரவேற்று உட்கார வைத்ததன்றி, அவனுக்கு காப்பி, சோடா, இளநீர் முதலிய ஏதாவது வஸ்து தாகத்திற்குத்தேவையாவென்று விசாரிக்க, அவன், தனக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாக இருப்பதால், தனக்குஎதுவும் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டான். அவனது மனம் முழுதும் அடுத்த விடுதியிலிருந்த கோகிலாம்பாளின்மீதே சென்றிருந்தது. பக்கத்து விடுதியில் யாரோ ஸ்திரீகள் பேசுகிறார்களென்பதை மாத்திரம் அவன் உணர்ந்தானேயன்றி, யார் யார் பேசுகிறார்களென்பதையும், இன்னின்னார் இருக்கிறார்களென்பதையும் அறிந்துகொள்ளமாட்டாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்; யௌவனப் பருவத்தினரான அந்த அணங்குகளிருவரும், ஆண்மக்களிற் கெதிரில் வரமாட்டார்களென்பதை அவன் உணர்ந்தவனாதலால், அன்றையதினம் தான் கோகிலாம்பாளைப் பார்க்காமல் போய்விட நேருமே என்ற நினைவும் ஏக்கமுமடைந்தவனாய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஸ்திரீகளின் விடுதியிருந்த பக்கத்தில் ஜன்னல்களிருந்தனவாயினும் அவற்றின் கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. தான் ஏதாவதொரு

ஜன்னலினண்டையில் உட்கார்ந்து அதிலிருக்கும் இடைவெளியால் அப்புறத்தில் பார்த்தாகிலும்; கோகிலாம்பாளை எப்படியேனும் அன்றைக்குள் ஒருமுறை பார்த்து ஆநந்திக்கவேண்டுமென்ற உறுதி அவனது மனதில் உண்டாயிற்று; சம்பந்தமூர்த்தி அப்போதைக்கப்போது கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் கண்ணபிரான் தனது நினைவையெல்லாம் வேறிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு தாறுமாறான மறுமொழி கொடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

அவ்வாறு அரைமணிநேரம் கழிந்தது. எல்லோரும் விருந்துண்ண எழுந்தார்கள். இரண்டு விசாலமான கூடங்களில் தலைவாழையிலைகள் போடப்பட்டு, முப்பழங்களும், அறுசுவை யுணவுகளும், பக்ஷண பலகாரங்களும், நெய்யும், தேனும் அபரிமிதமாகச் சொரியப்பட்டிருந்தன. ஆண்மக்கள் ஒரு கூடத்திலும், பெண்பாலார் மற்றொன்றிலும் உட்கார்ந்து விருந்துண்ணத் தொடங்கினர். ஏராளமான பணிமக்கள் சகலமான பதார்த்தங்களையும் மேன்மேலும் கொணர்ந்து பரிமாறி புத்துருக்கு நெய்யை மழைப்போலப் பொழிந்து, வடை, பாயசம், லட்டு, ஜிலேப்பி, ஹல்வா முதலிய மாதுரியமான பொருட்களையும், தேங்காயன்னம், மாங்காயன்னம், வெண் பொங்கல், சக்கரைப் பொங்கல் முதலிய ஏழெட்டுவகைச் சித்திரான்னங்களையும் கொணர்ந்து கொணர்ந்து கவிழ்த்து, விருந்துண்போர் அனைவரும் போதும் போதுமென்று கதறும்படி செய்ததன்றி, முடிவில் அவர்களுள் சிலரைக் கைகொடுத்துத் தூக்கிவிடும்படி செய்துவிட்டனர். ஆனால், நமது கண்ணபிரானொருவனே ஒரு கவளமேனும் வாயில் போடாமல், பார்வையிலேயே திருப்தியடைந்து, வென்னீரை மாத்திரம் வரவழைத்து இரண்டு மூன்று பாத்திரம் பருகிவிட்டு எழுந்தான். அவன் காதல் பிணியான கொடிய மனநோய்க்கே இரையாகிப் பெருந்தீயினால் கருகும் வாழைக்குருத்து போலத் துவண்டு தத்தளித்துக்கொண் டிருந்தான். அவன் கொஞ்சமும் உண்ணவில்லையென்பதைக் கண்ட பணிமக்கள் தங்களாலேன்றமட்டும் வற்புறுத்தி உபசரித்துப் பார்த்ததெல்லாம் பயனற்றுப்போயிற்று. அவ்வாறு அந்த போஜனம் நிறைவேற, யாருடைய பொருட்டாக அவ்வளவு சிறப்பான விருந்து தயாரிக்கப் பெற்றதோ அவர் நீராகாரத்தைத் தவிர, வேறொன்றையும் தீண்ட முடியாமல் போயிற்று. அவரது பெயரைச் சொல்லி மற்ற எல்லோரும் சம்பிரமமாக விலாப்புடைக்க விருந்துண்டு களித்தனர்.

கற்பகவல்லி யம்மாள், தேக அசௌக்கியத்தோ டிருக்கும் தனது புத்திரன் போஜனம் செய்கிறானோ இல்லையோ என்ற நினைவும் கவலையும் கொண்டவளாய் சொற்ப ஆகாரமே உட்கொண்டாள்; பூஞ்சோலை யம்மாளும் மற்றவரும் அடிக்கடி வருந்தி உபசரித்தது பற்றி அந்த அம்மாளுக்கு அரை வயிறு நிறைந்ததென்று சொல்லலாம். அவ்வாறு விருந்து முடிய, எல்லோருக்கும் சந்தனம், தாம்பூலம் முதலியவை வழங்கப்பட்டன. கற்பகவல்லியம்மாள் கைம்பெண்ணாதலாலும், கண்ணபிரான் பிரம்மசாரி யாதலாலும், அவர்கள் சந்தனத்தைக் கண்ணால் பார்த்துத் தாம்பூலத்தைக் கையால் தொட்டார்கள். ஆகையால் அந்த விருந்தில் தாய்க்கும், பிள்ளைக்கும் அந்த பங்களாவிற்கு வந்து போஜனசாலையில் இலையில் உட்கார்ந்து எழுந்த சிரமமொன்றே கிடைத்தது. அப்படி இருந்தும், கண்ணபிரான் தனது மனநிலைமையை வெளியில் காட்டாமல் நிரம்பவும் சந்தோஷமாக இருப்பவன்போல் நடந்துகொண்டான். கற்பகவல்லி யம்மாளும், எவ்வித சந்தேகத்திற்கும் இடங்கொடாமலேயே பூஞ்சோலை யம்மாள் முதலியோரிடத்தில் நடந்துகொண்டு மிகுந்த குதூகலத்தைக் காட்டி வந்தாள். உண்மையில் விருந்துண்ட மற்ற எல்லோரும் தங்களது வயிற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு போகமாட்டாமல் இரைவிழுங்கிய மலைப்பாம்புகள்போல அங்கங்கே விழுந்து புரண்டனர். சிலர் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கினர். சிலர் அந்த விருந்தின் சிறப்பைப் பற்றி வாய் ஓயாமல் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர், "அதில் உப்பதிகம். இதில் புளி குறைவு, இன்னொன்றில் சூடில்லை" என்று பலவாறு ஷராக்கள் பேசினர். ஆனால் மொத்தத்தில் விருந்து முதல்தரமானதென்றும், ஆனால் அதற்குத் தகுந்தபடி தங்களுக்கு வயிறொன்றே குறையென்றும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டு, பிற்பகல் வரையில் சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டு, ஒவ்வொருவராகப் பூஞ்சோலை யம்மாளிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அரை மனதோடு அந்த பங்களாவை விட்டுத் தத்தம் அலுவலையும், ஜாகையையும் நோக்கிச் சொல்லலாயினர். அவ்வாறு அன்றைய மாலை ஐந்து மணிக்குள், அந்த பங்களாவில் வந்திருந்த விருந்தினர் எல்லோரும் போய்விட்டனர். அன்றைய காலையில் கஜகஜவென்று ஜன நிறைவுள்ளதாகக் காணப்பட்ட அந்த உன்னத மாளிகை மாலைக்குள் முற்றிலும் காலியாகிவிட்டது. அதன் சொந்தக்காரரான பூஞ்சோலை யம்மாளும், அவளது புதல்விய ரிருவரும், பணிமக்களும், கற்பகவல்லி யம்மாளும், கண்ணபிரா

னுமே மிஞ்சி இருந்தனர். விருந்திற்கு வந்த மற்ற எல்லோரும் போய்விட்டதையும் தாங்கள் மாத்திரம் மிகுதியா யிருந்ததையும் உணர்ந்த கற்பகவல்லி யம்மாள் தனக்கெதிரில் உட்கார்ந்திருந்த பூஞ்சோலை யம்மாளை நோக்கி, "சரி, நேரமாகிறது; எங்களுக்கும் உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். சர்வ சாதாரணமான எங்களைத் தாங்கள் பொருட்படுத்தி, வருந்தி யுபசரித்து அழைத்து வந்து விருந்தளித்து அன்பாகிய மழையைப் பெய்து, எங்களை கௌரவப்படுத்தி ஆநந்தக் கடலி லாழ்த்தியதைப்பற்றி, எங்களுடைய மனசில் உண்டாகும் நன்றி விசுவாசத்தை நாங்கள் எப்படித் தெரிவித்துக் கொள்ளப் போகிறோ மென்பது தெரியவில்லை. நாங்கள் தங்களுடைய பங்களாவிற்குப் பக்கத்திலுள்ள அதே ஜாகையில் இருப்பவர்கள். தங்களுடைய அபிமானமும் ஞாபகமும் எப்போதும் மாறாமல் எங்கள்மேல் இருக்கவேண்டும். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும், தாங்கள், காலாலிடும் வேலையைத் தலையால் செய்ய நாங்கள் காத்திருப்போம். நாங்கள் உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம்" என்று பணிவாகவும் நயமாகவுங்கூறி வேண்டிக்கொண்டாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலை யம்மாள் அன்பாகப் புன்னகை செய்து, "தங்களுக்குக் கூடவா அவசரம்? மற்றவர்கள் தான் தூரமான இடங்களில் இருப்பவர்கள்; அவர்கள் போனது நியாயந்தான். தாங்கள் இதோ பக்கத்தில் இருப்பவர்கள். அங்கே இருந்தாலென்ன? இங்கே இருந்தாலென்ன? தங்களுடைய ஸரஸ குணத்தையும், சுத்தமான மனசையும், தங்கள் புத்திரருடைய தங்கமான குணத்தையும் பார்க்கப் பார்க்க, தங்களிருவரையும் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அனுப்பிவிட எங்கள் மனசு சம்மதிக்கவில்லை. ஆகையால், தாங்களிருவரும் இன்னம் நாலைந்துநாள் இவ்விடத்திலேயே சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டுப் போகலாம். தங்களுடைய குமாரர் இங்கிருந்தே ஆபீசுக்குப் போவதற்குத் தேவையான வசதிகளையெல்லாம் நாங்கள் செய்து கொடுக்கிறோம். நாங்கள் மூவரும் தனியாகவே இருப்பதால் தங்களைப்போன்ற விருந்தினர் வந்து எங்களோடு சந்தோஷமாக இருக்கமாட்டார்களா என்று நாங்கள் ஏங்கிக் கிடக்கிறோம். ஆகையால், திடீரென்று மற்ற எல்லோரும் போய்விட்டதுபோலத் தாங்களும் போய்விட்டால், எங்களுக்கு இந்த இடத்திலேயே இருக்கை கொள்ளாமல் வெறித்துப் போய் விடும்" என்று மிகுந்த உவப்போடு கூறி உபசரித்தாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் சிறிது நேரம் தத்தளித்து. "ஆகா! இவ்வளவு அன்பாக எங்களை யார் உபசரிக்கப் போகிறார்கள்! தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் சொல்லும்போதும், அதை மறுத்து நான் பேசுவது கொஞ்சமும் அழகல்ல. ஆனால், ஒரு விஷயமிருக்கிறது. நாங்கள் இருக்கும் ஜாகை தனியான இடம், அங்கே திருடர் பயம் அதிகம். நாங்கள் வீட்டில் இல்லையென்பது தெரிந்தால், திருடர்கள் பகலிலேயே உள்ளே புகுந்து கொள்ளையடித்து விடுவார்கள். இராத்திரிக் காலத்தைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. அந்த ஒரு தொல்லையைப்பற்றித் தான் நான் யோசிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால், இங்கே இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண் டிருப்பது எங்களுக்குக் கசக்கிறதா" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலை யம்மாள், அதற்குத் தான் என்ன விதமான சமாதானம் சொல்வதென்பதை உணராமல் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருக்க, அப்போது அந்த அம்மாளுக்குப் பின்பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டிருந்த கோகிலாம்பாள் தனது அன்னையின் செவியில் ஏதோ சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல, உடனே பூஞ்சோலை யம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி நயமாகப் புன்னகை செய்து, 'திருடர்களைப் பற்றித்தானே பயப்படுகிறீர்கள்? எங்களுக்கு இந்த பங்களாவில் ஒரு சுமார் ஐம்பது வேலையாட்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்களுள் இரண்டு மூன்று பேரை அனுப்பித் திண்ணையில் படுத்திருக்கச் செய்வோம். எப்படிப்பட்ட திருடர்கள் வந்தாலும், இவர்கள் தவிடுபொடி யாக்கிவிடுவார்கள். ஆகையால் அதைப் பற்றித் தங்களுக்குக் கொஞ்சமும் கவலையே வேண்டாம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் அதற்குமேல் எவ்வித ஆட்சேபமும் சொல்லமாட்டாமல், "சரி எங்கள் பொருட்டு தாங்கள் எப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகளையும் செய்துகொடுக்கத் தயாராக இருக்கையில், நாங்கள் வேறே அநாவசியமாக ஆட்சேபனைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது ஒழுங்கல்ல. ஆனால், சாண்பிள்ளையானாலும், ஆண்பிள்ளையே அதிகாரியென்று உலகத்தார் சொல்லுவார்கள். ஆகையால், நான்போய் இந்த விஷயத்தை என்னுடைய பிள்ளையிடத்தில் சொல்லி, அவனுடைய விருப்பம் எப்படி இருக்கிறதென்பதைக் கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்" என்றாள்.

பூஞ்சோலை யம்மாள் அதற்கிணங்க, உடனே கற்பகவல்லியம்மாள் பக்கத்து மகாலை நோக்கிச் சென்றாள். அவ்விடத்தில் ஒரு ஸோபாவின்மேல் உட்கார்ந்து சாய்ந்திருந்த கண்ணபிரான் தனது தாய் வந்ததைக்கண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். அவனது மனதில் ஒருவித கவலை உண்டாயிற்று. முகம் மாறுபட்டது. தான் அன்றைய தினம் காலை முதல் மாலை வரையில் அந்த பங்களாவிலிருந்தும், கோகிலாம்பாள் முதலிய எவரையும் காண இயலாமல் போனது பற்றி அவன் மிகுந்த கலக்கமும் கலவரமு மடைந்திருந்தவனாய், மாலைப்பொழுது வந்துவிட்டதைக் கருதித் தனது தாய், வீட்டிற்குப் போகத் தன்னை அழைப்பாளோ என்ற கவலையும் சஞ்சலமும் கொண்டு சிந்தனையி லாழ்ந்திருந்தான். அந்த நிலைமையில் தனது தாய் வந்ததைக் கண்டு, அவள் தன்னை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போகத்தான் வருகிறாளென்று உடனே யூகித்துக்கொண்டவனாய், ஒன்றையு மறியாதவன்போல அந்த அம்மாளை நோக்கி, "ஏனம்மா; வீட்டுக்குப் போகலாமா?" என்று கபடமாக வினவினான்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள், "இல்லையப்பா! நான் வீட்டுக்குப் போகத்தான் புறப்பட்டேன் இவர்கள் விடமாட்டேனென்கிறார்கள். நாம் இன்னம் நாலைந்து நாளைக்கு இங்கேயே இருக்க வேண்டுமாம். நீ இங்கே இருந்தபடி இவர்களுடைய வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு கச்சேரிக்குப் போவதற்கு எல்லா சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுக்கிறார்களாம். அந்த இடத்தில் திருடர் பயம் அதிகமென்று நான் சொல்லிப் பார்த்தேன், இந்தப் பூஞ்சோலையம்மாளைவிட, அவர்களுடைய மூத்தபெண் அதிக யூகமுள்ளதாக இருக்கிறது. இவர்களுடைய ஆள்களில் சிலரை அனுப்பி இராத்திரியில் நம்முடைய வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லலாமென்று அந்தப்பெண் தன்னுடைய அம்மாளுக்கு யோசனை சொல்லிக் கொடுக்கிறது. இவர்கள் நம்மை விடமாட்டார்கள்போலிருக்கிறது. நான் உன்னுடைய பிரியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வருகிறதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? இருக்கலாமா போகலாமா?" என்று நயமாகக் கூற, அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் பருத்திச்செடி வஸ்திரமாகக் காய்த்ததென்று தனக்குள் எண்ணி மிகுந்த களிப்பும் பூரிப்பு மடைந்தானாலும், அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல், "எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் என்னையே கேட்கி

றீர்களே! உங்களுக்குத் தெரியாததற்கு நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன்! உங்களுடைய பிரியம் எதுவோ, அதுவே என்னுடைய பிரியம். நம்முடைய வீட்டுக்குக் காவல்கூடப் போடுவதாக இவர்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால்; இவர்கள் வெறும் வாயுபசாரம் செய்ய வில்லையென்பதும், நாம் இங்கே இருக்கவேண்டுமென்று மனப்பூர்வ மாகவே விரும்புகிருர்களென்பதும் நன்ருகத் தெரிகின்றன; ஆகை யால் எப்படிச் செய்வது உசிதமென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களோ, அப்படியே செய்யலாம்'' என்ருன்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள், தாங்கள் அங்கேயே இருந்து போவதே கண்ணபிரானது விருப்பமென்று யூகித்துக் கொண்டு, "சரி, இவர்கள் அவ்வளவுதூரம் சொல்லும்போது, பிடி வாதமாக மறுத்துவிட்டுப் போவது அழகல்ல; அதனுல் இவர்க ளுடைய மனசு புண்படும். நம்மிடத்தில் எவ்விதக் கைம்மாறும் கருதாமல் இவ்வளவு அபாரமான பிரியத்தை வைத்திருக்கும் இந்த அருமையான மனிதர்களுடைய மனம் வருந்தும்படி நாம் செய்தால், அது விசுவாசம் கெட்டவர்கள் செய்யக்கூடிய காரியம். ஆகையால் இன்று இராத்திரியும் நாளைய பகல் முழுதும் இருந்து, நாளைய சாயுங்காலம் மறுபடியும் நயமாகக் கேட்டுக்கொண்டு போவோம். நாளைய தினம் மாத்திரம் நீ இங்கே இருந்தபடி கச்சேரிக்குப் போய் விட்டு வந்துவிடு'' என்று முடிவாகக் கூறிஞள்.

அவளது தீர்மானத்தைக் கேட்ட கண்ணபிரானது மனமும் முகமும் சந்தோஷத்திஞல் மலர்ந்தன. தனது தாய் செய்த முடிவே சரியான முடிவென்று அவன் உடனே ஒப்புக்கொண்டான். உடனே கற்பகவல்லியம்மாள் அவனை உற்றுநோக்கி, "என் தம்பீ! என்ன உன்னுடைய முகம் வாட்ட மடைந்திருக்கிறது! உடம்பு இப்போது எப்படி இருக்கிறது? மத்தியானம் ஏதாவது கொஞ்சம் ஆகாரம் சென்றதா? அவ்வளவு ஜனக்கும்பலில் நான் இங்கே வந்து விசாரிக் கக்கூடாமல் போய்விட்டது. வேண்டுமாஞல் கொஞ்சம் காப்பியும், பலகாரமும் கொண்டு வருகிறேன் சாப்பிடுகிருயா?'' என்று அன் பாகக் கேட்க கண்ணபிரான், "எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்; உடம்பு சோம்பலாக இருக்கிறது; தோட்டத்துக்குள்ளே போய் கொஞ்ச நேரம் உலாவிவிட்டு வந்தால், சுறுசுறுப்புண்டாகும். நான் போய்விட்டு வருகிறேன். நீங்கள் உள்ளே போய், அவர்களுடைய

பிரியப்படி இன்றையதினம் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லிவிடுங்கள்'' என்றான்.

உடனே கற்பகவல்லியம்மாள் அவ்விடத்தை விட்டுப் பக்கத்து விடுதிக்குப் போய், அவளது வருகையை ஆவலோடு எதிர் பார்த்திருந்த பூஞ்சோலையம்மாளை யணுகி, "சரி; தாங்களெல்லாரும் இவ்வளவு அந்தரங்கமான பிரியத்தோடு சொல்லுவதைத் தடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குப்போக, அங்கே அவ்வளவு அவசரமான காரியம் எதுவுமில்லை. தங்களுடைய பிரியப்படி இன்றையதினம் இருக்கிறோம். நாளையதினமாவது, எங்களை அனுப்புவீர்களோ மாட்டீர்களோ'' என்று நயமாகக் கேட்க, பூஞ்சோலையம்மாள், அவர்கள் இருக்க இணங்கியதைக் குறித்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் இன்பமு மடைந்தவளாய்க் கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, "நிரம்ப சந்தோஷமாயிற்று; இன்றையதினம் நீங்கள் இருப்பதுதான் இப்போது முதல் காரியம். நாளைய சங்கதியைப்பற்றி நாம் இப்போதே எப்படிமுடிவுகட்டுகிறது? அடுத்த நிமிஷத்தில் என்ன நடக்குமென்பது யாருக்குத் தெரியும்? அது இருக்கட்டும்; பகல் போஜனம் முடிந்து நிரம்பவும் நேரமாகிறது, உங்களுடைய குமாரருக்குப் பலகாரங்கள், காப்பி முதலியவைகளை வேலைக்காரிகளிடத்தில் கொடுத்தனுப்புகிறேன். அவர் ஒருவேளை வெட்கப்படுவார். நீங்களும் கூட இருந்து, அவர் கொஞ்சமாவது சாப்பிடும்படி செய்யவேண்டும்'' என்று நயமாக மொழிந்தாள். அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள், "அதைப்பற்றி நானே அவனை இப்போது கேட்டுவிட்டுத்தான் வந்தேன். அவனுக்கு உடம்பு இன்னமும் சரியான நிலைமைக்கு வரவில்லை. மத்தியானம் கூட அவன் அதிகமாக எதையும் சாப்பிடவில்லையாம். அப்படி இருந்தும், அவனுக்கு இன்னம், பசி என்பதே உண்டாகவில்லையாம். தோட்டத்தில் போய் கொஞ்சநேரம் உலாவிவிட்டு வந்தால், ஒருவேளை உடம்பு சரிப்படுமோவென்று பார்ப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான். ஆகையால், இப்போது அவனுக்கு எதையும் அனுப்பவேண்டாம். தோட்டத்திலிருந்து வந்தபிறகு வேண்டுமானால், பார்த்துக்கொள்ளுவோம்'' என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "சரி; அப்படியானால், நீங்களாவது கொஞ்சம் பலகாரம் சாப்பிடுங்கள். உங்களை நான் இந்த கட்டிடங்களுக்குள் அழைத்துக் கொண்டுபோய் எல்லா இடங்களையும்,

காட்டவேண்டும். வாருங்கள் உள்ளே போகலாம்'' என்று கூறி உபசரித்துக் கற்பகவல்லியம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு உட்புறத்தில் சென்றாள். கற்பகவல்லி யம்மாளும், கண்ணபிரானும் அவர்களுடைய ஜாகைக்கு அப்போதே போகாமல் மறுநாள் வரையில் தங்களது பங்களாவிலேயே இருக்கப் போகிறார்களென்பதை யுணர்ந்த கோகிலாம்பாளும் சௌந்தரவல்லியும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் குதூகலமு மடைந்தனராயினும், கோகிலாம்பாள் தனது மன நிலைமை இன்னதுதானென்பதை வெளியில் காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டாள்; சௌந்தரவல்லி தனது இயற்கைப்படி தன் மனதிலெழும் உணர்வையோ நினைவையோ மறைக்கமாட்டாதவளாய் உடனுக்குடன் வெளியிட்டு வந்தாள். பூஞ்சோலை யம்மாள் கற்பகவல்லி யம்மாளுக்கு சிற்றுண்டிகள் வழங்கி, அந்த பங்களாவின் மாடகூடங்களை யெல்லாம் காட்டி அவளை சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் கோகிலாம்பாள் இராத்திரி போஜனம் தயாரிப்பதற்குத் தேவையான யோசனைகளை வேலைக்காரர்களுக்குச் சொல்வதிலும் அவர்களுக்குத் தேவையான சாமான்களைக் கொடுக்கச் செய்வதிலும், இன்னமும் தேவையான கிரககாரியங்களை நடத்துவதிலும் கவனத்தைச் செலுத்தி, அங்கங்கு போய் உத்தரவுகள் பிறப்பித்துவிட்டு இடையிடையே தனது தாயும் கற்பகவல்லி யம்மாளும் இருந்த இடத்திற்குப் போய் அவர்களது சம்பாஷணையின் சாராம்சத்தையும் கிரகித்துக்கொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் காணப்பட்டு, ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருக்க வேண்டுமென்பதற் கிணங்கக் கருமமே கண்ணாக இருந்தாள். சௌந்தரவல்லியோ, தான் பெருத்த தனிகர் வீட்டுப் பெண்ணானதலால், எந்த வேலையையும் தான் செய்வது கௌரவக் குறைவென்று நினைத்து நல்ல உடைகளை அணிந்து வைர ஆபரணங்களைத் தவிர மற்றவைகளைக் கையாலும் தொடாமல், வெல்வெட்டுகள் நிறைந்த திண்டு தலையணைகளில் சாய்ந்து சொகுசாகப் படுத்திருப்பதும், அடிக்கடி சிற்றுண்டிகள், காப்பி முதலியவைகளைத் தருவித்து பல வகைப்பட்ட ஷராக்களோடு உண்பதும், இடையிடையே தனது தாயும் கற்பகவல்லியம்மாளு மிருந்த இடத்திற்குப்போய் அவர்கள் பேசும்போது தானும் அதற்கு ஏதேனும் உத்தரமோ யோசனையோ சொல்லிக்கொண்டு மிருந்து பொழுதைப் போக்கினாள். கோகிலாம்பாள் சாதாரணமான ஏழைக் குடும்பங்களிலுள்ள பதிவிரதா ஸ்திரீயின் உழைப்புக்குணமும், பணிவான நடத்தையும், டாம்பீகமற்ற

தோற்றமும், அடக்கமான பேச்சுமுடைய குடும்ப ஸ்திரீயாக இருந்தாள். ஆனால், அவளுக்கு நல்ல கூர்மையான புத்தியும், சமயோசிதமான வியாவகார ஞானமும், மனிதருக்கு அவசியமாக இருக்க வேண்டிய ஆழ்ந்த யோசனையும் இருந்தன. அதுபோலவே போஜனம் செய்வதிலும், உண்டி சுருங்குதல் பெண்டீர்க் கழகென்ற தன்மை அந்தப் பெண்மணியினிடத்தில் இயற்கையிலேயே அமைந்திருந்தது. அவளோடு கூடவே, நாள் முழுதும் இருந்து பழகும் மனிதருக்கும் கூட, அவள் எப்போது சாப்பிடுகிறாளென்பதே தெரியாமலிருக்கும். அவள் பசி, தாகம் முதலிய எவ்விதமான தேகபாதைகளுமில்லாத தெய்வலோகத்து மங்கைபோலக் காணப்பட்டதன்றி, எல்லா விஷயங்களிலும் அவள் உத்தம ஜாதி ஸ்திரீயின் அமைப்புகளையே பெற்றிருந்தாள். அவளது சொல்லை வேதவாக்கியமாக அவளது தாயும், எண்ணிறந்த பணிமக்களும் மதித்து அப்படியே எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து வந்தனராயினும், அவள் தனது அதிகாரத்தைக் கொஞ்சமும் பாராட்டிக் கொள்ளாமலும் அதைப் பற்றி கருவமாவது அகம்பாவமாவது கொள்ளாமலும், அவளே தனது தாய்க்கு அடங்கி ஒடுங்கி நடப்பவள்போல ஒழுகிவந்தாள். ஆனால், சௌந்தரவல்லியோ கள்ளம் கபடம் முதலிய துர்க்குணங்களுடையவ ளென்றாலும், தான் அதிக அழகுடையவளென்ற நினைவும், அதிகாரமும், செல்வாக்கும் தனக்கு அபாரமாக இருப்பதால் தான் எல்லோரிடத்திலும் மதிப்பாகவும், கண்ணியமாகவும் நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற நினைவும், குடும்பக் காரியங்களையெல்லாம் தான் பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்ற நினைவும், நன்றாக உண்டு அழகாக உடுத்து ஸொகுசாகப் படுத்து சுகமாகப் பொழுதைப் போக்குவதே தனக்குரிய காரியமென்ற நினைவும் எப்போதும் மாறாமல் அவளது மனதில் குடிகொண்டிருந்தன. ஆகவே, அந்தப் பெண்பாவையர் இருவரும் அழகிலும், தேக அமைப்பிலும் ஓரே விதமாக இருந்தாலும், குணத்திலும், நடைத்தையிலும், மனப் போக்கிலும் முற்றிலும் வேறுபட் டிருந்தனராதலால் அவரது அலங்காரங்களும், காரியங்களும், பேச்சுகளும் வெகுவாகப் பேதித்திருந்தன.

அவர்கள் அவ்வாறிருக்க, தோட்டத்தில் உலாவிவிட்டு வருவதாகத் தனது தாயினிடத்தில் சொல்லிவிட்டுப்போன கண்ணபிரான் அந்த மாடமாளிகைக்குப் பின்புறத்தில் விஸ்தாரமாக

நீண்டு காணப்பட்ட சோலைக்குள் நுழைந்தான். அந்தச் சோலையில் தென்னை, கமுகு, சீமைப்பனை முதலிய அற்புதமான மரங்களெல்லாம் பத்திபத்திகளாகவும் அழகாகவும் வைத்து வளர்க்கப்பட்டிருந்தன வாதலால், அந்த இடம் குளிர்ச்சியாகவும், ரமணீயமாகவும் இருந்ததன்றி, மரங்களைச் சுற்றியும், ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரம் வரையில், சப்த வர்ணங்களைக்கொண்ட அற்புதமான இங்கிலீஷ் பூத்தொட்டிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆங்காங்கு மிருதுவான அரும்புகள் மெத்தைபோல் வளர்ந்திருந்த பாதைகளின் மேல் கமான்களும், வளைகளும் காணப்பட்டு, அவற்றின்மீது சம்பங்கி, ஜாதிமல்லிகை, மனோரஞ்சிதம் முதலியவற்றின் கொடிகள் ஏற்றிவிடப்பட் டிருந்தமையால், அவைகளில் நிறைந்திருந்த மலர்கள், பரிமள கந்தத்தையும் ஆநந்த சுகத்தையும் அள்ளி அள்ளி வீசின. எங்கு பார்த்தாலும் ரோஜா, மல்லிகை, முல்லை, செண்பகம், பாரிஜாதம், பொன்னலரி முதலிய புஷ்பஜாதிகளே நிறைந்து, மலர்ந்து நகைத்து மனிதரை வாருங்கள் வாருங்களென்று உபசரித்து வரவேற்பதுபோல விளங்கின. இடையிடையில், தாமரை, அல்லி, நீலோத்பலம் முதலிய மலர்கள் நிறைந்த சிறு சிறு தடாகங்களும், மணல்மேடுகளும், சலவைக்கல் மேடைகளும் அபரிமிதமாகக் காணப்பட்டன. மரங்கள் தோறும் ஊஞ்சற் பலகைகளும், மின்சார விசிறிகளும், சாய்மான நாற்காலிகளும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. தென்னை மரங்களும் கமுகு மரங்களும் வண்டி வண்டியாகத் தொங்கிய குலைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் வளைந்து வளைந்து நிமிர்ந்தன. பலா மரங்களில் வேரிலிருந்து உச்சிவரையில் பெருத்த பெருத்த கனிகள் உருண்டும், தொங்கியும்; வெடித்துத் தேனை ஓடவிட்டுக்கொண்டிருந்தன. மாமரங்களிலும், அவற்றினடியிலும் கும்பல் கும்பலாக பழங்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன. எங்கு பார்த்தாலும், கனிகளின் நறுமணமும், பூக்களின் பரிமள கந்தமும் குளிர்ச்சியும் ஒன்று கூடி தென்றற்காற்றினால் அந்தச் சோலை முற்றிலும் பரப்பப்பட்டு பிரம்மாநந்த மயமாக நிறைந்திருந்தன. எங்குப் பார்த்தாலும் மான்களும், முயல்களும், மயில்களும், குரங்குகளும் சுயேச்சையாகத் திரிந்து, பழங்களைத் தின்று, பளிங்குபோல விருந்த தண்ணீரைப் பருகித் துள்ளிக்குதித்து வேடிக்கையாக விளையாடி இருந்தன. மரக்கிளைகளி லெல்லாம் குயிலினங்கள் நிறைந்து, கந்தருவகீதம் பாடுவதுபோலத் தமது தீங்குரலை எழுப்பி தேவாமிருதத் துளிகளை ஜிலீர் ஜிலீரென்று வீசிக்கொண்டிருந்தன. அப்

படிப்பட்ட சுகங்கள் நிறைந்த மனமோகன இன்பக்களஞ்சியமான அந்த உத்யான வனத்திற்குள் நுழைந்த கண்ணபிரான் அந்தச் சோலையில் நிறைந்திருந்த இன்பங்களால் கவரப்பட்டு, ஆனந்தபரவசமடைந்து அதற்குள் நுழைந்து ஓரிடம் விடாமல் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான். தேவேந்திரனது சிங்கார வனம்போலக் காணப்பட்ட அந்தப் பூஞ்சோலையின் சொந்தக்காரி கோகிலாம்பாளென்ற நினைவும், அவளை மணந்து அந்தச் சோலையின் சுகங்களையெல்லாம் எப்போதும் நிரந்தரமாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துவைத்த பாக்கியவான் எவனோ என்ற எண்ணமும் கண்ணபிரானது மனதில் தோன்றித் தோன்றி அவனை வருத்தலாயின. அப்படிப்பட்ட லக்ஷாதிபதியின் புதல்வியை நினைத்து நினைத்துத் தன் மனது வீணாகப் புண்படுகிறதே என்றும், தான் அந்த மடந்தையை மணக்கநினைப்பது முடவன் கொம்புத்தேனை யெடுக்க விரும்புவது போன்றதென்றும், எண்ணி யெண்ணி, அந்த யௌவனப் புருஷன் சித்தப்பிரமை கொண்டவன்போல எவ்வித நோக்கமுமின்றித் தனது கால் சென்ற விடத்திற்கெல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தான். பரம ஏழையான தான் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தாலும் தனக்கு அந்த செல்வமதி கிடைக்கமாட்டாளென்பது அவனது மனதில் நிச்சயமாகத் தெரிந்ததானாலும், அவளைப்பற்றிய நினைவும், அவளது அழகிய வடிவமும் அவனது மனதை விட்டு நீங்காமலே இருந்து, அவனது மனதைப் புண்படுத்தி, ஒருவிதமான இன்பத்தையும் சஞ்சலத்தையும் ஊற்றெடுக்கச் செய்து கொண்டிருந்தன. கோகிலாம்பாளது நிகரற்ற அழகையும் குணத்தையும் கண்டு உணர்வு கலங்கி, அறிவு பிறழ்ந்து, ஊணுறக்கமின்றிக் களைத்துத் தளர்வடைந்து தள்ளாடிய நிலைமையில் அவன் அந்த உத்யான வனத்திற்குள் நுழைந்தானதலால், அந்த இடத்தில் அற்புத அழகும், குளிர்ச்சியும், குயிலின் இன்னோசையும், மலர்களின் மணமும், கனிகளின் கமழ்வும், தென்றலின் சுகமும் ஒன்றுகூடி, அவனது வேதனையை ஆயிரங்கோடியாகப் பெருக்கி அவனை உலப்பின. எங்கேயாகிலும் சற்றுநேரம் உட்காரலாமென்ற நினைவினால் தூண்டப்பட்டவனாய், அவன் மரங்களின் கீழ் தொங்கிய சாய்மான நாற்காலியில் உட்கார்ந்தால், தள்ளாடிய அவனது தேகத்திற்கு அது பரமானந்த சுகமாகத் தோன்றினாலும், அவனது மனம் அவனை அங்கே இருக்கவிடாமல் உறுத்தி அடுத்த நொடியில் கிளப்பிவிடும். அவன் நடந்த இடங்களில் கைக்குப் பக்கத்தில் பிரம்மாண்டமாக மலர்ந்து

வருந்தி யழைத்த எண்ணிறந்த ரோஜாப்புஷ்பங்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், அவைகளுள் ஒன்றைக் கொய்து மோந்து பார்க்க வேண்டுமென்ற அவாவினால் தூண்டப்பட்டு அவனது வலக்கரம் நீண்டதானாலும், அடுத்த நிமிஷம், "சே இந்தப் பூவில் என்ன சுக மிருக்கிறது. கோகிலாம்பாளின் முகத்தைப் பார்க்கக்கூடாமல்போய் விட்டதே! அவள் இந்த மாடங்களில் எங்கேயாவது நின்று எனது திருஷ்டியில் படுவாளா" என்ற நினைவினால், அந்தப் பூவைப் பறிக்கா மல் திரும்பி அந்தக் கட்டடத்தின் மேன்மாடத்தையும் அதன்மேல் காணப்பட்ட ஏராளமான ஜன்னல்களையும் ஆராயத்தொடங்குவான், அந்த முயற்சியில், ரோஜாப் பூவைப்பற்றிய நினைவே போய்விடும். இடை இடையே மாதுரியமாகக் கூவிய குயிலின் ஒலியில் தனது கவனத்தைச் செலுத்த அவன் முயற்சித்தால் முதல் நாள் கடற் கரையில் கோகிலாம்பாள் பேசியசொற்கள் அப்போதும் அவனது செவிகளில் கணீர்கணீரென்று புல்லாங்குழலினோசைபோல ஒலித்து இன்பத்தைச்சொரிந்துகொண்டிருந்தமையால்,மானஸீகமான அந்த இனியசங்கீதம் அவனது மனதை முற்றிலுங் கவர்ந்துகொள்வதால், குயிலினொலி அங்கே உண்டாவதே அவனது மனதில் உறைக்காமல் போய்விடும். அங்கே காணப்பட்ட மாதுளை, மல்கோவா முதலிய பழங்களை அவன் கண்ணால் பார்க்கும்பொழுதே குமட்டலுண்டா கத் தொடங்கும். அப்படிப்பட்ட பரம சங்கடமான நிலைமையில் அவன் மகா பரிதாபகரமான தோற்றத்தோடு அந்தச் சோலைக்குள் அங்கு மிங்கு மலைந்திருக்க, பொழுதும் கழிந்துகொண்டே இருந் தது. அந்தச் சோலையிலுள்ள எல்லா இடங்களிலும் அவன் போய்ப் பார்த்து விட்டானாதலால், திரும்பவும் அதே இடங்களுக்குப்போவ தும், பார்த்த வஸ்துக்களையே பார்ப்பதும் மகா வேதனையாக இருந்தன. அவ்விடத்தை விட்டு தான் பங்களாவிற்குள் போய், புருஷர்களிருக்கும் மகாலுக்குப்போனால், தற்செயலாகத் தான் கோகிலாம்பாளைப் பார்க்கநேரா தா என்ற எண்ணமும் நம்பிக்கையும் அவனது மனத்திலெழுந்து அவனைத் தூண்டத் தொடங்கியது. அவன் அவ்விடத்தை விட்டுத் திரும்பிக் கட்டிடங்களிருந்த திக்கை நோக்கி நடக்கலானான்.

கட்டிடங்கள் சுமார் 100-கஜத்திற்கப்பாலிருந்தமையால் அவன் தனது கவனத்தை யெல்லாம் வேறிடத்தில் வைத்துக்கொண்டே அந்தக் கட்டிடங்களை நோக்கி நடந்து வந்துகொண் டிருந்தான்.

அவ்வாறு வந்தவன் திடீரென்று தற்செயலாக மேன்மாடத்தை நோக்க, அவ்விடத்தில் அந்த மடந்தையரிருவருள் ஒருத்தி நின்று உலாவிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு சடக்கென்று அங்கேயே நின்றுவிட்டான். அவள் அடி முதல் முடி வரையில் ஜில்ஜில்லென்று டால் வீசிய வைர ஆபரணங்களையே அணிந்து ஜெகஜ்ஜோதியாக இருந்ததைக் கண்டு அவன் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து மதிமயங்கி அவளது அற்புத அழகில் தனது மனத்தையும் கண்களையும் லயிக்க விட்டு அப்படியே சிறிதுநேரம் ஓய்ந்து நின்றுவிட்டான். ஆனல் கோகிலாம்பாளும், சௌந்தரவல்லியும் ஒரேவித வடிவத்தினராக இருந்தனரென்பதை அதற்கு முந்திய நாளே அவன் கண்டவனாதலால், அவள் தனது மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட கோகிலாம்பாளோ, அல்லது, அவளது தங்கையான சௌந்தரவல்லியோ என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாமையால், அவன் தேனில் வீழ்ந்த ஈயைப்போல ஆநந்த வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து மிதந்து தத்தளித்துக் கனவு காண்பவன்போல நிலைகலங்கி நின்றான். தான் அவ்வாறு வெறித்துப் பார்ப்பது தவறென அவனது பகுத்தறிவு அவனைக் கண்டித்ததாலும், அவனது சித்தமும் தேகமும்பிடிவாதமாக அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிட்டன. கண்கள் ஒரே நிலையில் நின்று அவளது அழகை அள்ளி அள்ளிப் பருகுகின்றன. அவனது மனமும் பஞ்சேந்திரியங்களும் குளிர்ந்து பரவசமடைகின்றன. அந்த நிலைமையில் அவன் சிறிதுநேரம் அப்படியே நிற்க, அந்தப் பொற்பாவை உலாவியவண்ணம் சற்று தூரம் போய்விட்டுத் திரும்பிய போது தற்செயலாகக் கீழே நோக்கினாள். அப்போது மேலே பார்த்த வண்ணம் வியப்பே வடிவாக நின்றுகொண்டிருந்த கண்ணபிரானைக் கண்ட அந்த யௌவன மடமான் மிகுந்த களிகொண்டவள்போல அவனை உற்று நோக்க, அவளது சுந்தரவதனம் அப்போதே தளையவிழ்த்து விரியுந் தாமரை மலர்போல விகசித்துப் புன்னகைசெய்து அவ்வாறே ஒரு நிமிஷமிருந்து அடுத்த நிமிஷத்தில் நாணமடைந்து கீழே கவிழ்ந்துகொண்டது. இன்னொரு நொடியில் அந்த அற்புத வடிவமே அப்பால் மறைந்துபோய்விட்டது. ஆகாயத்தில் முளைத்தெழும் குளிர்ந்தபூரண சந்திரன் கருமேகத்தில் மறைந்து காணமற்போனால் எங்கும் இருள் நிறைவதுபோல கண்ணபிரானது மனதும், அவன் பார்த்த திசைகளும் இருள் சூழ்ந்து போய்விட்டன. அவளது வசீகர முகத்தில் புன்னகை தோன்றியது. கூர்மையான ஈட்டியொன்று அவனது ஹிருதய கமலத்தில் சுருக்கென்று

பாய்வது போலவும், அவள் திடீரென்று மறைந்தது அந்த ஈட்டி அவளது உயிரையே பறித்துக்கொண்டு போய்விட்டது போலவும் இருந்தன. அவன் அரைக்கால் நாழிகை நேரம் வரையில் திக்பிரமை கொண்டவன் போலப் பொறிகலங்கி அறிவு குலைந்து தடுமாறி அப்படியே நின்றான். அவள் கோகிலாம்பாளோ, அல்லது சௌந்தரவல்லியோ என்ற முதல் சந்தேகமே நீங்காமல் அவனை வதைக்கத் தொடங்கியது. கோகிலாம்பாள் அன்னிய புருஷரிடத்தில் அடக்கமாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் நடந்துகொள்ளக் கூடியவளாதலால், அவள் தன்னைக் கண்டு நகைத்திருப்பாளா என்ற ஐயம் தோன்றியது. இருந்தாலும் ஸ்திரீகளின் மனதை அறிவது கடினமாதலால், ஒருவேளை மற்றவர்களுக் கெதிரில் கோகிலாம்பாள் எச்சரிப்பாகவும் நாணத்தோடு நடந்தாலும், தான் தனியாக இருப்பது பற்றியும், தான் முதல்நாள் அவர்களது உயிரைக் காப்பாற்றினவ னென்பது பற்றியும், அவ்வாறு தன்னிடத்தில் மாத்திரம் வேண்டுமென்றே அவள் பட்சமாக நடந்திருக்கக் கூடாதா என்ற யோசனையும் தோன்றியது. அதுவும் தவிர, அவளும் மற்ற மனித ஜனங்களைப்போல வெறுப்பு, விருப்பு, சந்தோஷம் முதலியவைகளைக் காட்டும் தன்மையுடைய அறியாத பெண்தானே யென்றும், ஆகையால், அவளாக இருந்தால் சிரித்திருக்க மாட்டாளென நிச்சயிக்க முடியாதென்றும், கண்ணபிரான் தனக்குள்ளாகவே வாததர்க்கங்கள் செய்துகொண்டான்.

தங்களை நிரம்பவும் வருந்தி அழைத்து அந்த விருந்தை நடத்துவதற்குக் கோகிலாம்பாளே முக்கிய காரணமானவளென்பது பூஞ்சோலையம்மாள் அன்றைய காலையில் சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்து தெரிந்ததன்றி, முதல்நாளிரவு முற்றிலும், தன்னைப்போல அவளும் ஊணுறக்கமின்றி நோயிற்பட்டுக் கிடந்து வேதனை யடைந்திருந்தாளென்பதும் தெரிந்ததாகையால், அவளும் தன் விஷயத்தில் ஏதோ அந்தரங்கமான நினைவைக் கொண்டிருக்கிறாளென்ற ஒரு சந்தேகம் அவனது உள்ளத்தில் தலைகாட்டி மறைந்துகொண்டிருந்தது. அவளது அந்தரங்கமான தயையும் பிரியமும் மாத்திரம் தனக்கிருக்குமானால், தன்னைப்போன்ற மகா பாக்கியசாலி இந்த உலகத்திலேயே எவனு மிருக்க மாட்டானென்ற எண்ணமும், நம்பிக்கையும், மனவெழுச்சியும் உண்டாயின, அவள் ஒருகால் சௌந்தரவல்லியாக இருந்தால், அவள் தன்னைக் கண்டு புன்னகை செய்ததிலிருந்து,

அவளும் தன்னிடத்தில் பிரியம் வைத்திருக்கிறுளென்பது தெரிந்த தானுலும், அவனது மனம் அவளிடத்தில் அவ்வளவாகச் செல்ல வில்லை என்பதை அவனே நன்ருக உணர்ந்தான். ஆகவே, அவன் கோடாநுகோடி எண்ணங்களினுல் வதைக்கப்பட்டவனுய், எவ்வித முடிவும் செய்யமாட்டாதவனுய் மயங்கிக் கலங்கி அவ்விடத்திலேயே நின்று அவள் மறுபடியும் திரும்பி வந்து தனக்குக் காட்சி கொடுப் பாளோவென்று சந்தேகித்து ஏங்கித் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போலத் தத்தளித்து நின்ருன். அவ்வாறு, கால்நாழிகை சென்றது. அரை நாழிகை, ஒரு நாழிகையும் கழிந்தது. அந்த மின்னுள் திரும்பி வராமலே போய்விட்டாள். பார்த்துப் பார்த்து அவனது விழிகள் பூத்துப் போயின. மேலே அண்ணுந்து பார்த்தால் அவ னது கழுத்தும் தோள்பட்டைகளும் நோக வாரம்பித்தன. ஆகார மில்லாமையால், தேகம் தளர்வடைந்து நிற்கமாட்டாமல் தவித்தது. கால்கள் தடுமாறின. கண்கள் இருண்டன. அங்கேயே நின்றுகொண் டிருக்க வேண்டுமென்ற சபலம் அவனை அவ்விடத்திலேயே இழுத்து வைத்ததானுலும், அவள் திரும்பி வரமாட்டாளென்ற எண்ணமும், தான்கொண்ட விருப்பமும், எதிர்பார்த்த விஷயமும் பலியாவென்ற உறுதியும் வலுவாக உண்டாகிக் கொண்டிருந்தன. கடைசியாக, அவன் நிற்கமாட்டாமல் கீழே வீழ்ந்துவிடக்கூடிய கேவலநிலைமைக்கு வந்துவிட்டமையால், அவன் தனது இச்சைக்கு மாருக அவ் விடத்தை விட்டுப் போய் கட்டிடத்திற்குள் நுழையநேர்ந்தது.

அப்போது மாலைவேளை வந்துவிட்ட தாகையால் எங்கும் மின் சார தீபங்கள் சப்த வர்ணங்களில் நவரத்தின மணிகள் போலக்குலை குலையாகத் தொங்கி, அந்த இடம் மாயமந்திரத்தால் நிருமாணிக்கப் பட்ட மோகினி தேவியின் சோபன மாளிகையோ வெனத் தோன்றிய தாகையால், ஏழ்மையான இடத்திலிருந்து எளிய பொருட்களையே கண்டு பழகிய கண்ணபிரான் திடீரென்று அப்படிப்பட்ட கந்தருவ லோகத்தில் தான் கொண்டுவரப்பட்டிருந்ததை யெண்ணி யெண்ணித் தான் காண்பது கனவோ நினவோ என அடிக்கடி அயிர்த்தவனுய் நடந்து முன்னிருந்த அழகிய மகாலை யடைந்தான்.

அதற்குள் அங்கே வந்து அவனது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த கற்பகவல்லி யம்மாள் அவனது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு நிரம்பவும் பதறிப்போய்த் தனது கைகளைப்

பிசைந்துகொண்டு, "அப்பா! தம்பீ! என்ன இது? உனக்கு உடம்பு என்ன செய்கிறது? ஏன் இப்படித் துவண்டு தள்ளாடி விழுகிறாய்? உள்ளதை வெளிப்படையாகச் சொல்; ஏன் மறைக்கிறாய்? வேண்டுமானால், ஒரு டாக்டரை வரவழைத்துக் கைபார்த்து மருந்து கொடுக்கச் சொல்லலாம்; இது அன்னியர் இடமாயிற்றே என்று லஜ்ஜைப் படாதே. இந்தமாதிரி உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறதென்பதை இந்த வீட்டு எஜமானியம்மாளும் அவர்களுடைய பெண்களும் கேட்பார்களானால், அவர்கள் நிரம்பவும் பதறிப்போய், உடனே இதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் தங்கமான மனிதர்கள். இந்த இரு பகலுக்குள் இவர்கள் ஆயிரங்காலம் பழகினவர்கள்போல ஆய்விட்டார்கள். என்னிடத்தில் தங்களுடைய உயிரை வைத்து, என்னைத் தரையில் விடமாட்டேனென்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களிடத்தில் நாம் வித்தியாசம் பாராட்ட வேண்டியதில்லை. உண்மையைச் சொல்; நான் போய் அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்" என்று மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு கூற, அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், "அம்மா! எனக்கு உடம்பில் ஒன்றுமில்லை. பித்தம் கொஞ்சம் அதிகரித்திருப்பதால், ஆகாரம் செல்லமாட்டேனென்கிறது; சாப்பாட்டைக் கண்டால் ஓக்காளம் வருகிறது. அதற்கு ஒருதரம் பேதிக்கு சாப்பிட்டால், சரிப்பட்டுப் போகும்; இந்த சாயுங்கால வேளையில், அதற்கு ஒன்றும் பரிகாரம் செய்ய முடியாது. இன்றைய இராத்திரியும் சாதம் சாப்பிடாமல் லங்கணம் போட்டால் உடம்பு நாளைக்குள் படிமானத்துக்கு வந்து விடும். அவர்களிடத்தில் இந்தப் பிரஸ்தாபத்தையே நீங்கள் எடுக்கவேண்டாம்" என்றான். கற்பகவல்லியம்மாள் மிகுந்த அருவருப்போடு பேசத் தொடங்கி, "நித்திய தரித்திரமாகவே இருக்க வரம் வாங்கி வந்திருக்கிறவர்களை குபேரனுடைய மாளிகையில் கொண்டுபோய் வைத்தாலும், அங்கே இருக்கும் அபாரமான சம்பத்தைப் பார்ப்பதற்குக் கூட முடியாமல் அவர்களுக்கு உடனே கண் அவிந்து போய்விடாதா! பரம ஏழையாகிய நம்மை இவர்கள் கொணர்ந்து வைத்துக்கொண்டு அன்பை மழையாகப் பொழிந்து, மரியாதையை அள்ளிச் சொரிந்து நம்மை சந்தோஷப் படுத்தி, பாஸ்பரம் நம்முடைய அன்பையும் பிரியத்தையும் அடைய விரும்புகிறார்கள். நீ பட்டினி கிடந்து வயிற்று வலிக்காரன்போல, சுணங்கிச் சுணங்கி மூலையில் படுத்துக்கொண்டு மூக்காலழுகிறாய். இன்று காலையி

லிருந்து, உனக்காக இவர்கள் பணத்தையும் சாமான்களையும் அள்ளி இறைத்து உன்னை சந்தோஷப்படுத்த எவ்வளவோ பாடுபடுகிறார்கள். இவர்களுடைய ஜாகையிலுள்ள தண்ணீர்கூட உனக்கு விஷமாகப் போய்விட்டதே, என்னவோ நான் செய்த பூஜா பலனும் நீ வாங்கிவந்த வரமும் இவ்வளவுதான்போலிருக்கிறது. இன்றைய பகல்விருந்தில், கும்பலில் கோவிந்தம் போடுவதுபோல நீ என்ன செய்தாயென்பது தெரியாமல் போய்விட்டது. நீ ஒன்றையும் சாப்பிடவில்லையென்பதை வேலைக்காரர்களிடத்தில் கேட்டு அவர்கள் தெரிந்துகொண்டு உன்னுடைய தேகஸ்திதியைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டு ஆயிரந்தரம் கேட்டுவிட்டார்கள்; இப்போதும் உனக்காக நல்ல விருந்து தயாரித்திருக்கிறார்கள். நீ இப்போதாவது மனம் பிடித்துக் கொஞ்சம் சாப்பிடுவாயென்று நான் நினைத்தால், நீ லங்கணம் போடுவதாகச் சொல்லுகிறாய்; இது உனக்கே சரியாக இருந்தால் சரிதான்'' என்று நிரம்பவும் நிஷ்டூரமாகவும் விசனமாகவும் பேசினாள்.

அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் பணிவாகவும் நயமாகவும் பேசத்தொடங்கி, "என்ன அம்மா! இப்படிப் பேசுகிறீர்களே! நீங்கள் கோபமாகப் பேசுவதைப் பார்த்தால் நான் வேண்டுமென்று இப்படி வேஷம் போடுகிறேனென்று நினைப்பதுபோல் இருக்கிறதே. எனக்கென்ன இவர்களின்மேல் மனஸ்தாபமா? அப்படி மனஸ்தாபமிருந்தால், இங்கே வரமுடியாதென்று காலையிலேயே நான் சொல்லியிருக்க மாட்டேனா? அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நேற்று இராத்திரி முதல் என்னுடைய உடம்பு இருந்த நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஏதோ பெரிய மனிதர்கள் பிரியமாக கூப்பிடும்போது, மறுக்கக் கூடாதென்று ஒப்புக்கொண்டதுதானே! எல்லா சங்கதியும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் நீங்கள் இப்படிக் கோபித்துக் கொள்ளுகிறீர்களே! போனது போகட்டும். என்னுடைய உடம்பின் ஸ்திதியைப்பற்றியே பிரஸ்தாபத்தையே நீங்கள் அவர்களிடத்தில எடுக்க வேண்டாம்! நான் இந்த இராத்திரி போஜனத்தையாவது கொஞ்சம் சாப்பிட முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன். அவர்கள் யாரும் என் விஷயத்தில் சந்தேகங் கொள்ளாமல் நடந்துகொள்வது என்னைச் சேர்ந்த பொறுப்பு; நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்'' என்று கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் "சரி, எப்படியாவது கொஞ்சம் சாப்பிட்டதாகப் பெயர் பண்ணி, இன்றைய இரவுப் பொழுதைக் கடத்து. பொழுது விடிவதற்குள் சரி ஆகிவிடாதா, பார்க்கலாம். என்று கூறி, அவனை அங்கேயே இருக்கச் செய்து விட்டு உட்புறம் போய்விட்டாள்.

அதன்பிறகு அன்றைய தினம் இராத்திரிப் போஜனம் நடை பெற்றது. பகலில் வந்து கூடி இருந்த ஆண் விருந்தினர் எல்லோரும் போய்விடவே, கண்ணபிரான் தனியாகவே உட்கார்ந்து விருந் துண்ண நேர்ந்தது. தனது புதல்வன் அன்னியர் பரிமாறினால் லஜ்ஜைப்படுவானென்ற காரணத்தைக் கூறி கற்பகவல்லியம்மாளே அவனுக்கு இலைபோட்டுப் பரிமாறத் தொடங்கினாள்; பூஞ்சோலை யம்மாளும் இடையிடையே நெய், பக்ஷண பலகாரங்கள், பாயஸம் முதலியவற்றை எடுத்து வந்து, வெட்கப்படாமல் நன்றாகச் சாப்பிடும்படி உபசார வார்த்தைகள் கூறி தாராளமாகப் பரிமாறத் தொடங்கினாள். தேவாமிருதத்தின் இனிமையைத் தோற்கச்செய்யும் அதிமாதுரியமான பதார்த்தங்க ளெல்லாம், கண்ணபிரானுக்கு வேப்பங்காய்ப்போலக் கசந்து குமட்ட லுண்டாக்கின வானாலும், தனது தாயும் பூஞ்சோலை யம்மாளும், தனது நிலைமையைக் கண்டு கொள்ளா திருக்க வேண்டுமென்ற நினைவினால், அவன் நிரம்பவும் பாடுபட்டு, சிற்சில வஸ்துக்களைப்பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு உள்ளே செலுத்தி, ஏதோ ஆகாரம் செய்து விட்டதாகப் பெயர் பண்ணி விட்டு எழுந்து கைகால்களை யலம்பிச் சுத்தி செய்துகொண்டபின், அவனுக்காகக் குறிக்கப்பட்ட ஒரு கட்டிலில் சயனித்துக்கொண்டான். அவன் அவ்வாறு வலுக்கட்டாயத்தின்மேல், சிறிதளவு போஜனம் செய்ததனால், அவனது தாகவிடாய் தணிந்ததானாலும், மோகவிடாய் முன்னிலும் அதிகரித்தது, மேன்மாடத்தில் தேஜோ மயமாக நின்று சிரித்த சுந்தரமான முகம் அப்போதும், அவனது உயிரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பருகிக்கொண்டிருந்தது. அவன் விவரிக்க முடியாத பரமவேதனை யடைந்தவனாய் அந்தக் கொடிய இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது நிலைமை அவ்வாறிருக்க, கற்பகவல்லி யம்மாள், பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள், சௌந்தரவல்லி முதலிய நால்வரும் ஒரு பந்தியாக உட்கார்ந்து விருந்துண்ணத்தொடங்கி, நெடு

நேரம் வரையில் வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தபடியே தங்களது போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டெழுந்தனர். கற்பக வல்லி யம்மாளுக்கு மாத்திரம், தனது புதல்வன் கால் வயிறுகூட உண்ணவில்லை யென்பது தெரிந்தமையால், அது அவளது நெஞ் சில் உறுத்திக்கொண்டிருந்ததானலும், தானும் அவர்கள் சந்தேகப் படும்படி நடந்து கொள்ளக்கூடாதென்ற எண்ணத்தினல், பூர்த்தி யாக விருந்துண்டு, பூஞ்சோலை யம்மாளிடத்தில் தனது மனதை விட்டு ஒரு குழந்தை போல வெகு தாராளமாகவும் வேடிக்கையாக வும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வாறு அவர்களது சாப்பாடு முடிந்தபிறகு அவர்களுக் கிருந்த உற்சாகமும் மனவெழுச்சியும் கட்டிலடங்கா திருந்தமையால், வேலைக்காரிகளை யெல்லாம் தங்களது போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு படுக்கும்படி சொல்லியனுப்பிவிட்டு, அவர்கள் தங்களது இன்பகரமான சம்பாஷணையை மேலும் நடத்தலாயினர். கற்பக வல்லி யம்மாளும், பூஞ்சோலை யம்மாளும் எதிரெதிராக இருந்த இரண்டு ஸோபாக்களின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டனர். கோகி லாம்பாள் ஒருபுறமாக விரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஜமக்காளத்தின்மீது கற்பகவல்லியம்மாள் பார்க்காதபடி மறைவாக உட்கார்ந்து கொண் டாள்; சௌந்தரவல்லி வழக்கமாக ஒவ்வொரு நாளிலும் தான் சயனித்துக்கொள்ளும் சொகுஸான ஒரு மஞ்சத்தின்மேல் உட் கார்ந்து 'அப்பாடா' என்று சொல்லிக்கொண்டு திண்டுகளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அதைக் கண்ட பூஞ்சோலை யம்மாள் தனது இளைய குமாரியின் மீது ஒருவாறு அதிருப்தி யடைந்து, "என்ன சௌந்தரா! உனக்கு இவ்வளவு வயசாகியும், கொஞ்சங்கூட புத்தி இல்லையே! சாப்பிட்டுக் கையலம்பவில்லை. இடுப்பொடிந்த கிழவி மாதிரி கட்டிலில் படுத் துக் கொள்ளுகிருயே! நாள் முழுதுந்தான் அந்தக் கட்டிலிலேயே இருக்கிருயே. பெரியவர்களுக் கெதிரிலாவது கொஞ்சநேரம் மரி யாதையாக இருக்கக்கூடாதா? உனக்குத் தெரியாவிட்டால் அக்கா ளைப் பார்த்தாவது நீ கற்றுக்கொள்ளக்கூடாதா? அக்காள் எங்கே இருக்கிருளென்பதைப் பார்த்தாயா?" என்று அன்பாகக் கடிந்து கூறினுள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி குதூகலமாக நகைத்து, "அது நம்முடைய சமயற்காரியினுடைய குற்றம்; அவள் அந்த சேமியா

பாயஸத்தை அவ்வளவு இனிப்பாக ஏன் செய்தாள்? அது கொஞ்சம் அதிகமாகச் சென்றுவிட்டது; வயிற்றின் பாரம் தூக்க முடியவில்லை. மயக்கம் கீழே தள்ளுகிறது. படுத்துக் கொண்டாலன்றி உடம்பு சொன்னபடி கேட்காதுபோ லிருக்கிறது. யார் கோபித்துக் கொண்டாலும், நான் இந்த உடம்பைக் கொஞ்ச நேரமாவது கீழே போடத்தான் போகிறேன்'' என்று வேடிக்கையாக மறுமொழி கூறிய வண்ணம் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டாள்.

அதைக் கண்ட பூஞ்சோலை யம்மாளது முகம் அதிருப்தியாலும், கோபத்தினாலும் மாறுபட்டது. அவள் அதற்குமேலும் ஏதோ கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லவிருந்த சமயத்தில் கற்பகவல்லி யம்மாள் குறுக்கிட்டு, மிகுந்த வாஞ்சையோடு சௌந்தரவல்லிக்குப் பரிந்து பேசத்தொடங்கி, "கோபித்துக் கொள்ள வேண்டாம்; அறியாத குழந்தைகளை இந்த விஷயங்களிலெல்லாம் நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாது, நான் தான் உங்கள் வீட்டு மனுஷியாகி விட்டேன்; என்னிடத்தில் அந்தக்குழந்தை பயந்து நடுங்கி அன்னிய மனுஷிபோல மரியாதை செய்யவேண்டுமா? பாவம், படுத்துக் கொள்ளட்டும்'' என்று நயமாகவும் அன்பாகவும் கூறினாள்.

உடனே கோகிலாம்பாளும், தனது தாய் கோபத்தை அதிகமாகக்காட்டி கற்பகவல்லியம்மாளுக்குமுன் விகாரமாக நடந்துகொள்ளாமல் தடுத்துவிட நினைத்துத் தணிவான குரலில் மிருதுவாகப் பேசத்தொடங்கி, "நான் அப்போதே அந்த வேலைக்காரியிடத்தில் சொன்னேன். அவள் அதைக் கவனிக்காமல் ஒரு முழு ஜாதிக்காயை நெய்யில் பொரித்து அந்தப் பாயஸத்தில் போட்டுவிட்டாள். அதனால் எனக்குக்கூட, கொஞ்சம் மத மதவென்று போதையாக இருக்கிறது. சௌந்தராவுக்கு அது கொஞ்சமும் ஸகிக்கக்கூடவில்லைபோலிருக்கிறது. அதனாலேதான் படுத்துக்கொண்டு விட்டாள்போலிருக்கிறது'' என்று நயமாகக் கூற, அந்தக் குறிப்பை அறிந்த பூஞ்சோலை யம்மாள் உடனே தனது அருவருப்பை விலக்கி சந்தோஷமும் புன்னகையும் காட்டிய வதனத்தினளாய்க் கற்பகவல்லி யம்மாளை நோக்கி, "சரி சின்னவர்களுடைய கட்சி பலத்துப் போய்விட்டது. இனிமேல் நம்முடைய கை ஓங்காது. இருந்தாலும் அந்த வேலைக்காரி செய்தது சுத்தத் தப்பான காரியம். ஜாதிக்காய் மகா

கெட்டது; நம்முடைய உடம்பு அதைத் தாங்குமா? போடாதே என்று குழந்தை சொல்லியிருக்கும்போதே அவள் ஒரு முழுக்காயை உடைத்துப் போட்டு, எல்லோருடைய உடம்பையும் கெடுத்துவிட்டாளே. எனக்குக்கூட உடம்பு ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. அது உள்ளே புகுந்துகொண்டு, ஏதோ தொந்தரவு செய்கிறது. நம்முடைய சௌந்தரவல்லி இருக்கிறாளே, அவளுடையது நிரம்பவும் மெலுக்கான உடம்பு; ஸ்நானம் செய்கிற வெந்நீரில், சூடு கொஞ்சம் அதிகமாக இருந்தால், அவள் போடுகிற கூச்சலில் ஊரே கிடுகிடுத்துப் போகும். அவளுக்கு இவ்வளவு வயசாகியும், அவள் எந்த விஷயத்திலும் பச்சைக் குழந்தை மாதிரி இருக்கிறாள். அவளுடைய விஷயந்தான் எனக்கு நிரம்பவும் கவலையாக இருக்கிறது. இப்படிக் குழந்தைமாதிரியே அவள் இருந்தால் நாம்தான் ஏதோ பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். புருஷன் வீட்டுக்குப் போனால், அவள் அங்கேயும் இந்தமாதிரி இருந்தால், அவர்கள் பொறுப்பார்களா? நம்முடைய வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையாயிற்றே என்று நாம் என்னவோ தள்ளிக்கொண்டு போகிறோம்; அவள் எப்படிப்பட்ட சீமான் வீட்டுக்குப் போனாலும், அவர்களுக்குப் படிந்து, அவர்களுடைய சௌகரியப்படி நடக்கவேண்டுமேயன்றி, அவளுடைய சௌகரியப்படி அவர்கள் நடக்கமாட்டார்களல்லவா?" என்றாள்.

கற்பகவல்லியம்மாள்:—அப்படியல்ல. சில குழந்தைகள் தாய் வீட்டிலிருக்கும்போது முதலே விவேகமும், அடக்கமும், விநயமும் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலர் தாய்வீட்டிலிருக்கையில் எவ்விதப் பொறுப்பையும் உணராமல், தங்களுடைய உடம்பை மெலுக்காகக்காப்பாற்றி, துரும்பு எடுத்துத் துரும்போடு போடாமல் விளையாட்டுப் புத்தியோடு இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் மாமியார் வீட்டுக்குப் போனவுடனே தங்களுடையபொறுப்பை உணர்ந்து சடக்கென்று மாறிப்போய் அவர்களுக்கு சமமானவர்கள் யாருமில்லையென்று மாமியார் வீட்டாரே புகழும்படியாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். பெண்கள் இப்படி மாறும் தன்மையை நான் நெடுநாளாக அநுபவத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட குணமுடையதுதான் இந்தக் குழந்தையுமென்று நான் நினைக்கிறேன். இதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவே தேவையில்லை; எல்லாம் காலக்கிரமத்தில் சரியாகப் போய்விடும்; அது கிடக்கட்டும். எங்களைப்போன்ற ஏழை ஜனங்களுக்குத்தான் இப்படிப்பட்ட கவலை இருக்கவேண்டியது

நியாயம். தாங்களோ கோடீசுவரர்கள். தங்களுடைய குழந்தைகள் எப்படிப்பட்ட செல்வாக்கிலும் சுகத்திலும் இருக்கலாம். தங்களுக்கு வாய்க்கும் சம்மந்தம், தங்களுக்கு சமதையானதாகத்தானே இருக்கும். அப்படி இருக்க இந்தக் குழந்தை போனுல், அங்கேயும் இப்படிப்பட்ட சுகபோகங்களெல்லாம் இருக்குமல்லவா? இந்தக் குழந்தை நல்ல பெரிய இடத்துக் குழந்தை யென்பதும் மெலுக்காக வளர்ந்தது யென்பதும் அவர்களுக்குத்தான் தெரியாமல் போய்விடுமா? இந்தக் குழந்தையை அவர்கள்தான் அநாகரிகமாக நடத்துவார்களா? அப்படி ஒருநாளும் நடக்காதென்று நாம் உறுதியாக நம்பலாம்.

பூஞ்சோலை யம்மாள்:—அப்படி சொல்லப்படாது. உலகத்தில் பணம் படைத்தவர்கள் எத்தனையோ மனிதர்கள் இருந்தாலும், அவர்களில் துஷ்டர்களும், ஈவிரக்க மற்றவர்களும், பிறருடைய யோக்கியதையை உணரமாட்டாதவர்களும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்களே பெரிய மனிதர்களென்றும், மற்றவர்களெல்லோரும் வயிற்றுச் சோற்றுக்காகத் தங்களிடத்தில் காத்திருப்பவர்களென்றும் நினைத்து மற்றவரைக் கொடுமையாக நடத்துவது உலக இயற்கை. என்னுடைய மூத்த குழந்தையைப் போல இருந்தால், அவள் எப்படிப்பட்ட மனிதருக்கும் சரியாக நடந்து, அவர்களையே தன்னுடைய வழிக்குத் திருப்பி விடுவாள். அதுவும் தவிர, அவள் உழைப்புக் குணமுடையவள்; நல்ல புத்திசாலி; தனக்கென்று எந்த சுகத்தையும் நாடமாட்டாள். அப்படிப்பட்டவள் எவர்களுடைய தயவையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. சௌந்தரவல்லிக்கு இடுப்புப் புடவையைத் தானே உடுத்திக்கொள்ளக்கூடத் தெரியாது. ஆகையால், எந்தக் காரியத்துக்கும் அவள் பிறருடைய கையையே பார்க்கக் கூடியவளாக இருக்கிறாள்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—(சிறிது யோசனை செய்து) அப்படியானுல், ஒரு காரியம் செய்யலாம். கலியாணம் ஆனபிறகு மாப்பிள்ளையை இங்கேயே இருக்கச் செய்தால், அது சரியாகப் போய்விடுகிறது.

பூஞ்சோலை யம்மாள்:—நீங்கள் சொல்வது நல்ல யோசனைதான் ஆனுல், அதில் இன்னோர் இடைஞ்ச லிருக்கிறது. எங்களுக்கு ஏராளமான சம்பத்து இருக்கிறது. அவைகளுக் கெல்லாம் இந்தக்

குழந்தைகளிரண்டையும் தவிர வேறே வார்சுகள் இல்லை. இவைகளை யெல்லாம் பாதுகாத்து நிர்வகிக்க ஆண் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லை. ஆகையால், இவர்களிருவருக்கும் கலியாணம் செய்து மாப்பிள்ளை களை இங்கேயே கொண்டுவந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் எங்களுடைய விருப்பம். அப்படி இங்கேயே வந்துவிட வேண்டுமானால், அந்த மாப்பிள்ளைகள் ஏழைகளாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் இங்கே வந்திருப்பார்கள். அவர்களும் நம்மைப்போல தனிகர்களாக யிருந்தால், அவர்கள் தங்களுடைய சொத்தையெல்லாம் அலட்சியமாக விட்டு இங்கே வந்து நாம் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்கமாட்டார்கள். அப்படிப் பட்டவர்கள் இங்கே வருவதாகச் சொல்லி வந்தாலும், கொஞ்ச காலத்தில் எல்லாவற்றையும் அபகரித்துக்கொண்டு போய்விடவே பார்ப்பார்கள். ஆகையால், தனிகர்களுடைய சம்பந்தம் வேண்டுமென்று இஷ்டப்பட்டால், பெண்கள் அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போகத் தயாராக இருக்கவேண்டும். இந்த சொத்துக்களையும் இரண்டு பங்காகப் பிரித்துப் பணமாக மூட்டைக்கட்டி அவர்களோடு கூடக் கொண்டுபோகத் தயாராக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அது பிடிக்காமற் போனால், அதிகப் பணக்காரராக யில்லாமல் சாதாரணமான நிலைமையி லிருப்பவராகப் பார்த்துத்தான் கட்டவேண்டும்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—நிரம்பவும் பெருத்த பணக்காரராக இல்லாவிட்டாலும், சுமாரானவர்களாகப் பார்த்துக் கட்டினால், அவர்கள் சந்தோஷமாக இங்கே வந்து இருப்பார்கள். அப்படியே செய்து விட்டாலென்ன?

பூஞ்சோலை யம்மாள்:—அப்படிச் செய்வதுதான் உத்தமம். நமக்கு மனிதர் தேவையே யொழிய பணம் தேவையில்லை. நல்ல குணமும், நல்ல நடத்தையும், ஸரஸமான சுபாவமுள்ள மனிதராக இருந்தால், அதுவே போதுமானது. என்னுடைய மூத்த குழந்தை அப்படித்தான் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தது. அதற்கு சரியான மனுஷ்யாளும் ஏற்பட்டு விட்டார்கள். சின்னக் குழந்தையின் மனப்போக்கு அப்படிப்பட்டதல்ல. தனக்கு வருகிற மாப்பிள்ளை லக்ஷாதிபதியின் பிள்ளையாக இருக்கவேண்டுமாம் தான் ஏழையின் சம்சாரமென்று யாராவது சொன்னால், நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொள்ளலாம் போல ஆகிவிடுமாம்

அவன் அதிக அழகுடையவனாக இருப்பதோடு, எப்போதும் சொகுஸாகவும் டாம்பீகமாகவும் அலங்கரித்துக்கொண்டு, மோட்டார் வண்டியில் அவளையும் வைத்துக்கொண்டு, எந்த விடத்தில் என்ன வேடிக்கை இருக்கிறது என்று எப்போது பார்த்தாலும் அலைந்து கொண்டே இருக்கக்கூடியவனாக இருக்கவேண்டுமாம். மாப்பிள்ளை ஏழையாக இருந்தால் அவனுக்கு பெரும் புத்தி இருக்காதாம். அவன் சிக்கனமும் செட்டுமாக இருந்து பிசுனாரித்தனம் செய்வானாம். ஆகையால், அவளுக்கு மிக உயர்வான இடத்துப் பிள்ளையைத்தான் கட்டிக் கொள்ளப் பிரியமாம். அவள் இப்படியெல்லாம் பைத்தியம்போல வாயில் வந்தபடி பிதற்றுகிறாள். நாங்கள் எவ்வளவோ புத்திமதி சொல்லி அவளுடைய மனசை மாற்ற முயல்கிறோம்; அவள் தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகா லென்கிறாள். நாங்கள் ஏதாவது நியாயம் சொல்லப்போனால், அவள் குப்புறப் படுத்து அழத்தொடங்கி விடுகிறாள்; மூன்று நாளானாலும் தண்ணீர் குடிக்கக்கூட எழுந்து வருகிறதில்லை. இந்தப் பிடிவாதத்துக்கு என்ன செய்கிறது? அதுதான் எங்களுக்கு இரவு பகல் கவலையாக இருக்கிறது. எனக்கு கோகிலாம்பாளைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலையே இல்லை. இந்த சொத்துக்கள் முழுதையும் ஆண்பிள்ளையின் துணையின்றி அவள் ஒருத்தியே நிர்வகித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுவாள்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—முன்காலத்தில் தாய் தகப்பன்மார் பல விஷயங்களையும் ஆழ்ந்து யோசித்து எங்கே கட்டிக் கொடுக்கிறார்களோ, அங்கே பெண்கள் வாழ்க்கைப் படுவார்கள். இப்போது காலம் மாறிப்போய் விட்டது. இங்கிலீஷ்காரருடைய கொள்கையெல்லாம் நம்முடைய தேசத்தில் நிரம்பவும் பரவிப்போய் விட்டது. அவர்களுடைய இஷ்டப்படிதான் பெரியவர்கள் நடக்கவேண்டி வந்துவிட்டது. ஆனால், இதில் முக்கியமான விஷயம் ஒன்றிருக்கிறது. அவரவர்களுடைய விதி ஒன்றிருக்கிறது. அதன்படிதான் ஒவ்வொருவருக்கும் புத்திபோகும். நாம் ஏதோ நம்முடைய அறிவுக்கெட்டியவரையில், நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முயற்சித்தாலும், எதுவும் விதியின்படிதான் நிறைவேறும். சின்னக் குழந்தையின் புருஷரும் ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கிறார். அவரை விட்டு வேறொருவர் அந்தக் குழந்தையைத் தொடவும் முடியாது. ஆகையால், நீங்களேன் வீணில் கவலைப்படுகிறீர்கள்? எல்லாம் அதற்குப் பொருத்தமான தாகத்தான் வந்து லபிக்கும்.

பூஞ்சோலை யம்மாள்:—நீங்கள் கடைசியாகச் சொன்னது நூற்றில் ஒரு பேச்சு. மூத்த குழந்தையின் மனப்போக்குக்குத் தகுந்தபடியே அதற்கு வந்து வாய்த்துவிட்டது. அதுதான் எங்களுக்குப் பரம சந்தோஷமாக இருக்கிறது. சின்னவளுக்கு இடம் நிச்சயப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் பெரியவளுடைய கலியாணத்தை அதி சீக்கிரத்தில் முடித்துவிட வேண்டுமென்று நாங்கள் நிரம்பவும் ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம். ஏனென்றால், எங்களுக்கும் ஆண்துணை அத்தியாவசியமாக இருக்கிறது. அதோடு குழந்தை சரியான காலத்தில் புருஷனையடைந்து சந்தோஷப்படுவதும் முதல் காரியம்—என்றாள்.

அவ்வாறு தன்னைப்பற்றிப் பேச்சு நடப்பதை உணர்ந்த கோகிலாம்பாள் வெட்கமுற்றுத் தனது முகத்தை அப்பால் திருப்பிக் கொண்டாள்.

உடனே கற்பகவல்லியம்மாள் மிகுந்த சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து, "அப்படியானால், எங்களுக்கெல்லாம் அதிசீக்கிரத்தில் கலியாணச் சாப்பாடு கிடைக்கும்போலிருக்கிறது" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் புன்னகை செய்து; "இந்தக் கலியாணமே உங்களுடையது. சாப்பாடெல்லாம் உங்களுடையது. இனி நாங்களெல்லோரும் உங்களுடைய மனிதர்கள். நீங்கள் பார்த்து எங்களுக்கெல்லாம் சாப்பாடு போட்டால், நாங்கள் சாப்பிடவேண்டியது. இல்லாவிட்டால் சும்மா இருக்கவேண்டியது" என்று மகிழ்ச்சியாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த வியப்பும் பூரிப்புமடைந்து, "அடேயப்பா! எங்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய மரியாதை கொடுக்கிறீர்கள்! நாம் ஒரே ஒரு நாள்தான் பழகினோம். அதற்குள் சகலமான அதிகாரத்தையும் எங்களுக்கே கொடுத்து விட்டீர்களே!" என்று வேடிக்கையாகப் பேசினாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "தடையென்ன! இனி எல்லா அதிகாரமும் உங்களுடையதுதான். ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு தானே பதம். மனிதர் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை ஒரே நிமிஷத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாமே அதற்கென்ன, வருஷக் கணக்கில் பழகவேண்டுமா?" என்றாள்.

கற்பகவல்லியம்மாள், "தாங்கள் சொல்வது வாஸ்தவந்தான். ஒரு மனிதருடைய குணதிசயங்களை சுலபத்தில் அறிந்துகொள்ளலா மென்பது நிஜந்தான். ஆனால் யாரோ வழியில் போகிறவர்கள் நல்லகுணமுடைய மனிதராக இருக்கிறார்களென்று எல்லா அதிகா ரத்தையும் அவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து விடுவதென்பது மாத்திரம் புதிய சங்கதியாக இருக்கிறது. அதை நான் கேள்வியுற்றதே இல்லை. என்னவோ உலகத்தில் மற்ற எவருக்கும் கிடைக்காத புதுமையான அதிகாரம் எங்களுக்குக் கிடைக்கிறது. தாங்களாகப் பார்த்துக் கொடுக்கும் பெருமையை நாங்கள் வகிக்க முடியாதென்று சொல்வது ஒழுங்கல்ல, அதிருக்கட்டும். கலியாணத்துக்கு இடம் நிச்சயமாகயிருப்பதாகச் சொன்னீர்களே; நிச்சய தாம்பூலம் மாற்றி யாகி விட்டதா? இனிமேல் தான் மாற்றவேண்டுமா'' என்றாள்.

பூஞ்சோலை யம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் குதூகலமுமடைந்த வளாய்ப் பேசத்தொடங்கி, "கலியாணம் இன்றையதினம் பகலில் தான் நிச்சயப்பட்டது; பொழுது விடிந்தவுடன், புரோகிதரை வரவழைத்து நிச்சயதார்த்தத்துக்கு நாள் பார்க்கவேண்டும்?'' என்றாள்.

கற்பகவல்லி யம்மாள், "தாங்கள் சொல்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! இன்றையதினம் காலை பத்துமணிமுதல் நான் தங்க ளோடு கூடவே இருக்கிறேன். இந்தக் கலியாணத்தைப் பற்றிய பேச்சையே தாங்கள் யாரிடத்திலும் பேசவில்லையே! ஒருவேளை தபாலில் ஏதாவது கடிதம் வந்ததோ என்னவோ! 'அது எப்படியா வது இருக்கட்டும்' மாப்பிள்ளை இருப்பது எந்த ஊர்?'' என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் சந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டு, "மாப் பிள்ளையின் இருப்பிடம் இதோ இந்த பங்களாவுக்குப் பக்கத்திலேதா னிருக்கிறது" என்றாள்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—அப்படியானால், அவர்கள் எங்களுக் குத் தெரிந்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

பூஞ்சோலை யம்மாள்,—தெரிந்தவர்கள் தான்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—பையன் படிக்கிறவனா உத்தியோகத்தி லிருப்பவனா?

பூஞ்சோலையம்மாள்:—உத்தியோகத்திலிருப்பவர்தான்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—பையனுடைய தகப்பனுருக்கு ஏதாவது உத்தியோகம் உண்டோ?

பூஞ்சோலை யம்மாள்:—அவருக்கு இப்போது தகப்பனுரில்லை; தாயார் மாத்திரந்தான் இருக்கிருர்கள்.

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—(முற்றிலும் வியப்பும் திகைப்புமடைந்து) அது யாரென்பது தெரியவில்லையே! தாயும் பிள்ளையுமாக இருக்கிறவர்கள்; பிள்ளை உத்தியோகம் செய்கிறவர்; எங்களுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் அப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் யாருமில்லையே! ஆனால், எங்களுடைய வீடு தங்களுடைய பங்களாவுக்கு மேற்கே இருக்கிறது. அவர்களுடைய வீடு ஒருவேளை கிழக்கே இருக்குமோ?

பூஞ்சோலை யம்மாள்:—(மகிழ்ச்சியாக புன்னகை செய்து) என்ன நீங்கள் இப்படிப் பேசுகிறீர்களே! உங்களுடைய வீட்டிலேயே மனிதரை வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஊரெல்லாம் தேடி அலைந்தால் அவர்கள் அகப்படுவார்களா? ஆபீசுக்குப் போகும் வேளை தவிர, மற்ற எல்லா நேரத்திலும், நீங்கள் எங்களுடைய மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அப்படி இருந்தும் உங்களுக்கு நினைவுண்டாகவில்லையே!

கற்பகவல்லி யம்மாள்:—(முற்றிலும் பிரமித்து) என்ன இது! எங்களுடைய வீட்டில், வேறே யாரும் குடித்தனம் கூட இல்லையே. அது நிரம்பவும் சின்ன வீடாயிற்றே? பொழுது விடிந்தால் பொழுது போனுல், நான் என் மகனைத்தான் பார்க்கிறேன்; வேறே யாரையும் பார்க்கிறதில்லையே! நீங்கள் ஏதோ என்னிடத்தில் பரிஹாஸமாகப் பேசுகிறீர்கள்போல இருக்கிறது!—என்று மிகுந்த வியப்போடு மொழிந்தாள்.

பூஞ்சோலை யம்மாள் குதூகலமாக நகைத்து, "நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், தினம் தினம் நீங்கள் யாரைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ அவரும் எங்களுடைய மாப்பிள்ளையும் ஒரே மனிதர் போல இருக்கிறதே! அப்படியானுல் நான் எங்களுடைய சம்பந்தியம்மாளோடுதான் பேசிக்கொண் டிருக்கிறேன். கொஞ்ச நேரத்

துக்குமுன், நான் சொன்ன வார்த்தையில் தப்பு என்ன இருக்கிறது? இந்தக் கல்யாணமே உங்களுடையது, சாப்பாடெல்லாம் உங்களுடையது என்று நான் சொன்னபோது, நீங்கள் அதைப்பற்றி ஆட்சேபனை செய்தீர்களோ; இப்போதும் நீங்கள் ஏதாவது ஆட்சேபனை சொல்வீர்களா?" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த பிரமிப்பும் வியப்பு மடைந்து, தனது செவிகளையே நம்பாமல், தான் அதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராமல் சிறிது நேரம் கிலேசமுற்றவளாக இருந்து, "சரி சரி; தாங்கள் பரிஹாசமாகப் பேசுகிறீர்களென்பது இப்போதுதான் தெரிகிறது. இதுவரையில் தாங்கள் நிஜமாகப் பேசுகிறீர்களென்றே நினைத்து நான் பதில் சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன்; மெய்யாகவே மூத்த குழந்தைக்குக் கலியாணம் நிச்சய மாகிவிட்டதா, அல்லது வேடிக்கையாகப் பேசுகிறீர்களா?'' என்று அன்பாக வற்புறுத்தி வினவினாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் முன்னிலும் அதிகமாகப் புன்னகை செய்து, "அடடா! நான் சொன்னதை யெல்லாம் நீங்கள் பரிஹாஸமாகவா நினைத்துக்கொண்டீர்கள்! நான் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நிஜமே தவிர வேடிக்கையல்ல. இன்று காலையில் நான் உங்களுடைய ஜாகைக்கு வந்து உங்களைப் பார்த்தமுதல், உங்களுடைய நற்குணமும் நல்ல நடத்தையும் என்னுடைய மனசுக்கு நிரம்பவும் பிடித்தமாக இருந்தன. கோகிலாம்பாளின் கலியாண விஷயமாக நாங்கள் ஏற்கெனவே எண்ணி இருந்த கருத்துக்கு ஒத்த மனிதர்கள் நீங்கள்தானென்ற ஒரு நினைவும் என் மனசில் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. இன்றையதினம் பகல் முழுதும், நாங்கள் ரகசியப் போலீசார் வேலைசெய்து, உங்களுடைய நடவடிக்கைகளை யெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்தோம்; இந்த விஷயத்தில் என்னுடைய மனசும் குழந்தை கோகிலாம்பாளுடைய மனசும் ஒத்துப்போய் விட்டன. இனி உங்களுடைய மனசும் உங்கள் குமாரருடைய மனசும் ஒத்துப்போக வேண்டியதொன்றுதான் பாக்கி இருக்கிறது. ஆனால் எந்த விஷயத்திலும் உங்களுடைய குமாரர் உங்களுடைய சொல்லை மீறக்கூடியவரல்லவென்பது தெரிகிறது; ஆகையால் இந்தக் கலியாணம் நிச்சயமாவது இப்போது உங்கள் ஒருவருடைய சம்மதியைப் பொருத்ததாக இருக்கிறது'' என்று நயமாகக் கூறினாள்.

எதிர்பாராத அந்த மகா சந்தோஷகரமான சங்கதி கற்பகவல்லி யம்மாள் சகிக்கக்கூடிய வரம்பை மீறிய அபாரமான வியப்பையும் பிரம்மாநந்தத்தையும் உண்டாக்கி விட்டது. அவளது மனதில் கொந்தளித்தெழுந்த பெருங்களிப்பைத் தாங்கமாட்டாமல், கற்பக வல்லியம்மாள் விம்மித மடைந்து ஆநந்தபாஷ்பம் சொரிந்து பூரித் துப் புளகாங்கிதமடைந்து, பேசமாட்டாமல், ஸ்தம்பித்து மெய்ம் மறந்து இரண்டொரு நிமிஷநேரம் சித்திரப் பதுமைபோல இருந்த பின் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "அம்மணீ! தாங்கள் சொல் வதற்கு இன்ன மறுமொழிதான் சொல்வதென்பது எனக்குத்தெரிய வில்லை. இப்போது நான் கனவு காண்கிறேனு, அல்லது, சரியான உணர்வோடிருக்கிறேனு என்பதே எனக்குச்சந்தேகமாகஇருக்கிறது! எங்களை யாரோ பெரிய மனிதர்களென்று தப்பாக நினைத்து தாங்கள் பேசுகிறீர்கள்? நாங்கள் நிரம்பவும் ஏழ்மையான நிலைமையிலிருப்ப வர்களென்பதை தாங்கள் அறிந்துகொண்டீர்களா? இப்போது நாங் கள் குடியிருக்கும் வீடு கூட வாடகை வீடு; எனக்கு இந்த உலகத் தில் என்னுடைய மகன்தான் செல்வம்; அவன் பார்க்கும் உத்தி யோகந்தான் பூஸ்திதி; அதிலிருந்து கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளந் தான் எங்களுடைய ஜீவனம். தாங்களோ கோடீசுவரர்கள். தாங்க ளெங்கே? நாங்களெங்கே? மலைக்கும் மசகத்துக்கும் எவ்வளவு தார தம்மிய மிருக்குமோ அதற்குமேல் அதிகமான தாரதம்மியம் நமக்குள் இருக்கிறதே. தாங்கள் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்தால் தங்களுக்கு ஒருவேளை விருந்து செய்ய எங்களுக்கு யோக்கியதை இருக்கிறதா? அப்படிப்பட்ட பரம ஏழைகளான எங்கள் வீட்டில் தாங்கள் சம்பந்தம் செய்துகொள்ளப் பிரியப்படுவதாகச் சொல்வதை முதலில் என்னுடைய காதுகளே நம்பவில்லை!" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "நான் சொல்வதில் அப் படிப்பட்ட புதுமை ஒன்று மில்லையே. கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னே, நான் சொன்ன விஷயத்தை நீங்கள் இதற்குள் மறந்து போய் விட்டீர்களா? எங்களுக்கு சமமான பணக்காரர்களுடைய வீட்டில் பெண்ணைக் கொடுத்தால் எங்களுடைய சொத்தெல்லாம் சீர்குலைந்து போகுமென்றும், அதற்காக சாதாரணமான நிலைமையி லுள்ள ஒருவருக்கே பெண்ணைக் கொடுத்து அவர்களைக் கொண்டு வந்து வைத்துக்கொள்ளப் போவதாகவும் நான் சொன்னேன். அப் படித்தான் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்களும் ஆமோதித்தீர்களே.

அந்தத் தீர்மானத்தைத்தானே இப்போது செய்கையில் நிறைவேற்ற நாம் உபதேசிக்கிறோம். இதில் புதுமை ஒன்றுமே இல்லையே! இனி இந்த பங்களாவே உங்களுடைய ஜாகையாகப் போகிறது. இதிலிருக்கும் சகலமான சம்பத்தையும் சாமான்களையும் பிரியப்படி செலவு செய்ய உங்களுக்கு அதிகாரமிருக்கிறது. எங்களுக்கு விருந்து செய்ய நீங்கள் ஆசைப்பட்டால், எந்த வஸ்துவை வேண்டுமானாலும் எடுத்து எப்படிப்பட்ட விருந்து வேண்டுமானாலும் தயாரித்து வையுங்கள்; நாங்கள் சாப்பிடத் தயாராக இருக்கிறோம்'' என்று அன்பாகவும் நயமாகவும் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் திகைத்து என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராமல் சிறிதுநேரம் மௌனப் பேரானந்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபின், "அம்மா! இது கிருஷ்ணபகவான் குசேலருக்குத் திடீரென்று அபார சம்பத்தை அளித்ததுபோல இருக்கிறதே யன்றி வேறல்ல. இன்றைய தினம் காலையில் தாங்கள் மகா லக்ஷ்மிபோல எங்கள் வீட்டிற்குள் அடிவைத்தபோதே என் மனசில் ஒருவித ஆநந்தக் களிப்பும் மனவெழுச்சியும் உண்டாக்கி என்னைப் பரவசப்படுத்தின. இப்படிப்பட்ட புண்ணியாத்மாக்களுடைய தரிசனம் கிடைப்பதால், இனி என்னுடைய கலிநீங்கி விட்டதாக, என் மனதில் ஓர் எண்ணம் தானாகவே உதித்தது அதற்கிணங்க, தாங்கள் அப்போதே ஏராளமான பொருட்களைக் கொணர்ந்து சன்மானம் செய்தீர்கள்; அதன் பிறகு வற்புறுத்தி இங்கே அழைத்து வந்து, அன்பையும் உபசாரத்தையும் மரியாதைகளையும் மழைபோலச் சொரிந்தீர்கள்; அவைகளைக் கண்டே நானும் என்னுடைய மகனும் மகிழ்ந்து பூரித்துப்போய், நாங்கள் பூர்வஜென்மத்தில் ஏதோ சொற்பம் நல்ல பூஜை செய்திருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தோம். இப்போது கடைசியாகத் தாங்கள் பிரஸ்தாபித்த விஷயம் என்னை அப்படியே பிரமிக்கச் செய்துவிட்டது. தாங்கள் இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் உண்மையான பேச்சுகள்தானவென்று என் மனம் இன்னமும் அவநம்பிக்கைப் படும்படியாக இருக்கிறது. இந்தவிஷயத்தைத் தாங்களே முடிவு கட்டினீர்களா? தங்களுடைய மூத்த குழந்தைக்கு இந்த சம்பந்தத்தில் பரிபூரணமான விருப்பமுண்டா? தாங்கள் என்னோடு பேசிப் பழகினீர்களே யன்றி என்னுடைய மகன் எப்படிப்பட்ட குணமுடையவனென்பதைத் தாங்கள் ஆர அமரக் கண்டறியவேண்டாமா? எல்

லாவற்றிற்கும், தாங்கள் அவசரப்படாமல் தன்னுடைய குழந்தையோடு கலந்து நன்றாக யோசித்து எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "அம்மா! இது எங்களுக்கு நிரம்பவும் முக்கியமான பெரிய விஷயம். நாங்கள் இனி அடையப்போகும் சந்தோஷமும், சுகமும் எங்களுக்குக் கிடைக்கும் மாப்பிள்ளையைப் பொருத்ததாக இருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் அவசரமாக எந்தத் தீர்மானத்தையும் செய்ய மாட்டோம். இதுவரையில் இந்தக் குழந்தைகளைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சுமார் இருநூறு பேர்கள் வந்து கேட்டிருப்பார்கள் எவருக்கும் நாங்கள் முடிவான உத்தரம் சொல்லவே இல்லை. அத்தனை பேர்களில், ஒருவர்கூட திருப்திகரமாக இல்லை. உங்களையும் உங்களுடைய குமாரரையும் பார்த்துப் பழகியது முதல், எனக்கும் சரி, கோகிலாம்பாளுக்கும் சரி, இந்த சம்பந்தம்தான் எங்களுக்கு ஒத்த சம்பந்தமென்ற ஓர் உறுதி தானாக ஏற்பட்டுவிட்டது. இதில் இன்னொரு முக்கியமான சங்கதியும் இருக்கிறது. நாங்கள் விரும்பும் சகலமான குணங்களும் உங்கள் இருவரிடத்திலும் நிறைந்திருக்கின்றன. அதோடு என்னுடைய குழந்தைகளிரண்டின் உயிரையும் காப்பாற்றி எங்களுடைய குடும்பவிளக்கு அணைந்துபோகாமல் நிலைநிறுத்தியவரும், மகா நற்குணமும், பரோபகாரமும், தயாளமும் நிறைந்தவருமான உங்களுடைய குமாரரைவிட அதிக யோக்கியமானவர்கள் வேறே இருக்கப் போகிறார்களா? என்னுடைய குழந்தையை அவருக்குக் கட்டிக் கொடுக்க, நாங்கள் கடமைப் பட்டவர்களாகி விட்டதன்றி, அவரும் பாத்தியமுடையவராகி விட்டார். இரண்டு பெண்களின் உயிரைக் காப்பாற்றிய புருஷ சிங்கத்துக்கு ஒரு பெண்ணையாவது நாங்கள் கட்டிக் கொடுக்காவிட்டால், எங்களைக் காட்டிலும் நன்றி கெட்ட மனிதர்கள் வேறே இருப்பார்களா? ஆகையால், நாங்கள் இந்த விஷயத்தை தீர்க்காலோசனை செய்யாமல் ஏதோ பதற்றமாக இப்போது பேசுகிறோமென்றும், ஒருக்கால் நாளைய தினம் இந்தத் தீர்மானத்தை மாற்றிவிடுவோமோவென்றும் நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். உங்களுடைய குடும்ப வரலாற்றையும் உங்களிருவருடைய குணாதிசயங்களைப் பற்றியும், உங்களுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள எங்கள் பால்காரி சொல்லி இருக்கிறாள். அதோடு நேற்றையதினம் என்னுடைய மூத்த குழந்தையே அவரை நேரில்

கண்டு, அவருடைய யோக்கியதை எவ்வளவு என்பதைக் கண்டு, நேற்று இராத்திரியே, அவள் கலியாணப் பிரஸ்தாபத்தை எடுத்துத் தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டுவிட்டாள். அப்போதே நாங்கள் இருவரும் இதைப்பற்றித் தீர்க்காலோசனை செய்து இந்த முடிவுக்கு வந்து விட்டோம். அதை நிறைவேற்றி வைப்பதற்காகவே, நாங்கள் இன்று இந்த விருந்தை வைத்து உங்களை அழைத்து வந்தோம். ஏதடா இவர்கள் இவ்வளவு தூரம் கபடமாகவே நடந்திருக்கிறார்களே என்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், இது கலியாண விஷயம். எதிராளியின் நோக்கத்தை உணர்ந்தே பேசவேண்டும். இல்லாவிட்டால், ஏளனமும், அவமானமும் உண்டாய்விடும். ஆகையால், நீங்கள் இந்த விஷயத்தில் இனி எவ்வித வித்தியாசமும் பாராட்டாமல் உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை தாராளமாக வெளியிடலாம். உங்களுடைய குழந்தை இன்னம் தூங்கி இருக்கமாட்டா ரென்று நினைக்கிறோம். அவரோடு கலந்து யோசனை செய்து முடிவைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்ற விருப்ப மிருந்தாலும், நீங்கள் போய் அவரோடு பேசிவிட்டு வாருங்கள். அவர் படுத்திருக்கு மிடத்தில் வேறே யாருமில்லை'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கர்பகவல்லியம்மாள் மிகுந்த குதூகலமும் கிலேசமுமடைந்தவளாய், "குபேரனுடைய சம்பத்து தானாகவரும் போது, அதை யாராவது வேண்டாமென்று விலக்குவார்களா? இந்த இடத்தின் சம்பந்தம் கிடைப்பதற்கு நாங்களும் எங்கள் முன்னோர்களும் எத்தனையோ கற்பகாலம் அருந்தவம் புரிந்திருக்க வேண்டுமென்று தான் நினைக்கிறேன். இந்த சம்பந்தம் ஏற்பட வேண்டுமென்று தெய்வத்தின் திருவுள்ள மிருந்தால் அப்படியே நிறை வேறட்டும். இதில் நானும் என்னுடைய மகனும் முடிவு செய்ய எங்களுக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? எல்லாம் சிவன் செயல். கொடுப்பதற்கும் எடுப்பதற்கும் அவனுக்கு அதிகாரமே யொழிய நமக்கென்ன இருக்கிறது. ஆனால், ஒரு காரியம்; இப்படிப்பட்ட எதிர்பாராத பெரும் பாக்கியம் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறதென்ற சந்தோஷ சங்கதியை மாத்திரம் நான் உடனே போய் அவனிடம் தெரிவித்துவிட்டு வருகிறேன்'' என்று கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "சரி; சொல்லிவிட்டு வாருங்கள்; நாளையதினம் காலையில் புரோகிதரை வரவழைத்து,

நிச்சயதார்த்தம், கலியாணம் ஆகிய இரண்டுக்கும் நாள் பார்த்து விடுவோம்'' என்று முடிவாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் குதூகலமு மடைந்தவளாய் எழுந்து தனது புதல்வன் சயனித்திருந்த மகாலை நோக்கி நடந்தாள்; அப்படிப்பட்ட மகா பிரமாதமான சந்தோஷச் செய்தியைத் தான் தனது மகனிடத்தில் எப்படி வெளியிடுவது என்பதை அறியாமல் மிகுந்த மனக்குழப்ப மடைந்தவளாய் கண்ணபிரான் சயனித்திருந்த மஞ்சத்தை யணுகி மெதுவாகத் "தம்பீ தம்பீ!'' என்று மிகுந்த பதைப்போடு கூப்பிட்டு அவனைத் தட்டி எழுப்பினாள்.

4-வது அதிகாரம்

மாயமான்

அவ்வாறு எதிர்பாராதவகையில் அகாலத்தில் தனது தாயார் நிரம்பவும் பதைபதைப்பாக வந்ததைக்கண்ட கண்ணபிரான் அளவிறந்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து திடுக்கிட்டெழுந்து உட்கார்ந்து, "என்ன, அம்மா! விசேஷம்?'' என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க, கற்பகவல்லி யம்மாள், "அப்பா தம்பீ! உனக்கு நான் எப்பேர்ப்பட்ட சந்தோஷ சங்கதி கொண்டு வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா! நான் சொன்னால் நீ நம்பக்கூடமாட்டாய். ஏதோ ஒரு பெருத்த கருத்தோடுதான் ஈசுவரன் அந்த அபாயத்தை உண்டாக்கி நம்மையும் இவர்களையும் சேர்த்துவைத்திருக்க வேண்டுமென்று நான் முன்பே சொல்லவில்லையா? அது சரியாகப் போய்விட்டது. இவர்களுடைய மூத்த பெண்ணை உனக்குக் கட்டிக்கொடுக்கத் தீர்மானம் ஆகிவிட்டது. உனக்குப் பிரியந்தானா என்றுகேட்டு அறிந்து கொண்டு வரும்படி என்னை இப்போது இங்கே அனுப்பினார்கள். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? தானாக வரும் இப்பேர்ப்பட்ட குபேர சம்பத்தையும் ஸ்ரீதேவியையும் நீ வேண்டாமென்று சொல்லப் போகிறாயா?'' என்றாள்.

அந்த எதிர்பாராத சந்தோஷச் செய்தியைக் கேட்ட கண்ணபிரான் தனது செவிகளையே நம்பாமல் பிரமித்து ஸ்தம்பித்துப்போய்

தான் என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராமல் திருட்டு விழி விழித்துக்கொண்டு அப்படியே நின்றான். தனக்கு அவர்களது சம்பந்தம் அந்த ஜென்மத்தில் கிடைக்கப்போகிறதா என்ற கவலையும் ஏக்கமும் கொண்டு தனது மனத்தையும் உடம்பையும் சித்திரவதை செய்து புண்படுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிறுவனுக்கு அந்தச் செய்தி ஜீவாமிருதத் துளிகளைப் பெய்வது போல இருந்தது. அது உண்மைதானோ அல்லது கனவோ என்ற சந்தேகம் அடிக்கடி தோன்றியது. முதல் நாளைய சாயுங்காலத்திலிருந்து அதே எண்ணம் தனது மனத்தைக் குடிகொண்டிருப்பதால் தன் மனதே ஒருகால் தன்னை அப்படி ஏமாற்றுகிறதோ என்ற ஐயம் தோன்றியது. அவ்வாறு அவன் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் தவித்திருந்த பிறகு, "என்ன அம்மா! நீங்கள் பரிஹாஸமாகப் பேசுகிறீர்களா, அல்லது, நிஜமாகப் பேசுகிறீர்களா என்பதே எனக்கு முதலில் சந்தேகமாக இருக்கிறது. இவர்களுடைய செல்வமென்ன! செல்வாக்கென்ன! மேம்பாடென்ன! நமக்கு என்ன இருக்கிறது? இருந்திருந்து இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ லக்ஷாதிபதிகளை யெல்லாம் விட்டு, இவர்கள் நமக்கா பெண் கொடுக்கப் போகிறார்கள்?" என்று மிகுந்த வியப்போடு கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள், "இல்லை தம்பீ! நான் இந்த அகாலத்தில் வந்து உடம்பு அசௌக்கியமாகப் படுத்திருக்கும் உன்னை எழுப்பிப் பரிஹாஸம் செய்வேனா? நான் சொல்வது உண்மையான விஷயம். இவர்கள் இப்போதுதான் சொன்னார்கள்; உன்னுடைய சம்மதியைக் கேட்டுக்கொண்டு வரும்படி என்னை அனுப்பினார்கள்" என்று அழுத்தமாகவும் உறுதியாகவும் கூறினாள்.

கண்ணபிரான், "இல்லையம்மா; இவர்கள் உங்களிடத்தில் விளையாட்டாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஏமாறிப் போய்விட்டீர்களே! நமக்காவது இவர்கள் பெண்ணைக் கொடுக்கிறதாவது! கலியாணத்துக்கு எத்தனையோ பிரபுக்களெல்லோரும் வருவார்களே! அவர்களுக்கெதிரில் இவர்கள் பெண்ணை நமக்குக் கொடுத்தால், அதனால் இவர்களுக்கு அவமானம் ஏற்படுமென்பதை இவர்கள் எண்ணி இருக்கமாட்டார்களா? நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்களென்பதைப் பார்ப்பதற்காக இவர்கள் இப்படிப் புரளிசெய்திருக்கிறார்கள். வேறொன்றுமில்லை" என்றான்.

கற்பகவல்லியம்மாள் நயமாக வற்புறுத்திப் பேசத் தொடங்கி "நான் கூட அப்படித்தான் முதலில் சந்தேகப்பட்டேன். இன்றைய தினம் காலையிலிருந்து இவர்கள் என்னிடத்தில் நிரம்பவும் மரியாதையாகவும் அன்பாகவும் நடந்து வருகிறார்களே யன்றி, வேடிக்கையான புரளி வார்த்தைகளையே இவர்கள் பேசவில்லை. ஆகையால், இப்படிப்பட்ட பெரிய சங்கதியில் இவர்கள் திடீரென்று என்னிடத்தில் விளையாட்டாகப் பேசினார்களென்று எண்ணவோ நியாயமில்லை. அதுவும் தவிர, இவர்கள் ஒரு முக்கியமான கருத்தோடு தங்களுடைய பெண்களை ஏழைகளுக்குக் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று ஏற்கெனவே தீர்மானித்திருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஆண் துணையே இல்லையாம். பணக்காரர்களுடைய வீட்டில் பெண்களைக் கொடுத்தால் இந்த சொத்துக்களையெல்லாம் இரண்டு பங்காகப் பிரித்து இரண்டு பேருக்கும் கொடுத்து அனுப்பிவிட நேருமாம். ஆகையால் பெண்களை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து மாப்பிள்ளை வீட்டாரை இங்கேயே கொண்டுவந்து வைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்களாம். ஆகையால் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குப் பணம் அதிகமாக இருக்கவேண்டுமென்பதில்லையாம். மாப்பிள்ளையின் வீட்டார் நல்ல குலத்தாராகவும், யோக்கியர்களாகவும், அன்னியோன்னியமாக ஒட்டிக்கொண்டிருக்கக் கூடிய சரஸ குணமுடையவர்களாகவும் இருக்கவேண்டுமாம். அந்தக் குணங்களெல்லாம் நம்மிடத்தி லிருக்கின்றனவாம். அதோடு நீ இந்த இரண்டு பெண்களின் உயிரையும் காப்பாற்றினாயாம். இந்த விஷயங்களையெல்லாம் கருதி, இவர்கள் ஒரு பெண்ணை உனக்குக் கட்டிக்கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். நான் சொல்வது விளையாட்டல்ல; நிஜமான விஷயம்" என்றாள்.

கண்ணபிரான் உடனே நம்பிக்கைகொண்டு கரைகடந்த களிப்பும் ஆநந்தமு மடைந்து பூரித்துப் புளகாங்கித மெய்தி மெய்ம்மறந்தவனாக நின்று, "அப்படியா சங்கதி! இரண்டு பெண்களையுமா ஏழைகளுடைய வீட்டில் கட்டிக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? இன்னொரு பெண்ணை யார் வீட்டில் கொடுக்கப் போகிறார்களாம்?" என்று வியப்போடும் ஆவலோடும் கேட்டான்.

கற்பகவல்லி யம்மாள், "மூத்த பெண் நல்ல புத்திசாலி; ஆழ்ந்த விவேகமுடையவள். அவள் ஏழையைக் கட்டிக்கொள்ளப் பிரியப்

படுகிறாள். சின்னப் பெண் தங்களுக்குச் சமமான அந்தஸ்துடைய மனிதரின் வீட்டிலேதான் வாழ்க்கைப்படுவே னென்கிறாள். ஆகையால், மூத்தவளைத்தான் உனக்குக் கட்டத் தீர்மானம் ஆகி இருக்கிறது. அந்தப் பெண்ணும் உன்மேல் ஆசைப்படுகிறாளாம். சின்னப் பெண்ணுக்கு இன்னம் எந்த இடமும் நிச்சயமாகவில்லை அது இப்போது நிச்சயமானாலும் ஆகாவிட்டாலும் உங்களுடைய கலியாணத்தை உடனே முடித்துவிட வேண்டுமாம் நாளைய தினம் காலையில் புரோகிதரை வரவழைத்து, நிச்சயதார்த்தம், கலியாணம் ஆகிய இரண்டுக்கும் நாள் பார்க்கப் போகிறார்களாம். என்னுடைய கருத்தென்னவென்று கேட்டார்கள். இந்த சம்பந்தத்தை யாராவது வேண்டாமென்று சொல்லுவார்களா? அதுவும் நம்மைப்போல தரித்திர தசையிலுள்ளவர்கள் ஒருநாளும் சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையால் நான் இதற்கு முழுமனசோடு சம்மதித்துவிட்டேன். உன்னுடைய கருத்தையும் அறிந்துகொண்டு வரச்சொல்லுகிறார்கள். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? வேண்டுமென்று சொல்லப் போகிறாயா? வேண்டாமென்று சொல்லப் போகிறாயா? சீக்கிரமாகச் சொல், அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் மிகுந்த கிலேசமடைந்தவனாய்த் தனது கருத்தை மறைக்கவும் மாட்டாமல், வெளியிடவு மாட்டாமல் சிறிது நேரம் தவித்திருந்தபின் தனது தாயை நோக்கி "நான் எந்த விஷயத்திலாவது உங்களுடைய இஷ்டத்துக்கு மாறாக நடந்த துண்டா? நீங்களாகப் பார்த்து யாரைக் கலியாணம் செய்து வைத்தாலும், நான் அதற்கு இணங்க வேண்டியவன்; அல்லது, கலியாணமே செய்யாமல் இப்படியே இருந்துவிட வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்லும் பட்சத்தில்கூட நான் அப்படியே இருக்கக்கூடியவன். அப்படி இருக்க, இந்த இடம் நாம் தவம் செய்தாலும் நமக்குக் கிட்டாத மகா சிரேஷ்டமான இடம். இது தானாக வருகிறது. இதற்கு நீங்களும் சம்மதித்து விட்டீர்கள். இதைப் பற்றி என்னுடைய கருத்தென்னவென்று கேட்கவும் வேண்டுமா? என்னுடைய நன்மைக்கு இன்னதுதான் தக்கதென்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? நானென்ன உங்களைவிட புத்திசாலியா? உங்களுடைய இஷ்டம் எதுவோ, அதுவே எனக்கும் இஷ்டமானது. நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்; என்னைக் கேட்க வேண்

டியதே இல்லை; உங்களுடைய அதிகாரத்துக்குமேல் அப்பீலே இல்லை'' என்று குதூகலமாகக் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் அளவிறந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தாள். தனது புத்திரன் எப்போதும் மிகுந்த லஜ்ஜையும், கிலேசமுடையவனாதலால், அப்பேர்ப்பட்ட உயர்வான இடத்தில் தாங்கள் சம்பந்தம் செய்துக்கொள்வதைப்பற்றிக் கிலேசமடைந்தவனாய் ஏதேனும் ஆட்சேபனை சொல்லப் போகிறானோவென்று அது காறும் கற்பகவல்லி யம்மாள் மிகுந்த கவலையும் ஆவலும் கொண்டிருந்தவளாதலால், அவன் எவ்வித ஆட்சேபனையும் சொல்லாமல், தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்ததைக் கண்ட கற்பகவல்லி யம்மாள் கரை கடந்த மகிழ்ச்சியும், ஆநந்தமும், பூரிப்பு மடைந்தவளாய் அந்த விஷயத்தைப் பூஞ்சோலை யம்மாளிடத்தில் தெரிவித்து அந்த முடிவை மாறாமல் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலினால் நிரம்பவும் தூண்டப்பட்டவளாய், ''சரி; நீ படுத்துக்கொண்டு சுகமாகத் தூங்கு. அவர்கள் காத்திருப்பார்கள். நான் போய் எல்லா விஷயங்களையும் முடிவு கட்டுகிறேன்'' என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தைவிட்டு விரைவாக அப்பால் போய்விட்டாள்.

மறுபடியும் கட்டிலில் படுத்த கண்ணபிரான் பொழுது விடியும் வரையில் கண்களை மூடாமலேயே கிடந்து புரண்டு மனவெழுச்சியையும், இன்பப் பெருக்கையும், உடம்பின் பூரிப்பையும் தாங்கமாட்டாமல் கட்டிலடங்காத களிகொண்டு சுவர்க்க வாசலில் நின்று அதற்குள் காணப்படும் நித்தியாநந்த சுகத்தை உணர்பவன் போல இன்ப ஊற்றில் ஆழ்ந்து கிடந்தான். தனது மனம் எவள்மீது சென்று லயித்ததோ அவளே தானாகத் தனக்கு வந்து வாய்க்கப் போவதை நினைக்க நினைக்க அது தெய்வ கடாக்ஷத்தினாலேதான் ஏற்படுகிறதென்ற எண்ண முதித்தது. முதல் நாள் மாலையில் தன்னை அவ்வளவாகக் கவனிக்காதவள்போல இருந்த கோகிலாம்பாளே தன் மீது காதல்கொண் டிருக்கிறாளென்ற விஷயம் அவனுக்கு அளவு கடந்த வியப்பை யுண்டாக்கியது. முதல்நாளிரவில் அவளும் தேக அசௌக்கியத்தோ டிருந்தாளென்பதைக் கேட்டபோதே, அவளும் ஒருகால் தன்மீது மையல்கொண் டிருப்பாளோ வென்று, அவன் முன்னமே நினைத்தது உண்மையாய்ப் போனதைக் காண, அவன் கட்டிலடங்காத பூரிப்பும் குதூகலமு மடைந்தவனாய் விம்மித

முற்றுக் கிடந்தான். மகாராஜனது செல்வமும், செல்வாக்கும் ரதி தேவியின் அழகும், ஆழ்ந்த ஞானமும், புத்தி நுட்பமும், சமர்த் தும், சகலமான நற்குணங்களும், நல்ல நடத்தையும் பரிபூர்ணமாகப் பெற்ற அந்தக் கன்னிகை தன்மீது கரைகடந்த பிரேமையும் மைய லும் கொண்டு தானுகக் கனிந்து வந்து தன்னை யடைவதுபோன்ற நிகரற்ற பாக்கியமும், அரிய பேறும் மண்ணுலகத்திலும் விண்ணுல கத்திலும் எவருக்கேனும் கிடைக்குமோ என்ற மமதையும் வியப் பும் பொங்கிப் பொங்கி அவனது உள்ளத்தில் எழுந்து கரைபுரண் டோடி, அந்த ஓர் இரவிற்குள் அவனைப் புதிய மனிதனுக்கி அவனுக் குப் புதிய மேனியையும், முகக் காந்தியையும் உண்டாக்கின. அது காறும் வயிற்று நோய் கொண்டவன்போலத் தளர்ந்து சுருண்டு சுருண்டு மூலையைத் தேடியவன், கட்டிலடங்காத உற்சாகமும், மனோதிடமும், ஊக்கமும், ஜ்வலிப்பும் பெற்றவனுய் மாறிவிட் டான். அன்றையதினம் தான் பூஞ்சோலையிலிருந்து திரும்புங்காலில் மேன் மாடத்தி லிருந்து தன்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தவள் கோகிலாம்பாளோ அல்லது அவளது தங்கையோ என்ற சந்தேகம் தீராமலே இருந்து அவனது மனத்தை அப்போது சஞ்சலத்தி லாழ்த்திக்கொண் டிருந்தது. மகா விவேகியும், தன்னடக்கமு முள்ள உத்தமகுண மடந்தையுமான கோகிலாம்பாள் அப்படிப் பட்ட வழுவான காரியத்தைச் செய்யக்கூடியவ ளன்றெனவும், இளை யவளே தன்னைக் கண்டு புன்னகை செய்திருக்க வேண்டுமெனவும், ரகசியத்தில் நடந்த அந்தக் கலியாணத் தீர்மானத்தை அவள் உணர்ந்துகொண்டு தனது அக்காளின் புருஷனென்ற ஒருவித சந் தோஷத்தை அடக்கிக்கொள்ளமாட்டாமல் அவள் அவ்வாறு நகைத் திருக்கவேண்டுமெனவும் கண்ணபிரான் எண்ணினுன். சௌந்தர வல்லி கள்ளம், கபடம் முதலியவற்றை அறியாத வெள்ளை மனிஷி யென்றும், அவளோடு தான் பேசுவது எளிதில் பலிக்குமென்றும், கோகிலாம்பாள் திடமான மனதை யுடையவளாதலால், கலியாணம் முடிவதற்குள் தான் அவளோடு பேசுவது சாத்தியமில்லாத காரிய மென்றும், அந்த யௌவன புருஷன் உறுதியாக நினைத்தான்; அவ ளிடத்தில் கடுமையல்கொண்டு கருகும் தானும், அதுபோலவே தன்னிடத்தில் கடுமோகங்கொண்டு ரகஸியத்தில் தவித்திருக்கும் அந்தப் பெண்மணியும் தனியான இடத்தில் சந்தித்து ஒருவரோ டொருவர் மனம் விட்டுப் பேசித், தங்களது உண்மையான மன நிலைமையை உள்ளபடி வெளிப்படுத்தி ஆநந்த மநுபவிக்கும் அப்

படிப்பட்ட சுபகாலம் எப்போது வந்து நேருமோ வென்ற ஏக்கமே அபாரமாக எழுந்து வதைத்துக்கொண்டிருந்தது. எப்படியும் தங்களது கலியாணம் நடப்பதற்குக் குறைந்தது ஒருமாத காலமாகிலும் பிடிக்குமாதலால், அதுகாறும், அவளோடு பேசாமல் தான் தனக்குள்ளாகவே வருந்தி வருந்தி நைந்துருகி இருந்தால், தனது உயிரே நிற்காதென்ற உறுதியும் மலைப்பும் தோன்றி அவனை அப்போதே வதைக்க வாரம்பித்தன. அவ்வாறு கண்ணபிரான் மாறி மாறி இன்பமும் துன்பமுமடைந்தவனாய், அந்த இரவைக் கடத்தினான். பொழுதும் விடிய, சூரியன், கண்ணபிரானுக்கு வந்து வாய்த்த எதிர்பாராப் பெரும் பாக்கியத்தை உணர்ந்து மகிழ்ச்சிகொண்டு நகைத்து எழுபவன்போலத் தனது யௌவன கிரணங்களை வெகு இனிமையாகப் பரப்பிக் கீழ்த்திசையிலுயர்ந்தான். முதல் நாளிரவில் கற்பகவல்லியம்மாள் பூஞ்சோலை யம்மாளிடத்திற்குப் போய், கண்ணபிரானது சம்மதியைத் தெரிவிக்க, அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலை யம்மாள் மிகுந்த களிப்பும், ஆநந்தமும், பூரிப்புமடைந்தவளாய், பொழுது விடிந்தவுடனே புரோகிதரை வரவழைப்பது என்ற தீர்மானத்தைச் செய்துகொள்ள, அதன் பிறகு அவர்கள் எல்லோரும் கலியாணத்தின் மற்ற ஏற்பாடுகளைப்பற்றி நெடுநேரம் வரையில் பேசிக்கொண்டிருந்த பின், மஞ்சங்களில் சயனித்துக் கொண்டனர். செளந்தரவல்லி சொற்பநேரம் வரையில் அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டிருந்து, அரை நாழிகையில் கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்து குறட்டைவிடத் தொடங்கினாள். ஆனால் கோகிலாம்பாள், சகலமான காரியங்களையும் நடத்தி முடிவு செய்யும்படி, தனது தாயாகிய இயந்திரத்தின் விசையை நன்றாக முடுக்கிவிட்டு, ஒன்றையு மறியாத பேதைபோலவும் ஊமைபோலவும் கடைசிவரையில் உட்கார்ந்திருந்து, மற்றவர் சயனித்தபின் தானும் ஒருமூலையில் போய் நிரப்பவும் சாதாரணமான ஒரு சயனத்தில் படுத்துக்கொண்டாள். அப்படிப் படுத்தவள் மறுநாள் காலைவரையில் இமைகளை மூடாமல் விரகவேதனையும் மனவெழுச்சியும் கொண்டு ஆழ்ந்து கிடந்தாள். முதல் நாளைய மாலையில் அவள் கண்ணபிரானைக் கண்டு, அவன் இன்னானென்பதையும், அவனது அற்புதமான வடிவழகையும் குணத்தழகையும் பரோபகாரச்சிந்தையையும் உணர்ந்தமுதலே, அவளது மனம் சஞ்சலமடைந்து, அவனையே நினைத்து தியானம் செய்யத் தொடங்கியது. அந்த விரகவேதனை அவளது உள்ளத்தில் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் விஷம்போலப் பெருகி,

கண்ணபிரான் எப்பாடுபட்டானே அதேவிதமாக அந்த மெல்லியலாளும் வாடித் துவண்டு கருகும்படி செய்துகொண்டிருந்தது; ஆனல் அவள் நல்ல உத்தம ஜாதி ஸ்திரீயாதலால் அவள் தனது மன நிலைமையைப் பிறர் உணராவிதம் அடக்கிக்கொண்டு தனது செய்கைகளையும் வார்த்தையையும் கண்டு எவரும் சந்தேகியாதபடி எச்சரிப்பாகவும் அடக்கமாகவும் நடந்துகொண்டிருந்தாள்; ஆகவே, விருந்து நடத்தப்பட்ட தினத்தின் இரவில், பக்கத்து மகாலில் கண்ணபிரான் எப்படி அந்த அணங்கை நினைத்து அகோரமான தவம் புரிந்தானே, அதுபோலவே அந்த மடவன்னமும் அவனை நினைத்து நினைத்து உருகிப்பாகா யோடிக்கொண்டிருந்தாள்.

பூமிக்குள்ளிருந்தபடி இரண்டு எலிகள் ஒன்றையொன்று அடைய எப்படி மண்ணை அறுத்து வழிசெய்யுமோ, அதுபோல அவர்களது இரண்டு மனமும் அரும்பாடுபட்டு, அந்த தினத்திற்கும், கல்யாணதினத்திற்கும் இடையிலுள்ள காலமாகிய பெருத்த இடையூறைவிலக்கி ஒன்ருகக் கூடுவதற்குரிய மார்க்கங்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தன. கலியாணத்திற்குள் தான் எப்படியாகிலும் முயன்று அந்த மடமயிலைத் தனிமையில் சந்தித்துப் பேசவேண்டுமென்று கண்ணபிரான் உறுதி செய்துகொண்டான். கோகிலாம்பாளோ முகூர்த்த தினத்தை அதிக நாள் தாமதியாமல், அதற்கடுத்த முதல் முகூர்த்த தினத்திலேயே நிறைவேறச் செய்து, அவனை மணவாளனுகப் பெற்று தனது மோக விடாயைத் தணித்து இன்புற வேண்டுமென்ற முடிவைச் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

இருவரும் மற்றவருக்குமுன் ஐந்து மணிக்கே எழுந்து தத்தம் காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு எப்போது பொழுது விடியப், போகிறதென்று மிகுந்த ஆவலும் கவலையும் கொண்டவரா யிருந்தனர். காலை எட்டு மணிக்குப் புரோகிதர் சாமா சாஸ்த்திரிலுவாரு விலையுயர்ந்த சால்வை, பஞ்சாங்கக் கட்டு, சிவப்புத் தொந்து, பொக்கை வாய், செவிட்டுக்காது, விபூதிப்பட்டை, தங்க ருத்திராக்ஷம் விபூதி சம்புடம் முதலிய அலங்காரங்களோடு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக்கண்ட வேலைக்காரர்களெல்லோரும் "சுவாமி! தெண்டம்" என்று கூறிக் கைகுவித்து வணங்கி குனிந்து நமஸ்காரம் செய்து, அவரை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போக, ஸ்திரீகளிருக்கும் விடுதியில் ஆபத்தமாக நின்றுகொண்டிருந்த பூஞ்

சோலையம்மாள் புரோகிதரை வணங்கி நமஸ்கரித்து, அவருக்காகப் போடப்பட்டிருந்த உன்னதமான ஒரு பீடத்தில் அவரை அமரச் செய்ய, அவளுக்குப் பின்புறத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த கற்பகவல்லி யம்மாளும் ஐயருக்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். கோகிலாம்பாள், சௌந்தரவல்லி ஆகிய இருவரும் சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால் மறைவாக உட்கார்ந்திருந்தபடியே அங்கே நிகழ்ந்தவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். புரோகிதர் தமக்குக் கும்பிடு போட்டவர்களை யெல்லாம் நோக்கி மந்தகாஸம் செய்து, இடதுகையை மார்பு வரையில் உயர்த்தி ஆசீர்வதித்தவராய்ப் பூஞ்சோலை யம்மாளை நோக்கி உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி சைகை காட்ட அந்த அம்மாள் பரவாயில்லையென்று மறுமொழி கூறிநிற்க, புரோகிதர், அவர்களது யோக க்ஷேமங்களைப்பற்றி விசாரிக்கலானார். உடனே பூஞ் சோலையம்மாள் தங்களது குடும்பத்தின் க்ஷேமசமாசாரங்களை யெல்லாம் சுருக்கமாகத்தெரிவித்த பிறகு தனது மூத்த பெண்ணை கோகிலாம்பாளுக்குக் கலியாணம் நிச்சயமாகி இருப்பதாகக் கூறி அதி சீக்கிரமான ஒரு முகூர்த்தத்தில் அதை நிறைவேற்றத் தாங்கள் இச்சைப்படுவதால் நிச்சயதார்த்தம், முகூர்த்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் நாள்பார்த்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

அந்த சந்தோஷ சங்கதியைக் கேட்ட புரோகிதர் மகிழ்ச்சி யடைந்து தமது பொக்கை வாயை மலர்த்திப் புன்னகை செய்தவராய், பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "அப்படியா! நிரம்ப சந்தோஷம்! கலியாணம் நடத்த குழந்தைக்கு இதுதான் சரியான காலம். நல்ல காரியம் செய்தீர்கள். மாப்பிள்ளையின் பெயரென்ன? அவர் எந்த ஊரிலிருப்பவர்? உத்தியோகம் பார்ப்பவரா? படிக்கிறவரா?" என்று கேள்விகளை அடுக்கிக்கொண்டே போக, பூஞ்சோலையம் மாள், "மாப்பிள்ளையின் பெயர் கண்ணபிரான் முதலியார். அவர் இப்போது இந்த ஊரில்தான் உத்தியோகத்தி லிருக்கிறார்," என்று மறுமொழிகூற, அது அவரது காதுக்குக் கேட்காமல் போக, அந்த அம்மாள் தனது தொண்டையைக் கிழித்துக்கொண்டு பிரமாதமாகக் கூச்சலிட்டு அதே விஷயத்தை இரண்டு மூன்று முறை திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல நேர்ந்தது.

அந்த விவாத்தை உணர்ந்த புரோகிதரது மனதில் ஒரு கவலை தோன்றியது. அந்தக் கலியாணம் உள்ளூரிலேயே நடக்குமோ

அல்லது வெளியூரில் எங்கேயாவது நடக்குமோ என்ற சந்தேகம் உதித்தது. ஏனெனில், அது உள்ளூரில் நடந்தால் தமக்கு நூற்றுக் கணக்கில் ரூபாய், சோமன் சோடு, சாமான்கள், முதலிய வருமானங்கள் கிடைக்கும். வெளியூரில் மாப்பிள்ளையின் வீட்டில் நடந்தால் தமக்கு ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் அந்த முக்கியமான சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமல் அவரது பஞ்சாங்க மூட்டையை அவிழ்க்க, அவரது மனம் இடந்தரவில்லை. ஆகையால் அவர் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "முகூர்த்தம் இந்த ஊரிலே தானே நடக்கப்போகிறது? என்று நயமாகக் கேட்க, பூஞ்சோலையம்மாள் ஆமென்று மறுமொழி கூறினாள்.

அந்த சந்தோஷகரமான செய்தியைக் கேட்ட புரோகிதர் மிகுந்த உற்சாகமும் குதூகலமு மடைந்தவராய் உடனே தமது பஞ்சாங்க மூட்டையை அவிழ்த்து விரித்து, பெண்ணுக்கும், பிள்ளைக்கும் பொருத்த மிருக்கிறதாவென்பதையும், அவர்களிருவருக்கும் தகுந்த முகூர்த்த நாள் எதுவென்றும் பார்த்து, நெடுநேரம் வரையில் விரல்களை விட்டுக் கணக்கு போட்டபின் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்த முகத்தோடு பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "சரி! பேஷ்! மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் இருக்கும் பொருத்தத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்! ஆகா! இப்படிப்பட்ட அநுகூலமான தம்பதிகள் இந்த உலகத்திலேயே அமைந்திருக்கமாட்டார்களென்றே நான் நினைக்கிறேன். என்ன பொருத்தம் போங்கள்! உயிரும் உடலும் எப்படிப் பொருந்தி இருக்கிறதோ அப்படியே இவர்கள் சந்தோஷமாக இருந்து நீடூழி வாழப்போகிறார்கள். நாளைக்கு மறுநாள் காலை சரியாகப் பத்து நாழிகைக்கு நிச்சயதாம்பூலம் மாற்றலாம். இன்றைக்கு எட்டாம் நாள் காலை ஏழு நாழிகைக்குமேல், ஒன்பது நாழிகைக்குள் நல்ல சுப முகூர்த்தம்; அதிலேயே இந்தக் கலியாணத்தை முடித்து விடுவது சர்வ சிலாக்கியம், அது தவறினால் அடுத்த மாசத்தில்தான் முகூர்த்த தின மிருக்கிறது எட்டாம் நாளிலேயே நடத்திவிடலாம்" என்று கூறினார்.

அவர் முழுச்செவிட ரென்பதைக் கண்டுகொண்ட கோகிலாம்பாள் தனது தாயை நோக்கி, ஏதோ சைகை செய்ய, அதை உணர்ந்த பூஞ்சோலையம்மாள் புரோகிதரை நோக்கி, "இன்றைக்கு எட்டாவது நாளைய முகூர்த்த மிருக்கிறதே, அதற்கு முன்பாகவே

இன்னம் சமீபத்தில் கலியாண நாள் இல்லையா? நன்றாகப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்'' என்று வினவ, உடனே புரோகிதர் தமது பஞ்சாங்கத்தை மேலும் ஒரு முறை புரட்டி நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்து எட்டாவது நாளில் வரும் முகூர்த்தத்தைத் தவிர சமீபத்தில் வேறொரு முகூர்த்தம் இல்லையென்று உறுதியாகக் கூறினர்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த கற்பகவல்லியை நோக்கி நிச்சயதார்த்தத்தையும், கலியாணத்தையும் புரோகிதர் குறித்த தினங்களில் வைத்துக்கொள்ளலாமா வென்று கேட்க, கற்பகவல்லி யம்மாளும் அதை ஆமோதித்தாள். பூஞ்சோலையம்மாள் புரோகிதரை நோக்கி, அவர் குறித்த தினங்களில் அந்தக் காரியங்களை நடத்துவதற்கு ஒரு லக்னப் பத்திரிகையும், தமது பந்துமித்திரர்களுக்கெல்லாம் அனுப்புவதற்காகக் கலியாணக் கடிதத்தின் நகலொன்றும் எழுதித் தரச் சொல்ல, அவர் அப்படியே செய்து எல்லாவற்றிற்கும் மஞ்சள் குறிகள் வைத்து ஆசீர்வதித்து அவைகளைப் பூஞ்சோலையம்மாளிடத்தில் கொடுக்க, அந்த அம்மாள் அவைகளை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு கற்பகவல்லியம்மாளிடத்தில் கொடுத்து விட்டுத் தனது புதல்விகளிருந்த இடத்தைப் பார்க்க, உடனே கோகிலாம்பாள் அங்கே ஆயத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வெள்ளித் தட்டை ஒரு வேலைக்காரியிடம் கொடுத்தனுப்ப, அதை எடுத்து வந்து பூஞ்சோலை யம்மாளிடம் கொடுத்தாள். அந்தத் தட்டில் வஸ்திரம், சால்வை, பணம், தாம்பூலம், புஷ்பம், பழம் முதலியவைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன; அந்தத் தட்டைப் பூஞ்சோலையம்மாள் வாங்கிப் புரோகிதருக்கு முன்னுல் வைத்து வணக்கமாக கும்பிடுபோட்டு அவைகளை அங்கீகரிக்கும்படியும், நிச்சயதார்த்தத்தையும், கலியாணத்தையும் அவர் வந்து நடத்தி வைக்கும்படியும் வேண்டிக்கொள்ள, அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் ஆநந்தமு மடைந்தவராய், அந்த வஸ்துக்களை எடுத்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டார். இரண்டு சுப காரியங்களுக்கும் என்னென்ன வைதீக சாமான்கள் வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு ஜாப்தா தயார் செய்து அன்றைய தினம் பகலில் தாம் அனுப்புவதாகச் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு புரோகிதர் புறப்பட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

உடனே பெண்களிருவரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். முகூர்த்தம் அவ்வளவு சமீபகாலத்தில் நடக்கப்போவதைப் பற்றி அங்கிருந்தோர் அனைவரும் கரை கடந்த மகிழ்ச்சியும் மனவெழுச்சியும் பூரிப்புமடைந்து, யார் என்ன பேசுவதென்பதை உணராமல் ஆநந்தமே நிறைவாக மெய்ம்மறந்து நின்றனர். அந்த சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் உள்ளே நுழைந்து பூஞ்சோலையம்மாளை வணங்கி, "எஜமானே! வாசலில் ஒரு பெட்டி வண்டியில் யாரோ ஓர் அம்மாள் வந்திருக்கிறார்கள். பார்வைக்கு நிரம்பவும் பெரிய மனிதர் வீட்டு அம்மாள் போல இருக்கிறது. வண்டியில் சுசாரிகள் நாலு பேர் இருக்கிறார்கள். வண்டி குதிரை எல்லாம் சிறப்பாகவே இருக்கின்றன. அவர்கள் உள்ளே வந்து எஜமானைப் பார்க்கவேண்டுமாம்" என்றான்.

அதைக்கேட்டு அங்கிருந்தோர் அனைவரும் திடுக்கிட்டு ஒருவாறு திகைப்படைந்து அது யாராக இருக்குமென்று சிந்திக்கலாயினர். உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், "அந்த அம்மாள், யாரென்ற விவரம் ஏதாவது சொன்னார்களா?" என்றாள்.

வேலைக்காரன், "சொல்லவில்லை. அவர்களிடத்தில் அதைக் கேட்பதற்கும் எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது" என்றான்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "சரி; யாராக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். உடனே போய் அவர்களை இங்கே இட்டுக்கொண்டு வா" என்று கூற, வேலைக்காரன் உடனே வெளியில் போய்விட்டான்.

அவர்கள் நால்வரும் தத்தம் இடங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். இரண்டொரு நிமிஷ நேரத்திற்குப் பிறகு, "இப்படி இந்த வழியாக வாருங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த வேலைக்காரன் வந்து நுழைந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு யௌவன ஸ்திரீ நுழைந்தாள். அவளுக்கு இருபது வயதிற்குமேலிராதென்பது நன்றாக விளங்கியது. தந்தத்தில் கடைந்தெடுக்கப் பட்டதோவென ஐயுறத்தக்க சரீரமும், இயற்கை அழகும், வசீகரமும் நிறைந்த வதனமும், அடிமுதல் முடிவரையில் வைரங்களும் கெம்புகளும் செறிந்த ஆபரணங்களும், ஜரிகைப் புள்ளிகள் நிரம்பிய பனாரீஸ் பட்டாடைகளும் ஜெகஜ்ஜோதியாக ஒளிவீசிக், காண்போர்

மனதையும் உயிரையும் கவர்ந்து கொள்ளைகொள்ள, தெய்வ லோகத்திலிருந்து அப்போதே நேராக வந்திறங்குபவள் போலக் காணப்பட்ட அந்த மங்கை நாணமும் கிலேசமும் நிறைந்தவளாய், பூஞ்சோலை யம்மாளை நோக்கிப் புன்னகைசெய்து தலைகுனிந்து வணங்கியபடி, மடவன்னம்போலத் தளர்நடை நடந்து உள்ளே புகுந்தாள்.

அவள் யாரோ ஒரு பிரபுவின் வீட்டு ஸ்திரீயென்று உடனே யூகித்துக்கொண்ட பூஞ்சோலையம்மாளும் மற்றவரும் அவளது அழகையும் அலங்காரத்தையும் கண்டு ஒருவாறு பிரமித்துப் போயினர். உடனே பூஞ்சோலை யம்மாள் அவளை நோக்கி, “வாருங்கள், அம்மா இந்த ஸோபாவில் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்று அந்தரங்கமான அன்போடு உபசரித்து வரவேற்று மரியாதை செய்ய, அந்த யௌவன ஸ்திரீ, “வருகிறேன்” என்று கூறிய வண்ணம் பக்கத்திலிருந்த ஒரு ஸோபாவின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டவளாய்ப் பூஞ்சோலை யம்மாளை நோக்கி, “இந்தப் பெண்களுக்கும் தங்களுக்கு முள்ள முக ஒற்றுமையிலிருந்து, தாங்கள் தான் இந்தப் பங்களாவின் எஜமானியம்மா ளென்பது தெரிகிறது. தங்களிடத்திலும், தங்களுடைய பெண்களிடத்திலும், ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு போவதற்காக நான் வந்தேன்” என்று நயமாகப் பீடிகைபோட்டுப் பேசத் தொடங்கினாள்.

அவளது சொல்லைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், “நாங்கள் இன்னார் என்பதைத் தாங்கள் வெகு சுலபத்தில் யூகித்தறிந்து கொண்டுவிட்டீர்கள். ஆனால் தாங்கள் யாராக இருக்கலாமென்று நான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆகையால், அந்த விவரத்தைச் சொல்லும்படியான சிரமத்தை நான் தங்களுக்குக் கொடுத்தே தீரவேண்டி யிருக்கிறது” என்றாள்.

அதைக் கேட்ட அந்த யௌவன ஸ்திரீ, “அந்த விவரத்தை யெல்லாம் தாங்கள் முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது நிரம்பவும் அவசியமான விஷயம். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கோவிந்தபுர மென்று ஒரு சமஸ்தான மிருக்கிறது. எங்களுடைய தகப்பனார் தான் அந்த சமஸ்தானத்து ஜெமீந்தார்” என்றாள்.

உடனே பூஞ்சோலை யம்மாள் திடுக்கிட்டு வியப்பாகப் பேசத் தொடங்கி, "ஓகோ! அப்படியா! அன்றையதினம் சாயுங்காலம் சமுத்திரக்கரையில் மோட்டாரில் வந்தவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் என்ன பாந்தவ்வியமோ?" என்று நயமாகக் கேட்க, அந்த யௌவன ஸ்திரீ, "அவர் என்னுடைய தமயனர், எங்களுக்கு மைலாப்பூரில் ஒரு பங்களா இருக்கிறது; அன்றைய தினம் அவர் ஏறிவந்த மோட்டார் வண்டியில் திடீரென்று ஒரு விசை கெட்டுப்போய் விட்டதாம்; அதனல், அந்த மோட்டார் வண்டியை அவர் அப்புறம் இப்புறம் திருப்பவும், நிற்கவைக்கவும் முடியாமல் போய்விட்டதாம்; நல்ல வேளையாக தங்களுடைய வண்டிக்காரன், ஸாரட்டுவண்டியைக் கொஞ்சம் அப்பால் திருப்பிவிட்டானும்; இல்லாவிட்டால், அன்றைய தினம் பெருத்த அபாயமும், உயிர்ச்சேதமும் நேர்ந்திருக்குமாம்; என்னவோ தெய்வந்தான் வந்து குறுக்கிட்டு எல்லோரையும் காப்பாற்றியது. அந்த விவரங்களை யெல்லாம் கேட்டவுடன் என்னுடைய உடம்பு பதறிப்போய்விட்டது. என்னுடைய தமயனரும் அது முதல் இதே வியாகூலமாகப் படுத்த படுக்கையாய் இருக்கிறர். தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் பலமாக அடிபட்டிருக்குமோ என்ற கவலையினல் நாங்கள் நேற்று முழுதும் நிரம்பவும் சங்கடப் பட்டுப் போனேம். தங்களுடைய ஜாகை எங்கே இருக்கிறதென்பதைப் பார்த்தறிந்து வரும்படி வேலைக்காரனை அனுப்பி வைத்தோம். அவன் இந்த இடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நேற்று சாயுங்காலந்தான் திரும்பிவந்தான். இராத்திரி காலத்தில் இங்கே வந்து தங்களை யெல்லாம் அசௌகரியப் படுத்தக் கூடாதென்று யோசித்து நான் இப்போது புறப்பட்டு வந்தேன்; எங்களால் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்குப் பெருத்த இடரும் தேகத் துன்பமும் அசௌக்கியமும் நேர்ந்து விட்டன. அதோடு குதிரையும் வண்டியும் நஷ்டமாய்ப் போய் விட்டன. இந்தக் குற்றத்தை என்னுடைய தமயனர் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. அதைத் தாங்கள் உறுதியாக நம்பலாம். இந்த விஷயத்தில் தங்களுக்கு எங்கள் மேல் கொஞ்சமும் வருத்தமில்லை யென்று மனப்பூர்வமாகச் சொல்லவேண்டும். அதோடு தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பொருள் நஷ்டம் எவ்வளவோ, அவ்வளவையும் தாங்கள் எங்களிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் அப்போதுதான் எங்களுடைய மனசு சாந்தப்படும்" என்று நயமாகவும் வணக்கமாகவும் கூறினள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "அம்மா! அன்றையதினமே தங்களுடைய தமயனார் என்னுடைய குழந்தைகளிடத்தில் சொன்ன சங்கதிகளை யெல்லாம் நான் கேள்வியுற்றேன். தங்கள் தமயனார் வேண்டுமென்று எதையும் செய்யவில்லையென்றும், அவர்மேல் எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் வருத்தம் இல்லையென்றும் என்னுடைய மூத்த குழந்தை அன்றையதினமே சொல்லி இருக்கிறாளே! இன்னமும் தாங்களிருவரும் இதைப்பற்றி ஏன் சஞ்சலப்பட வேண்டும்? அன்றைய தினம் இராத்திரி இந்தக் குழந்தைகள் வந்து விவரங்களை யெல்லாம் சொன்னார்கள் உயிர்ச்சேதம் நேராமல் நல்ல வேளையாக அவர்கள் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார்களே யென்று நாங்கள் அதுமுதல் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமே யன்றி, எதைப்பற்றியும் விசனிக்கவுமில்லை! தங்களுடைய தமயனாரைப்பற்றி நாங்கள் கொஞ்சமும் வித்தியாசமாக நினைக்கவும் இல்லை. ஆகையால், தாங்கள் அந்த விஷயத்தைப்பற்றி எங்களுக்கு எவ்வித உபசாரமும் சொல்லவே தேவையில்லை. அந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்படவில்லை. குதிரையின் கால் புண் அநேகமாக சொஸ்தமாகி விட்டது. வண்டியின் சக்கரங்கள் இரண்டுதான் முறிந்துபோய்விட்டன. அவைகள் ஐம்பது அறுபது ரூபாய் பெறும் அந்த அற்பத்தொகையை நான் தங்களிடத்தில் வாங்கிவிட்டால், அதனால் நாங்கள் பெரிய மனிதர்கள் ஆகிவிடமாட்டோம். நாங்கள் அப்படிச் செய்தால் எங்களுடைய பெரிய மனுஷத்தனம் குறைந்து போகுமேயன்றி அதிகப்படாது. ஆகையால், தாங்கள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றிய கவலையும் துன்பத்தையும் விலக்கி விடுங்கள் தங்களுடைய தமயனாரிடத்தில் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்து, அவர் இதை குறித்து இனி எவ்வித வியாகுலமும் கொள்ளத் தேவையில்லை யென்று சொல்லி சமாதானப்படுத்துங்கள். இந்த அபாயம் நேரிட்டதிலிருந்து எங்களுக்குப் பெருத்த அநுகூலங்களெல்லாம் உண்டாயிருக்கின்றன. நல்ல மனிதர்கள் பெரிய மனிதர்களுடைய தரிசனமும் சிநேகமும் எங்களுக்குக் கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. மோட்டார் வண்டி குதிரையின் காலைக் கிழித்துவிட்டுப் போனவுடனே, குதிரை ஸாரட்டை இழுத்துக்கொண்டு பெருத்த பள்ளத்தின் சமீபமாகப் போனபோது இவர்களுடைய உயிர் எமலோகத்தின் வாசற்படியில் நின்று உட்புறத்தை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த சமயத்தில் ஒரு புண்ணியவான் தம்முடைய உயிரை ஒரு திரணமாக மதித்துப்

பாய்ந்து குதிரைமேல் தாவி, அதை அப்புறப்படுத்தி, இந்தக் குழந்தைகளின் உயிரைக் காப்பாற்றினார். அவருடைய தாயார் தான் இதோ இருக்கும் இந்த அம்மாள். இந்த அம்மாளும் இவர்களுடைய குமாரரும் நல்ல தங்கமான மனிதர்கள்; நற்குண நல்லொழுக்க முடையவர்கள். இவர்களுடைய சிநேகமும் அன்னியோன்னியமான பழக்கமும் எங்களுக்கு அன்றையதினம் முதல் ஏற்பட்டுவிட்டன. நாங்களும் இவர்களும் ஆயிரங்காலம் பழகின வர்கள்போல ஆகிவிட்டோம். இப்போது தங்களுடைய தரிசனமும் கிடைத்திருக்கிறது. ஏதோ பெருத்த உள் கருத்தோடுதான் ஈசுவரன் ஒவ்வொருவரையும் கூட்டி வைக்கிறான். தங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது நிரம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. தாங்களும் தங்களுடைய தமயனாரும் மாத்திரம் மைலாப்பூரி லிருக்கிறீர்களா? தங்களுடைய தகப்பனார் தாயார் முதலிய தங்களுடைய குடும்பத்தார் எல்லோருமே மைலாப்பூரி லிருக்கிறார்களா?" என்றாள்.

அந்த யௌவன மடந்தை, "நானும் என்னுடைய தமயனாரும் மாத்திரம் இந்த ஊருக்கு இப்போது வந்திருக்கிறோம். எங்களுக்குத் தாயார் இறந்து போய்விட்டார்கள். தகப்பனார் எங்களுடைய சமஸ்தானத்திற்கு ஓர் அவசர ஜோலியாகப் போயிருக்கிறார். என்னுடைய தமயனார் இதுவரையில் படித்துக்கொண்டிருந்து இப்போது தான் படிப்பை நிறுத்தினார் அவரைப் படிக்க வைப்பதற்கென்றே நாங்கள் இங்கே ஒரு பங்களாவை விலைக்கு வாங்கினோம் அநேகமாக நாங்கள் எப்போதும் இந்த ஊரிலேதான் இருப்போம். எங்களுடைய தகப்பனார், சமஸ்தானத்துக்கு அப்போதைக் கப்போது போய்விட்டு வருவார்கள்" என்றாள்.

பூஞ்சோலை:—ஓகோ! அப்படியா! தங்களுடைய பெயர் என்னவென்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று என் மனம் தூண்டுகிறது. ஆனால், கேட்பதற்கும் துணிபுண்டாகவில்லை

யௌவன ஸ்திரீ:—(மகிழ்ச்சியோடு நகைத்து) சரி சரி! மனிதருடைய பெயரென்ன சிதம்பர ரகஸியமா? அதை மற்றவர் உபயோகிப்பதற்காகத்தானே பெயர் வைக்கப்படுகிறது. அப்படி இருக்க, என்னுடைய பெயரை தாங்கள் அவசியம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதானே. அதைப்பற்றிக் கேட்கத் துணிபுகூட உண்டாக வேண்டுமா! என்னிடத்தில் தாங்கள் ஏதாவது தியாகம் கேட்

கிறீர்களா! என்னைப் புஷ்பாவதி என்று கூப்பிடுவார்கள்; என்னுடைய தமயனுருடைய பெயர் சுந்தரமூர்த்தி என்பார்கள்.

பூஞ்சோலை:—(மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் தோற்று வித்து] அம்மா! தங்களிடத்தில் நல்ல பெருந்தன்மையும்கபடமின்மை யும், எல்லோரிடத்திலும் அன்னியோன்னியமாக நடந்து கொள்ளும் சரஸ குணமும் பூரணமாக நிரம்பி இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட அருமையான மனிதராகிய தங்களுடைய நட்பும் பிரியமும் எங் களுக்கு நீடித்திருக்க வேண்டும். தாங்கள் இதோடு எங்களை மறந்து விடக்கூடாது. அடிக்கடி நாங்களும் தங்களுடைய ஜாகைக்கு வருகிறோம். தாங்களும் இங்கே வந்து சந்தோஷமாக இருந்து விட்டுப் போகவேண்டும்.

புஷ்பாவதி:—(நிரம்பவும் குதூகலமாகப் பேசத் தொடங்கி) அம்மா! நானும் அதே சங்கதியைக் கேட்டுக்கொள்ளத்தான் நினைத் தேன். அதைத் தாங்களே சொல்லிவிட்டீர்கள். தாங்கள் வயதி லும் அனுபவத்திலும் என்னைவிடப் பெரியவர்களல்லவா! ஆகையால் தாங்கள் முந்திக்கொண்டீர்கள். இருந்தாலும் பாதகமில்லை. எள்ளின் செடி எண்ணெயாகவே காய்த்ததுபோல ஆகிவிட்டது. நான் இன்றையதினம் தங்களை யெல்லாம் தரிசித்து என் தமயனுருடைய பிழை க்ஷமிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ள வந்தது முக்கியமான காரிய மாக இருந்தாலும், நான் இங்கே வந்ததற்கு அதைவிட அதிக முக்கியமான இன்னொரு காரணமு மிருக்கிறது. நம்முடைய பழக்க மும் சிநேகமும் எப்போதும் நிலைத்திருக்க வேண்டு மென்று தாங்கள் இப்போது சொன்னீர்க ளல்லவா? அந்த விருப்பமானது, நான் கோரிவந்த காரியம் பலிதமாகுமானால், கைகூடிவிடும்.

பூஞ்சோலை:—(மிகுந்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து) அப்படி யானால், நம்முடைய சிநேகம் நிரந்தரமாக இருப்பதற்குத் தாங்கள் ஏற்கெனவே ஏதோ திட்டம் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள் போ லிருக்கிறது. அப்படியானால் அதைத் தாங்கள் வெளியிட யோசனை யென்ன?

புஷ்பாவதி:—வேறொன்று மில்லை; இப்போது முதலில் என்னு டைய தமயனுருக்குக் கலியாணம் ஆகவேண்டும். அதற்காகப் பல இடங்களி லிருந்து பெரிய மனிதர்களும் ஜெமீந்தார்களும் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகிறார்கள். என்னுடைய தமையனுரும், தகப்ப

ளுரும் அந்தந்த இடங்களுக்குப் போய்ப் பெண்ணைப் பார்த்து விட்டு வருகிறார்கள். ஆனால், இதுவரையில் பார்த்த நூற்றுக்கணக் கான இடங்களில் ஒன்றுகூட எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எங்க ளுடைய சமஸ்தானத்தில் 35-கிராமங்களிருக்கின்றன எங்களுடைய வருஷ வருமானம் சுமார் 2-லக்ஷத்துக்கு மேலிருக்கும் அவ்வளவுக் கும் என்னுடைய தமயனார் ஒருவரே வார்சுதாரர். ஆகையால், எங்களுக்குச் சமமான அந்தஸ்துடையவர்களைத் தவிர மற்றவர்க ளிடத்தில் சம்பந்தம் செய்துக்கொள்ள எங்களுக்குப் பிரியமில்லை. அதுவும் தவிர, என்னுடைய தமயனார் பெண்ணின் குணாதுணங் களை அறிந்துகொள்வதில் மகா சமர்த்தர். பெண் நல்ல அழகுடைய தாக இருப்பதோடு அடக்கம், புத்திசாலித்தனம் முதலிய சகல மான நற்குணங்களும் வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவ ருடைய முக்கியமான கோரிக்கை; இந்த மேம்பாடுகள் இருக்கு மானால் பொருளைப் பற்றிக்கூட எங்களுக்கு அவ்வளவாகக் கவலை இல்லை. அவருடைய மனசுக்கு உகந்த பெண் இந்த உலகத்திலேயே இல்லையென்று கண்டு நாங்கள் நம்பிக்கையை இழந்து, இனி என்ன செய்கிறதென்று கவலைகொண் டிருந்தோம். ஆனால், அன்றைய தினம் கடற்கரையில் அபாயம் நேர்ந்த பிறகு, அப்படிப்பட்ட உத் தமகுண ஸ்திரீரத்னம் ஒன்று இந்த உலகத்தில் இருக்கிறதென் பதை அவர் கண்டு அந்த சந்தோஷச் செய்தியை எங்களிடத்திலெல் லாம் தெரிவித்தார். அந்த ரத்னம் இப்போது தங்களுடைய வசத்தி லிருக்கிறது; தங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதோடு, அந்த ரத் னத்தையும் எங்களுக்குச் சன்மானமாகக் கொடுக்கும்படி கேட்க வேண்டுமென்பது, நான் இங்கே வந்ததன் இரண்டாவது கருத்தான அதி முக்கியமான விஷயம். அதிர்ஷ்ட வசமாக நாங்களும் தாங்க ளும் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறோம். அந்த சந் தேகத்தையும் நான் நன்றாக விசாரித்து அறிந்துகொண்டு வந்த தனாலேதான் ஒருநாள் தாமசமாக வர நேர்ந்தது. தங்களிடத்தில் ஏதாவது ஒன்று வேண்டுமென்று கேட்போருக்கு தாங்கள் இல்லை யென்ற சொல்லை உபயோகித் தறியாத சிறந்த வள்ளலென்பதை நான் அறிவேன். ஆகையால், என் விஷயத்திலும் இல்லையென்ற சொல் இராதென்று நினைத்தே நான் இதைக் கேட்கத் துணிந் தேன்.—என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலை யம்மாளும் மற்றவர்களும் திடுக் கிட்டு வியப்பும் திகைப்பு மடைந்தனர்.

உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா! நான் சொன்னது சரியாகப் போய்விட்டது; இந்த அபாயம் நேரிட்டதிலிருந்து எப்படிப்பட்ட புதிய சிநேகமும், எதிர்பாராத நன்மைகளும் ஏற்படுகின்றன பார்த்தீர்களா! தங்களைப்போன்ற ஜெமீந்தாருடைய குடும்பத்திலெல்லாம் எங்களைப்போன்ற சாதாரண மனிதர்களுக்கு சம்பந்தம் சேரிடுவது பெருத்த அதிர்ஷ்ட பாக்கியமென்றே சொல்லவேண்டும்; என்னுடைய குழந்தை தங்களுடைய தமயனுருக்கு வாழ்க்கைப்பட வேண்டுமென்ற ஈசுவர சங்கற்பமிருந்தால், அப்படியே நடக்கட்டும். எதுவொன்றும் நிறைவேறுங் காலம் வந்துவிட்டால் நம்முடைய முயற்சியின்றித் தானாகவே வந்து நேர்ந்து விடுகிறது. இதோ இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளிருக்கிறார்களே; இவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இந்த இரண்டு தினமாகத்தான் பழக்கம். இவர்களுடைய குமாரர் தான் இந்தக் குழந்தைகளின் உயிரைக் காப்பாற்றினுரென்று நான் முன்பே சொன்னேனல்லவா. அவருக்கு என்னுடைய மூத்த குழந்தையான கோகிலாம்பாளைக் கட்டிக்கொடுக்க நேற்று இராத்திரிதான் தீர்மானமாயிற்று. புரோகிதர் வந்து நாள் வைத்துக் கொடுத்துவிட்டு இப்போதுதான் புறப்பட்டுப் போகிறார். நாளை தரித்து மறுநாள் காலை பத்து மணிக்கு நிச்சயதார்த்தமும், இன்றைக்கு எட்டாம் நாள் தினம் காலையில் கலியாண முகூர்த்தமும் நடக்கப் போகின்றன. சின்னவளான சௌந்தரவல்லிக்கும் ஓர் இடம் நிச்சயப்பட்டுப் போனுல், இரண்டையும் சேர்த்து ஒன்றாகவே நடத்திவிடலாம். மனம் போல மாங்கலியமென்று சொல்லுவார்கள். அதுபோல அவரவர்கள் எதைக் கருதுகிறார்களோ அதுவே அநேகமாக நிறைவேறுகிறது. விதிக்குத் தகுந்தபடி மதியுமிருக்குமென்பது பொய்யல்ல" என்றாள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட புஷ்பாவதி கிலேசமும் கலக்கமுமடைந்து, "அப்படியா! மூத்த பெண்ணுக்கு இடம் நிச்சயமாகிவிட்டதா! என்னுடைய தமயனுர் மூத்த பெண்ணைத்தான் கேட்கும்படி என்னை அனுப்பி வைத்தார். இரண்டு பெண்களும் ஒரே மாதிரியாகவும், ஒரேவித அழகோடும் இருந்தாலும், மூத்ததுதான் சரியான பக்குவகாலமடைந்திருக்கிறதென்றும், இளையது இன்னமும் குழந்தைபோல இருப்பதால் அதற்குக் கலியாணம் செய்ய இன்

னம் சில வருஷ காலம் கழியவேண்டு மென்றும், என்னுடைய தமயனார் சொன்னார். ஆகையால், அவருடைய ஆசையெல்லாம் மூத்த குழந்தையின் மேலேதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தாங்கள் எப்படியாவது தயைகூர்ந்து மூத்ததையே எங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இளையதை வேண்டுமானால், இந்த அம்மாளுடைய குமாரருக்குக் கொடுத்து விடுங்கள்'' என்று நயமாகவும் குதூகலமாகவும் புன்னகை செய்தவண்ணம் கூறினாள்.

அதைக் கேட்கவே அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் முகம் மாறுபட்டது. பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த கிலேசமும் சஞ்சலமு மடைந்தவளாகக் காணப்பட்டாள். கற்பகவல்லியம்மாளது முகத்தில் அசடு வழிகிறது. கோகிலாம்பாளது முகம் சுருங்கி அருவருப்பையும் சம்மத மின்மையையும் காட்டியது. அவள் தனது முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு கீழே குனிந்தாள். சௌந்தரவல்லி தனது அக்காளை மாத்திரம் புகழ்ச்சியாகப் பேசி, தன்னை வேண்டாமென்று புஷ்பாவதி தள்ளுகிறாளே யென்ற அதிருப்தியும் சீற்றமும் பொறாமையும் கொண்டவளாய் சடக்கென்று அவ்விடத்தை விட்டெழுந்து தனது முகத்தை ஒரு திருப்புத் திருப்பிக் காட்டிவிட்டு, அவ்விடத்தை விட்டு சற்று தூரத்திலிருந்த ஒரு கட்டிலண்டை போய் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் தனது புதல்வியரிருவரது மன நிலைமையையும் ஒரேக்ஷணத்தில் யூகித்துணர்ந்தவளாய் உடனே புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா! மூத்த குழந்தையின் கலியாணத்துக்கு ஆகவேண்டிய சகலமான ஏற்பாடுகளையும் நாங்கள் செய்துவிட்டோம். அதுவும் தவிர, இந்த அம்மாளுடைய குமாரரைக் கட்டிக்கொள்ள என்னுடைய மூத்த குழந்தையே பிரியப்பட்டதனால், நாங்களும் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தோமாகையால், குழந்தையின் இஷ்டத்துக்கு மாறாகச் செய்வது உசிதமாகாது. என்னுடைய சின்னப் பெண் தாங்கள் நினைக்கிறபடி அவ்வளவு அறியாத குழந்தையல்ல; இரண்டு பெண்களும் ஒரே தினத்தில் இரட்டையாகப்பிறந்தவர்கள். இருவருக்கும் வயசில் ஒரு நாழிகை காலந்தான் வித்தியாசம். இருவருக்கும் பதினைந்தாவது வயசு முடிந்து, பதினாறாவது வயசு நடக்கிறது. அவள் நிரம்பவும் செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவளாகையால், இப்போது குழந்தைபோலக் கபடமில்லாம லிருக்கிறாள்.

அவளுக்குக் கலியாணமாகி, அவளும் தன்னுடையகுடும்ப பாரத்தை ஏற்றுக் கொள்வாளானால் அவள் தானாகவே தன்னுடைய பொறுப்பை உணர்ந்து நடக்கிறாள். ஏதோ எங்களுக்கும் ஈசுவரன் கொடுத்த செல்வம் கொஞ்சமிருக்கிறது. அந்தக் குழந்தை இப் போதே கவலைப்பட்டு வருந்தவேண்டுமா" என்றாள்.

உடனே புஷ்பாவதி, "அம்மா! தாங்கள் சொல்வது நிரம்பவும் நியாயமான வார்த்தை, பெரிய மனிதருடைய வீட்டில் செல்வமாக வளரும் பெண்களெல்லாம் இப்படிதான் குழந்தைபோல இருக்கும். அது வாஸ்தவமான விஷயம். நானும் பதினாலு பதினைந்து வயசு வரையில் இப்படித்தா னிருந்தேனென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார் கள். இப்போது நான் புது மனுஷிபோல மாறிவிட்டே னென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதுபோல, எல்லாம் காலக்கிரமத்தில் ஒழுங் குப்பட்டுவிடு மென்பதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. ஆனால், அதில் இன்னொரு விஷயமிருக்கிறது ஆண்பிள்ளைகள் மகா பிடிவாதக் காரர்கள். அதுவும் யௌவனப் பருவத்து ஆண்பிள்ளைகளோ தாங்கள் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று சாதிக்கிறவர்கள். விஷயமும்கலியாண விஷயமாக இருந்துவிட்டாலோ, அவர்களுடைய மனசின் பிடி குரங்கின் பிடியைவிட ஆயிரமடங்கு உறுதியானதாக இருக்கும். தாம் பார்த்து ஆசை வைத்த பெண்ணைத்தான் கட்டித் தீரவேண்டும். அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் ஆயிரம் குற்றங்களும் கோணல்களும் இருந்தாலும், அவைகளெல்லாம், அத்தனை அழகுகளாகவும் சிறப்புகளாகவும் அவர்களுடைய கண்ணுக்குத் தெரியும். எவ்வளவோ சிலாக்கியமாக இருக்கும் மற்ற எல்லாப் பெண்களும் அவர்களுக்கு இளப்பமாகத் தோற்றுவார்கள். இது தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. என்னுடைய தமயனாரும் அதே கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர். மற்ற எந்த விஷயத்திலும் அவர் ஓர் ஆட்டுக் குட்டியைப்போல இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் வருவார். இந்த ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம், அவர் தகப்பனாருடைய பேச்சைக் கூடத் தள்ளிவிடக் கூடிய வணங்காமுடி மன்னர். அவர் அன்றைய தினம் ஜாகைக்கு வந்ததுமுதல் இதே தியானமாகப் படுத்திருக்கிறார். கட்டினால் தங்களுடைய மூத்த பெண்ணைக் கட்டுகிறதென்றும், இல்லையானால், அப்படியே பட்டினிகிடந்து உயிரை விட்டுவிடுகிற தென்றும் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிறார். அவர் ஏதாவது ஒரு தீர் மானம் செய்துகொண்டால், அதை அப்படியே நிறைவேற்றக்கூடிய வர். தாங்கள் இப்போது சொன்ன தீர்மானத்தை நான் உடனே

போய் அவரிடத்தில் தெரிவித்தால், அவர் தன்னுடைய பிராணனை விட்டுவிடவே முயற்சிப்பார். அப்படி ஒருவர் வதைபட்டு மடிய தங்களுடைய பெண் காரணமாக இருந்ததென்னும் பழியை ஏற்றுக் கொள்ளத் தங்களுக்கு இஷ்டந்தானா? அவர் போய்விட்டால், ஒரு பெருத்த சமஸ்தானமே வார்சில்லாமல் அழிந்துபோய் சர்க்காரைச் சேர்ந்துவிடும். தம்முடைய பிள்ளையை எமனுக்குப் பறிகொடுத்து என் தகப்பனார் ஒரு நிமிஷ நேரமும் சகித்திருக்க மாட்டார். இதையெல்லாம் தாங்கள் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்து எங்களிடத்தில் இரக்கங் கொள்ளவேண்டும். தங்களுடைய சின்னக் குழந்தையை இந்த அம்மாளுடைய குமாரருக்குக் கட்டுவதனாலும், இவர்களுக்கு எவ்வித நஷ்டமாவது கஷ்டமாவது உண்டாகப் போகிறதில்லை. அப்படிக் கட்டினால், இரண்டு மனிதர்களின் உயிரைக் காப்பாற்றிய பெரும் புண்ணியம் இந்தக் கற்பகவல்லி யம்மாளுக்கும் சித்திக்கும்; தங்களுக்கும் சித்திக்கும். தாங்கள் எப்படியாவது தயைகூர்ந்து எங்களுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, எங்கள் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்'' என்று நயந்து பணிவாகக் கூற, அவளது கனிவான சொற்களைக் கேட்டு மனதிளக்க மடைந்த பூஞ்சோலையம்மாள் அதற்குத் தான் என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராமல் சிறிதுநேரம் தயங்கி நின்ற பின் புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா ! தாங்கள் இப்படியே ஒரு நிமிஷநேரம் இருங்கள். இந்த விஷயத்தில் நானே சுயமாக எவ்வித முடிவும் செய்வது சரியல்ல; இந்தக் கற்பகவல்லி யம்மாளையும், என்னுடைய பெண்களிருவரையும் தனியாக அழைத்துப் போய் வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய அபிப்பிராய மென்ன வென்பதை அறிந்து வந்து என்னுடைய முடிவைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன்'' என்று கூற, புஷ்பாவதி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அதற்கிணங்கினாள்.

உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், கற்பகவல்லியம்மாளையும், தனது பெண்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த விடுதிக்குப் பக்கத்திலிருந்த வேறொரு மறைவான இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

அதன் பிறகு அரைநாழிகை நேரம் கழிந்தது; பூஞ்சோலையம்மாளும், கற்பகவல்லி யம்மாளும் திரும்பி வந்து முன்பு இருந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்; உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் புஷ்பாவதியை நோக்கி, அம்மா! இப்போது, என்னுடைய

நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்றால், இரண்டு கன்றுகளில் எதற்குப் பால்கொடுப்பதென்று இரங்கிப் பாதவிக்கும், தாய்ப் பசுவின் நிலைமைபோல இருக்கிறது. தங்களுடைய தமயனார் துன்பப் படுவதைப் பார்த்தால், அவருடைய பிரியப்படி செய்யவேண்டும் போல இருக்கிறது. ஆனால், என்னுடைய மூத்த பெண்ணோ இந்த அம்மாளுடைய குமாரனைத்தான் கட்டிக்கொள்வேனென்று ஒரே பிடிவாதமாகப் பேசுகிறாள். என்னுடைய மூத்த பெண்தான் இந்த ஆதீனத்துக்கே அதிகாரியாக இருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்தி வருபவள். அவளை நான் கேவலம் ஒரு குழந்தை போல எண்ணி அதட்டி எந்தக் காரியத்தையும் செய்ய வற்புறுத்துவது ஒழுங்காகாது. தானாகக் கனியாத பழத்தைத் தடிகொண்டடித்துப் பழுக்க வைப்பது தகுதியான காரியமல்ல. ஆகையால், அவளுடைய கலியாண ஏற்பாட்டை மாற்ற எனக்கு அதிகாரமில்லை; என்னுடைய சின்னப் பெண்ணினிடத்திலும் இந்த விஷயத்தைக் கலந்து நான் யோசித்தேன். அவள் தங்களுடைய தமயனாரை அன்றைய தினம் பார்த்திருக்கிறதாகவும்; அவரைக் கட்டிக்கொள்ளத் தனக்கு இஷ்டந்தானென்று சொல்லுகிறாள்; ஆகையால், தாங்கள் தங்களுடைய தமயனாரிடத்தில் இங்கே இருக்கும் நிலைமையைத் தெரிவித்து அவருக்கு சின்னப் பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்ள இஷ்டமிருக்கும் பட்சத்தில், அதை எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள். அதன் மேல் நாங்கள் தங்களுடைய ஜாகைக்கு வந்து எல்லா விஷயங்களையும் பார்த்துத் திருப்தி செய்துகொண்டு, அந்தக் கலியாணத்தையும் இந்த முகூர்த்தத்தில் நடத்தி விடுவோம். அவ்வளவு தான் முடிவு. ஏதடா இவ்வளவு கண்டிப்பாகப் பேசுகிறார்களே யென்று தாங்கள் என்மேல் ஆயாசப்படக்கூடாது" என்று நயமாகக் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட புஷ்பாவதியின் முகம் வாட்டமடைந்தது. தான் அதற்குமேல் அவர்களை எப்படி வற்புறுத்துவதென்பதை அறியாதவளாய்ச் சிறிது நேரம் தயங்கிய பின் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி "சரி; மேலும் நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன். தாங்கள் சொன்னபடி நான்போய் என்னுடைய தமயனாரிடத்தில் இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிவித்து, அவர் என்ன சொல்லுகிறாரென்பதைக் கேட்டு முடிவைத் தங்களுக்கு எழுதி யனுப்புகிறேன். தாங்களும் இன்னம் யோசனை செய்து இந்த ஏற்பாட்டை எங்களுடைய

பிரியப்படி மாற்றக்கூடுமோ என்று பாருங்கள். என்னுடைய தமயனு ரிருக்கும் பரிதாபகரமான நிலைமையைத் தாங்களே நேரில் வந்து பார்த்தால், தங்களுடைய மனசு உடனே இளகிப் போய்விடும், அவர் அவ்வளவு கேவலமான நிலைமையில் கிடக்கிறார். நானுத்தரவு வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். தயவிருக்கட்டும்" என்று கூறி விடை பெற்றுக்கொள்ள, உடனே புஷ்பாவதிக்குத் தாம்பூலம், மஞ்சள், குங்குமம், இரவிக்கைத் துண்டு முதலியவைகள் வழங்கி மரியாதை கள் செய்யப்பட்டன. அதற்குமேல் புஷ்பாவதி அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில் போய் தனது வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு மைலாப்பூரை நோக்கிப் போகாமல், கண்ணபிரானது வீடிருந்த திக்கை நோக்கிச் சென்றாள்.

5-வது அதிகாரம்

மோகனாஸ்திரப் பிரயோகம்

புஷ்பாவதி என்னும் மாது பூஞ்சோலையம்மாளது பங்களாவிற்கு வருமுன் அவ்விடத்திலிருந்தோர் யாவரும் எவ்விதக் கவலை யும் சலனமின்றி ஆனந்தமும் குதூகலமுமே நிறைவாக இருந்தனர். ஆனால், அவள் வந்து கலியாணப் பேச்சைப் பேசிவிட்டுப் போனது, கலக விதை விதைத்துப் போனதுபோல இருந்தது. சௌந்தர வல்லியைத் தவிர, மற்ற எல்லோர் மனதிலும், கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரின் பரிதாபகரமான நிலைமை உணர்ந்ததனால் ஒருவித இரக்கமும், அநுதாபமும் தோன்றி வதைத்துக் கொண் டிருந்தன. கற்பகவல்லியம்மாளது மனதில் ஒருவிதக் கவலையும் அச்சமும் இடையிடையே எழுந்து சஞ்சலப் படுத்திக்கொண்டிருந் தன. தங்களைக் காட்டிலும் ஆயிரமடங்கு மேம்பட்ட மனிதர்களான கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தாரது வீட்டில் கோகிலாம்பாளைக் கொடுக்க அவர்கள் ஒருவேளை இணங்கி விடுவார்களோ என்ற சந்தேகம் அடிக் கடி தோன்றியதானாலும், கோகிலாம்பாள் மனோதிடமும், உறுதியு முடைய உத்தம குண மடந்தையாதலால், அவள் ஒருதரம் செய்த தீர்மானத்தை மாற்ற இடங்கொடுக்க மாட்டாளென்ற எண்ணமும் தோன்றியது. அப்படியே அவர்கள் கோகிலாம்பாளை கோவிந்த புரத்தாரது வீட்டில் கலியாணம் செய்து கொடுக்க நேர்ந்தாலும் இளைய பெண்ணான சௌந்தரவல்லியை அவர்கள் தனது பிள்ளைக்

குக் கொடுத்தாலும், அதுவே தங்களுக்குப் போதுமானதென்று கற்பகவல்லியம்மாள் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

பூஞ்சோலையம்மாளும் கோகிலாம்பாளும் ஒன்றுகூடித் தனியாக இருந்து தங்களுக்குள் ஒருவித முடிவிற்கு வந்திருந்தனர். புஷ்பாவதி தனது தமயனிடத்தில் எல்லா விஷயங்களையும் தெரிவித்து முடிவைக்கண்டு எழுதுவதாகச் சொன்ன கடிதத்தில், அவர்கள் சௌந்தரவல்லியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் பிரியப்படுவார்களானால், தாங்களிருவரும் உடனே புறப்பட்டு, அவர்களது பங்களாவிற்குப் போய், அவர்களது குடும்ப விஷயங்களைப் பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு அண்டையிலுள்ள மனிதர்களிடத்திலும் விசாரித்தறிந்துகொண்டு, அதே முகூர்த்தத்தில் சௌந்தரவல்லியை கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தாரது புதல்வனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதென்று அவர்களிருவரும் தமக்குள் தீர்மானம் செய்துகொண்டு, புஷ்பாவதியின் கடித வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தனர். மிற்க அவர்கள் கற்பகவல்லியம்மாளிடத்தில் இன்னொரு விஷயமும் கேட்டுக்கொண்டனர். கலியாணம் நிறைவேறும் வரையில் கற்பகவல்லியம்மாளும், கண்ணபிரானும் தங்களது பங்களாவிலேயே இருந்துவிடவேண்டுமென்றும், கண்ணபிரான் ஒரு மாசத்து ரஜாவிற்குக் கடிதமெழுதியனுப்பிவிட வேண்டுமென்றும், அவர்கள் கற்பகவல்லியம்மாளிடத்தில் கேட்டுக்கொள்ள, அவள் கண்ணபிரானிடத்தில் தனியாகக் கலந்து யோசனை செய்து, புஷ்பாவதியம்மாளது விஷயம் ஒருவிதயாகத் தீருகிற வரையில் தாங்கள் அந்த பங்களாவிலிருப்பதே யுக்தமான காரியமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அவர்களது வேண்டுகோளின்படியே தாங்கள் செய்வதாக உறுதி கூறினர் கோகிலாம்பாளும், கண்ணபிரானும் ஒருவரையொருவர் நினைத்துருகித் தவித்து ஓயாத விரக வேதனையிலாழ்ந்து பகற் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தனர்.

சௌந்தரவல்லியின் பிரியம் முழுதும் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரது புத்திரர்மீது வீழ்ந்துவிட்டதாகையால், தான் கலியாணம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தால், அவரையே கலியாணம் செய்துகொள்ளுவதென்றும், இல்லையானால், தான் விஷத்தைத்தின்று தனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதென்றும், அவள் அப்போதே தீர்மானம் செய்துகொண்டுவிட்டாள். அந்த ஜெமீந்தாரின் புத்திரர்

தன்மீது ஆசைவைக்காமல், தனது அக்காளின்மேல் ஆசைவைத்து அவளையே நினைந்து வருந்திக்கிடப்பதாகப் புஷ்பாவதி சொன்னதையும், தனது தாய் தன்னை அவருக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரஸ்தாபித்ததைக் கேட்ட புஷ்பாவதி அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் மறுத்ததையும் கேட்டமுதல் சௌந்தரவல்லிக்குத் தனது அக்காளானகோகிலாம்பாளைப்பற்றி ஒருவிதப் பொறாமையும், வயிற்றெரிச்சலும், அகங்காரமும் தோன்றிப் பெருகிக்கொண்டே யிருந்தன. புஷ்பாவதி புறப்பட்டுப் போனபோது கட்டிலில் படுத்த சௌந்தரவல்லி மிகுந்த கவலையும், துயரமும், கடுகடுப்பும் தோற்றுவித்தவளாகவே இருந்தாள் போஜனம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொள்ளும்படி வேலைக்காரிகள் எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கூத்தாடி அழைத்துப் பார்த்ததெல்லாம் வீணாயிற்று. பூஞ்சோலையம்மாள் அடிக்கடி அவளிடத்தில் வந்து அவளுக்கு நம்பிக்கையும், மனோதிடமும் உண்டாக்கும்படியான வார்த்தைகளைக் கூறி, தாங்கள் எப்பாடுபட்டாகிலும் அவளது பிரியப்படி கலியாணத்தை முடித்து வைப்பதாகவும், அவள் அதைப்பற்றி வருந்தவேண்டா மென்றும் நயந்து கூறினாள். அப்போதும் அவள் அதற்கும் வழிக்கு வாராமல் கல்போல உறுதியாகப் படுத்திருந்தாள். அதன்பிறகு கற்பகவல்லியம்மாள், கோகிலாம்பாள், வேலைக்காரிகள் முதலிய மற்ற பெண்டிரும் ஒருவர்பின் ஒருவராகப் போய் அவளைத் தேற்ற முயல முயல, அவளது துக்கமும் ஆத்திரமும் அதிகரித்தனவேயன்றி, குறையவில்லை. அவளிடத்தில் யாராகிலும் போனால், “புஷ்பாவதி இடத்திலிருந்து கடிதம் வந்ததா?” என்ற கேள்வியையே அவள் மிகுந்த ஆவலோடு கேட்பாள். கடிதம் வரவில்லை என்ற மறுமொழியைக் கேட்டவுடன் அவள் மறுபடியும் தனது சிரத்தைக் கவிழ்த்துப் படுக்கையில் புதைத்துக்கொண்டு மௌனம் சாதிப்பாள். அவ்வாறு அன்றைய மாலைப்பொழுது கழிந்தது. இரவும் வந்துவிட்டது. ஆனால், கடிதம் மாத்திரம் வரவில்லை.

பூஞ்சோலையம்மாளும், கோகிலாம்பாளும் நிச்சயதார்த்தம், முதலிய காரியங்களுக்கு ஆகவேண்டிய ஏற்பாடுகளிற் கெல்லாம் இடையிடையே உத்திரவுகள் பிறப்பித்துக் கொண்டபடியே சௌந்தரவல்லியின் பிணக்கைத் தீர்த்து அவளை எப்படி எழுப்புவதென்று யோசித்து யோசித்துத் தம்மாலான தந்திரங்களை யெல்லாம் செய்து பார்த்துக்கொண் டிருந்தனர். அதோடு அந்தக் கடிதம்

எப்போது வரும் வருமென்று அவர்கள் எதிர்பார்த்துப் பார்த்து சகிக்க இயலாத சஞ்சலத்தி லாழ்ந்து அந்த தரும சங்கடத்தில் தாம் என்ன செய்வதென்பதை யறியாமல் தத்தளித் திருந்தனர். சௌந்தரவல்லி நெடுநேரமாக போஜனம் செய்ய வில்லையே என்ற கவலையும் கலக்கமும் ஒருபுறத்தில் எழுந்து அவர்களது மனதில் பெருகி வதைத்துக்கொண் டிருந்தன. ஆகையால், அவர்கள் சௌந்தரவல்லியைச் சூழ்ந்து ஓயாமலும் முற்றுகைபோட்டு, பலவந்தமாக அவளைத் தூக்கிக் கொணர்ந்து இலைக்கருகில் உட்கார வைத்து ஆகாராதிகளை எடுத்து பலவந்தமாக வாயில் ஊட்டிவிட்டனர். அவ்வாறு அந்த இரவு கழிய மறுநாள் வந்தது. எல்லோரும் எழுந்து ஏதோ ஒவ்வொரு வேலையில் தத்தம் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண் டிருந்தனர். சௌந்தரவல்லி ஒருத்தியே தனது சயனத்திற்கு அடிமையாய் இருந்து அளவற்ற துயரமுற் றிருந்தாள்.

கோவிந்தபுரத்தார் அப்போதும் யோசனை செய்துகொண்டுஎவ்வித முடிவிற்கும் வராமலிருக்கிறார்களோ, அல்லது, அவர்களுக்கு சௌந்தரவல்லியைக் கட்டிக்கொள்ள விருப்பமில்லாமையால் அலட்சியமாக இருந்து விட்டார்களோ என்று பூஞ்சோலையம்மாளும் கோகிலாம்பாளும் பலவாறு ஐயமுற்றனர். சௌந்தரவல்லியின் வேதனையைக் கருதித் தாங்களே யாரையாகிலும் மைலாப்பூருக் கனுப்பி அவர்களது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவரச்செய்யலாமா என்ற ஒரு நினைவு தோன்றியது. ஆனால், அப்படிப்பட்ட பெருத்த விஷயத்தில் தாமே முன்னுக்குப் போய் விழுவது கௌரவக் குறைவான காரியமென்ற எண்ணமும் உண்டாயிற்று. அவ்வாறு அவர்கள் எவ்வித முடிவிற்கும் வரமாட்டாமல் தவித்துத் தயங்கி இருந்த சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் உள்ளே நுழைந்து ஒரு கடிதத்தைநீட்டினான். அப்போது கற்பகவல்லியம்மாள் ஸ்நான அறையி லிருந்தமையால் பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள் ஆகிய இருவருமே தனியாக இருந்தனர். கடிதத்தை மிகுந்த ஆவலோடு வாங்கிய பூஞ்சோலையம்மாள் வேலைக்காரனை வெளியில் அனுப்பிவிட்டுக் கடிதத்தைக் கோகிலாம்பாளிடத்தில் கொடுக்க, அந்த மடந்தை அதை வாங்கிப் பிரித்துப் படிக்கலானாள். அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

புரசைப்பாக்கத்தி லிருக்கும் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ மகா கனம் பொருந்திய பூஞ்சோலையம்மாள் அவர்கள் சமுகத்திற்கு, மைலாப்பூரிலுள்ள கோவிந்தபுரம் ஜெமீந்தா ரவர்கள் குமாரி புஷ்பாவதி யம்மாள் அநேக நமஸ்காரம், உபயக்ஷேமம்.

நான் தங்களுடைய பங்களாவுக்கு வந்திருந்தபோது அங்கே நடந்த சம்பாஷணை முதலிய சகலமான விவரங்களையும் நான் என்னுடைய தமயனாரிடத்தில் தெரிவித்தேன். தங்களுடைய மூத்த பெண்ணையே கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் இதுகாறும் ஓரே பிடிவாதமான எண்ணங்கொண் டிருந்தாராகிலும், ஏற்கெனவே தாங்கள் ஒருவித முடிவைச்செய்து அதை மாற்றக்கூடாத நிலைமையி லிருப்பதை உணர்ந்தபின், இனியும் தாம் அந்த நினைவையே கொண் டிருப்பது பயனற்றதென்றும், அதனால் துன்பமே யன்றி சிறிதும் சுகமுண்டாகா தென்றும் நினைத்து, அவர் அந்த ஆசையை மாற்றவும் அந்த நினைவை விலக்கவும் முயன்றுகொண் டிருக்கிறார்

நிற்க, தங்களுடைய இளைய குழந்தை என்னுடைய தமயனாரைக் கட்டிக்கொள்ள நிரம்பவும் ஆசைபடுகிற தென்பதைக் கேட்டு அவர் மிகவும் ஆநந்தபரவச மடைந்தார். தாங்களும் அந்தக் குழந்தையை அவருக்குக் கொடுக்க இணங்கியதைக் கேட்டு அவர் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியும், பூரிப்பு மடைந்ததன்றி அதே குழந்தையைக் கட்டிக்கொள்ள அவரும் சம்மதிக்கிறார்.

ஆனால், இதில் இன்னொரு விஷயமு மிருக்கிறது. எங்களுடைய தகப்பனார் இப்போது ஓர் அவசர காரியத்தின் நிமித்தம் எங்களுடைய ஜெமீன் சமஸ்தானத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கு நாங்கள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றித் தந்தி யனுப்பினோம். அதற்கு மறு தந்தி இப்போதுதான் வந்தது. அதைத் தெரிந்து கொண்டே தங்களுக்குக் கடிதம் எழுத நினைத்தோமாதலால், இந்தக் கடிதத்தை எழுத ஒரு நாள் தாமதமாயிற்று. எங்களுடைய தகப்பனாரும் இந்தக் கலியாணத்துக்கு இணங்கிவிட்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் நேரில் வந்திருந்து இந்தக் கலியாணத்தை நிரம்பவும் சிறப்பாக நடத்திவைக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அடுத்த வாரத்துக்குள் இங்கே வா முற்றிலும் அசௌகரியமாக இருப்பதுபற்றி இந்த முகூர்த்தத்தை அடுத்த மாதத்தில் ஒருநாள் பார்த்து நடத்திக்கொள்ளலா மென்றும், அதுவரையில் தங்களிடம் அவகாசம்

கேட்டுக்கொள்ளும்படியும், தங்களுடைய மூத்த குழந்தையின் கலியாணத்தை இப்போதே முதலில் நடத்துவதோ, அல்லது, இரண்டையும் ஒன்றாக நடத்துவதோ தங்களுடைய பிரியத்தைப் பொருத்த விஷயங்களென்று தங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படியும் எங்களுடைய தகப்பனார் எழுதி இருக்கிறார்கள்

ஆகையால், தங்களுடைய கனிஷ்ட குமாரியான சௌபாக்கியவதி சௌந்தரவல்லியம்மாளை நாங்கள் கலியாணம் செய்துகொள்வது முடிவாய் நிச்சயிக்கப்பட்ட மாதிரியே தாங்கள் எண்ணிக்கொள்ளலாம். ஆனால், முகூர்த்த தினத்தை மாத்திரம் அடுத்த மாதத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமாக நாங்கள் நிரம்பவும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். மூத்த குழந்தையின் கலியாணத்தை அடுத்த வாரத்தில் வைத்துக்கொள்வதை ஒத்தி வைக்க வேண்டுமென்பதில்லை. தங்களுக்கு ஏராளமான சம்பத்து இருக்கிறது, அதுபோல எங்களுக்கு ஈசுவரன் கொஞ்சம் செல்வத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். இரண்டு கலியாணத்தையும் தனித்தனியாக நடத்துவதால், நம்முடைய குடிமுழுகிவிடப் போகிறதில்லை. இரண்டு சமயங்களில் நாம் அநுபவிக்க வேண்டிய இரட்டிப்பு சந்தோஷத்தை நாம் கெடுத்துக் கொண்டு அதை ஒரே தடவையில் அநுபவிப்பதும் உசிதமான காரியமல்ல. தங்களுடைய மூத்த குழந்தையின் கலியாணம் அடுத்த வாரத்தில் நடக்குமானால், அப்போது நாங்களும் வந்திருந்து விருந்துண்டு களித்திருந்து ஆநந்தமடைவதை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆகையால், தாங்கள் எல்லா விஷயங்களையும் தீர்க்காலோசனை செய்து தயைகூர்ந்து தங்களுடைய முடிவான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்குமாறு நிரம்பவும் கேட்டுக்கொள்ளும்,

தங்களிடம் பிரியமும், நன்றியறிதலுமுள்ள,

புஷ்பாவதி.

என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தை கோகிலாம்பாள் படித்து முடித்தாள்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்த பூஞ்சோலையம்மாளது முகம் சூரியனைக் கண்டு மலரும் தாமரை போல அளவிறந்த சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்து இன்பமயமாகத் தோன்றியது. அவர்களிருவரும்

ஆநந்தபரவசமடைந்து பூரித்தவர்களாய், இரண்டொரு நிமிஷநேரம் மௌனப் பேரானந்தத்தி லாழ்ந்திருந்தனர். அதற்குள் கோகிலாம் பாளது மனதில் தாங்கள் என்ன செய்வதென்பதைப் பற்றிய முடிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. அவள் உடனே தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! எனக்கு இப்போது முக்கியமாக ஒரே ஒரு விஷயந்தான் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குகிறது; ஓரே பிடிவாதமாகப் படுத்திருக்கும் நம்முடைய சௌந்தரவல்லிக்கும் நாம் இந்தக் கடிதத்தைக் காட்டி அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லி, அவளைச் சந்தோஷமாக இருக்கும்படி செய்ய இது ஒரு நல்ல சாதனமாக ஏற்பட்டது. அவர்கள் சௌந்தரவல்லியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் தங்களுக்கு விருப்பமில்லை யென்று எழுதி இருப்பார்களானால், இவள் அமர்க்களப்படுத்தி விடுவாள்; என்னுடைய கலியாணம் கூட ஒழுங்காகவும், சந்தோஷகரமாகவும் நடைபெறுமல் அடித்து விடுவாள். ஆகையால், இந்தக் கடிதம் நமக்கு நிரம்பவும் அநுகூலமானதாகவே இருக்கிறது. நாம் இப்போது அவளிடத்தில் போய் இதைக் காட்டி, அவளைச் சந்தோஷப்படுத்துவோம். ஆனால், அவள் தன்னுடைய கலியாணத்தைப் பின்னாலும், என்னுடைய கலியாணத்தை முன்னாலும் வைத்துக் கொள்வதைப்பற்றி ஏதாவது ஆட்சேபனை சொல்லி, மறுபடியும் இடக்குப் பண்ணுவாள். இவர்களுக்கு நாம் ஏற்கெனவே லக்னப் பத்திரிகை கொடுத்துவிட்டோம். ஆகையால், நாம் எப்பாடு பட்டாவது நாம்செய்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். அதோடு இதில் இன்னொரு முக்கியமான சங்கதி இருக்கிறது. நான் வாழ்க்கைப்படப் போகும் இடமோ நிரம்பவும் ஏழ்மையான இடம்; அவள் வாழ்க்கைப்படப் போகும் இடமோ நிரம்பவும் மேம்பட்ட இடம். இந்த இரண்டு கலியாணங்களும் ஒன்றாக நடந்தால், இங்கே வந்து கூடும் ஜனங்கள் இரண்டிடங்களுக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தைக் கண்டு என்னைப் பற்றியும், என்னுடைய மாமியார், அவர்களுடைய குமாரர் முதலியோரைப் பற்றியும் இளக்காரமாகவும் புரளியாகவும் பேச இடமுண்டாகும்; நாம் ஆயிரம் சமாதானம் சொன்னாலும், அது திருப்தியுண்டாகாது. ஆகையால், இந்தக் கலியாணத்தை இப்போது நிறைவேற்றிவிட்டால், அந்தக் கலியாணம் நடக்கும்போது, இது பழைய கதையாகிவிடும். இந்த விஷயத்தை நீங்கள் சௌந்தரவல்லியிடத்தில் பக்குவமாகச் சொல்ல வேண்டும்; எப்படியென்றால், இந்த சம்மந்தம் ஏழைச் சம்மந்தமென்றும், இதையும் அவளுடைய கலியாணத்தோடு சேர்த்து

நடத்தினால், அவளுடைய புருஷனைச் சேர்ந்தவர்கள், மாப்பிள்ளை வீட்டார் இருவருள் தாங்களே பிரமாதமான மனிதர்களென்று நினைத்து மமதைகொண்டு அவளைக்கேவலமாக மதிப்பார்களென்றும், இந்த ஏழைக்கலியாணம், அதோடு நடந்தால், அவளுக்குத் தலை குனிவாக இருக்குமென்று நீங்கள் அவளிடத்தில் சொன்னால், அவள் எவ்வித ஆட்சேபமும் சொல்லாமல் இதற்கு எளிதில் இணங்கிவிடுவாள். இந்தக் கலியாணத்தை முடித்துக்கொள்வோம். அதன் பிறகு, நமக்குத் தேவையான அவகாச மிருக்கிறது. இந்த கோவிந்தபுரத்தார் எப்படிப்பட்டவர்களென்பதைப் பற்றியும், அவர்கள் தக்க மனிதர்களா என்பதைப்பற்றியும், நாம் பல இடங்களிலும் விசாரித்துக்கொண்டு அதன்மேல் நாம் ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். இவள் ஆத்திரப்படுகிறாளென்று முன் பின் தெரியாத மனிதர் வீட்டில் கொண்டுபோய் இவளைக் கொடுத்துவிட்டு நாம் பிற்பாடு தவிக்கக் கூடாது. எனக்கு வரும் மனிதர்கள் ஏழ்மை நிலைமையிலுள்ளவர்கள். இவர்களைப் பற்றி நாம் நெடுநாளாகக் கேள்வியுற்றுமிருக்கிறோம். இவர்கள் நம்மை மீறித் தாறுமாறாக நடக்கக் கூடியவர்களல்ல. சௌந்தரவல்லியோ பணக்காரர் வீட்டிலேதான் வாழ்க்கைப்படுவேனென்று ஒரே பிடியாகப் பிடிக்கிறாள். அவர்கள் நல்ல குணமும், நல்ல நடத்தையுமுள்ள மனிதர்களா, அல்லது, துஷ்டர்களா என்பதைநன்றாக அறிந்துகொள்ளாமல், நாம்கொடுத்துவிட்டால், பிற்பாடு சௌந்தரவல்லி நிரம்பவும் துயரத்துக்கு ஆளாகிவிடுவாள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாளும் சிறிதுநேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்து, "நீ சொல்வதெல்லாம் நல்ல யோசனைதான் அப்படியே செய்து விடுவோம். அதிருக்கட்டும்; இந்தக் கடிதத்துக்கு நாம் இப்போது ஏதாவது பதில் எழுதவேண்டுமே. நாம் அவர்களைப் பற்றி விசாரிக்கப்போகிறோமென்பதை நாம் தெரிவித்தால், அவர்களுக்கு மனம் உடைந்துபோகும். அவர்கள் வேறே இடம் பார்த்துக்கொள்வார்கள். பிறகு, நமக்கு வேண்டுமானால் இந்த இடம் அகப்படாமல் போய்விடுமே; அதற்கென்ன செய்கிறது?" என்றாள்.

கோகிலாம்பாள், "நாம் நிரம்பவும் சாதுர்யமாகக் கடிதம் எழுத வேண்டும். நாம் அவர்களுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கத் தீர்மானித்து விட்டதுபோலவும் இருக்கவேண்டும். பிறகு நம்

முடைய இஷ்டப்படி முடிவுசெய்யவும் இடமிருக்கவேண்டும். எப்படி என்றால், அவர்களுடைய கடிதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள விஷயங்களைப் படித்து நாம் நிரம்பவும் சந்தோஷப்படுகிறோ மென்றும், சௌந்தரவல்லியை அவர்களுடைய வீட்டில் கட்டிக் கொடுக்க நமக்குப் பரிபூரணமான விருப்ப மிருக்கிற தென்றும், என் கலியாணம் அடுத்த வாரத்திலேயே நடக்கிறதென்றும், இதற்கு அவர்களெல்லோரும் வந்திருந்து இதை நடத்திவைத்து கௌரவப்படுத்த வேண்டு மென்றும், இந்தக் கலியாணம் முடிந்தபிறகு, அவர்களுடைய தகப்பனார் தமது சமஸ்தானத்தி லிருந்து வந்தவுடனே, அந்த விஷயத்தை அவர்கள் தயை கூர்ந்து நமக்குத் தெரிவித்தால், நாம் உடனே கோவிலில் பூவைத்துப் பார்த்துவிட்டு, தெய்வத்தின் உத்தரவானால், உடனே புறப்பட்டு, சகுனம் பார்த்துக்கொண்டு அவர்களுடைய ஜாகைக்கு வருகிறோ மென்றும், இந்த ஏற்பாடுகளை அவர்கள் முழுதும் உறுதியாக எண்ணி நம்பி இருக்கலா மென்றும், அவ்விடத்தில் உடனே புரோகிதரை வரவழைத்து முகூர்த்தத்துக்கு நாள் பார்த்து லக்னப் பத்திரிகை தயாரித்துக்கொண்டு, மற்ற எல்லா ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் நேரில் கலந்து யோசித்து முடிவுசெய்து கொள்வோமென்றும், நாம் ஒரு கடித மெழுதி இப்போதே அவர்களுக்கு அனுப்பிவிடுவோம். பிறகு நாம் அவர்களுடைய யோக்கியதையைப்பற்றி விசாரிப்போம்; திருப்திகரமாக இருந்தால், கலியாணத்தை நிறைவேற்றுவோம். மனசுக்குப் பிடிக்காவிட்டால் சகுனம் ஆகவில்லை யென்றாவது, புஷ்பம் போட்டுப் பார்த்ததில் சுவாமி உத்தரவு கொடுக்கவில்லை என்றாவது சொல்லி மெதுவாக நழுவ விட்டுவிடுவோம்'' என்றாள்.

அவளது சமயோசிதமான யுக்தியைக்கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமும், பூரிப்பு மடைந்த பூஞ்சோலையம்மாள், அவள் சொன்ன ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டவளாய், "சரி! உன்னுடைய பிரியப்படியே செய்வோம். நீ போய், அவர்களுக்கு எழுத வேண்டிய கடிதத்தை எழுது. அதற்குள் நான் போய், சௌந்தரவல்லிக்கு இந்தக் கடிதத்தைக் காட்டி அவளைச் சந்தோஷப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு, அவ்விடத்தை விட்டு சௌந்தரவல்லி இருந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். கோகிலாம்பாள் எழுது கருவிக ளிருந்த ஓர் இடத்திற்குப் போய் புஷ்பாவதிக்கு மறுமொழி எழுதினாள். பூஞ்சோலையம்

மாள் சௌந்தரவல்லியிடத்தில் போய், புஷ்பாவதியின் கடிதத்தைக் காட்டி, கோகிலாம்பாள் சொல்லிக் கொடுத்தபடி நிரம்பவும் தந்திர மாகப் பேசி, அவள் தனது இயற்கையின்படி சந்தோஷமாக இருக்க வும், தனது கலியாணத்தை அடுத்த மாதத்தில் நடத்திக் கொள்ள இணங்கவும் செய்தது பகீரதப் பிரயத்தனமாகி விட்டது; அவள் அந்த ஏற்பாடுகளிற்கெல்லாம் ஒருவாறு இணங்கின ளானாலும், அவளது மனதில் கோகிலாம்பாளின்மீது மிகுந்த அதி ருப்தி இருந்து வந்தது. எப்படியெனில் கடற்கரையில் அபாயம் நேரிட்ட அன்றையதினம், தான் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தா ரிடத்திலும், கண்ணபிரானிடத்திலும் பேச முயன்றதைக் கோகி லாம்பாள் தடுத்து, எல்லோருக்கும் அவளே மறுமொழி கொடுத்துத் தானே அதிக புத்திசாலி யென்று அவள் காட்டிக் கொண்டதினாலேதான், எல்லோரும் தன்னை அவமதித்து வேண் டாமென்று தள்ள நேர்ந்ததென்ற எண்ணம் சௌந்தரவல்லி யின் மனதிலிருந்து உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது, கோகிலாம் பாள் மகா சுத்தமான மனுஷிபோல இருந்தே தனது கலியாணத்தை மாத்திரம் தந்திரமாக நிச்சயித்துக்கொண்டாளென்றும், அவள் எல்லாக் காரியங்களையும் கபடமாகவே செய்து தன்னை மாத்திரம் தலையெடுக்க விடாமல் அநாவசியமாக அடக்கி அதிகாரம் செய்து கொண்டே போகிறாளென்றும், சௌந்தரவல்லியின் மனதில் ஒரு நினைவுதோன்றி வதைத்துக்கொண்டே இருந்தது. ஆகையால், அவள் தனது தாயினிடத்தில் மாத்திரம் சாதாரணமாக நடந்து கொண்டாளே யன்றி, கோகிலாம்பாளோடு பேசாமல் அவளைக் காணும்போதெல்லாம் முகத்தைச் சுளித்து அப்பால் திருப்பிக் கொண்டாள். அந்த நிலைமையில், நிச்சயதார்த்தத்திற்கும், கலி யாணத்திற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவும் அதி தீவிரத்தில் நடத்தப்பட்டன. ஐந்நூறு ஆட்கள் ஒன்றுகூடி முனைந்து இராப் பகல் வேலைசெய்து, அந்த பங்களா முழுதையும் இந்திர விமானம் போல ஜோடித்து எங்கு பார்த்தாலும் ஒட்டு வேலைகள் நிறைந்த கொட்டகைப் பந்தல்களும்; வாழை மரங்கள், தோரணங்கள், திராட்சைக் குலைகள், இளநீர்க் குலைகள், பாக்குக் குலைகள், பனங் குலைகள், ஈச்சங் குலைகள், வாழைத் தாறுகள், பூசனிக் காய்கள், தேர்ச் சீலைகள் முதலிய தொங்கல்களுமே மயமாக நிறைத்து விட்ட னர். நிச்சயதார்த்த தினத்திற்கு முதல் நாளைய மாலையிலிருந்தே உறவினரும் விருந்தினரும் வந்து திரண்டுகொண்டிருந்தனர். அவ்

வாறு, வந்து கூடும் ஜனங்களது போஜன பானாதிகளைத் தயாரிப்பதற்கு 25-சமையக்காரர்களும், எவர் எந்த சமயத்தில் எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பதற்காக 30-பரிசாரகர்களும், வருவோரை வாருங்கள் வாருங்களென்று சொல்லி உபசரித்து வரவேற்று உட்புறத்திலழைத்துப்போய் ஆசனங்களிலமர்த்துவதற்காக இருபது டலாயத்துகளும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். வருவோரெல்லாரும் இரவில் சௌகரியமாக சயனித்துக்கொள்ள ஒருபெருத்த மேன்மாடம் முழுதும் வழுவழுப்பான ஜமக்காலம் பரப்பப்பெற்று, திண்டு தலையணைகளே மயமாக நிரப்பப்பெற்றிருந்தது. அவ்வாறு அந்த மாளிகை சகலமான சம்பிரமங்களும் முஸ்தீபுகளும் நிறைந்து, ஒரு மகாராஜனது கலியாண அரண்மனைபோல இருந்தது.

அப்போது கண்ணபிரான் புதிய மனிதனாகக் காணப்பட்டான் நிச்சயதார்த்தத்திற்கு முதல் நாளே அவனுக்கு உயர்வான ஆடையாபரணங்களெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டன; காதில் ஐயாயிரம் ரூபாய் பெறத்தக்க இரண்டு வைரக் கடுக்கன்கள், பத்து விரல்களிலும் லக்ஷம் ரூபாய்க்குமேல் பெறத்தக்க நவரத்ன மயமான மோதிரங்கள், கையில் காப்பு கொலுசுகள், கழுத்தில் வைர ஹாரம், பதக்கம், இடுப்பில் ஐந்நூறு ரூபாய் பெறத்தக்க பீதாம்பரம், தங்க அரைஞாண், தோளில் ஜரிகைகளே நிறைந்த பட்டு உருமாலை முதலிய ஆடையாபரணங்களை அணிந்தவனாய், அந்த யௌவனப் புருஷன் அப்போது மணப்பிள்ளையின் கோலத்தை யடைந்துவிட்டான். அவன் நல்ல சிவப்பான அழகு வழிந்த உடம்பும், வசீகரமான முகமும் பெற்றவனாதலால், இயற்கை வனப்பும், செயற்கை யலங்காரமும் ஒன்றுகூடி, அவனைக் காண்போரது மனம் ஆநந்தபரவச மடைந்து சந்தோஷப் பெருக்கினால் மலரும்படி செய்ததன்றி, அவனிடத்தில் நெருங்கி ஒரு வார்த்தையாகிலும் பேசவேண்டுமென்ற ஆவலும் பிரேமையும், அவனைக் காண்போரது மனதிலெல்லாம் எழுந்து சஞ்சலப்படுத்தச் செய்தன. அவனை அதற்குமுன் கண்டோரெவரும், அவனது அடையாளத்தைக் காணமாட்டாதபடி அவனது தோற்றமும் அலங்காரமும் அவ்வளவு புதுமையாக இருந்தன. அவன் தன்னைத்தானே நிலைக்கண்ணாடியில் பார்த்து, தான் கந்தருவலோகத்து ராஜகுமாரன்போல அதிசுந்தர ரூபனாக இருந்ததையும், அத்தனை ஆடையாபரணங்களும் சேர்ந்து தன்னை ஓர் இளவரசன்போல மாற்றிவிட்டதையும் கண்டு, தனது ஒப்பற்ற

அழகை நோக்கித் தானே பிரமித்து வைத்தகண் வைத்தபடியே நெடுநேரம் வரையில் நின்று பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்தவனாக இருந்து, அன்னிய மனிதர் தன்னைக் கவனிக்கிறார்களென்பதை உணர்ந்து நிலைக் கண்ணாடியை விட்டு அப்பால் நடந்தான். அங்கே வந்த ஜனங்களெல்லோரும், அவனைப் பார்த்து அதிவியப்பும் திக்பிரமையு மடைந்து, "இவர்தான் மாப்பிள்ளை! இவர்தான் மாப்பிள்ளை!" என்று தமக்குள் தணிவாகக் கொசகொசவென்று காதோடு பேசிக்கொண்டு தங்களது முகத்தை மலர்த்தி அவனை நோக்கிப் புன்னகை காட்டியபோதெல்லாம், அவன் மிகுந்த நாணமும் லஜ்ஜையு மடைந்தவனாய்க் கீழேயாவது பார்ப்பான், அல்லது, தனது முகத்தை அப்புறமாவது திருப்பிக் கொள்வான். தன்பொருட்டு அத்தனை அலங்காரங்களும் ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படுவதையும், ஏராளமான ஜனங்கள் வந்து கூடுவதையும், பூஞ்சோலையம்மாள் பெட்டியிலிருந்து ஆயிரக்கணக்காகப் பணத்தை எடுத்துச் செலவிடுவதையும் காணக் காண கண்ணபிரானது மனதும் தேகமும் களிகொண்டு பூரித்தன. நிரம்பவும் ஏழையாக இருந்த தனக்கு அப்படிப்பட்ட பெருத்த பாக்கியம் தானாக வருமாவென்ற ஐயமே எழுந்தெழுந்து அவனை வதைத்துக்கொண்டிருந்தது. தான் அத்தகைய பெருத்த சீமாட்டியின் மாளிகையில் அவ்வளவு அபாரமான செல்வங்களினிடையில் இருப்பது பொய்யோ மெய்யோவென அப்போதும் அவன் சந்தேக முற்றவனாகவே இருந்தான். ஆனால், மற்ற சகலமான சௌகரியங்களும், சுகங்களும், ஆடையாபரணங்களும், செல்வாக்கும் அப்போதே தனக்கு எதேஷ்டமாகக் கிடைத்திருந்தும், தனது மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட அருங்குண மணியான கோகிலாம்பாளை தான் இரண்டு தினங்களாகக் கண்ணாலும் பார்க்கக்கூடவில்லையே என்ற ஏக்கமே அவனது மனத்தையும் தேகத்தையும் உருக்கிக்கொண்டிருந்தது. முதல் நாள் தற்செயலாகத் தன்னைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தவள் கோகிலாம்பாளாக இருக்கக்கூடாதா என்ற நினைவும் தோன்றியது. மறுநாள் நிச்சயதார்த்தத்திற்காக ஜனங்கள் ஏராளமாக வந்து கூடி இருப்பார்களாதலால், அப்போது கோகிலாம்பாள் சுத்தமாகத் தனது கண்ணிலேயே படமாட்டாளென்ற நினைவும் தோன்றியது. அதன் பிறகு எட்டு நாட்களில் கலியாணமுகூர்த்தம் நடந்தாலும், அப்போதும் அவள் தன்னோடு பேசாமலேதானிருப்பாளென்ற ஏக்கமும், தனக்கும் அவளுக்கும் சாந்தி கலியாணம்

நடந்தாலன்றி, தான் அவளைத் தனிமையில் கண்டு பேச சாத்தியப்படாதென்ற நிச்சயமும் ஏற்பட்டன. கலியாண முகூர்த்தத்திற்குப் பிறகு எத்தனை நாட்கள் கழித்து அவர்கள் சாந்தி முகூர்த்தத்தை வைத்துக்கொள்வார்களோ என்ற கவலையினால் அவன் பெரிதும் உலப்பப்பட்டவனாக இருந்தான். அங்கே வந்து கூடிய விருந்தினரில் யௌவனப் பருவத்தினராக இருந்த சில ஆண்பிள்ளைகள் அவனோடு பேசி நெருங்கி அன்னியோன்னியமாக இருக்க முயன்றனரானாலும், அவர்களது சேர்க்கையெல்லாம் அவனுக்குத் துன்பகரமாக இருந்ததேயன்றி இன்பமே பயக்கவில்லை. அத்தனை வைபவங்கள் நிறைந்த மாளிகைக்குள் அவனுக்கு இருக்கையே கொள்ளவில்லை. எங்கே சென்றாலும், எங்கே உட்கார்ந்தாலும், அவனது சஞ்சலம் அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. ஆகையால், அவன் நிச்சயதார்த்த தினத்திற்கு முதல் நாள் மாலையில் அந்தக் கட்டிடங்களை விட்டுப் பூஞ்சோலைக்குள் போய் சிறிது நேரம் உலாவி அவ்விடத்திலுள்ள விநோதங்களைக் கவனித்தாலாகிலும், தனது மனோவேதனை சிறிது நேரமாகிலும் மறைந்திருக்காதா என்று நினைத்தவனாய், அவ்விடத்தை விட்டுப் பூஞ்சோலையை நோக்கி மெல்லச் சென்றான். அப்படி அவன் செல்லுகையில், வழியிலிருந்த மாட கூடங்களிலிருந்த ஜன்னல்கள், வாசல்கள் முதலிய சகலமான திறப்புகளின் வழியாகவும், அவன் தனது பார்வையை உட்புறத்தில் செலுத்தி, தெய்வச் செயலாக, கோகிலாம்பாள் எந்த இடத்திலாகிலும் இருந்து தனது திருஷ்டியில் பட்டுவிடக் கூடாதா என்று எதிர்பார்த்தவனாய்த் தயங்கித் தயங்கி மெல்ல மெல்ல நடந்தான். முதல்நாள் தான் பூஞ்சோலையிலிருந்து திரும்பியபோது மேன் மாடத்தி லிருந்து சிறித்ததுபோல, அன்றையதினமும், அதே பெண்ணாகிலும், அல்லது, கோகிலாம்பாளாகிலும் மேன்மாடத்தி லிருந்து தனக்கு ஒருகால் தரிசனம் கொடுக்கலாம் என்ற மூட நம்பிக்கையைக் கொண்டவனாய், அவன்மேலே அண்ணாந்து பார்த்தபடியே நடந்தான். கோகிலாம்பாள் வராவிட்டாலும், சௌந்தரவல்லியையாகிலும் தான் பார்க்க நேர்ந்தால், அவளது வடிவத்தைக் காண்பதிலிருந்து கோகிலாம்பாளின் முகச்சாயல் தனது அகக்கண்ணிற்கு நன்றாக நினைப்புண்டாகுமென்ற யோசனையும் உண்டாயிற்று. அவ்வாறு, அவன் கோகிலாம்பாளைக் காண மாட்டாமையால், பைத்தியம் கொண்டவன்போல மாறி, சகிக்க இயலாத கலவர மடைந்தவனாய்ப் பூஞ்சோலைக்குள் நுழைந்தான்.

அவன் அவ்வளவு பாடுபட்டும், இரண்டு மடந்தையருள் ஒருத்தியேனும், அவனது திருஷ்டிக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, அவன் சோர்ந்து தளர்ந்து நைந்து உருகி நடைப்பிணம்போல அந்த அதி மனோக்கியமான உத்தியான வனத்திற்குள் நுழைந்து, அதற்குள் அபாரமாக நிரம்பிக் கிடந்த இயற்கை அற்புதங்களையும், அதிசய சிருஷ்டிகளையும், விநோதக் காட்சிகளையும், அழகழகான பொருட்களையும், சிரேஷ்டமான ஏற்பாடுகளையும் கண்டு அவற்றில் தனது மனத்தைத் திருப்ப முயன்றவனாய் ஓரிடம் விடாமல் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தப் பூங்காவின் முடிவு வரையில் போய்விட்டுத் திரும்பினான். அவன் ஒரு பக்கமாகப் போய் இன்னொரு பக்கமாகத் திரும்பி வந்தான். அப்படி வந்தவழி அவனை ஒரு சிறிய தாமரைத் தடாகத்திற்கருகில் கொண்டுவந்து விட்டது. அந்தத் தோட்டத்திற்கெல்லாம் அந்த இடமே முகம் போலவும், உயிர் நிலைபோலவும், ரிஷி ஆசிரமம் போலவும் காணப்பட்டது. அவ்விடத்தில் எங்கும் மணல் மேடுகளும், ஆலமரங்களும், தென்னை, கமுகு, வாழை, பலா முதலிய தருக்களும், மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா முதலிய பூச்செடிகளும் அடர்ந்து எங்கும் ஒரே பச்சையாக இருக்க, பார்க்குமிடமெல்லாம் கொடிகளும், செடிகளும், கிளைகளும் அழகழகாய்ப் பின்னிக்கொண்டு, இயற்கையிலேயே தோன்றிய பந்தல்போல இருந்தன. எங்கும் ஜிலுஜிலென்ற காற்றும் நிழலின் குளிர்ச்சியுமே நிறைந்து, அங்கு வருவோரது மனத்தையும், கண்களையும், தேகத்தையும், ஆநந்த பரவசத்திலாழ்த்தின, பார்க்குமிடமெல்லாம் சலவைக்கல் மேடைகளும், சாய்மான நாற்காலிகளும், ஊஞ்சல்களும் நிறைந்து அவற்றின்மேல் கொடிகளும் மரக்கிளைகளிலிருந்து பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்து வளைந்து நிறைந்து தொங்கிய கிளைகளும் சூழ்ந்து அந்த ஆசனங்களையெல்லாம் அநேகமாக மூடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தத் தடாகத்தின் தண்ணீர் பளிங்குபோலத் தெளிந்திருக்க, தாமரை இலைகள் சலடை சலடையாகப் பரவி, அந்தத் தண்ணீர் முழுதையும் மூடிக்கொண்டிருந்ததும், இடையிடையே தாமரை மலர்களும், அரும்புகளும், நீலோற்பலங்களும் வருவோரை நோக்கி நகைப்பனபோலே இருந்ததும் கண்கொள்ளா இனிய காட்சியாக அமைந்து, மனங்கொள்ளாத பேரானந்தத்தை யுண்டாக்கின.

வானுலகத்து மங்கையர் கூடி ஜலக்ரீடை செய்யும் பளிங்கு வாவியோ, அல்லது, வைரக்கற்களை உருக்கி ஜலமாக நிரப்பப்பட்

டிருந்த குபேர பொக்கிஷமோ, பஞ்சவடி தீரமோ, சரவணப் பொய்கையோ என யாவரும் மயங்கத் தகுந்தபடி இருந்த மகா சிலாக்கியமான அந்தத் தடாகத் தண்டையில் வந்த கண்ணபிரான் அவ்விடத்தில் தானாகவே அவனது மனதில் ஊறிய பிரம்மாநந்தத்தினால், மேற்கொள்ளப்பட்டவனாய் அப்போதே இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் வரையில், தனது சஞ்சலங்களையும் கோகிலாம்பாளது நினைவையும் மறந்தவனாக நடந்தான். அந்தப் பூங்காவின் மற்ற எல்லா இடங்களையும் விட அந்த ஓரிடமே சிறிதளவு சுகமாகத் தோன்றி அவனது மனதையும் தேகத்தையும் பரவசப்படுத்தியது. அந்த இடத்தைப்போன்ற அவ்வளவு அதிசிங்காரமான ஸ்தலத்தையும் ரமணீயமான தடாகத்தையும், அவன் பிறந்த தினம் முதல் கண்டவனே யன்றாதலால் அவன் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து மெய்ம்மறந்து சிறிதுநேரம் அப்படியே நின்று, அங்கே செறிந்து கிடந்த இயற்கையலங்காரங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துப் பார்த்துத் தனது மனத்தையும் கண்களையும் களிக்கச் செய்தவனாய்ச் செடி கொடி கிளைகளினாலான மறைவுகளையெல்லாம் கடந்துகொண்டே போக, புதுமை புதுமையாக எதிப்பட்ட வஸ்துக்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், அவனது மனதில் ஜில் ஜில்லென்று பிரம்மாநந்த சுகம் பரவியது. அப்படிப்பட்ட அதி ரமணீயமான ஸ்தலத்திற்குத் தான் சொந்தக்காரனாகி, அந்தஸ்தலத்தைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு அதிமனோகரமாக இருந்த கோகிலாம்பாளென்ற இன்பக் களஞ்சியமும் தானும் அந்த இடத்தில் தனியாக இருந்து குதூகலமாகப் பேசி சரஸ சல்லாபம் செய்யும் பாக்கியம் எப்போது கிடைக்குமோ என்று நினைத்து ஏக்கங்கொண்டவனாய், கண்ணபிரான் தனக்கெதிரில் பந்தல்போல அடர்ந்திருந்த ஒரு பன்னீர் மரத்தைநோக்க, அதன் கீழ் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஓர் ஊஞ்சல் பலகையில் அழகே மயமாக உட்கார்ந்திருந்த ஒரு மங்கை அவனது திருஷ்டிக்குப் புலப்பட்டாள். அது உயிருள்ள உண்மையான ஸ்திரீயோ, அல்லது, செயற்கையாகத் தங்கத்தினால் வார்த்து உயிருள்ளதுபோல அலங்கரித்து அழகிற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் சிலையோ என்ற சந்தேகமுண்டாயிற்று. இரண்டொரு நிமிஷநேரம் அவன் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து மயங்கி நெக்கு நெக்குருகி அப்படியே நின்று அந்தப் பொற்பாவையை உற்று நோக்கினான். முழுதும் ஜரிகைகளும் பச்சை நிறப் பட்டுமே நிறைந்த பெங்களூர்ப் புடவையை அந்தப் பெண்மணி அணிந்திருந்தமையால், செடி

கொடி கொத்துக்களின் பசுமை நிறமும், அவளது சேலையின் நிறமும் ஒன்ருக இழைந்து போயிருந்தன. கண்ணபிரான் கண்டது அவளது முதுகின் பக்கமாதலால், மூடப்படாமலிருந்த வலது கையில் சிவப்பு பனாரீஸ் பட்டு ரவிக்கை பளபளவென்று மின்னியதையும், விசாலமாகப் பின்னித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த கருங் கூந்தலின் பின்னலில் ஆங்காங்கு நட்சத்திரக் கூட்டங்களைப்போலக் காணப்பட்ட ஜடை பில்லைகள் ஜிலீர் ஜிலீரென்று ஒளிக்கற்றையை அள்ளி அள்ளி வீசியதையும் அந்த ஊஞ்சற்பலகை மெதுவாக ஆடிக் கொண்டிருந்ததையும் கண்ட கண்ணபிரான், அந்த இன்ப வடிவம் உயிருள்ள வடிவமென்றே நிச்சயித்துக் கொண்டான். அந்த வடிவழகியின் பின்புறத்தை மாத்திரம் கண்ணபிரான் கண்டானாலும், அவள் பூஞ்சோலையம்மாளது பெண்களிருவருள் ஒருத்தியே யென்பதை மாத்திரம் அவன் சந்தேகமற உணர்ந்துகொண்டான். ஆனால், அவள், தனக்கு மனையாட்டி யாகப்போகும் கோகிலாம்பாளோ, அல்லது, சௌந்தரவல்லியோ என்பதை அவன் நிச்சயிக்கக் கூடாமலிருந்தது. அந்தப் பூங்காவின், மற்ற எல்லாப் பாகங்களைக் காட்டிலும் அந்த இடம் மகா சிரேஷ்டமாகவும் மனோகரமாகவும் இருப்பதுபற்றி அந்தப் பெண்கள் அவ்விடத்தையே அதிகமாக விரும்பி வந்து சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டுப் போவார்களோ என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அப்படிப்பட்ட பிரத்தியேகமான இடத்தில் தான் வந்ததைப்பற்றி, அவர்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்களோ என்ற அச்சமும் அந்த யௌவனப் புருஷனது மனதில் எழுந்தது. அந்தப் பெண்ணரசி தனியளாக இருந்த இடத்தில் தான் வந்ததை அவள் உணர்ந்தால், தன்னைப்பற்றி தவருன அபிப்பிராயத்தையும் அருவருப்பையும் கொள்வாளோ என்ற அச்சம் அவனது கால்களைப் பின்னிற் கிழுத்தது. அவள் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு முன், தான் ஓசை யுண்டாக்காமல் திரும்பி நடந்து அப்பால் போய்விட வேண்டுமென்ற நினைவும் பரபரப்பும் அவனுக்கு உண்டாயினவானுலும் பதினாயிரங் கண்கள் கொண்டு பார்த்தாலும் தெவிட்டாத சுவையும், இன்பமும், எழிலும் திரண்டு தேஜோமயமாக வீற்றிருந்த அந்த மோகனாங்கியின்மேல் சென்று லயித்திருந்த தனது பார்வையை எடுக்கவும், அவ்விடத்தை விட்டுப் போகவும், அவனது மனம் இடந்தரவில்லை. ஆகையால், அவன் தேன் குடித்த நரிபோல மதிமயங்கி உணர்வு கலங்கிப் பாகாயுருகி அசைவற்று மூச்சுவிடாமல் கற்சிலைபோல நின்று அவளது சிகை

முதல் நகம் வரையிலுள்ள ஒவ்வோர் அங்கத்திலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தித் தனது விழிகளிரண்டிற்கும் தேவாமிருத விருந்து செய்துகொண் டிருந்தான்.

புஷ்பச்செடி கொடி தருக்களி னிடையில் சித்திரப் பாவை போல சொகுஸாக அமர்ந்திருந்த அந்த பூங்கோதை, தன் வலது காலை மடக்கி ஊஞ்சற் பலகையின்மேல் வைத்து, இடதுகாலை அதன்மேல் போட்டுக் கீழே தொங்கவிட்டிருந்தாள் அப்படித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த இடது காலில் பாதத்திற்கும் தரைக்கும் மத்தியில் ஒரு சாண் உயரம் இடைவெளி இருந்தது. அவ்வாறு வீற்றிருந்த இளநங்கை, தனது வலக்கரத்தால் ஊஞ்சற் பலகையின் ஒரு புறத்துச் சங்கிலியைப் பிடித்துக்கொண்டும், தனக் கெதிரிலிருந்த பன்னீர்க் கிளையை இடக்கரத்தால் பிடித்திழுத்து ஊஞ்சலை ஆட்டியவண்ணம் ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்து யோக நிஷ்டையி லிருப்பவள்போலத் தன்னையும் உலகையும் மறந்து தனது முழுகவனத்தையும் ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் செலுத்தி, தனக்குப் பின்னால், ஏழெட்டு கஜதூரத்தில் வந்து நின்ற வடிவழகனான கண்ணபிரானைப் பார்க்காமல் ஒரே நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவ்வாறு சொற்பநேரம் கழிந்தது. எவ்வளவு நேரம், எத்தனை தரம் பார்த்தாலும், அவளது ஒவ்வோர் அங்கமும் அதிகரித்த அழகைக் காட்டி, இன்பத்தைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. இருந்தாலும், அவள் ஒருகால் திரும்பிப் பார்த்தால், தனது நிலைமை நிரம்பவும் கேவலமாகப் போய்விடுமென்ற நினைவும் அச்சமும் அவனது மனதில் தோன்றின. அவள் காணாவிட்டாலும், நிச்சய தார்த்தத்திற்காக வந்து கூடியிருக்கும் ஜனங்களுள் எவரேனும், பூஞ்சோலையைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு, அந்த சமயத்தில் அங்கே வந்து, தாங்களிருவரும் தனியாக இருப்பதைக் கண்டால், அதனால் அந்தப் பெண்ணுக்கும் தனக்கும் இழிவும் பழிப்பும் ஏற்படுமென்ற அச்சம் அவனது மனதில் தோன்றி வதைக்கவே, தான் அவ் விடத்தை விட்டு உடனே அப்பால்போவது அவசியமான காரியமென உணர்ந்தவனாய்ப் பின்புறம் திரும்ப நினைத்தான். ஆனால், வசீகரச்சக்கரம்போலே, அவனது உள்ளத்தையெல்லாம் கவர்ந்துகொண் டிருந்த அந்த இனிய வடிவத்தைக் கடைசியாக இன்னொரு முறை பார்த்துவிட்டுப் போகவேண்டுமென்ற ஒரு சபலம் விலக்க முடியா

வகையில் எழுந்து அவனை வதைத்த தாகையால், அவன் கடைசியாக அவளது பக்கம் திரும்பி, முடி முதல் அடி வரையில் கடாக்ஷித்துக் கொண்டே வர, அவனது பார்வை ஊஞ்சற் பலகையின் கீழே தொங்கிய அவளது இடது காலின்மீது சென்றது. தந்தத்திற் கடைந்தெடுக்கப்பட்டதுபோல சுத்தமாகவும் பத்தரைமாற்றுப்பசும் பொன்னின் நிறமும், மிருதுத் தன்மையும், பாதரஸம், சிலம்பு, மெட்டி, பீலி முதலிய ஆபரணங்களும் நிரம்பப் பெற்றிருந்த அந்த அதியற்புதமான பாதத்தின் ஒப்பற்ற சிறப்பைக்கண்டு, "ஆகா! இப்படிப்பட்ட அபார சிருஷ்டியும் உலகத்தில் இருக்கிறதா!" என்று வியப்புற்று நைந்திளகி இரண்டொரு நிமிஷநேரம் இமைகொட்டாமல் கண்ணபிரான் அதையே பார்த்திருக்க, அந்தப் பாதத்தின் அடியில் தரையின்மேல் கட்டைபோல நீளமாகக் கிடந்த ஏதோ ஒரு வஸ்து கண்ணபிரானது திருஷ்டியில் படவே, அவனது கவனம் உடனே அதன்மீது சென்றது. அவ்வாறு கட்டைபோலக் கிடந்தது மகா பயங்கரமான ஒரு நாகப்பாம்பாக இருக்க, அதை யுணர்ந்த கண்ணபிரானது நிலைமை எப்படி இருந்திருக்குமென்பதை யூகித்துக்கொள்வதே எளிதன்றி, விவரித்துச் சொல்வது அசாத்யமான காரியம். அவனது மனதில் பெருத்த திகிலும், வியப்பும், மலைப்பும் உண்டாயின. உடம்பு பதறுகிறது. கை கால்களெல்லாம் வெடவெட வென்று ஆடுகின்றது. குலை நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சமுமுண்டாயின. அந்த நாகப்பாம்பு உயிரோடிருப்பதாகத் தோன்றின தாலும், இரை விழுங்கியதுபோல, அவ்விடத்தை விட்டு நகராமல் கிடந்தது. ஊஞ்சற் பலகையில் உட்கார்ந்திருந்த மடந்தை தனது காலைக் கீழே ஊன்றுவாளானால், அது அந்தப் பாம்பின் உடம்பிலேதான் ஊன்றுமாதலால், பாம்பு அவளை உடனே கடித்து விடுமென்ற பெருத்த கவலையும் அச்சமும் தோன்றின. தான் கோவெனப் பெருங் கூச்சல் செய்தால், ஒருகால் அந்தப் பாம்பு துள்ளி அதற்கருகிலிருந்த அவளது இடது காலைக் கடித்து விடுமோ என்ற எண்ண முண்டாதலால், அவன் நிரம்பவும் பிரயாசைப்பட்டுத் தன்னை யடக்கிக்கொண்டான். காலின்கீழ் பாம்பு இருக்கிறதென்று தான் மெதுவாகக் கூறி, அந்த நங்கையை எச்சரிக்கலாமென்றால், பின்னால் யாரோ மனிதன் வந்திருக்கிறானென்று நினைத்து திடுக்கிட்டு நாணமுற்று, அவள் எழுந்திருக்க முயல்வாளோ என்ற நினைவு உண்டான தாகையால், அவளை எச்சரிப்பதும் உசிதமானதாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, அந்த மகா பயங்கர

மான அபாய வேளையில் தான் என்ன செய்வதென்பதையும், அந்த மங்கையை எப்படிக் காப்பாற்றுவதென்பதையும், அறியாமல் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் தத்தளித்தான். ஒவ்வோர் இமைப்பொழுதும் ஒவ்வொரு பெருத்த யுகமாகத் தோன்றியது. அழகின் திரளாக இருந்த அந்தப் பெண்மணியின் கவற்சியினால் அந்த நாகமும் வசீகரப்பட்டுப் போனதோ என்னலாம்படி, அது அவ்விடத்தை விட்டு நகராமலே கிடந்தது. ஆகவே, அவன் சிறிதுநேரம் தவித்துத் தயங்கி, அவளை நோக்கி மெல்ல நடக்கலானான். தனது காலடியோசையைக் கேட்டு அவள் திரும்பிப் பார்த்து திடுக்கிட்டு ஊஞ்சலை விட்டுக் கீழே காலை வைத்து இறங்கப் போகிறாளே என்ற கவலை கொண்டவனாய், கண்ணபிரான் தனது காலின் விரல்களை ஊன்றி, ஒரு சிறிதும் ஓசை செய்யாமல் மெதுவாக நடந்து, ஊஞ்சற் பலகையண்டை நெருங்கினான். அந்த ஒவ்வொரு நொடியும் ஒவ்வொரு கற்ப காலமாகத் தோன்றி, அவனை நரகவேதனையிலாழ்த்தியது. அந்த மகா விபரீதமான அபாயத்திலிருந்து தான் அவளை விடுவிக்க எண்ணிப் போவதே அவளுக்கு விபத்தாக முடிந்துவிடுமோ என்ற திகில் அவனை வதைத்துக்கொண்டிருக்க, அவன் கொஞ்சமும் சந்தடி செய்யாமலும், தான் நெருங்கி வருவதை அந்த மடந்தை யறியாதபடியும் ரோஜாப் புஷ்பத்தின் இதழ் புல் தரையில் விழுவதுபோல, அவ்வளவு மிருதுவாகத் தனது விரல்களைக் கீழே ஊன்றி ஊன்றி நடந்து அந்தப் பெண்மணியின் முதுகண்டைபோய்ச் சேர்ந்தவுடன், தனது முழுபலத்தையும் விசையையும் வெளிப்படுத்தி, தனது இடதுகையை அவளது துடைகளின்கீழ் கொடுத்து வலதுகையை முதுகுப் பக்கத்தில் கொடுத்து அணைத்து ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவதுபோல் அவளைச் சடேரென்று அலாக்காய்த் தூக்க, அவளது கைப்பிடிகள் உறுதியாக இல்லாமையால் அவள் சுலபமாகக் கையோடு வந்துவிடவே, அவன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு அப்போதும் ஓசை செய்யாமல் விரல்களையே ஊன்றிய வண்ணம் நடந்து ஊஞ்சற் பலகைக்குப் பத்து கஜதூரத்திற்கு இப்புறம் கொண்டுவர, ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்து மெய்ம்மறந்திருந்த அந்தப் பெண்மணி திடுக்கிட்டுப் பெருத்த திகிலும் குழப்பமுமடைந்து, "ஐயோ! அம்மா! எவனோ தூக்குகிறானே" என்று வாய் குழறிக் கூறி அலற, ஓமே நொடியில் பொறித் தட்டுவதுபோல, அவளைக் கண்ணபிரான் இப்பால் கொண்டு வந்து முன் சொன்னபடி சுமார் 10-கஜ தூரத்திற் கொண்டுவர, அவள் அவனது பிடி

யில் அடங்காமல் தத்தளிக்க, கண்ணபிரான், ''அம்மா! பயப்படாதே; வித்தியாசமான காரிய மொன்றுமில்லை! நான் கண்ணபிரான்; வேறே யாருமில்லை'' என்று அன்பாகவும் உருக்கமாகவும் கூறி அவளைத் தேற்றியவண்ணம் கீழேவிட, தன்னை அன்னிய புருஷன் தொடலாயிற்று என்ற கோபமும் பதைப்பும் ஆக்கிரோஷமும் கொண்டவளாகத் துடி துடித்திருந்த அப்பெண்மணி, தன்னை அவ்வாறு தூக்கியவன் கண்ணபிரானென்பதை உணர்ந்தவுடன் மிகுந்த நாணமும் வெட்கமும் அடைந்தவளாய்த் தலை குனிந்து நின்றாளாலும், அவளது விழிகள் கோவைப் பழம்போலச் சிவந்து மிகுந்த ஆத்திரத்தை அப்போதும் காட்டின. அவள், உடனே அவனை நோக்கி, ''புருஷர்களுக்கு எந்த விஷயத்திலும் பதற்றம் அதிகமென்று சொல்லுவார்கள். அது சரியாகப்போய்விட்டது. நாளைய தினம் நமக்கு நிச்சயதார்த்தம் நடத்த ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இன்னமும் எட்டு நாள்களில் கலியாணம் நடக்கப் போகிறது. அதன் பிறகு நானே தங்களிடத்தில் வந்து சேரப் போகிறேன். அதற்குள் இவ்வளவு ஆத்திரமா? அப்படியே ஆத்திர மிருந்தாலும், நான் தனியாக இருக்கிறதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் வருவதே தெரியாமல் திடீரென்று பின்னால் வந்து இப்படித்தானா என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறது? தங்களுடைய காரியம் நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! இந்த ஒரு நிமிஷத்தில் என் மனம் எவ்வளவு பாடுபட்டு விட்டது! எவ்வளவு திகிலடைந்து விட்டது! அடாடா! என்னுடைய உயிரே போய்விடும்போல ஆகிவிட்டதே! மகா புத்திசாலியான தாங்கள் இப்படிச் செய்வீர்களென்று இன்னமும் என் மனம் நம்பமாட்டேனென்கிறதே! நம்முடைய பங்களாவில் எத்தனையோ ஜனங்கள் வந்து கூடி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் யாராவது இங்கேவந்து தாங்கள் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தபோது நம்மைப் பார்த்திருந்தால், என்னைப்பற்றி எவ்விதமான அபிப்பிராயங் கொள்வாரென்பதைக்கூட தாங்கள் எண்ணவில்லையே'' என்று நிரம்பவும் அன்பாகக் கடிந்து கூறினாள்.

அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தபோது, அவள் கோகிலாம்பாளோ அல்லது சௌந்தரவல்லியோ என்பதை நிச்சயிக்கமாட்டாமல் ஐயமுற்றிருந்த கண்ணபிரானது கவலை நீங்கியது. அவள் சௌந்தரவல்லி யல்லவென்ற செய்தி அவனுக்கு நிரம்பவும் ஆறுத

லாக இருந்தது. கோகிலாம்பாளே தனக்கு உரியவளாதலால், வேறே அன்னிய ஸ்திரீயைத் தான் அவ்வாறு கட்டித் தூக்கியதான குற்றம் ஏற்படாதொழிந்தது அவனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கியது. அந்த மடமங்கை சொன்ன சொற்களிலிருந்து அவள் அப்போதும் தனது உண்மையான நிலைமையை உணர்ந்து கொள்ளவில்லையென்பதும் நன்றாகத் தெரிந்தது. தானே அவளுக்கு நாயகனாக வரிக்கப்பட்டிருந்தும் அவள் தாக்ஷணியம் பாராமல் தன்னைக் கடிந்து பேசியதிலிருந்து, அவளது உத்தம குணமும், சுத்தமான நடத்தையும், உறுதியான கொள்கைகளும் பரிஷ்காரமாக வெளிப்பட்டன. அவள் அவ்வாறு அன்பாகக் கடிந்துகொண்டதும் ஓர் அழகாகத்தோன்றிக் கண்ணபிரானது உயிரைக் கொள்ளை கொண்டது. அவன் ஆநந்த பரவசமடைந்து, அவளை நோக்கி இனிமையாகப் புன்னகை செய்து, பெண்ணே! கோபித்துக்கொள்ளாதே; என்னுடைய உயிருக் குயிராக நினைத்து இரவு பகல் சதாகாலமும் என்னுடைய ஹிருதய கமலத்தில் வைத்துப் பூஜித்து வரும் என்னுடைய கண்மணியான உனக்கு நான் அநாவசியமான துன்ப மூண்டாக்கி வைப்பேனென்று நினைக்காதே; உன்னுடைய உடம்பில் ஒட்டிய ஒரு தூசிக்கும் ஓர் இடுக்கண் வர நான் சகித்திரேனென்பதை நீ நிச்சயமாக நம்பலாம். அதோ பார்; நீ உட்கார்ந்திருந்த ஊஞ்சற் பலகையின் அடியில் என்ன இருக்கிறதென்பதைக் கவனி?'' எனக் கூறியவண்ணம் தனது கையால் அந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்ட, சற்று முன் கோகிலாம்பாள் செய்த கூச்சலைக் கேட்டு, அந்த இரை விழுங்கிய நாகப்பாம்பு மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு அப்போதே மெதுவாக நகர முயன்றுக்கொண்டிருந்தது.

கண்ணபிரான் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகுந்த வியப்பும், திகைப்பும், பிரமிப்பு படைந்த கோகிலாம்பாள் விரைவாகத் தனது முகத்தைத் திருப்பி ஊஞ்சற்பலகையின் கீழே நோக்க, அவ்விடத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருநத பிரம்மாண்டமான நாகப்பாம்பு அவளது திருஷ்டியில் பட்டது அதைக் கண்ட கோகிலாம்பாள் அபாரமான திகிலடைந்து, "அய்யோ! அப்பா!" என்று உளறியடித்துக்கொண்டு, தனக்கருகில் நின்றுகொண்டிருந்த மன்மதரூபனை கண்ணபிரான்மீது பாய்ந்து மிகுந்த பயத்தோடும், ஆவலோடும் கட்டிக்கொண்டாள். அந்த ஒரு நொடிக்குள், அவளது பிராணன்

துடித்துப் போய்விட்டது; மூளை குழம்ப, அறிவு பிறழ்ந்தது. கை கால்களெல்லாம் வெட வெடவென்று ஆடுகின்றன. உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் வியர்வை வெள்ளம் குபீரென்று பொங்கி வழிகிறது. தென்றல் காற்றி லசையும் மாந்தளிர்போல அவளது மிருதுவான அழகிய சரீரம் துடி துடிக்கிறது; அளவு கடந்த அச்சத்தினால்; அந்த அழகிய நங்கை அவனை இறுகப் பிடித்துக் கட்டிக்கொள்ளவே, அவன், "கோகிலா! பயப்படாதே; அந்தப் பாம்பு இரை விழுங்கி இருக்கிறது; இங்கே வராது. நீ முதலில் கொஞ்ச ஜலம் குடித்தால், உன்னுடைய பயமெல்லாம் தெளிந்து போகும். வா, குளத்திற்குள் இறங்குவோம்" என்று கூறி அவளை மெதுவாக நடத்தி அழைத்துக் கொண்டுபோய் அந்தத் தாமரைத் தடாகத்திற்குள் இறங்கி, தனது கையால் தண்ணீரெடுத்து அவளது வாயில் விடுத்துப் பருகச்செய்தபின், அவளை அழைத்துவந்து, மணல் நிறைந்திருந்த கரையின்மேல் உட்காரவைத்துவிட்டு, அங்கே கிடந்த நாலைந்து கற்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டுபோய், அந்த நாகப்பாம்பை அடித்துக் கொன்று போட்டுவிட்டுத் திரும்பி அவளிடம் வந்து சேர, அந்த மெல்லியலாள் சகிக்க இயலாத மன அதிர்ச்சியினாலும் அச்சத்தினாலும் அப்போது மயங்கி ஒரு மரத்தடியில் சாய்ந்திருக்க அவளது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு நிரம்பவும் இரக்கங்கொண்ட கண்ணபிரான், தனது உருமாலையை நனைத்துக் கொணர்ந்து, அவளது முகத்தை அதனால் துடைத்துவிட்டு, அவளைக் கட்டிப்பிடித்துத் தனது மார்பின்மேல் சார்த்திக்கொண்டு, "கோகிலா! கோகிலா! கண்ணே! உடம்பு என்ன செய்கிறது? ஏன் ஒரு மாதிரியாகப் படுத்திருக்கிறாய்? அந்தப் பாம்பை அடித்துக் கொன்றுவிட்டேன்; பயப்படாதே; விழித்துக்கொள்" என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் வாஞ்சையோடும் கூறித் தனது கையால் அவளது அழகிய கண்களையும் கன்னங்களையும் பிரியமாகத் தடவிக் கொடுத்தான். அந்தப் பெண்மணியைத் தான் காணக் கிடைக்குமாவென்று ஏங்கித் தவித்து உயிர் சோர வருந்தி மனமாழ்கி யிருந்த கண்ணபிரானுக்கு அது கனவோ நினைவோ வென்ற ஐயம் தோன்றியது. சுவர்க்கலோகமே நேரில் வந்து தன்மீது சாய்ந்திருப்பதுபோல, அழகே மயமாகவும், இன்பமே நிறைவாகவும், அற்புத தேஜஸோடு தனது மார்பின்மீது சாய்ந்திருந்த அந்த மடமயிலைப் பார்க்கக் கண் கூசியது. ரோஜாப்பூவின் இதழ்போல மிருதுவாகவும் குளிர்ச்சியாகவும், வழு வழுப்பாகவும் இருந்த அந்த மடமங்கையின் உடம்பு,

கண்ணபிரானது உடம்பில் படப்பட மயிர்க்காலிற்கு மயிர்க்கால், பிரம்மாநந்த சுகம் ஊறி அவனது உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் பரவுகிறது. ஜில் ஜில்லென்று மயிர் சிலிர்க்கிறது. அவனது மனதில் ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கி யெழுந்து கரைபுரண்டோடி வழிகிறது. தேகம் பரவசமடைந்து வெட வெடவென்று ஆநந்தத்தாண்டவ மாடுகிறது. வேறே யாராகிலும் அப்போது வந்து தங்களைப் பார்த்துவிடப் போகிறார்களோ என்ற அச்சம் எழுந்து ஒருபுறம் வதைக்கிறது. ஏதோ ஒரு பெருத்த குற்றம் செய்துவிட்டவனது உடம்புபோல, அவனது அழகிய சரீரம் அடிக்கடி திடுக்கிடுகிறது. அவன் தனது முகத்தை நாற்புறங்களிலும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கிறான்; உடனே குனிந்து, கோகிலாம்பாளது சுந்தரவதனத்தைக் கண்ணுற்று மயங்கிப் பிரமித்து உணர்வு கலங்கி உருகி ஒய்ந்து, "கோகிலா! கோகிலா! பாம்பை அடித்துக் கொன்று விட்டேன்; பயப்படாதே; கண்ணை விழித்துப் பார்" என்று கொஞ்சிக் கெஞ்சி நயமாகக் கூறித் தனது கையாலும், ஈர உருமாலையாலும் அவளது வதனத்தை வருட, கால் நாழிகையில், அவளது முகத்தில் தெளிவும் களையும் காணப்பட்டன. அவள் உடனே தனது கண்களைத் திறந்து பார்க்க அவர்களது கண்களிரண்டும் ஒன்றையொன்று சந்தித்து உறவாடின. அவள் தனது மனத்தில் பொங்கி யெழுந்த நன்றி யறிதலின் வெள்ளத்தையும்; வாஞ்சைப் பெருக்கையும், காதலின் நிறைவையும், தனது கண்களின் இளக்கத்தாலும், ஜ்வலிப்பினாலும் நன்றாக வெளிப்படுத்தி நாணமும் அச்சமும் கொண்டவளாய்ச் சிறிது நேரம் தத்தளித்திருந்த பின், தனது வாயைத் திறந்து மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கினாள். அவளது குரல் புல்லாங்குழலின் கனிந்த ஓசை போலவும், அமிர்த வருஷம் போலவும் இன்பத்தை அள்ளி இறைத்தது. "அன்றைய தினம் தாங்கள் என்னுடைய உயிரையும், என் தங்கையின் உயிரையும் காப்பாற்றியதற்குப் பாதகாணிக்கையாக, நான் என்னுடைய உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மூன்றையும் ஏற்கெனவே தங்களுக்கு தத்தம் செய்துவிட்டேன். இப்போது இந்த இரண்டாம்முறை என்னுடைய உயிரைத் தாங்கள் காப்பாற்றியதற்கு நான் வேறே எதைத் தங்களுக்குப் பாத காணிக்கையாகக் கொடுக்கப்போகிறேன்! எனக்கென்று எந்தப் பொருளுமில்லாமல் நான் தங்களுடைய அடிமையாக இருக்கிறேன். இனி எல்லாம் தங்களுடையதே" என்று நிரம்பவும் கனிவாகவும் உருக்கமாகவும்

வாஞ்சையாகவும் கூறியவண்ணம் மெல்ல நிமிர்ந்து உட்கார, அவளது சொற்களைக் கேட்ட கண்ணபிரான் அப்படியே பிரமித்துப் போனான்; அவள் கோடீசுவரரது பெண்ணாதலாலும், தான் பரம ஏழையாதலாலும், அவள் தன்னை அவ்வளவாக மதிக்காமல் அமர்த்தலாய்ப் பேசுவாளோ வென்றும், அதனால், தனது மனம் சங்கடப்பட நேருமோ வென்றும் மிகுந்த ஐயமும் கவலையும் கொண்டு நிரம்பவும் அஞ்சி அஞ்சி அவளிடத்தில் பேசின கண்ணபிரான், அவளது பணிவையும் பயபக்தி விநயத்தையும், அவள் தன்மீது கொண்டிருந்த காதலின் வலுவையுங்கண்டு ஆநந்த பரவசமெய்திப் பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்து; அது உண்மையில் நிகழும் காட்சியோ, அல்லது, தான் சதாகாலமும் அதே நினைவாக இருப்பதால் உண்டான மானஸிகமான பொய்த் தோற்றமோ என்று இரண்டு நிமிஷ நேரம் சம்சயித்தவனாய்த் தன்மீது இன்பகரமாகச் சாய்ந்திருந்த அந்த மனமோகன வடிவழகியை உற்று நோக்கினான்; தனது கண்ணின் திருஷ்டி தோஷம் அவளுக்கு ஏற்படுமோவென்ற எண்ணத்தினால் அவளை நன்றாகப்பார்க்கவும் அஞ்சினான். அவ்வளவு பெருத்த கோடீசுவரரது வீட்டுப் பெண்ணாகிய அந்த சுவர்ணபிம்பம் மகா ஏழையான தனது மனைவி என்று நினைக்கவே அவனது மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட சுவர்க்கலோகம் தனக்கு உரியதாவதற்குள் வேறே யாராகிலும் முயற்சிப்பதனால் அது தனக்கில்லாமல் போய்விடுமோ என்ற அச்சமும் தோன்றியது, அவ்வாறு பிறவிக் குருடன் கண் பெற்று, உலகத்தின் அற்புத விநோதங்களைக் கண்டு, ஒருகால் மறுபடியும், தனது கண்பார்வை மறைந்து போய்விடுமோ வென்று அடிக்கடி சந்தேகித்துக் கவலையும் சஞ்சலமும் கொள்வது போலக், கண்ணபிரான் தான் கோகிலாம்பாளையும் அவளது செல்வங்களையும் அடையும்படியான பாக்கியம் எவ்வித இடையூறுமில்லாமல் முடிவு வரையில் சித்திக்க வேண்டுமே யென்று கவலைகொண்டு அப்போதே உருகலானான். அவளது தேகம் தனது உடம்பில் படுவதால் உடம்பில் பரவிய பேரின்ப சுகமும், அவளது கண்கொள்ளா அழகைப் பார்த்தால் அவனது மனதில் பொங்கியெழுந்த குதூகல வெள்ளமும் ஒன்றுகூடி, அவனை மெய்ம்மறந்து போகச் செய்யவே, அந்த ஆவேசத்தில் அவன் தனது மோகலாகிரி முழுவதையும், ஆசையையும் நன்றாகப் பலப்படுத்தி, அவளது சுந்தரவதனத்தைத் திருப்பி வாய் ஓயாமல் நன்றாக அவளது கன்னங்களிலும் அதரங்களிலும் பன்முறை முத்த

மிட, அந்த இன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாத பெண்மணி, அந்த மன்மத புருஷனது வசிகரமான முகத்தின் அழகினால் கவரப்பட்டவளாய்த் தன்னை மறந்து தனது கைகளைக் கொடுத்து அவளது முகத்தைப் பிடித்து அப்படியே தனது முகத்தோடு சேர்த்து அசையாமல் அழுத்திக்கொள்ள, இரண்டு முகங்களும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டி ஐக்கியமடைந்து அரை நாழிகை வரையில் அதே நிலைமையில் இருந்தன. அவர்களிருவரும் சுவர்க்க லோகத்திற்குள் நுழைந்து தேவாமிருத விருந்துண்பவர்போல அப்படியே ஆநந்தமயமாக இளகிக் கனிந்து நைந்து நெக்கு நெக்குருகி இருக்க, ஈருயிரும் ஒருயிராகி ஒன்றுபட, மயிர்சிலிர்த்துத் தாண்டவமாட, தேகம் பூரித்துப் பரவசமடைய, ஐம்புலன்களும் நெஞ்சமும் சலனமற்ற இன்பவெள்ளத்தில் தோய்ந்து தம்மையும் உலகையும் சகலத்தையும் மறந்து ஒப்புயர்வற்ற மோக்ஷ நிலையை யடைந்து நிற்க, அந்த சொற்ப நேரத்திற்குள் அவர்களது இரண்டு மனதுகளும் ஒன்றுபட்டுப்போயின. அவர்க ளிருவரது ஜீவன்களும் விலக்க முடியா வகையில் ஒன்றற்குள் ளொன்று நுழைந்து புகுந்து கொண்டனவாதலால் அதன் பிறகு எத்தனை யுகங்களானாலும் எவ்விடத்திலிருந்தாலும், அவர்களோ, பிறரோ எவ்வளவுதான் முயன்றாலும், ஒருவரை யொருவர் விலக்கவாகிலும் மறக்கவாகிலும் முயல்வது சிறிதும் சாத்திய மில்லாதவகையில் எங்கும் நிறைந்த கடவுளும் ஆகாயவாணி பூமாதேவியு மறியக் கணவன் மனைவி என்ற பாந்தவ்வியத்தை அவர்கள் உண்டாக்கிக் கொண்டுவிட்டனர் அதன் பிறகு ஜனங்களுக் கெதிரில் புரோகிதர் மந்திரம் சொல்லித் தாலிகட்டுவதான வெளிப்படையான சாங்கிய மொன்றைத் தவிர அவர்களது திருமணம் அப்போதே முடிந்து போனதுபோலாயிற்று. அவ்வாறு தாங்கள் முகத்தோடு முகம் வைத்தபடியே இருக்கிறோ மென்பதைக் கால்நாழிகைக்குப் பிறகு உணர்ந்த பேதை மடவன்னமான கோகிலாம்பாள், "ஆகா! நான் கலியாணமாகாத கன்னிகையாயிற்றே! உண்மையில் இவரையே நான் புருஷராக அடைய இருந்தாலும், இன்னமும் கலியாணச் சடங்கு முடியவில்லையே! இந்த நிலைமையில் நான் இவரோடு தனிமையிலிருப்பதை எவராகிலும் கண்டால், நான் திமிர்கொண்ட பட்டியென்று எல்லோரிடத்திலும் சொல்லிப் புரளி செய்வார்களே; அதுவும் தவிர, நான் இவரிடத்தில் இவ்வளவு அதிகமான பிரேமையையும், ஆசையையும் காட்டித் தாராளமாக இருக்கப் புகுந்தால், இவரே என்னைப்

பற்றி ஏதேனும் இழிவாக நினைத்துக்கொள்வாரே” என்று தனக்குள் நினைத்து, உடனே தனது கைகளை யெடுத்துத் தனது முகத்தை அப்பால் விலக்கிக்கொண்டு, அவனது முகத்தைப் பார்க்க வெட்கமும் நாணமு மடைந்தவளாய்த் தனது சுந்தர வதனத்தை அவனது மடியின்மீது புதைத்துக் கொண்டாள் அந்த மனமோகன ஏந்தெழிலாள் அவ்வாறிருந்த புதுமோகக் காட்சி, கடவுளும் கண்டு களிகொண்டு, ஆநந்தத் தாண்டவ மாடத்தக்க அதியற்புத ரமணீயக் காட்சியாக இருந்ததென்றால், வாய் திறந்து பேசவும் மாட்டாமல் அப்படியே சொக்கிப்போயிருந்த கண்ணபிரான், அந்தக் கண்கொள்ளா மனோகரக் காட்சியில் தனது மனம் முழுதையும் லயிக்கவிட்டு அப்படியே சித்திரப் பதுமைபோலச் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தது ஒரு விந்தையாகுமா? அவ்வாறு இரண்டொரு நிமிஷநேரம் செல்ல, அந்த யௌவனப் புருஷன் அவளது முகத்தை பிடித்து மெதுவாகத் திருப்பி, “கண்ணே! ஏன் இப்படி வெட்கப்படுகிறாய்? என்னை நிமிர்ந்து பார்” என்று கொஞ்சலாகப் பேசிய வண்ணம் மறுபடியும் அவளது கமலக் கண்களிலும், கனிந்த அதரங்களிலும் மாறி மாறி முத்தமிட, அவ்வாறு சகிக்க முடியாத அமிதமான சுகத்தை யுண்டாக்கித் தன்னைக் கொன்றுகொண்டிருந்த அந்த யௌவனப்புருஷனது அழகு வழிந்த முகத்தை எறிட்டுப் பார்க்க வெட்கிய கோகிலாம்பாள் தனது முகத்தை மறுபடியும் திருப்ப முயல, அவன் “கண்ணே! முகத்தைத் திருப்பவேண்டாம். இனிமேல் நான் ஒன்றும் செய்கிறதில்லை. உன் முகத்தை அப்புறம் திருப்பிக்கொண்டால், பூர்ணசந்திரன் மறைந்ததுபோல, எனக்கு இந்த இடமெல்லாம் பாழ்த்துத் தோன்றுகிறது. கோகிலா! நீ இப்போது இங்கே வந்திருப்பாயென்று நான் கனவில்கூட நினைக்கவில்லை. உன்னைப் பார்க்கப் போகிறோமா என்று நினைத்து ஏக்கங்கொண்டு இந்த இரண்டு தினங்களாக நான் பட்டுக்கொண்டிருந்த பாடு கடவுளுக்குத் தான் தெரியவேண்டும். என்னுடைய உயிர் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல அப்படியே தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது. நீ மாத்திரம் இப்போது என் கண்ணில் பட்டிராவிட்டால், நாளைய காலையில் நடக்கப்போகும் நிச்சயதார்த்தத்துக்குள் என்னுடைய உயிர் இந்த உடலில் நின்றிருக்குமோ வென்பது சந்தேகந்தான். அந்த சங்கதியைக் கவனித்தால், நீ இந்த இடத்திற்கு வந்ததே தெய்வ சங்கற்பத்தினாலேற்பட்ட பெருத்த பாக்கியமென்று நினைக்க வேண்டி யிருக்கிறது. இருந்தாலும், பாம்பு முதலிய துஷ்ட ஜெந்

துக்கள் இருக்கக்கூடிய இப்படிப்பட்ட செடி கொடிகள் அடர்ந்த இடங்களுக்கு நீ வந்து இப்படித் தனியாக இருப்பது நிரம்பவும் அபாயகரமானது. இன்றைய தினம் உன்னை தெய்வந்தான் காப்பாற்றி வைத்தது" என்று மிகுந்த வாஞ்சையோடு உருக்கமாகப் பேசினான்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், "நாம் பாம்பில்லாத இடத்திலும் அபாயமில்லாத இடத்திலுமா இருக்கிறோம்? நாம் மூன்றுவது மாடத்திலிருந்தால் கூட, பாம்பு அங்கேயும் வந்துவிடும். மனிதருடைய உயிரும் உடலும் எங்கெங்கே போகின்றனவோ அங்கங்கே அவைகளின் நிழல்போல அபாயமும் கூடவே இருந்து வருகிறது கரணம் தப்பினால் மரணம் என்கிறபடி, ஒரு மூச்சு ஒழுங்காக வராவிட்டால் உயிர் போய்விடும். மனிதப்பிறப்பே நிரம்பவும் அற்பமானது; இதற்கிருக்கும் துன்பங்களும், அபாயங்களும் அவ்வளவு அதிகமாக வேறு எதற்குமில்லை. அப்படி இருந்து இத்தனை துன்பங்களின் இடையில் மனிதர் இருந்து பெற்றுப் பெருகி வளர்ந்து வாழ்ந்து அறுபது வருஷம் எழுபது வருஷம் இருந்து விட்டுத்தான் போகிறார்கள்; இதெல்லாம் நம்முடைய செயலா? சர்வ ஜீவன்களும் தாய் வயிற்றி லிருந்து பிறந்து அற்புத மாளிகைகளாக இயற்கையில் தாமதமாகவே வளரவேண்டுமென்றும், அதனதன் கடமையைச் செய்து உலகம் அழிந்து போகாமல் நிலை நிற்கவேண்டு மென்றும் ஆக்ஞாபித்துள்ள கடவுள், சதாகாலமும் சர்வ வியாபியாக நிறைந்து, சூத்திரதாரிபோல மறைந்திருந்தபடி எல்லா ஜீவன்களையும் தனது விருப்பத்தின்படி நடத்திக் காப்பாற்றி வருகிறாரே. அப்படி இருக்க, ஈசுவரனுடைய கட்டளையாகிய விதி ஏற்பட்டிருந்தாலன்றி, இந்தப் பாம்பை நான் மிதித்திருந்தால் கூட இது என்னைக் கடித்திருக்காது. எனக்கு ஏற்பட்ட இந்த இரண்டு அபாயங்களுக்கும் தாங்களே காரணமானவர்களன்றி, வேறு எவருமில்லை. வள்ளிநாயகியைப் பிடிப்பதற்கு முருகக்கடவுள் மதயானையைக் கொணர்ந்து காட்டி பயமுறுத்தி, அவளை ஓடி வந்து அணைந்துகொள்ளும்படி செய்யவில்லையா! அதுபோலவே இப்போது தாங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். அன்றைய தினம் சமுத்திரக்கரையில் நான் வந்ததைக் கண்ட தாங்கள் மோட்டார் வண்டியாகிய காட்டானையை வரவழைத்து என்னைப் பயமுறுத்தி, நான் தங்களுடைய உதவியை ஏற்றுக்கொள்ளச்செய்து, தாங்கள்

என்னுடைய பிரியத்தை யெல்லாம் கவர்ந்து கொண்டீர்கள். அப்படிக் கவர்ந்திருந்தும், நான் இதுவரையில் தங்களிடத்தில் வந்து சேரவில்லையே யென்ற ஆத்திரத்தினால், தாங்கள் இந்தப் பாம்பை வரச்செய்து, மறுபடியும் என்னுடைய பிரியத்தை வலுக்கட்டாயமாக அடைந்து, என்னுடைய உடம்பையும், உயிரையும், கற்பையும் கொள்ளைகொண்டு விட்டீர்கள். இப்படிப்பட்ட காரியங்களெல்லாம் நடப்பதற்கு மூலாதாரமாகத் தாங்களிருந்துகொண்டு, எய்தவனிருக்க அம்பை நொந்துகொள்வதுபோலத் தாங்கள் தங்களுக்குத் துணைக்கருவியாக வந்துதவிய இந்தப் பாம்பை நொந்து கொள்வது தருமமா? இப்போது நாமிருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, எவருக்கும் கிடைக்காத பரமசுக மநுபவிக்கும்படி செய்த பேருபகாரியான அந்தப் பாம்பைத் தாங்கள் அடித்துக் கொன்றதுகூட என் மனசுக்கு நிரம்பவும் கஷ்டமாகவே இருக்கிறது. தாங்கள் அதை அடித்தது எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது. தெரிந்திருந்தால், அப்படிச் செய்யவேண்டா மென்று நான் தங்களிடத்தில் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண் டிருப்பேன்." என்று கிள்ளை மொழிவது போல அழகாகப் பேசினாள்.

அவளது கல்வி முதிர்ச்சியையும் குணத்தழகையும் கண்டு ஆநந்தபரவசமுற்றுப் பூரித்துப் புளகாங்கிதமடைந்த கண்ணபிரான் தனது மோகப்பெருக்கைத் தாங்கமாட்டாமல் அவளை அப்படியே ஒரு குழந்தையை வாரி யெடுப்பதுபோல ஆவேசத்தோடு தூக்கி யெடுத்து மார்போடு சேர்த்தணைத்து முகத்தோடு முகம் வைத்து அப்படியே கலங்கி மயங்கி ஆநந்த பாஷ்பம் சொரிந்து பேரின்ப நிலையில் சொக்கி நிற்க, அந்த மெல்லியலாள் அந்த மன்மத புருஷனால் விரிக்கப்பட்ட மோகவலைக்குட்பட்டு, அவனால் தொடுக்கப்பட்ட மோகனாஸ்திரங்களால் பிணைக்கப்பட்டு, தலைகட்டப்பட்ட நாகம் போல அப்படியே கிடந்தாள். அவ்வாறு எவ்வளவு நேரமிருந்தோ மென்பதை அவர்கள் உணராதபடி அவர்கள் தங்களையும் உலகத்தையும், ஓயாமல் கழிந்துகொண் டிருந்த நாழிகையையும் மறந்து, விவரிக்க சாத்திய மில்லாத அப்படிப்பட்ட பேரின்ப நிலைமையில் அவர்கள் இருக்க, அவர்களுக்குப் பின்புறத்தில் யாரோ இருந்து கனைத்துக்கொண்ட ஓசை, அவர்களது செவியில் படவே, அவர்களிருவரும் வேடனது குரலைக் கேட்ட மான்போலத் திடுக்கிட்டு மருண்டு, ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிந்து சடக்

கென்று எழுந்து விலகி நின்று திரும்பிப் பார்க்க, நாலைந்து கஜ தூரத்திற்குப் பின்னாலிருந்த ஒரு மரத்தடியில் செளந்தரவல்லி யம்மாள் வியப்பும் திகைப்பும் வடிவெடுத்ததுபோல மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துக்கொண்டு நின்றது தெரிந்தது.

தாங்கள் எதிர்பார்க்காதபடி அந்த இளைய நங்கை வந்து தங்களது செய்கைகளை யெல்லாம் கண்டு கொண்டதை யுணர்ந்த கண்ணபிரான் வெட்கித் தலைகுனிந்தான். கோகிலாம்பாளது அழகிய மேனி கிடுகிடென்று ஆடியது. ஏதோ பெருத்த குற்றம் செய்து விட்டவளது கை கால்கள் போல, அவளது கைகால்களெல்லாம் வெட வெடவென்று உதருகின்றன. கண்கள் திருட்டு விழி விழிக்கின்றன. அதுகாறும், ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தனது தங்கைக்கு நற்புத்தியும் நன்னடத்தையும் சொல்லிப் பயிற்றுவித்து, அவளை நடுக்குவித்து வந்த கோகிலாம்பாளென்னும் நற்குணவதி அந்த சமயத்தில் தனது நடத்தை நிரம்பவும் ஆட்சேபகரமான தென்பதை நன்றாக உணர்ந்தவளாய்த் தனது தங்கையின் முகத்தில் விழிக்கவும் அஞ்சிக்கலங்கிக் கையும் களவுமாகப் பிடிப்பட்ட திருடன் போலத் தனது மனோதிடத்தை யெல்லாம் இழந்து வெட்கி நின்றாள். அவளது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றியது. தான் தனது நியாயத்தை எவ்வளவு தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னாலும், செளந்தரவல்லி திருப்தி யடையாமல், தான் கண்ட ரகசியத்தை தனது தாய், வேலைக்காரிகள் முதலிய எல்லோரிடத்திலும் வெளிப்படுத்தித் தன்னை மிகுந்த அவமானத்திற்கும் தலை குனிவிற்கும் ஆளாக்கி விடுவாளென்ற பெருத்த திகில் கோகிலாம்பாளது மனதில் தோன்றி, அவளை ஓர் ஆட்டுக்குட்டிபோல ஆக்கிவிட்டது. அவளும் கண்ணபிரானும் அவ்வாறு வெட்கித் தலை குனிந்து நின்றதைக் கண்ட செளந்தரவல்லியின் துணிபும் அகங்காரமும் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்தன. அவள் உடனே தனது அக்காளை நோக்கி அறுவறுப்பாகப் பேசத்தொடங்கி, "பேஷ்! நன்றாக இருக்கிறது! படிக்கிறது பகவத்கீதை; குடிக்கிறது குடக்கள் என்பதைப் போல இருக்கிறது இந்த நியாயம். அறவடித்த முன்சோறு கழனீர் பானையில் விழுந்து விடுமென்பது சரியாக இருக்கிறது. கோகிலா! தூ! இவ்வளவுதானோ உன்னுடைய யோக்கியதை! அன்றைய தினம் சமுத்திரக்கரையில் வந்த இவரைப் பார்த்து, நான் உபயோக மற்ற இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னதற்கு, நீ என்னைக் கண்

டித்து, எனக்கு ஒன்றரை மயில் நீளம் உபதேசம் படித்தாய்' "நீ என்ன வர வர இப்படிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாய்? வழியில் போகிற மனிதர்களை யெல்லாம் நம்மைப்போல இருக்கிற கன்னிகா ஸ்திரீகள் ஏறிட்டுப் பார்ப்பதே முதலில் தப்பான காரியம்." என்று நீ அன்றையதினமே எனக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தாயே. நம்மைப்போல என்ற அந்த வார்த்தைக்குள் நீ அடங்கினவளல்லவா? அல்லது, வழியில் போகிற இந்த மனிதரை இப்படித்தனியாகச் சோலைக்குள் அழைத்துக்கொண்டு வந்து வைத்துகொண்டு கட்டிப் புரளவேண்டுமென்றி, ஏறிட்டுப் பார்த்து மாத்திரம் கூடாதென்று சொன்னயா? அல்லது, உன்னுடைய ஆசையெல்லாம் இவர்மேல் விழுந்து விட்டதனுல் இவரைப்பற்றி நான் வாயாலும் குறித்துப் பேசக்கூடாதென்ற நினைவினுல் அப்படிச் சொன்னயா? அல்லது நாளையதினம் நிச்சயதார்த்தம் நடக்கப்போகிறதைக் கருதி, நீ கன்னிகா ஸ்திரீ என்ற வகுப்பிலிருந்து கலியாண மானவளாக மாறிவிட்டாயென்ற எண்ணமா? நான் கட்டிலில் உட்கார்ந்தால் அது தப்பு; கிழக்கு முகமாய்த் திரும்பினுல் அது தப்பு; தும்பினுல் இரும்பினுல்கூட அதுவும் தப்பு; நீ எதைச் சொன்னுலும் அதை நம்முடைய அம்மாளும் கேட்டுக்கொண்டு ஆடுகிறது; தொட்டதற்கெல்லாம் என்னைக் கண்டித்து எனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறது நீ இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்கிருயே; உன்னை யார் கேட்கிறது? நம்முடைய பங்களாவில் நூற்றுக் கணக்கில் மனிதர்கள் வந்து கூடி இருக்கிருர்கள். அப்படி இருக்க, மனசில் கொஞ்சமும் பயமில்லாமல் இவரை இங்கே அனுப்பிவிட்டு, நீயும் எவருக்கும் தெரியாமல் இங்கே வந்து இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்துகொண்டிருக்கிருயே! நானும் அரை நாழிகை நேரமாக இங்கே நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; என்னைப்போல அன்னியர் யாராவது இப்படி வந்து நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும், நீங்கள் அப்போதும் இப்படித்தானே பூலோகமோ கைலாசமோ வென்று மயங்கிக் கிடப்பீர்கள். நல்லவேளையாக நான் இன்னம் கொஞ்சம் முன்னுல் வாராமல் போனேன். அப்படி வந்திருந்தால், நீங்கள் செய்த மற்ற எல்லாக் காரியங்களையும் நான் பார்க்கும்படியாக இருந்திருக்கும். இந்தக் காட்டில் கோவணம் கட்டாமல் திரியும் மிருகங்களுடைய காரியத்திற்கும் உங்களுடைய காரியத்திற்கும் பேதம் எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. நான் இங்கே வந்து, நீங்கள் இப்படி இருந்ததைக் கண்டவுடனே, எனக்குண்டான ஆத்திரத்தில் உடனே

பங்களாவுக்கு ஓடி, அங்கே கூடியிருக்கும் ஜனங்களெல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து உங்களிருவரையும் பார்க்கச் செய்து, அவர்களுடைய தயவில்லாமல், நீங்களே ருதுசாந்தி முகூர்த்தங்கூடச் செய்து முடித்துக்கொண்டு விட்டீர்களென்பதை அவர்களுக்குக் காட்டி, நிச்சயதார்த்தம் கலியாணம் முதலியவைகளெல்லாம் இனி செய்வது அநாவசியமான பணச்செலவும் அர்த்தமில்லாத காரியமுமாதலால், அவர்கள் தத்தம்வீடுகளுக்குப் போகும்படி சொல்லி யனுப்பி விடலாமென்று நினைத்தேன். தான் ஆடாவிட்டாலும், தன் சதை ஆடுமென்பார்களல்லவா. அதுபோல, 'ஐயோ பாவம்! நம்முடைய அக்காளை அவமானப்படுத்தக் கூடாதென்ற மன இரக்கத்தினால் போகாமலிருந்தேன்; இல்லாவிட்டால் இந்நேரம் உன் மானத்தைக் குலைத்து ஊரெல்லாரும் உன்னை பார்த்துக் கை கொட்டிச் சிரிக்கும்படி செய்திருப்பேன் இருக்கட்டும்: இப்போதும் இந்த விஷயத்தை நான் இவ்வளவோடு விடப்போகிற தில்லை. இதோ நான் போய், இந்த சங்கதியை நம்முடைய அம்மாளிடத்திலும் இவருடைய அம்மாளிடத்திலும் சொல்லி உனக்குத் தக்க சிக்ஷை நடத்தி வைக்கிறேன். நீ வீட்டிற்கு எஜமானியென்கிற கருவத்தினால், எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்று நினைத்துக் கொண்டாயா? இருக்கட்டும்; இதோடு உன் கொட்டத்தை அடக்கி விடுகிறேன்'' என்று எள்ளும், கொள்ளும் வெடிக்கத் தகுந்த மகா கடுமையான முகத்தோடு கூறிவிட்டு, அப்புறம் திரும்பி நிரம்பவும் முடுக்காகவும் முறுக்காகவும் நடக்கலானாள்.

அவள் சொன்ன குரூரமான வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் நிரம்பவும் கூர்மையான ஒவ்வோர் ஈட்டியால் சுருக்சுருக்கென்று குத்துவது போல, கோகிலாம்பாளது செவியிலும் மனத்திலும் ஆணியரைவது போல, வந்து பாய்ந்தது. அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தையின் உரத்தையும் சகிக்கமாட்டாமல் கோகிலாம்பாளது உயிர் தள்ளாடியது. உடல் குன்றியது; தனது தங்கை தன்மீது குற்றம் சுமத்தியது நியாயம் போலவும் தோன்றியது; அநியாயம் போலவும் தோன்றியது. தனக்கு நிச்சயதார்த்தம், கலியாணம், ருதுசாந்தி முகூர்த்தம் முதலிய சடங்குகளெல்லாம் நிறைவேறுமுன், தான் கண்ணபிரானோடு அப்படிப்பட்ட சரஸ ஸல்லாபங்கள் செய்தது தவறான காரியமென்பது அவளது மனதில் நன்றாகப்பட்டது. தனது தேக பரிசுத்தம் முற்றிலும் களங்கப்படா விட்டாலும், கண்ணபிரான்

செய்த சொற்ப விஷயங்களுக்குத் தான் இணங்கியிருந்தது, கண்டிப்பாகப் பார்க்கும் பட்சத்தில், தவறுதான் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. ஆனால், தான் பாம்பினால், கடிக்கப்படும் சமயத்திலிருந்ததைக் கருதி கண்ணபிரான் தன்னைத் தூக்கியெடுக்க நேர்ந்ததையும் மற்ற விவரங்களையும் செளந்தரவல்லியம்மாள் அறிந்திருந்தால் அவள் தன்மீது அவ்வளவு தூரம் குற்றம் சுமத்தியிருக்க மாட்டாளென்பதும் தெரிந்தது. இருந்தாலும் தனது தங்கைக்கெதிரில் அதுகாறும் அற்பமும் குற்றமற்ற நடத்தையுள்ளவளாக நடந்து நற்பெயரெடுத்து, அவளுக்கே பல சமயங்களில் நற்புத்தியும் நன்னடத்தையும் போதித்து வந்தவளான தான் தனது தங்கைக்கெதிரில் அப்படிப்பட்ட விகாரமான நிலைமையில் இருந்தது, கோகிலாம்பாளுக்கு சகிக்க முடியாத வெட்கமாகவும் துன்பமாகவும் இருந்தது. தனது நியாயத்தை எடுத்துத் தனது தங்கைக்குச் சொல்வதற்கும் அவளது மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட பரமசங்கடமான நிலைமையில் தான் தனது தங்கைக்கெதிரி லிருப்பதைவிட, நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அப்படியே பிராணனை விட்டுவிடலாமென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. தாங்கவொண்ணாத அவமானத்தினாலும், துக்கத்தினாலும் அவளது நெஞ்சம் பதறக் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி மளமளவென்று வழிந்தது. மூளை குழம்பியது. அறிவு பிறழ்ந்தது. தான் பூமியில் நின்றாளா ஆகாயத்தில் பறந்தாளாவென்று சந்தேகிக்கும்படியாக அவளது மதிமயங்கியது. அவளது கண்ணிற்கெதிரிலிருந்த மனிதர்கள், மரங்கள், தடாகம் முதலியயாவும்மேலே உயர்ந்து உயர்ந்து கீழே தணிந்தன. அப்படிப்பட்ட மகா துன்பகரமான நிலைமையில் கோகிலாம்பாள் நின்ற காம்பொடிபட்ட தாமரைப் புஷ்பம்போல வாடித் துவண்டு தனது சிரத்தைக் கவிழ்த்தபடி சித்திரப் பதுமைபோல் அசைவற்று மௌனமாக நின்றாள். செளந்தரவல்லியம்மாள் உபயோகித்த கன்னகடூரமான சொற்களெல்லாம் உருக்கி வார்த்த நாராசம்போலக் கண்ணபிரானது செவிகளில் புகுந்து தீய்த்தன. அடக்கவொண்ணாத ஆத்திரமும் கொதிப்பும் எழுந்து அவனைக் கலக்கி உலப்பிக்கொண்டிருந்தன. அவ்வாறு பேசியவள் கோகிலாம்பாளது தங்கையாக மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால், அந்நேரம் அவன் அவளை நிரம்பவும் கொடூரமாக தண்டித்தனுப்பி இருப்பான். அவள் கோகிலாம்பாளைப் போலவே இருந்ததைக் காண அவனது மனத்தில் ஒருவித இளக்கமும் கோழைத்தனமும் ஏற்பட்டுவிட்டன.

மகா விவேகியான கோகிலாம்பாள் மறுமொழி கூறித் தனது தங்கையைக் கண்டிக்காமல் பேசாதிருக்கையில், தான் கண்டிப்பது ஒருகால் கெடுதலாக முடிந்துவிடப் போகிறதே என்ற நினைவினால் அவன் கடைசிவரையில் பொறுமையோடு தலைகுனிந்து நின்றுகொண்டிருந்தான். ஆனால், சௌந்தரவல்லியம்மாள் பலவாறாக தூஷித்துக் கடைசியாக மிகுந்த மூர்க்கத்தோடு போனதைக் காணவே, அவள் போய் எல்லோரிடத்திலும் தாறுமாறாகப் பிதற்றி, தனக்கும் கோகிலாம்பாளுக்கும் தேகசம்பந்தம்கூட ஆகிவிட்டதென்று பிறர் நினைக்கும்படி பொய்யான சங்கதிகளை உளறி வைத்துவிடப் போகிறாளே என்றும் அதனால், தனக்கும் கோகிலாம்பாளுக்கும் இழிவும் பழிப்பும் அவமானமும் ஏற்பட்டு விடுமே யென்றும் கண்ணபிரான் நினைத்து மிகுந்த அச்சமும் கவலையும் கொண்டவனான். தனது தங்கையிடத்தில் கோகிலாம்பாளுக்கு அவ்வளவு தூரம் மதிப்புக்குறைவு ஏற்படுவதற்கு, தானே காரணமானவனென்றும், நாகப்பாம்பின் விபத்திலிருந்து தப்புவிக்கும் பொருட்டு கோகிலாம்பாளைத் தான் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு தூரமான இடத்திற்குப் போனபிறகு, தான் மரியாதையாக தூரத்தில் நின்று பேசி அவளுக்கு உபசாரணை செய்து அவளை அனுப்பிவிட்டு, தானும் பிரிந்து போகவேண்டியது தனது கடமையாயிருக்க அதைவிட்டு அவளிடத்தில் மோக விகாரத்தைக் காட்டி, அவளோடு சரஸ லீலைகள் புரிந்ததிலிருந்தே அவளுக்கு அப்படிப்பட்ட துன்பமும், அவமானமும், தலைகுனிவும் ஏற்பட்டன வென்றும் நினைத்து, மட்டுக்கடங்கா மனோவேதனையும் இரக்கமும் மன இளக்கமும் கொண்ட கண்ணபிரான், அவ்வாறு கோபித்துக்கொண்டு போன சௌந்தரவல்லியை கோகிலாம்பாள் நிறுத்தி சமாதானப்படுத்தி அனுப்புவாளென்ற நினைவினால் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான். அவள் வாயைத் திறந்து பேசாமல் மனதிடிந்து ஸ்தம்பித்து நிலைகலங்கி ஊமைபோல இருந்து விட்டதைக் காண, கண்ணபிரானது மனம் மிகுந்த இரக்கமும் பரிதாபமும்விசனமும்கொண்டு இளகி உருகித் தவித்தது. அவளுக்குத் தன்னால் ஏற்பட்ட அந்தப் பெரிய விபத்தைத் தானே தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டவனாய், கண்ணபிரான் நிரம்பவும் தைரியமாகவும் விரைவாகவும் சௌந்தரவல்லிக்குப் பின்னால் இரண்டோரடி எடுத்துவைத்து அன்பாகவும், நயமாகவும், மரியாதையாகவும் பேசத் தொடங்கி, "சௌந்தரவல்லியம்மா! கொஞ்சம் நில்லம்மா! போக

லாம். அடேயப்பா! உனக்கு இவ்வளவு கோபம் உண்டாகு மென்று நான் கொஞ்சமும் நினைக்கவே இல்லை! எந்த வீட்டிலும் கடைக்குட்டிக் குழந்தைதான் எப்போதும் செல்லக் குழந்தை யென்பார்கள். அப்படிப்பட்ட செல்லக் குழந்தை திட்டினாலும் அடித்தாலும் பூவினால் அர்ச்சனை செய்வது போலவும், நல்ல மாதுரியமான தின்பண்டங்களைத் தின்பதுபோலவு மிருக்குமென்று ஜனங்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; அதுபோல நீ இந்நேரம் உன்னுடைய அக்காளிடத்தில் கோபமான வார்த்தைகளை உபயோகித்ததாகவே கோகிலாம்பாள் கொஞ்சமும் எண்ணவில்லை யென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. நீ சொன்னதற் கெல்லாம் அவள் பேசாமல் மௌனமாக நிற்பதிலிருந்து, அவள் உன்னிடத்தில் எவ்வளவு மதிப்பும், வாஞ்சையும், உன் மனதை வருத்தக் கூடாதென்ற பட்சமும் வைத்திருக்கிறா ளென்பது பரிஷ்காரமாகத் தெரிகிறது. ஆகையால், நீ இப்போது பங்களாவுக்குப் போய் இந்த நியாயத்தை அங்கேயுள்ள மனிதரிடத்தில் சொல்லுவதைவிட நீயே இன்னமும் என்னென்ன சொல்லவேண்டுமோ அதைச் சொல்லி, உன் மனசில் பட்ட சங்கதிகளை வெளியிடத் தடையென்ன? உன்னைக் கண்டிக்க உன்னுடைய அக்காளுக்கு எப்படி உரிமையும் அதிகாரமும் உண்டோ, அதுபோல, உன்னுடைய அக்காளைக் கண்டிக்க உனக்கும் உரிமையும் அதிகாரமும் உண்டு. இந்த பங்களாவில் கோகிலாம்பாளைக் கண்டிக்கக் கூடியவர்கள் உன்னையும் உன்னுடைய அம்மாளையும் தவிர வேறே யாருமில்லை யல்லவா? உன்னுடைய அம்மாள் கலியாண ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு விருந்தினருக்கு நடுவில் இருப்பார்கள். அங்கே போய் இப்போது நீ இந்த விஷயத்தை வெளியிட்டால், இதனால் ஏற்படும் அவமானம் உனக்கில்லையா? அக்காள் இப்படி இருக்கையில் தங்கையும் இப்படித்தா னிருப்பாளென்று, அவர்கள், எல்லோரைப் பற்றியும் கெடுதலாக நினைத்துக் கொள்ளமாட்டார்களா? அதற்கெல்லாம் இடங்கொடுப்பது சரியல்ல. போகலாம்; கொஞ்சம் நில் அம்மா!" என்று நயமாகவும் அழுத்தமாகவும் உருக்கமாகவும் கூறி வேண்ட, எதிர்பாராத வார்த்தையைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லி சடக்கென்று நின்று திரும்பி நிரம்பவும் அருவருப்பாகக் கண்ணபிரானைப் பார்த்தாள்.

அவளது மனதை சமாதானப்படுத்த அதுதான் சரியான பக்குவ சமயமென்று எண்ணிக்கொண்ட கண்ணபிரான் அவளை நோக்கி

இனிமையாகப் புன்னகை செய்து, "நில் குழந்தை! போகலாம். என்மேல் கூட உனக்கு அதிகமான கோபமும் அருவருப்பும் உண்டாகி யிருப்பது உன்னுடைய முகப்பார்வையிலேயே நன்றாகத் தெரிகிறது. என்னை நீ எவ்வளவு தூரம் கோபித்துக்கொண்டாலும், வைதாலும், அடித்தாலும், நான் அவைகளை யெல்லாம் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்; ஏனென்றால், நானாவது கொஞ்சத்தில் கொஞ்சம் குற்றம் செய்திருக்கிறேன், உன்னுடைய அக்காள் ஒரு பாவத்தையும் அறியாத நிரபராதி; அவள் மேல் நீ காரணமில்லாமல் கோபித்துக் கொள்ளுவதுதான் உன்னுடைய புத்திசாலித் தனத்துக்கு அழகானதல்ல ஏதோ வந்தாய்! இவள் என் மடியில் சாய்ந்திருக்கக் கண்டாய்; அதிலிருந்து என்னென்னவோ தவறான சங்கதிகளை யெல்லாம் நீயே யூகித்துக்கொண்டாய். ஒருவன் நூறு மனிதருக் கெதிரில் கொலை செய்திருந்தாலும், அவனை நியாயஸ்தலத்தார் உடனே தண்டித்து விடுகிறதில்லை. அவன் என்ன சமாதானம் சொல்லுகிறான் என்பதை நிதானமாகக் கேட்டு, அவனுடைய சாட்சிகளை யெல்லாம் விசாரித்து அதற்கு மேல், அவசியமானால் தண்டனை விதிக்கிறார்கள். அப்படி இருக்க, நாங்கள் என்ன பெருத்த கொலைக்குற்றம் செய்து விட்டோம்? நாளைக்கு உனக்கு ஒரு புருஷர் நிச்சயமாகி விட்டால், நீங்களிருவரும் இப்படி இருந்துதான் சந்தோஷப்படப் போகிறீர்கள்; நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து எங்களிருவருக்கும் கலியாணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள். அது இனி மாறப் போகிறதில்லை. உன்னுடைய அக்காள் வேறே அன்னிய புருஷனுடைய மடியில் சாய்ந்திருக்க வில்லையே. அவளுக்குப் புருஷனாக ஏற்படுத்தப் பட்ட மனிதனுடைய மடியிலேதானே சாய்ந்திருந்தாள். இந்த விஷயமும் ஒரு பெரிய குற்றமாக உன் மனசுக்குப் பட்டால், "என் அக்கா இப்படிச் செய்யலாமா?" என்று நீ கேட்க உனக்குப் பூர்த்தியான அதிகாரமிருக்கிறது. உடனே நாங்களும் உன் மனம் திருப்தியடையும்படியான சமாதானம்சொல்லக் காத்திருக்கிறோம். உன்னுடைய அக்காளோடு நான் இங்கே இருந்ததைப்பற்றி இப்போது நீ இவ்வளவு தூரம் வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளுகிறாயே. நான் மாத்திரம் இப்போது இங்கே வந்திராவிட்டால், இந் நேரம் நீ உன்னுடைய அக்காளை உயிரோடு பார்த்திருக்கவே மாட்டாய். அப்போது நீ உன் அக்காளுக்காக அடித்துக்கொண்டு ஒலமிட்டழ மாட்டாயா! அதோ அந்த ஊஞ்சல் பலகைக்குப் பக்கத்

தில் என்ன கிடக்கிற தென்பதை முதலில் பார்த்துவிட்டு வா; அதன்பிறகு உனக்கு எல்லா விஷயமும் உடனே விளங்கிப்போம். நான் இங்கே வந்து செய்த காரியத்தைப் பற்றி நீ நிரம்பவும் சந்தோஷப்படுவாய்” என்று அவளது மனது திரும்பும்படி பக்குவமாகப் பேசி, ஊஞ்சல் பலகையண்டை மாண்டு கிடந்த நாகப் பாம்பைக்காட்ட, அவனது வார்த்தைகளை முற்றிலும் அவநம்பிக்கையாகவும் அதிருப்தியாகவும் கேட்டுவந்த ஸௌந்தரவல்லியம்மாள் மெதுவாகத் தனது முகத்தை திருப்பி ஊஞ்சற் பலகையண்டை பார்க்க, அங்கே கிடந்த அதி பயங்கரமான நாகப்பாம்பின்உடல் தென்பட்டது. அதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு “ஐயோ! பாம்பல்லவா; உயிரோடா இருக்கிறது?” என்று கூறித் துள்ளிப் பின்புறத்தில் இரண்டோரடிக் கப்பால் குதிக்க, அவ்விடத்தில் நின்ற கண்ணபிரான்மீது போய் அவளது தேகம் பட்டது. அவன் அவளை மிகுந்த அன்போடு பிடித்து நிற்கவைத்துவிட்டு, அப்பால் நகர்ந்து கொண்டான். ஸௌந்தரவல்லி மிகுந்த கலக்கமும் பயமும் பலவகையான சந்தேகங்களும் கொண்டவளாய் அவர்களிருவரது முகங்களையும் உற்று நோக்கினாள். சிறிது நேரத்திற்கு முன் அங்கே நடந்த சம்பவத்தின் விவரத்தை அறிந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டவளாய் அவள் அவ்வாறு பார்க்கிறாளென்பதைக் கண்டு கொண்ட கண்ணபிரான் நிரம்பவும் வாத்சலயத்தோடு பேசத் தொடங்கி, “குழந்தாய் பயப்படாதே; செத்துப்போய் கிடக்கும் பாம்பின் வெற்றுடம்பைக் கண்டு நீ இவ்வளவு தூரம் கதிகலங்கித் துள்ளிக் குதித்தாய்; அதுவுமன்றி சுத்த அன்னிய மனிதனை என்மேல் வந்து விழுந்தாய். நான் உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ளாதிருந்தால் நீ கீழே விழுந்திருப்பாய். இந்தச் சம்பவம் நடக்கும் போது நாமிருவர் மாத்திரம் தனியாக இருக்க, வேறே யாராவது நம்மைப் பார்த்திருந்தால், அவர்கள் என்ன நினைத்துக்கொள்வார்கள் தெரியுமா? நீயும் நானும் துன்மார்க்க நினைவோடு கட்டி ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறதாக நினைப்பார்கள்; அல்லவா?” என்று கூறி நிரம்பவும் இனிமையாக மலர்ந்த வசீகர முகத்தோடு அவளை நோக்கினான்.

அந்த நாகப்பாம்பு இறந்துபோய்க் கிடக்கிறதென்பதை யுணர்ந்த ஸௌந்தரவல்லி தனது இயற்கையான துணிவை யடைந்தவளாய்க், கண்ணபிரானைப் பார்க்காமல் வேறொரு பக்கமாகத்

திரும்பி நின்றபடி பேசத்தொடங்கி, "மனிதர் வேண்டுமென்று தாமாகவே ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கும், ஏதோ ஓர் அபாயத்தில் தற்செயலாகச் செய்வதற்கும் வித்தியாசம் தெரியாமலா போய் விடும்? நமக்கு மாத்திரந்தானா அறிவிருக்கிறது? பார்க்கிறவர்களுக்கு அறிவில்லாமலா போய்விடும்" என்று குத்தலாகப் பேசினாள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட கண்ணபிரானது முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டது. தனது தந்திர வார்த்தையெல்லாம் அவளிடத்தில் செல்லாதென்பதை அவன் உடனே உணர்ந்து கொண்டானாலும், அவளைத் தன்னாலென்றவரையில் சமாதானப்படுத்தி அவளது உக்கிரத்தைத் தணித்தனுப்ப வேண்டுமென்ற நினைவைக் கொண்டவனாய் அவன் அவளைப் பார்த்து வேடிக்கையாக நகைத்து, "ஆம்! நீ சொல்வது வாஸ்தவமான சங்கதிதான். தற்செயலாக நடக்கும் சங்கதியும், வேண்டுமென்றே செய்யப்படும சங்கதியும் நன்றாகத் தெரிந்துபோகும். ஆனால், இதில் இரண்டும் கலப்பாக இருக்கிறது. தற்செயலாக நடந்தது பெரும்பாகம்; வேண்டுமென்று செய்தது சொற்பபாகம். தற்செயலாக நடந்ததைத் தள்ளிவிட்டுப் பார்த்தால், நீ இவ்வளவு அதிகமாகக் கோபித்துக்கொள்ள இடமே இருக்காது; உன்னுடைய அக்காள் இங்கே வந்திருந்தது எனக்குத் தெரியாது. நான் தற்செயலாகத் தோட்டத்துக்குள் வந்து உலாவிக் கொண்டே இந்த இடத்துக்கு வந்தேன்; அப்போது உன்னுடைய அக்காள் ஊஞ்சல் பலகையில் உட்கார்ந்து எங்கேயோ கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய காலுக்குக் கீழ் தரையில் இந்தப் பாம்பு வந்து படுத்துக்கொண்டிருந்தது. நான் தூரத்திலிருந்து குரல் கொடுத்தால், அவள் திடுக்கிட்டெழுந்து பாம்பின் மேல் காலை வைத்துவிடப் போகிறாளே என்ற பயம் உண்டாகிவிட்டது நான் ஊஞ்சல் பலகைக் கிட்டப்போனால், பாம்பு என்னைக் கடித்து விடுமோ என்ற பயம் உண்டானதானாலும், அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. என்னுடைய உயிர்போனாலும் போகட்டும், கோகிலாம்பாளுடைய உயிர்மட்டும் போகக்கூடாதென்ற உறுதியை மனசில் வைத்துக்கொண்டு, நான் விரல்களை ஊன்றி நடந்து போய், கோகிலாம்பாளை அலாக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து இந்த இடத்தில் சேர்த்தேன். பாம்பு கிடந்ததனால் நான் அப்படிச் செய்தேனென்பது கோகிலாம்பாளுக்கு அப்போது தெரியாதாகையால்,

அவளும், நீ இப்போது கோபித்துக் கொள்வதற்குமேல் பத்துப்பங்கு அதிகமாகவே என்மேல் கோபித்துக் கொண்டாள். உடனே நான் அந்தப் பாம்பைக் காட்டினேன். அது அப்போது மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் இவள் கிலியினால் ஸ்மரணை தப்பிக் கீழே விழுந்துவிட்டாள். நான் உடனே ஓடிக் கல்களை எடுத்தெறிந்து அந்தப் பாம்பை அடித்துக் கொன்று விட்டு வந்து துணியை நனைத்துக்கொண்டு வந்து இவளுடைய முகத்தில் தடவி மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தேன். அப்படித் தெளிய வைக்கும்போது, இவளை மடியில் சாத்திவைத்துக்கொள்வது கட்டாயமாகி விட்டது. கொஞ்சநேரத்தில் இவள் கண்களை விழித்துக் கொண்டாள். நான் இங்கே வந்து சுமார் 10-நிமிஷங்கூட ஆகவில்லை. அன்றையதினம் மோட்டார் வண்டி விபத்திலிருந்தும், இன்றைய தினம் பாம்பின் வாயிலிருந்தும் தப்பிப் பிழைத்தாளே என்ற ஒரு விசனத்தினாலும் பரிவினாலும், நான் என்ன செய்தேனென்பது தெரியவில்லை. என்னைக் கட்டிக் கொள்ளப்போகிற பெண்ணாகிய இவள் இப்படி இரண்டுதரம் எமன் வாயிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தாளே யென்ற ஆநந்த பரவசத்தினால், என்னை மறந்து நான் இவளை ஒரு குழந்தைபோல மதித்து ஆசையோடு ஒருதரம் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டேன். உடனே நீயும் வந்தாய்; இதுதான் நடந்த சங்கதி. இவள் என் மடியின்மேல் சாய்ந்திருந்தது வரையில் நாங்கள் வேண்டுமென்று செய்த காரியமல்ல. அது இந்த அபாயத்தைக் கருதி எவரும் செய்யக்கூடிய தற்செயலான விஷயம், இவளை நான் ஆசையோடு கட்டித் தழுவிய தொன்றுதான் நான் வேண்டுமென்று செய்தது. அந்த விஷயத்திலும் உன்னுடைய அக்காளின் மேல் எள்ளளவும் குற்றம் சொல்ல முடியாது; அவளுக்கு இப்படிப் பட்ட அவமானம் உண்டானதற்கு நானே காரணமானவன். ஆகையால், நீ எவ்வளவு தூரம் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டுமானாலும் என்னைத்தான் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டுமன்றி, உன்னுடைய அக்காளைக் கோபித்துக்கொள்வது கொஞ்சமும் நியாயமான காரியமல்ல. நான் செய்த குற்றத்துக்காக நீ என்னை அடித்தாலும், நான் அதை சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். கடைசியில் நீ யார்? என்னுடைய மச்சினிச்சிதானே,'' என்று வேடிக்கைபோல அலட்சியமாகவும் நயமாகவும் பேசிப் புன்னகை செய்தான்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லி மிகுந்த பொறாமையினாலும், அகங்காரத்தினாலும் தனது நல்ல அறிவை இழந்தவளாய், அவன்

சொன்ன வரலாற்றை நம்பாமல் மறுபடியும் குத்தலாகவே பேசத் தொடங்கி, "இவ்வளவுதானா சங்கதி! இதற்குத்தானா என்னை நிற்கச் சொன்னது? கேழ்வரகில் நெய் ஒழுகுகிறதென்றால் கேட்போருக்கு மதி எங்கே போய்விட்டதென்று வசனம் சொல்லுவார்கள். அதுபோல இருக்கிறது நீங்கள் சொல்வது; நான் சென்ற அரை நாழிகை நேரமாக இங்கே நின்று பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறேன்; நீங்கள் முத்தமிட்டுக் கொண்டதும், முகத்தோடு முகம் வைத்து மயங்கிக் கிடந்ததும், அடிக்கடி ஆசையோடு கட்டிக்கொண்டதும், எல்லாம் நான் பார்த்துக்கொண்டுதா னிருந்தேன், அப்படி இருக்க இது முழு பூசனிக்காயை இலைச்சோற்றில் மறைப்பதுபோல இருக்கிறது. ஏற்கெனவே தானாக செத்துப்போய்க் கிடக்கும் ஒரு பாம்பின்மேல் சாக்கைப் போட்டுவிட்டு நீங்கள் நல்ல காரியம் செய்தீர்கள். பாம்பைக் கண்டு அக்காள் மூர்ச்சித்திருந்தால், பிறர் கண்டு சந்தேகப்படாதபடி மரியாதையாக தூர இருந்து உபசாரம் செய்தால், மயக்கம் தெளியமாட்டே னென்கிறதா? அதுதான் நல்ல சமயமென்று இருவரும் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்ளப் பார்த்தால், அதற்கும் மயக்கத்துக்கும் என்ன சம்பந்த மிருக்கிறது? நான் போய் நான் கண்டதையெல்லாம் அம்மாளிடத்தில் சொல்லுகிறேன். அக்காளும் அவளுடைய நியாயத்தை அங்கேயே வந்து சொல்லிக் கொள்ளட்டும். நாமேன் இங்கே பேச வேண்டும்? நீங்கள் இன்னமும் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள்; நான் போகிறேன்'' என்று குறும்பாகப் பேசிவிட்டுத் தனது முகத்தை வேறே பக்கத்தில் திருப்பிக்கொண்டபடி முறுக்காகவும் விசையாகவும் நடந்து அப்பால் போய்விட்டாள்

கண்ணபிரான் எவ்வளவோ தந்திரமாகவும், நயமாகவும் சௌந்தரவல்லியைத் தூக்கிவைத்துப் பேசி யிருந்தும், அவள் தனது மூர்க்க குணத்தை விடாமல் முறைப்பாகப் போனதைக் கண்ட கோகிலாம்பாள் உடனே நிமிர்ந்து கண்ணபிரானது முகத்தை நோக்க, அவன் அவளைப் பார்த்து, "கண்ணே நான் செய்த பதற்றமான ஒரு காரியத்தால் உனக்கு இப்படிப்பட்ட பெருத்த அவமானமும் மதிப்புக் குறைவும் ஏற்படுமென்பதை நான் கொஞ்சமும் எண்ணாமல் மோசம் போனேன். இப்போது நிகழ்ந்த சம்பவம் என் மனசை ஆயிரம் வாள்கொண்டு அறுப்பதுபோல இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் உனக்கு என்மேல் நிரம்பவும் அருவருப்

பும் கோபமும் ஏற்படுமென்பது நிச்சயம். இவள் போய் உன்னுடைய அம்மாளிடத்தில் ஏதாவது தாறுமாறாக உளறப் போகிறாளே என்று என் மனம் சஞ்சலப்படுகிறது'' என்றான்.

உடனே கோகிலாம்பாள் அவனை நோக்கி இனிமையாகப் புன்னகை செய்து, "இதைப்பற்றித் தாங்கள் ஏன் இவ்வளவு கவலை கொள்ளுகிறீர்கள்? நாம் என்ன பிரமாதமான தவறு செய்து விட்டோம்; ஒன்றுமில்லை. இவள் போய் இங்கே சொன்ன மாதிரி அம்மாளிடத்தில் சொல்ல ஆரம்பித்தால், அவர்கள் உடனே இவளுடைய வாயை அடக்கி, இவள் எதையும் சொல்லவிடாமல் செய்து விடுவார்கள். நான் கொஞ்சமும் தவறான காரியத்தைச் செய்ய மாட்டேனென்ற உறுதி அம்மாளுக்கு எப்போதும் உண்டு; என் தங்கைக்கு கொஞ்சப் பொறாமையும் பிடிவாதமும் உண்டு. ஆனால், நகை, புடவை, சாமான்கள், தின்பண்டங்கள், சொத்து, சுதந்தரங்கள் முதலிய மற்ற விஷயங்களாக இருந்தால் நான், இவளுடையபிடிவாதத்துக்கு இடங்கொடுப்பேன். எனக்கு இல்லாமல் போனாலும் பரவாயில்லை யென்று எல்லாவற்றையும் இவளுக்கே நான் கொடுத்து விடுவேன். நான் என்னுடைய புருஷரோடு சந்தோஷமாக இருப்பதைப் பற்றிக்கூட இவள் பொறாமைப்பட்டால், அதற்கு நான் இடங்கொடுக்க முடியுமா; இவள் ஒன்றுந்தெரியாதகுழந்தை; என்ன செய்கிறது! இன்னம் சொற்ப காலத்துக்கு இவள் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கட்டும். இவளுக்கும் அதி சீக்கிரத்தில் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைத்துவிட்டால், அதன் பிறகு இவள் இந்த விஷயத்தில் பொறாமைப்பட மாட்டாள். தாங்கள் எவ்வளவோ பணிவாகவும் இவளை உயர்த்திப் பெருமைப்படுத்தியும் பேசுகிறீர்கள். அதை வகித்துக்கொள்ள இவளுக்கு யோக்கியதை இல்லாமல் போய்விட்டதே. தாங்கள் என்னுடைய உயிரை இரண்டுதரம் காப்பாற்றி இருக்கிறதைத் தெரிந்துகொண்டும், நாளைக்குத் தாங்கள் என்னைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறீர்கள் என்பதை உணர்ந்தும், நான் யாரோ அன்னியனிடத்தில் துன்மார்க்கமான காரியம் செய்துவிட்டதுபோல இவள் பேசுகிறாள் இருக்கட்டும், இவள் பேசுவதற்கும் கேவலம் ஒரு குழந்தை பேசுவதற்கும் எவ்வித பேதமுமில்லை. ஆகையால், இவள் சொன்ன வார்த்தை எதையும் தாங்கள் மனசில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம்; நான் இந்த விஷயத்தில் தங்களிடத்தில் அதிருப்தியாவது அருவருப்பா

வது கொள்ளப்போகிறே னென்ற கவலையும் தங்களுக்கு வேண்டாம். நல்ல சமயத்தில் இவளைத் தாங்கள் நிற்கச்செய்து விஷயங்களை யெல்லாம் பக்குவமாக எடுத்துச்சொல்லி முக்கியமான விஷயத்தில் என்னுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றினீர்களே; அது ஒன்றே கோடி பெறும், என்னுடைய உயிரைத் தாங்கள் இரண்டு தடவை காத்த உதவியோடு கூட, இந்த மூன்றாவது உதவியையும், நான் என் மனசில் எப்போதும் வைத்து அந்த நன்றியையும் மறக்க மாட்டேனென்பது நிச்சயம். நான் இனிமேல் நிற்பது சரியல்ல. இவள்போய் அம்மாளிடத்தில் எதைச் சொன்னாலும் இவளுடைய கட்சி ஓங்காது. ஆனால் மற்ற மனிதர்கள் இருக்கையில் இவள் இதை வெளியிட்டாலும் வெளியிடலாம். அப்படி நடக்காமல் நான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால், நான் இவளுக்கு முன் வேகமாகப்போய்ச் சேரவேண்டும். உத்தரவு கொடுங்கள்; தாங்கள் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படவே தேவையில்லை. நாளையதினம் முழுவதும் ஜனங்களிருப்பார்கள். மறுநாளைய காலைக்குள் எல்லோரும் போய்விடுவார்கள். அன்றைய தினம் நானும் தாங்களும் மறுபடியும் ஒன்றாக சந்தித்து நான்கு நாழிகை நேரமாவது எவ்வித இடையூறு மில்லாமல் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண் டிருக்க வேண்டும். நம்முடைய பங்களாவில் மூன்றாவது மாடியில் தனியான ஓர் அறை இருக்கிறது. அங்கே வந்து நான் தங்களைச் சந்திக்கிறேன் எப்போது சந்திப்பதென்பதை நான் யார் மூலமாயாவது தங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறேன். தாங்கள் வராமலிருந்து விடக்கூடாது. நாளையதினம் முழுதும் நான் தங்களைப் பார்க்காமல் எப்படி இருக்கிறதென்று விசனம் இப்போதே என்னை வதைக்கிறது. ஆகையால், மறுநாளின் வரவை நான் மிகுந்த ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருப்பேன்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் பணிவாகவும் கூறித் தனது காதல் முழுதையும் தனது முகத் தோற்றத்தால் புலப்படுத்தி நிரம்பவும் பரிதாபகரமாக அந்த யௌவனப் புருஷனை நோக்க, கனியோ, பாகோ, கற்கண்டோ, அமிர்தமோ எனக் கர்ணாமிருதமாக அந்த மின்னாள் பேசிபவார்த்தைகளைக் கேட்ட கண்ணபிரான் ஆநந்த பரவச மடைந்து நெக்கு நெக்குருகி ஆசையோடும் ஆவலோடும் அவளை இழுத்துக் கட்டியணைத்து முத்த மழை பெய்து பத்து நிமிஷநேரம் வரையில் அதே நிலையில் ஒருமித்து நின்றபின், மிகுந்த விசனத்தோடு அவளுக்கு விடை கொடுத் தனுப்பிவிட்டு, அவ்விடத்தை விட்டு அடிமேலடிவைத்து

வேறொரு திக்கை நோக்கி நடக்கலானான். அவ்வாறு நடந்த கண்ண பிரான் மிகுந்த கலக்கமும் குழப்பமு மடைந்தவனாய் நெடுநேரம் வரையில் அந்தப் பூஞ்சோலையிலேயே உலாவிக் கொண்டிருந்தான்; அவனது சரீரம் மண்ணிலிருந்ததோ விண்ணிலிருந்ததோ வென்பது தோன்றாத மெய்ம் மறந்த நிலைமையில் அவன் சிறிது நேரத்திற்கு முன் நிகழ்ந்த சம்பவத்திலேயே தனது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தியவனாக நடக்க, அவனது நிலைமை இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததான சகிக்க இயலாத நிலைமையாக இருந்தது; கோகிலாம்பாளை எப்போது காணப்போகிறோ மென்றும், அவளோடு எப்போது பேசப்போகிறோ மென்றும், நினைத்து ஏங்கித் தவித்திருந்த சமயத்தில், நிரம்பவும் ரகஸியமும், ரமணீயமுமான இடத்தில், அவளைத் தான் கண்டு, பிராணாபாயமான ஓர் விபத்திலிருந்து அவளைத் தப்புவித்த ஏதுவினால், அவளது ஆலிங்கன சுகமும், அவளது அதி மாதுரியமான காதற் கனிமொழிகளைக் கேட்டதான பேரின்பமும் அடைந்தது தெய்வத்தின் இன்னருளால் தனக்கு ஏற்பட்ட பெறுத்த பாக்கியமாகவும், தான் எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும், ஆயிர மடங்கு அதிகமான அதிர்ஷ்டமாகவும் தோன்றின. அதை நினைக்க நினைக்க, கடவுள் தன் விஷயத்தில் தோன்றாத் துணைவராக இருந்து ஏதேதோ சம்பவங்களைக் காட்டி, தனக்கு ஏராளமான நன்மைகளைச் செய்துகொண்டே போகிறாரென்பது அவனுக்கு நன்றாகப் புலப்பட்டது. ஆகவே, அவனது மனம் கடவுளை நினைத்து மிகுந்த பயபக்தி விசுவாசத்தையும் உருக்கத்தையும் கொண்டது. தான் கோகிலாம்பாளிடத்தில் நெருங்கி இருந்து அவளால் கொடுக்கப்பட்ட சுகத்தை அநுபவித்து சொற்ப நேர காலமே யானாலும், அந்தப் பிரம்மாநந்த சுகம், அவனது ஆயுட் காலம் வரையில் மறக்கக்கூடாத பரமசுகமாகவும், அப்போதும் அவனது மனத்திலும் ஐம்புலன்களிலும் இன்ப ஊற்றைச் சுரக்கச் செய்து கொண்டிருந்த நித்தியானந்த சுகமாகவும் இருந்ததன்றி, அவளது இனிய வடிவமும் கலியாண குணங்களும் அவனது அகக் கண்ணில் மறையாமல் புலப்பட்டு அவனை அப்போதும் அமிர்த சாகரத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், தான் அநுபவித்த பரமசுகத்துக்கு இடையூறாக சௌந்தரவல்லி யம்மாள் திடீரென்று தோன்றியதும், தங்களிருவரது மனமும் புண்படும்படி கன்ன கடூரமான சொற்களைப் பேசிவிட்டுப் போனதும், அதுவரையில் தாங்கள் அநுபவித்த சுவர்க்க போகம் சடக்கென்று கெட்டுப்போய்,

தாங்கள் பெருத்த அவமானமும் சஞ்சலமும் அடைய நேர்ந்ததும் அவனுக்கு ஒருவித அவசகுனம்போலத் தோன்றி அவனது மனத்தில் உறுத்திக்கொண் டிருந்தன. ரோஜாப்பூவைச் சுற்றிலும் முள்கள் நிறைந்திருப்பதுபோல, உண்மையான காதலனும் காதலியும் சேருவதற்கு எத்தனையோ இடையூறுகளும் இடைஞ்சலும் தோன்றுவதே உலக இயற்கை யென்பதும், அப்படிப்பட்ட பிரயாசையின் மேல், ஒரு வஸ்து கிடைக்குமாயின் அதற்கு மதிப்பதிக மென்பதும், அதனிடத்தில் நமது பிரியமும் மனமும் நீடித்து நிற்குமென்பதும் கண்ணபிரானுக்குத் தெரிந்த விஷயங்களானாலும், அந்த சமயத்தில் அந்த இடைஞ்சல்களை சகிப்பது மகா துர்லபமானதாக இருந்தது. கோகிலாம்பாள் தன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாள் என்ற ஒரு நிச்சயம் ஏற்படுவதற்குள், தான் இரண்டு முறை தனது உயிரை மதிக்காமல் இரண்டு பெருத்த அபாயங்களை நிவர்த்திக்க வேண்டி யிருந்ததையும், அவளை முதன் முதல் தான் தொடுவதற்கு முன், அதைக் கெடுத்துத் தங்களைக் கரைகடந்த சஞ்சலத்தி லாழ்த்த செளந்தரவல்லி திடீரென்று தோன்றியதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கப் பார்க்க, அவனது மனதில் பலவிதமான எண்ணங்களும் கவலைகளும் எழுந்து வருத்தலாயின. அந்த விஷயத்தில் பிள்ளையார் சுழி போடுவதற்குள் அத்தனை துன்பங்கள் நேர்ந்ததிலிருந்து, இனி நிச்சயதார்த்தம், கலியாணம் முதலிய முடிபுச் சடங்குகள் நிறைவேறுவதற்குள், இன்னமும் என்னென்ன இடர்களும் இடிகளும் வந்து குறுக்கிடுமோ என்ற விலக்க வொண்ணாத ஒரு கவலையும் சஞ்சலமும் இடையிடையே தோன்றி அவனை வதைத்துக்கொண்டிருந்தன. இரண்டு மடந்தையரும் ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்ட ஒரே தோற்றமுள்ள இரண்டு சித்திரப் பாவைகள்போல இருந்தாலும், நற்குணமும் நன்னடத்தை, ஆழ்ந்த ஞானம், நாகரீகம், கண்ணிய புத்தி முதலிய அம்சங்களில் இரண்டு பெண்களுக்கும் கொஞ்சமேனும் ஒற்றுமையே இல்லையென்பது பட்டப் பகல்போல நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒரே மரத்தில் காய்த்துப் பழுத்த ஒன்றுபோல இருக்கும் மாங்கனிகளுள் ஒன்று புளிப்பாகவும், ஒன்று புழுக்களுள்ள தாகவும், ஒன்று அமிர்தம்போல இனிப்பதாகவும் இருப்பதுபோல, மனித சிருஷ்டியிலும், முகத்தழகு நிறைந்திருந்தும், அகத்தழகு பலவாறாக விகாரப்பட்டிருக்கிறதே எனக் கண்ணபிரான் மிகுந்த வியப்பும் திகைப்பும் கொள்ளலானான்.

கோகிலாம்பாள். தனது தாய் தன் சொல்லையே நம்புவாளென்றும் தனது தங்கையின் வார்த்தையைச் சிறிதும் மதிக்கமாட்டாளெனக் கடைசியில் உறுதி கூறிவிட்டுப் போனாளானாலும், சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனது அறியாமையினாலும் பொறாமைக் குணத்தினாலும், பங்களாவில் வந்து கூடியிருக்கும் ஜனங்களிடத்தில் தாறுமாறாக ஏதேனும் உளறி அதனால், ஏதேனும் சங்கடத்தையும், எதிர்பாராத துன்பத்தையும் உண்டாக்கி வைத்து விடுவாளோ என்ற கவலையும், தான் போய்த் தனது தாய், மாமியார் ஆகிய இருவரது முகங்களிலும் எப்படி விழிப்பதென்ற லஜ்ஜையும் தோன்றி அவனது காலைப் பின்னுக்கு இழுத்தன. ஆகையால், அவன் பங்களாவிற்கே போகாமல், இரவு ஏழரைமணி நேரம் வரையில் பங்களாவிற்குப் பக்கத்திலிருந்த தென்னை மரங்களினடியில் உலாவிக் கொண்டே இருந்தான். அத்தனை சஞ்சலங்களினிடையில், கோகிலாம்பாள், நிச்சயதார்த்த தினத்திற்கு மறுநாள் மூன்றுவது மாடியில் தன்னோடு நெடுநேரம் வரையில் சந்தோஷமாக இருக்க ஆசைப்படுவதாகவும், தான் தவறாமல் வரவேண்டுமென்றும் சொல்லிவிட்டுப்போனது, மரணதண்டனை பெறப்போனவனுக்கு நூறுயுளும் மகாராஜனது பதவியும் கிடைத்தால், அவனது மனத்தில் எவ்வளவு பிரமாதமான களிப்பும் குதூகலமும் ஆநந்த பரவசமும் உண்டாகுமோ அதைக் காட்டிலும் ஆயிரமடங்கு அதிக சந்தோஷமும் உற்சாகமும் கண்ணபிரானது மனதில் தோன்றி, அவனது உள்ளத்தில் புதிய ஊக்கமும், புதிய பலமும், புதிய எண்ணங்களும் பெருகி, அவன் மானஸீகமான நவரத்னக் கோட்டை கட்டி அதிலேயே லயித்திருக்கும்படி செய்தன. அவ்வாறு, அந்தப் புதிய மணவாளன் இன்பத்தினாலும், துன்பத்தினாலும், சந்தோஷத்தினாலும், பூரிப்பினாலும், வாட்டத்தினாலும், ஏக்கத்தினாலும், நம்பிக்கையினாலும், குதூகலத்தினாலும், தளர்வினாலும் மாறி மாறி உலப்பப்பட்டவனாய், கட்டிடங்களின் பக்கத்திலிருந்த தென்னந்தோப்பில் உலாவி நிற்க, மணி எட்டிற்குமேலாகிவிட்டது. அன்றையதினம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த விருந்தை உண்பதற்காக எல்லோரும் இலையில் உட்கார்ந்து விட்டனர். புது மாப்பிள்ளைக்குப் போடப்பட்ட தலைவாழை இலை சகலமான பரிபக்குவ பதார்த்தங்களும் நிரம்பப் பெற்றிருந்த தானாலும், அதற்குப் பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த வெள்ளி மணைப்பலகை வெற்றுப்பலகையாக இருந்ததைக் கண்ட பணிப்பெண்களும் விருந்தினரும், "மாப்பிள்ளை எங்கே? மாப்

பிள்ளை உட்காரவில்லையே! மாப்பிள்ளையைத் தேடிப்பார்த்துக் கூப்பிடுங்கள்" என்று கூக்குரலிட லாயினர். அந்தச் செய்தி பூஞ்சோலையம்மாள் முதலியோரிருந்த விடுதிக்கு எட்ட, அவர்கள் லாந்தர்களை எடுத்துக்கொண்டு உத்யான வனத்திற்குப் போய்த் தேடும்படி பல ஆட்களை அனுப்பி விட்டுத் துடிதுடித்து நின்றனர். அந்த ஆட்கள் பூங்காவின் ஆரம்பத்தி லிருந்த தென்னை மரங்களின் வழியாகத் தேடிக்கொண்டே செல்ல, அவ்விடத்தில் மிகுந்த சஞ்சலத்தோடு உலாவிக் கொண்டிருந்த கண்ணபிரான், குற்றமுள்ள மனம் குறுகுறுக்கு மென்பதற்கிணங்க, சௌந்தரவல்லியம்மாள் கலகத்தீ மூட்டியதனுல் ஏதேனும் துன்பம் சம்பவிக்கப் போகிறதோ என்ற கவலைகொண்டு அச்சத்தோடு அந்த ஆட்களை நோக்க, அவர்கள், "இலை போட்டாய் விட்டது. எல்லோரும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளை இந்த இருட்டு வேளையில் கூடவா தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறது? பூச்சிபொட்டு முதலிய ஜெந்துக்களிருக்குமே; வாருங்கள்; போஜனத்துக்குக் கூப்பிடுகிறுர்கள்; தங்களைக் காணுமல், எஜமானி யம்மாள் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறுர்கள். வாருங்கள் சாமீ!" என்று அன்பாகக் கனிந்து சந்தோஷத்தோ பணிவாக வருந்தியழைத்தனர்.

அப்போதே கண்ணபிரானது சந்தேகமும் கலவரமும் நீங்கின. கோகிலாம்பாள் போய், சௌந்தரவல்லி தங்களைப்பற்றி எந்த விஷயத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல் செய்துவிட்டாளென்று நினைத்துத் துணிபடைந்த அந்த யௌவனச் சிறுவன், "இலை போட்டுவிட்டார்களா? அப்படியானுல், இதோ வந்துவிட்டேன். எனக்குப் பசி இல்லாதிருந்தது. கொஞ்சநேரம் உலாவினுல், பசி உண்டாகுமென்று நினைத்து இங்கே இருந்தேன்" என்று அவர்களுக்கு மறுமொழி கூறிய வண்ணம், அவர்களோடுகூடத் தொடர்ந்து சென்று போஜன சாலையை அடைந்தான். அவன் வந்து விட்டானென்ற செய்தி எட்டுகிறவரையில் பூஞ்சோலையம்மாள், கற்பகவல்லியம்மாள், கோகிலாம்பாள் முதலியோர் தீயில் விழுந்த புழுவெனத் துடிதுடித்து நின்றனர். தென்னஞ்சோலையிலிருந்த அவனை வேலைக்காரர்கள் அழைத்து வந்து வெள்ளி மணையில் உட்காரவைத்து விட்டார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனே, அவர்களது முகங்களெல்லாம் சூரியனைக் கண்டு மலரும் தாமரை மொட்டுகள் போல மகிழ்ச்சியினுல் விரிந்

தன. இலைகளில் உட்கார்ந்திருந்த பெண் விருந்தினர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் யாவரும், பந்தி விசாரணை செய்வதில் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்தலாயினர்.

அன்றைய விருந்து ஆண் பெண்பாலரான விருந்தினர் பணிமக்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் நிரம்பவும் சம்பிரமமாக நடந்தேறியது, கண்ணபிரானும், மூன்று நாட்களிற்குப் பிறகு அப்போதே திருப்தியாக விருந்துண்டான். கோகிலாம்பாளைக் கண்டு அவளோடு பேசி அவளது ஆலிங்கன சுகத்தை அநுபவித்ததனால், அவனது மனம் எப்படி பிரம்மாநந்தமே மயமாக நிறைந்திருந்ததோ, அதுபோல, அவனது வயிறும் நல்ல மாதிரியமான அறுசுவை பதார்த்தங்களும் பக்ஷண பாயாசங்களும் கனிவர்க்கங்களும் நிறைந்து குளிர்ந்து திருப்தியடைந்திருந்தது.

போஜனம் நிறைவேறிய பின் விருந்தினர் எல்லோரும் தாம்பூலந் தரித்து நெடுநேரம் வரையில் குதூகலமாகச் சிரித்து விளையாட்டாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து தங்கள் தங்களுக்கு வசதியான இடங்களில் போய் சயனித்துக்கொண்டனர். அவ்வாறே, கண்ணபிரானும் தான் முதல்நாள் சயனித்திருந்த சொகுஸான மஞ்சத்தில் படுத்து அந்த இரவு முழுதும், கோகிலாம்பாளும் தானும் கூடிக் கலந்து சந்தோஷமாகப் பூங்காவிலிருப்பதாக இன்பக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தான்.

அவ்வாறு இந்த இரவு கழிந்தது; நிச்சயதார்த்த தினம் வந்து சேர்ந்தது. முதல் நாள் இரவில் நடந்த மகா சிலாக்கியமான விருந்திற்குத் தன்னை அழைக்காமல் தான் இல்லாதகாலத்தில் அவர்கள் அதை நடத்தி விட்டார்களே யென்று கடுங்கோபத்தோடு எழுபவன்போல சூரிய பகவான் கீழ்த்திசைக் கடலிலிருந்து கண் விழித்தெழுந்து அதி உக்கிரத்தோடு கிளம்பி ஆயிரங் கரங்கள் கொண்டு, ராஜரத்தின முதலியாரது பங்களாவில் சயனித்திருந்த ஜனங்களெல்லோரையும் தட்டி யெழுப்பினான். பங்களாவைச் சேர்ந்த மனிதர்களும் விருந்தினருமான எல்லோரும் அதிகாலையிலெழுந்து தத்தம் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு அழகாகவும் பகட்டாகவும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டனர். எவரைப் பார்த்தாலும் பட்டு ஜரிகை, வைரம், கெம்பு முதலியவைகளை நிறைந்தவர்களாகத் தோன்றினர். அந்த பங்களாவிற்குள்ளிருந்த சுவர்கள், கம்பங்கள்.

கூரைகள், நாற்காலி, மேஜைகள், ஸோபாக்கள், மரங்கள், பூச்செடிகள், பந்தல்கள் முதலிய சகலமான வஸ்துக்களும் தோரணங்களாலும், தொங்கல்களாலும், கூந்தல்களாலும், அஸ்மானகிரிகளாலும், வேறு பலவகையான சிங்காரப் பொருட்களாலும் கண்ணை அதி விநோதமாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒருபுறத்தில இரட்டைத் தங்க நாகசுரங்களோடு கூடிய மேளக்கச்சேரி ஜாம் ஜாமென்று முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில் முதல்தரமான பாண்டு வாத்தியக்காரர்கள் பாகோ, தேனோ, அமிர்தமோ வெனக் கீர்த்தனைகளையும், இந்துஸ்தானி கெஜல்களையும் எடுத்து அதி மாதுரியமாக ஜிலீர் ஜிலீரென்று அள்ளி இறைத்தது எல்லோரது மனத்தையும் உருக்குகிறார்கள். கலியாணத்திற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள சிங்காரக் கொட்டகைப் பந்தலில், ஒரு சுமார் ஆயிரம் விருந்தினர் ஜெகஜ்ஜோதியான ஆடையாபரணங்களோடு உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். மோட்டார் வண்டிகளும், ஸாரட்டுகளும், குதிரை வண்டிகளும் புதிய புதிய விருந்தினரைக் கொணர்ந்து சேர்த்துவிட்டு வழி நெடுக அரை மயில் தூரம் வரையில் இரட்டை வரிசைகளாக நிறுத்தப்படுகின்றன.

அப்போது கண்ணபிரான் ஒரு லக்ஷம் ரூபாய்க்குமேல் பெறத்தக்க வைர ஆபாரணங்களையும் ஜரிகைப்பட்டாடைகளையும் அணிந்து இராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்திற்கு ஆயத்தமாக வந்திருக்கும் ராஜகுமாரனோ, அல்லது, ரதிதேவியை மணக்க வந்திருக்கும் மாரவேளோ வென எல்லோரும் மயங்கி வியப்பும் பிரமிப்பு மடைந்து, அவனது அதி அற்புதமான தேஜஸைக் கண்டு, "ஆகா! இப்படிப்பட்ட சிலாக்கியமான மாப்பிள்ளையை நாம் இதுவரையில் பார்த்ததே இல்லை. கலியாணப் பெண் முன் ஜென்மத்தில் நல்ல பூஜை செய்தவள்" என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளச் செய்தவனாய், எல்லோரது மனதையும் கவர்ந்த காந்தம்போல நடுநாயகமாக இனிது வீற்றிருந்தான், அவ்வளவு கம்பீரமும் அழகும் பெற்றிருந்தாலும், பெரியோர்களிருப்பதைக் கருதி, அவன் அடங்கி ஒடுங்கி மரியாதையாக ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த விதானேயே அவனது விஷயத்தில் எல்லோரும் ஒருவித வாஞ்சைகொண்டு, அவனைத் தங்களது சொந்தக் குழந்தைபோல பாவிக்கும்படி செய்து எல்லோரது மனதையும் வசீகரித்து விட்டது. கர்ணாமிருதமாக இனிமையை வீசிக் கொண்டிருந்த மேளம், பாண்டு முதலியவற்றிலாவது, மற்ற அலங்

காரங்களிலாவது அந்த 'ஜனங்களது மனம் செல்லாமல், கண்ண பிரானை இமைகொட்டாது பார்ப்பதிலும், அவனது வரலாற்றைப் பற்றியும், அவனது குண விசேஷங்களைப் பற்றியும் பேசுவதிலும் அவர்கள் தங்களது முழு கவனத்தையும் செலுத்தி இருந்தனர். கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் ஆடம்பரமான அலங்காரங்களுடன் வந்து கண்ணபிரானுக் கருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரும் அவனுக் கருகிலிருந்த வேறு சில ரும் அவனோடு சந்தோஷமாகப் பேசிப் பரிகாசஞ் செய்து கொண் டிருந்தனர். அவன் அதிகமாகப் பேசாமல் மிருதுவாக இரண் டொரு வார்த்தைகளை அப்போதைக் கப்போது சொல்லி மகிழ்ச் சியே வடிவெடுத்த தெனும்படி சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்த படியே உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் அவ்வாறு புன்னகை செய்த போதெல்லாம் அவனது கன்னங்கள் குழிந்ததும், முத்தைப்போல இருந்த அவனது பல்வரிசையில் சிறிதளவு வெளியில் தெரிந்ததும், அவனது நெற்றியி லிருந்த கருஞ்சாந்துத் திலகத்தின் ஒளியும்' வைரக் கடுக்கன்களின் டாலும் ஒன்றுகூடி, ஆண் பெண்பாலரான எல்லோரது உயிரையும் கொள்ளைகொண்டு, எல்லோரது மனத்தை யும் புண்படுத்தி சஞ்சலத்திற் குள்ளாக்கின. அவ்வாறு கொட்ட கைப் பந்தலில் கூடியிருந்த ஜனங்களது கண்களுக்கும், மனத்திற்கும் தெவிட்டாத விருந்தாகக் கண்ணபிரான் வீற்றிருக்க, உட்புறத்தில் ஸ்திரீகளுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு மணிமண்டபத்தில், அதி யற்புதமாக அமைக்கப் பட்டிருந்த முத்துப் பந்தலின் கீழே தங்க மணையின்மேல் கோகிலாம்பாள் தகத்தகாயமான ஆடையாபரணங் களையும் புஷ்பங்களையும் அணிந்து, ஜெகஜ் ஜோதியாய்க் கோடி சூரியப் பிரகாசமாக வீற்றிருந்தாள். அவள் நாணித் தலைகுனிந்து நற்குணம், உத்தம லக்ஷணங்களும், சுந்தரமும் வடிவெடுத்து அவளது ரூபமாக வந்தனவோ வென எல்லோரும் பிரமித்து மயங் கத்தகுந்த அபரிமிதமான வசீகரம் வாய்ந்த அதி ரமணீய அப்ஸர ஸ்திரீயாக வீற்றிருந்தாள். அவளைச் சுற்றிலும் சுமார் ஐந்நூறு ஸ்திரீகள் சூழ்ந்து,

"மானினம் வருவ போன்றும், மயிலினம் திரிவ போன்றும்,
மீனினம் மிளிர்வ போன்றும், மின்னினம் மிடைவ போன்றும்,
தேனினம் புலம்பி யார்ப்பச் சிலம்பினம் புலம்ப வெங்கும்,
பூநனை கூந்தல் மாதர் பொம்மெனப் புகுந்து மொய்த்தார்."

என்றபடி எல்லா ஸ்திரீகளும் கலியாணப் பெண்களைப்போல அதியுன்னதமான ஆடையாபரணங்களை யணிந்து எல்லோரும் கந்தருவலோகத்துப் பெண்மணிகள்போலத் தோன்றிக் கண்கொள்ளா அதிசயக்காக்ஷியாக விளங்கினார்கள். கோகிலாம்பாளுக்கு சமீபத்திலிருந்த ஸ்திரீகள் குயில்போல மங்களகீதம்பாட, வேறுசிலர் அந்தத் தோகை மயிலுக்கு திருஷ்டி தோஷம் கழித்து நலங்கு வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாள் ஆகிய இருவரும் வைதவ்ய மடைந்தவர்களாதலால் அவர்கள் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றபடி கோகிலாம்பாள் வீற்றிருந்த கோலாகலக் காட்சியைக் கண்டு மனங்கொள்ளா மகிழ்ச்சியும், ஆநந்தப் பெருக்குமடைந்துப் பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்தவராய், இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி மிதந்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வளவு பெரிய கும்பலில் சௌந்தரவல்லி யம்மாள் ஒருத்தி மாத்திரம் எங்கும் காணப்படவில்லை. யௌவன மங்கையரான பத்துப் பதினைந்து வடிவழகிகள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் குதூகலமு மடைந்தவராய்த் தோன்றி கோகிலாம்பாளுக்கு நலங்கு வைக்கும் வைபவத்தை அதிவிமரிசையாக நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் கோவிந்தபுரத்து ஜெமீந்தாராது புத்திரியான புஷ்பாவதியும் ஒரு பெருத்த பட்டத்து ராணி போல சர்வாபரண பூஷிதையாக வந்திருந்து, கோகிலத்வனியோ, புல்லாங்குழலின் ஒலியோ, பாகோ, தேனோ, அமிர்தமோ வெனத் தனது தீங்குரலை எடுத்துக் கர்ணாமிருதமாக நலங்கு, லாலி, ஊஞ்சல், ஒடம், ஜாவளி முதலிய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளது பாடல் ஒவ்வொன்றும் முடிந்தவுடனே தங்க நாகசுரக்காரன் அதே பாட்டைத் தனது வாத்தியத்தில் இனிமையாக வாசித்து வாசித்து நிறுத்த, அவர்களிருவரும் தத்தம் சங்கீதமே அதிக இனிமையாக இருக்கவேண்டுமென நினைத்துப் போட்டிபோட முயல்பவர்போலத் தங்களது முழுத்திறமையையும் புலப்படுத்தி இன்பத்தையும் இனிமையையும் அள்ளி ஜிலீர் ஜிலீரென்று வீசிக்கொண்டிருந்தனர். புஷ்பாவதி அதுவரையில் எவரும் கேட்டிராத புதிய புதிய வர்ணமெட்டுகளில் பாடல்களை யெடுத்துத் தனக்குச் சமமாக அந்த நாகசுரக்காரன் பாடமுடியாமல் செய்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அதியற்புதமாகப் பாடியதைக் கண்ட பெண்டீர் யாவரும் பிரமித்து வியப்படைந்து ஆநந்தபரவச மெய்தி, அவள் ஊர்வசியோ, மேனகையோ, அல்லது, கலைவாணியோ என்று தமக்குள் நிரம்பவும் புகழ்ச்சியாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

அவ்வாறு அந்த மண்டபம், அப்ஸர ஸ்திரீகளுக்கும் கந்தருவ ஸ்திரீகளுக்கும் மத்தியில் ரம்பை, திலோத்தமை முதலிய தேவ தாசிகள் தெய்வகீதம்பாட, மகாலக்ஷ்மி கொலுவீற்றிருந்த சுவர்க்க லோகம்போலத் தோன்ற, கோகிலாம்பா ளென்னும் மடவன்னத்திற்கு நலங்கு நிறைவேற, முடிவில் திருஷ்டி பரிகாரத்தின் பொருட்டு இளந்தோகையரிருவர் ஆரத்தியெடுத்து அழகாகக் குனிந்து நின்று அதை மெதுவாகச் சுழற்றி ஒரு பாட்டைத் துவக்கிப்பாட ஆரம்பித்தனர். அப்போது வேறு எவ்வித ஓசையுமின்றி அந்த மண்டபம் நிச்சப்தமாக இருந்தது, அந்த மடந்தையர் பல்லவி பாடி, அநுபல்லவியை யெடுத்து மனதை ரஞ்சிக்கச் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் திடீரென்று ஒரு பெருத்த கூக்குரல் உண்டாயிற்று, அந்த மண்டபத்திற்குப் பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கொட்டகைப் பந்தலிலிருந்த ஆண்பாலர் யாவரும் பெருத்த ஆரவாரம் செய்து ஓங்கிய குரலில் ஏதோ சண்டையிட்டுக் கொள்வதாகத் தெரிந்தது. அந்த ஆரவாரம் படிப்படியாகப் பரவி அதிகரித்துத் தோன்றியது. அதைக் கேட்ட சில ஸ்திரீகள், "அது என்ன ஆரவாரம்? கொட்டகைப் பந்தலில் பெருத்த அமர்க்களமாக இருக்கிறதே! என்று வியப்போடு கூற, அதைக்கேட்ட மற்ற மகளிரது கவனமும் அந்தக் கூக்குரலில் சென்றது உடனே அவர்களெல்லோரும் வேடனது காலடியோசையைக் கேட்ட மான்களின் கூட்டம் போல அஞ்சி, மருண்டு, வியப்பும், திகிலும், நடுக்கமுமடைந்தவராய் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் ஸ்தம்பித்து சித்திரப் பாவைகள் போல அசைவும் பேச்சு மூச்சு மற்று அப்படி அப்படியே முட்டு முட்டாக உட்கார்ந்திருந்தனர். அடுத்த நிமிஷத்தில், "அம்மா! அம்மா!" என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு யாரோ சிலர் அந்த மண்டபத்தை நோக்கி திடுதிடென்று ஓடிவந்த ஓசையுண்டாயிற்று. அந்த வார்த்தை ஒவ்வொருவரது மனதிலும் ஈட்டி போலப் பாய்ந்து சகிக்கவொண்ணாத திகிலையும் நடுக்கத்தையும் உண்டாக்கியது. யார் அப்படி ஓடிவருகிறார்களென்பதையும், என்ன காரணத்தினால் அப்படிக் கூவிக்கொண்டு ஓடி வருகிறார்களென்பதையும் அறிய மிகுந்த ஆவல்கொண்டவராய், வாசற்படியில் தங்களது விழியை வைத்தவராக எல்லோரும் இருந்தனர். அடுத்த நிமிஷத்தில், நாலைந்து வேலைக்காரர்கள் அந்த மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்து, நிரம்பவும் பதைப்பாக நாற்புறங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்துப் பூஞ்சோலையம்மாளிருந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்து, அந்த அம்மாளை நோக்கி, அம்மா!

பந்தலில் அமர்க்களம் நடக்கிறது. பெருத்த சண்டை; புதுமாப் பிள்ளை போய்விடுவார்போ லிருக்கிறது" என்று கூறி வாய் மூடு முன், ஏதோ சண்டை நடந்ததனால் புதுமாப்பிள்ளையான கண்ண பிரான் இறந்து போகும் தருணத்திலிருக்கிறானென்று நினைத்துக் கொண்ட பெண்டீரனைவரும், "ஹா! புது மாப்பிள்ளையா!" என்று அதிக வியப்போடு கேட்டுக்கொண்டு குபீரென்று எழுந்தனர்; மணையின்மீது உட்கார்ந்திருந்த கோகிலாம்பாளது செவியில் அந்த வார்த்தைவிழுந்தது உருக்கிய நாராசத்தை வார்த்ததுபோல இருந்த தன்றி, அவளது உயிர் துடி துடித்துத் தள்ளாடியது. அவளும் சடக்கென்று எழுந்தாள். பூஞ்சோலையம்மாள், கற்பகவல்லியம்மாள் முதலியோரது மன நிலைமை எப்படி இருந்திருக்கு மென்பதை யூகித்துக்கொள்வதே எளிதன்றி விவரித்துச் சொல்வது சாத்திய மில்லாத விஷயம். அங்கே கூடியிருந்த பெண்டீரில் ஒருத்தியும் மிகுதியில்லாமல் எல்லோரும் பெருத்த வியப்பும், திகைப்பும், குலை நடுக்கமும், திகிலு மடைந்து, கொட்டகைப் பந்தலில் என்ன விப ரீதம் நடந்த தென்பதை அறிய ஆவல் கொண்டவராய், விழுந்தடித் துக்கொண்டு அந்த மண்டபத்தின் பல வாயில்களிலும் புகுந்து வெளியில் ஓடினர். எண்ணிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் கூடிய இடமான கொட்டகைப் பந்தலிற்குத் தாங்கள் போகக்கூடாதென்ற நாண மெல்லாம் பறந்துபோய்விட்டது. பெண்டீர் அனைவரும் தங்களது தேகத்தை மறந்து பதறி ஓட்டமாக ஓடிக் கொட்டகைப் பந்தலிற் குள் நுழைந்தனர். அதன் வாசல் அத்தனை ஸ்திரீகளும் புகுவ தற்கு இடம் கொடாமையால், பெரும்பாலோர் அந்தப்பந்தலின் பக்க அடைப்புகளிலிருந்த கீற்றைப் பிரித்துவிட்டு அதன் வழியாக உட்புறத்தில் நோக்கலாயினர். அவர்களது முகங்களெல்லாம் மிகுந்த கவலையையும், குழப்பத்தையும், திகைப்பையும் தொற்று வித்தன. அவ்வாறு வந்த ஒவ்வொருவரும் தத்தமக் கருகில் நின்ற ஆண்பிள்ளையைப் பார்த்து, என்ன கலக மென்றும், மாப்பிள்ளை எங்கே யென்றும் ஆவலோடு விசாரித்தனர். கொட்டகைப் பந்தலி லிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் எழுந்து திரண்டு கூட்டமாக நின்ற னர். அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் நாலைந்து போலீஸ் ஜெவான் களும் ஓர் இன்ஸ்பெக்டரும் நின்று கூட்டத்தில் மறைந்திருந்த யாரோ ஒருவருக்குக் கை விலங்கு மாட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருந் தனர். கலியாணத்திற்கு வந்திருந்த விருந்தினரில் நாலைந்து யௌ வனப் புருஷர்கள் அந்தப் போலீசார் வெளியில் போவதை தடுத்து

அவர்களைத் தாறுமாறாக வைது அடிக்கவும் குத்தவும் முயன்று கொண்டிருந்தனர். போலீசார் கத்தி துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்களை தவும் கொண்டுவராம லிருந்தன ராதலால், அவர்கள் நயமாகப் பணிந்து பேசித் தங்களது நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லித் தங்களை அடிக்கவருவோரை யெல்லாம் சாந்தப்படுத்த முயன்றுகொண்டிருந்தனர். கும்பலின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பெரும்பாலோர் ஆரவாரம்செய்து, "போலீஸ் நாய்களை விடாதேயுங்கள். நன்றாக மொத்தியனுப்புங்கள்" என்று கூறிய வார்த்தைகள் கேட்டன. வேறு பலர், "போலீசாரைத் தொடாதீர்கள். கையை நீட்டினால், அதிலிருந்து கெடுதல் வந்து சேரும். நியாயமாகவே கேளுங்கள் என்று இடையில் கூறித் தடுத்தனர். போலீசாருக்கு சமீபத்தில் நின்று அவர்களை வைதவர்களுள் கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரே முக்கியஸ்தராக காணப்பட்டார்; சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து, "எத்தனையோ ஆயிரம் ரூபாய் செலவுசெய்து இந்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் நடத்துகிறோம். இவ்வளவும் உங்களால் நஷ்டமாய்ப் போய்விடும். அதோடு, நல்ல யோக்கியமான மனிதர்களின்மேல் பொய்யான குற்றம் சுமத்தி, இத்தனை ஜனங்களுக்கு முன் அவரை அவமானப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு போகிறீர்கள். இவ்வளவுக்கும் நாங்கள் உங்களை சும்மா விட்டு விடுவோமென்று எண்ண வேண்டாம். உங்களுடைய தாலியை யெல்லாம் ஒட்ட அறுத்து விடுவோம். கடைசியில் நீங்கள் உங்களுடைய வேலையை இழந்து, வீட்டிலிருக்கும் சொத்துகளை யெல்லாம் இழந்து, ஜெயிலுக்குப் போய் செக்கு இழுக்கப் போகிறீர்கள். ஜாக்கிரதை. இன்றைய தினம் நிச்சயதாம்பூலம் மாற்றப் போகிறார்கள். இன்னும் சில நாட்களில் கலியாண முகூர்த்தம் நடக்கப்போகிறது. அதுவரையில் மாப்பிள்ளையை விட்டு வையுங்கள். உடனே எல்லா ஜனங்களும் போய்விடுவார்கள். அதன்பிறகு நீங்கள் வந்து இந்த பங்களாவின் எஜமானியம்மாளைக் கண்டு உங்களுடைய நியாயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளுங்கள். மாப்பிள்ளை குற்றம் செய்திருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் நீங்கள் இந்தக் கலியாணத்தை நிறுத்த உங்களுக்கு எவ்வித அதிகாரமுமில்லை" என்று கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், கற்பகவல்லியம்மாள், கோகிலாம்பாள் ஆகிய மூவரும் மட்டுக்கடங்கா வியப்பும் கலக்கமும் திகைப்புமடைந்து திக்பிரமைகொண்டு பதறிப்போய்க் குன்றி நின்றனர்.

மாப்பிள்ளை கண்ணபிரானைப் போலீசார் பிடித்துக்கொண்டு போக முயலுகிறார்களென்பது மாத்திரம் தெரிந்ததே யன்றி, அவன் எவ் விதமான குற்றம் செய்தானென்பது தெரியாமையால், அவர்கள் துடிதுடித்து நின்றனர். கண்ணபிரான் ஏதோ சண்டையில் அடிபட்டு இறக்கும் தருணத்தி லிருக்கிறானோ வென்று முதலில் சந்தேகங்கொண்டு எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளும் பயந்து ஓடிவந் தார்களல்லவா. அந்த முக்கியமான திகில் நீங்கிபது கண்ணபிரான் அப்படிப்பட்ட தேக அபாயத்திலில்லை யென்பதும், ஏதோ குற்றத்திற்காகப் போலீசார் அவனைப் பிடித்து விலங்கிட்டுக் கொண்டு போகிறார்களென்பதும் தெரிந்தன. ஆகவே, பெண்டீர் யாவரும் மற்ற எல்லா விவரத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டு மென்ற எண்ணத்தினால் தூண்டப் பட்டவர்களாய், அங்கே நடந்த சம்பாஷணையை நன்றாக உற்று கவனித்தனர். முன் சொல்லப்பட்டபடி சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் போலீஸ் இன்ஸ் பெக்டரை நோக்கிப் பேசியவுடனே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் **பராங்குசம் பிள்ளை** என்பவர் கம்பீரமாகவும் நிதானமாகவும் எல் லோரையும் நோக்கி, "உங்களுக்கெல்லாம் எவ்வித சம்பந்தமு மில் லாத இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் தலையிட்டு இடைஞ்சல் செய்வீர்க ளானால், சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தார் சட்டப்படி தமது கடமை யைச் செய்வதைத் தடுப்பதான பெரிய குற்றத்தைச் செய்தவர்கள் ஆகிவிடுவீர்கள். நீங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் கும்பலாக இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் நாலைந்து பேர்தானே இருக்கிறோமென்று நீங்கள் கைவரி சையைக் காட்டுகிறீர்கள் போலிருக்கிறது. செங்கோலுக்கு முன் எப்படிப் பட்டவருடைய கையும் ஓங்காது. நீங்கள் இப்போது எங் களை அடித்துக் கொன்றுவிட்டாலும், நாங்கள் இறந்துபோகத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் இன்னம் கொஞ்சநேரத்தில் பீரங்கிப் படைகளோடு சிப்பாயிகளை அழைத்துக் கொண்டு, போலீஸ் கமிஷனர் இங்கே வந்து உங்களை யெல்லாம் அமுக்கிக் கொண்டு போய்ப் பழிக்குப் பழி வாங்கி விடுவாரென்பது மனசிலிருக்கட்டும். நாங்கள் எங்கள் வீட்டுச் சொந்தக் காரியத்திற்காக இங்கே வர வில்லை. இந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ச் சிறையில் வைக்கும்படி எங்களுக்கு வாரண்டு வந்திருக்கி றது. அதற்காக நாங்கள் இவரைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறோம். இவர் கலியாண சமயத்தில் இருக்கும் இந்த அசந்தர்ப்ப வேளையில் நாங்கள் வந்து பிடிப்பது எங்களுடைய மனசுக்கும் வருத்தமாகத்

தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்த அசந்தர்ப்பத்தைக் கவனித்து, வாரண்டை நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட எங்களுக்கு அதிகாரமில்லை. இவரைப் பிடிக்காமல் விட்டுவிட்டு நாங்கள் திரும்பிப் போனால், எங்களுடைய உத்தியோகம் போய்விடும். அது போனாலும் போகிறதென்றால், துரைத்தனத்தார் இவரை விட்டுவிட மாட்டார்கள். நான் பிடிக்காவிட்டால், வேறே யாராவது இன்ஸ்பெக்டர் நூறு இருநூறு ஜெவான்களோடு வந்து இவரை எப்படியும் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவார். நீங்கள் தடுப்பதனால், எங்களுடைய உத்தியோகம் போவதுதான் மிச்சமேயன்றி இவர் மிஞ்சப் போகிறதில்லை. இவர் இப்போது வராவிட்டால் இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் எப்படியும் ஜெயிலுக்கு வந்துதான் தீரவேண்டும்; ஆகையால், நீங்கள் பதறுவதில் உபயோகமே இல்லை. தூர நில்லுங்கள் வந்து நெருக்கவேண்டாம்'' என்று நயமாகவும் பயமுறுத்தியும் பேசினார்.

அதைக் கேட்ட கோவிந்தபுரம் இளைய ஜெமீந்தாரரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மிகவும் ஆத்திரத்தோடு தாண்டிக் குதித்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி நிரம்பவும் அலட்சியமாகவும் இழிவாகவும் பேசத் தொடங்கி, "உம்முடைய போலீஸ் பெருமையெல்லாம் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், ஐயா! அதிகமாக அளக்க வேண்டாம். "நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே; என்னை ஏன் பிடித்துக்கொண்டு போகிறீர்கள்" என்று இந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் கேட்டாரே. அதற்கு நீர் சரியான ஜெவாப்பு சொல்லாமல், இவரைத்தொட உமக்கு என்ன அதிகாரமிருக்கிறது? இந்த வாரண்டு வேறே யாரோ ஒரு கண்ணபிரான் முதலியாருக்கு வந்திருக்க வேண்டுமே யன்றி இவருக்கு ஒருநாளும் வந்திருக்காது இவர் மனசால் கூட எவருக்கும் பொல்லாங்கு நினைக்காத மகா ஸாதுவான மனிதர். நீங்கள் ஆள் மாறாட்டமாக இவரைப் பிடிக்கிறீர்கள். இதனால் நீங்கள் பெருத்த இடரில் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறீர்கள். கடைசியில் நீங்கள் பிரமாதமான கஷ்டத்துக்கும் பண நஷ்டத்துக்கும் ஈடு செய்ய நேரிடும். ஜாக்கிரதை. சரியான ஆளைப் பார்த்து பிடியுங்கள். உங்களுடைய அதிகாரப் பெருமையைப்பற்றி ஒன்றை மயில் நீளம் அளப்பதில் என்ன உபயோகம்? நீங்களெல்லாம் புலிகள் தானென்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். உண்மையில் குற்றம் செய்த ஆடுகளுடைய கண்ணுக்கு நீங்கள்

புலிகளாகத் தோன்றலாம். குற்றமற்ற யோக்கியமான மனிதர்கள் உங்களை எலிகளுக்குச் சமமாகக்கூட மதிக்க மாட்டார்கள்'' என்று நிரம்பவும் முறுக்காகவும் அமர்த்தலாகவும் பேசினார்.

அதைக்கேட்ட போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மிகுந்த கிலேசத்தோடு புன்னகை செய்தவராய் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைப் பார்த்து, "எங்களை நீங்களெல்லோரும் புலிகளாக நினைத்துக்கொண்டாலும் சரி; எலிகளாக நினைத்துக் கொண்டாலும், அதைவிட, இன்னமும் கேவலமான ஈ, கொசு முதலிய அற்ப ஜெந்துக்களாகவாவது, வேறே எப்படியாகவாவது எண்ணிக்கொள்ளலாம். நீங்கள் எங்களைத் தூஷித்துத் தடுப்பது, எய்தவனிருக்க, அம்பை நொந்துகொள்வதுபோல இருக்கிறது; நாங்கள் ஆள் மாறுட்டமாக இவரைப் பிடிக்கிறோமென்று நீர் சொல்வது தவறு. இவருடைய பெயர் கண்ணபிரான் முதலியார். இவருடைய தாயின் பெயர் கற்பகவல்லியம்மாள். இவருடைய தகப்பனாரான அமிர்தலிங்க முதலியார் இறந்து போய் விட்டார். இவர்கள் இந்த பங்களாவுக்குப் பக்கத்திலுள்ள 515-வது லக்கமுள்ள வீட்டில் குடியிருக்கிறவர்கள். இவருக்கு ரெவினியு போர்டாபீஸில் குமஸ்தா உத்தியோகம். இவருக்கு வயது இருபத்திரண்டு இந்த விவரங்களுடையவரையே பிடிக்கும்படியாக வாரண்டு வந்திருக்கிறது. இந்த விவரங்கள் இவருக்குப் பொருத்தமாக இல்லாதிருந்தால், இவர் மாஜிஸ்டிரேட்டினிடத்தில் சொல்லி விடுதலை பெற்றுக்கொண்டு வந்துவிடட்டும். எங்களுக்கு இவர்மேல் என்ன பகைமை இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. இதை நாங்கள் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை; தயவுசெய்து எல்லோரும் நகர்ந்து கொஞ்சம் வழிவிடுங்கள். நாங்கள் இவரை அழைத்துக்கொண்டு போகிறோம்; நேரமாகிறது'' என்று வற்புறுத்திக்கூற, அவருக்குத் துணையாக வந்திருந்த ஜெவான்கள் ஜனங்களை விலக்கி வழிசெய்யத் துவக்கினர். அந்த சமயத்தில் அந்தக் கும்பலில் இன்னொரு பக்கமாக வழி செய்து கொண்டு கற்பகவல்லி யம்மாளும், பூஞ்சோலையம்மாளும், புஷ்பாவதியும், வேறு சுமார் இருபது ஸ்திரீகளும் போலீசார் நின்ற இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். கலியாணக் கோலத்தோடு கைவிலங்கு பூட்டப்பெற்றவனாய் வெட்கித் தலைகுனிந்து குன்றிப்போயிருந்த கண்ணபிரானைக் காண, அவர்களது மனம் கொதித்தது. தேகம் துடி துடித்தது. முதலில் வந்த கற்பகவல்லியம்மாள் அடக்கிய கோபத்தோடு

மரியாதையாக இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து, "என் ஐயா! என்னுடைய பிள்ளைக்கு விலங்குமாட்டி இப்படி அவமானப் படுத்துகிறீர்கள்? இவன் ஒரு பாவத்தையு மறியாத பரம ஸாதுக் குழந்தையாயிற்றே! இவனை நீங்கள் இப்படிப்பட்ட அக்கிரமக் கோலத்துக்கு ஆளாக்குவது தெய்வத்துக்கு சம்மதமாகுமா? உங்களுக்கெல்லாம் பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் ஒருத்தரும் இல்லையா? கலியாணக் கோலத்தோடு ஒரு சுபகாரியம் செய்துகொள்ளத் தயாராக இருக்கும் குழந்தையை நீங்கள் இப்படிப் பிடித்து விலங்கிட்டுக் கொண்டுபோக இவன் அப்படி என்ன குற்றமய்யா செய்துவிட்டான்? முதலில் விலங்கை எடுங்கள். திருடனுக்கும் கொலைகாரனுக்குமல்லவா விலங்கு போடுகிறது" என்று அழுத்தமாகவும் துணிவாகவும் கூறினாள். அவளது பரிதாபகரமான தோற்றத்தைக் கண்டு அவள் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஜனங்களெல்லோரும் பதறினார்கள். எல்லோரது மனதும் கண்களும் கலங்கின. கண்களில் கண்ணீர் துளித்து நின்றது. அந்தப் பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டால், அத்தனை ஜனங்களும் கூடி அந்தப் போலீசார் ஐவரையும் கசக்கிச் சாறுபிழிந்து, அவ்விடத்திலேயே குழிவெட்டிப் புதைத்துவிடக் கூடியவர்களாய் அவர்களது நோக்கத்தைக் கவனித்தவர்களாய்ப் பதறி நின்றனர்.

அப்போது இன்ஸ்பெக்டர் பாராங்குசம் பிள்ளை ஜெகஜ்ஜோதியாக அலங்கரித்துக்கொண் டிருந்த அந்த ஸ்திரீகளையெல்லாம் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பெரிய மனிதரது வீட்டு ஸ்திரீகளான அத்தனை பேரையும் பார்த்து மிகுந்த பிரமிப்பும், கலக்கமும், சஞ்சலமும் கிலேசமுமடைந்த இன்ஸ்பெக்டர் சிறிது நேரம் தயங்கினர். அந்தக் கும்பலில் நின்றுகொண்டிருந்த புஷ்பாவதி முதலிய யௌவன மடந்தையரான அதிசுந்தர ரூபிணிகள் பலரைக் கண்டவுடன், அவரது மனம் மிகுந்த இரக்கமும் நெகிழ்வும் கொண்டு ஆநந்த பரவச மடைந்தது. தமக்கு அதனால் என்ன துன்பம் நேரிட்டாலும், நேரிட்டுமென்று தாம் உடனே கண்ணபிரானை விட்டு விட்டால், அந்த யௌவன ஸ்திரீகளெல்லோரும் தம்மைநல்லவரென்று கொண்டாடி தம்மீது பிரியம் கொள்வார்களென்ற எண்ணம் அவரது மனதில் தோன்றியது. பெண்ணென்றால் பேய்கூட இரங்குமானாலும், பெரும் பேயான போலீசார் மாத்திரம் இரங்கவேமாட்டார்களென்பது எல்லோரு மறிந்த விஷயமாதலால்; அவரது இரக்கமும் தடு

மாற்றமும் அடுத்த நிமிஷத்தில் மறைந்துபோய் விட்டன. அவர் உடனே கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, "அம்மா! தாங்கள்தான் இவருடைய தாயார்போலிருக்கிறது. நாங்கள் இவரை எதற்காகப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறோமென்கிற சங்கதி உங்களுக்கு நன்றா கத் தெரிந்ததாக இருக்க, ஒன்றையும் அறியாதவர் போல நீங் களும் பேசுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! நீங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து எவ்வளவு பிரமாதமான தந்திரம் செய்திருக் கிறீர்கள்! அப்படி இருந்தும், சங்கதியெல்லாம் வெளியாகி விட்டது. திருட்டும் பரிஷ்காரமாக வெளியாகிவிட்டது. இனி மறைப்பதில் உபயோகமில்லை. உங்களுடைய ரகசியமெல் லாம் இன்னம் சில தினங்களுக்குப் பிற்பாடு வெளியாகி இருந்தால், கண்ணபிரான் முதலியார் இந்த துபாஷ் முதலியாருடைய பெண் ணைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பார். அது கெட்டுப்போய்விட்டது. அதுவும் தவிர, இந்த விருந்தாளிகளுக்கெல்லாம் அவரவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய சாப்பாடுகளும் கிடைத்திருக்கும். இவர்களெல்லோ ருக்கும் எங்கள்மேல் இவ்வளவு ஆத்திரமும் உண்டாகி இருக்காது" என்று குறும்பாகவும் நிதானமாகவும் புன்சிரிப்போடும் பேசினார்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் கோபம் மூட்டப்பட்ட பெண்சிங்கம்போல நிமிர்ந்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக் டரை நோக்கி, என்ன ஐயா! தாறுமாறாகப் பிதற்றுகிறீர்? யாரைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லுகிறீர்? திருட்டாவது வெளியாகவாவது? நாங்கள் இரண்டுபேரும் பிரமாதமான காரியத் தைச் செய்வதாவது? நீர் சொல்லுவதொன்றும் விளங்கவில்லையே! எங்களுடைய காலடியைமிதித்த மனிதர் திருடராக இருந்தால்கூட, அவர்களுடைய திருட்டு புத்தி உடனே மாறிப்போகுமே! அப்படி யிருக்க, யார்பேரிலையா திருட்டுக்குற்றம் சுமத்துகிறீர்? பையன் காலையிலெழுந்தால் தெய்வமேயென்று அவனுடைய காரியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, பகல் முழுவதும் ஆபீஸ்வேலையைச் செய்துவிட்டு சாயங்காலமானால் வீட்டில் வந்து முடங்கிக்கொள்கிறான். இவன் உங்கள் வீட்டில் வந்து எதை ஐயா திருடிவிட்டான்?" என்று நிரம் பவும் ஆத்திரமாகவும் வீராவேசத்தோடும் வினவ, அதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர், "சரி; எனக்கென்ன! இத்தனை ஜனங்களுக்கெதி ரில் உங்களுடைய ரகசியத்தை வெளியிட்டு உங்களையும் இவர்களை யும் ஏன் அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் இதுவரையில்

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தேன்; நீங்கள் என்னை சும்மாவிட மாட்டேனென்கிறீர்கள். சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சில தினங்களுக்கு முன் சைனுபஜார் தெருவில் ஒரு தபால் திருட்டு நடந்தது. அன்றையதினம் காலையில் அங்கே பட்டுவாடா செய்து கொண்டுபோன தபாற்காரனை ஒரு வீட்டுக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போய், அவனைக்கட்டிப்போட்டு விட்டு, அவனிடத்திலிருந்த 23, 542-ரூபாயையும், பதினாயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள இன்ஷியூர் சாமான்களையும் 24-ரிஜிஸ்டர் காகிதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அந்தத் திருட்டை இந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் தான் நடத்தினதாக அநுமானிக்கப்படுகிறது. அதற்காகவே இவர் பேரில் வாரண்டு பிறந்திருக்கிறது. அவ்வளவுதான் சங்கதி. இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறதா?'' என்று கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கிக் கூற, அதைக் கேட்ட அந்த அம்மாள் படமெடுத்த நாக மெனச்சீறி, ஆகா! என்ன சொன்னீர்? யாரைப் பார்த்து இப்படிப் பட்ட வார்த்தை சொன்னீர்? குட்டிச்சுவரில் தேள்கொட்ட வைக்கோல்போரில் நெரிகட்டிய கதையாக இருக்கிறதே நீர்சொல்வது! சைனுபஜாரில் திருட்டுநடந்தால், புரசைப்பாக்கத்தில் சிவனே என்று விழுந்துகிடக்கும் எங்களுக்கும் அதுக்கும் என்ன ஐயா சம்பந்தம்? இதெல்லாம் போலீசாருடைய கைவரிசையோ? ஆட்டைத் தூக்கி மாட்டில்போட்டும், மாட்டைத்தூக்கி ஆட்டில்போட்டு, உங்களுடைய பாழும் வயிற்றை இப்படியும் வளர்க்கவேண்டுமா? அந்தத் திருட்டுக்கு ஒரு கைதி சம்பாதிக்கவேண்டுமானால், ஊருக்கிளைத்தவன் பிள்ளையார்கோவில் ஆண்டி யென்று அதற்கு என் மகன்தானு உங்களுடைய கண்ணில விழுந்தான்? இப்படிப்பட்ட அபாண்டமான அக்கிரமத்தில் இறங்கினுல், நீங்கள் உங்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளுக்கு உதவாமல் போய்விடுவீர்களையா இவன் ஒவ்வொருதினமும் காலை எட்டரை மணிக்கு ஸ்நானம் சாப்பாடு முதலியவற்றைச் செய்யத் துவக்கி ஒன்பதரை மணிக்கெல்லாம் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்சேரிக்குப் போகிறவனல்லவா, அப்படியிருக்க, நீர் சொல்லும் தினத்தின் காலையில் இவன் சைனு பஜாருக்கு எப்படி ஐயா வந்திருப்பான்? இப்படி மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுவதென்றுல், யாரை வேண்டுமானுலும் திருடனென்று பிடித்துக்கொள்ளலாம். என் நீர் தான் அந்தத் திருட்டை நடத்தி இருக்கக் கூடாதா? நீர்தான்

திருடிவிட்டு எங்கள் பேரில் அபாண்டமாகச் சுமத்துகிறீரென்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம்" என்று கூறினாள்.

தபால் திருட்டு நடந்ததைப் பற்றியும் அந்தக் கண்ணபிரானே நடத்தினவனென்றும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னதையும், அதற்குக் கற்பகவல்லியம்மாள் சொன்ன மறுமொழியையும் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் முதலிய சகலமான ஜனங்களும் கரைகடந்த வியப்பும் பிரமிப்பு மடைந்து, தங்களது செவிகளையே நம்பாமல் பேச்சுமூச்சற்று அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றனர். கண்ணபிரான் அப்படிப்பட்ட திருட்டைக் கனவிலும் செய்யாதவனென்று எல்லோர் மனதிலும், பட்டதானாலும் அந்தச்செய்தி மகா புதுமையானதாகவும், என்றும்கேட்காத விந்தையாகவும் இருந்தமையால் எல்லோரும் கதி கலங்கி, எவ்வித யூகமும் செய்யமாட்டாமல் நின்றனர். பூஞ்சோலையம்மாளது அறிவு பிறழ்ந்தது; சிரம் சுழன்றது; பூமியில் நிற்கிறேமோ, அல்லது, பறக்கிறேமோ என்று பூஞ்சோலையம்மாள் சந்தேகம்கொள்ளும்படி அவளது மூளை கிறுகிறென்று மயங்குகிறது. தனது மூத்த புதல்வியின் நிச்சயார்த்தத்தையும் கலியாணத்தையும் அதி விமரிசையாக நடத்தவேண்டுமென்ற அவாவினால், லக்ஷம் ரூபாய் வரையில் வாரி இறைத்து மகா சிரேஷ்டமான அலங்காரங்களையும், முதல் தரமான ஏற்பாடுகளையும் செய்து பெருத்த பெருத்த தனிகர்களான எத்தனையோ ஜனங்களை வரவழைத்து, முதன் முதலாக சுபகாரியம் நடத்தத்தொடங்குகையில் அபசகுனமாக அந்தச் சம்பவம் நேர்ந்ததும், அதனால், தனது ஏற்பாடுகளெல்லாம் வியர்த்தமாக கலியாணம் நின்றுபோக நேர்ந்ததும், தாங்கள் தேடிப்பிடித்த மணமகன் அத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்னிலையில் திருடனென்ற பழிக்கு ஆளாக நேர்ந்ததும், பூஞ்சோலையம்மாள் சகிக்கக்கூடிய வரம்பை மீறிய மகா சங்கடமானதாகவும், தலை குனிவானதாகவும் நிரம்பவும் கேவலமானதாகவும் இருந்தமையால், அந்த அம்மாளது மனம் இடிந்து போய்விட்டது. அவளது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றிப் போயிற்று. தான் அந்த இடத்திலேயே நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பிராணனை விட்டு விடலாமென்ற நினைவு அவளது மனதில் எழுந்தெழுந்து தலைகாட்டியது. அவ்வாறு விவரிக்க வொண்ணாத பரம சங்கடமான நிலைமையில், பூஞ்சோலையம்மாள் தத்தளித்திருந்தாள்.

கடைசியாக கற்பகவல்லியம்மாள் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "நீர்தான் அந்தத் திருட்டை நடத்தியிருக்கக் கூடாதா? நீர்தான் திருடிவிட்டு அபாண்டமாக எங்கள்பேரில் சுமத்துகிறீரென்று நாங்கள் சொல்லுகிறோ" மென்று கூறியதைக் கேட்ட, இன்ஸ்பெக்டர் நிரம்பவும் இறுமாப்பாக நகைத்து கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி "சரி அப்படியே நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்; உங்களை யாராவது தடுக்க முடியுமா? ஆனால் நீங்கள் மனசுக்குள் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதில் என்ன உபயோகம்? நீங்கள்போய் மாஜிஸ்டிரேட்டினிடத்தில் இப்படிச்சொல்லி, என்பேரில் வாரண்டு வாங்கிக்கொண்டுவந்து விலங்கு போட்டு என்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஜெயிலி லடையுங்கள். அப்போது இந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரைஅழைத்துக்கொண்டு வந்து விடலாம். அப்படி நீங்கள் செய்கிறவரையில், நான் இவரை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டுதான் போகவேண்டும். ஆனால் நீங்கள் நினைக்கிறபடி, இது மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடி போட்ட சங்கதியல்ல. அப்படி சுத்தமாக சம்பந்தப்படாத மனிதரைப் பிடிக்க; வாரண்டு கேட்டால், மாஜிஸ்டிரேட்டு கொடுக்க, சட்டம் இடம் கொடுக்கவில்லை. சரியானபடி தடையமாவது அநுமானமாவது. சாட்சியாவது இருந்தாலன்றி, வாரண்டு பிறக்கப்பட மாட்டாது" என்றார்.

அதைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் முன்னிலும் அதிக ஆத்திரமும் பதைப்பும் கட்டிலடங்கா ஆவேசமு மடைந்தவளாய் "என்னுடைய பிள்ளையின்பேரில் வாரண்டு பிறக்க, என்ன அநுமானமைய்யா ஏற்பட்டது? தெய்வமே யென்று அடைத்துக்கொண்டு நாங்கள் எங்களுடைய வீட்டில் கிடக்கிறோம். இது பெருத்த இடியாக வந்து விழுந்து விட்டதே! ஏழைகளுடைய வயிறு எரியும்படி செய்வீர்களானால், நீங்களெல்லோரும் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோடு, அதிக நாளைக்கு வாழமாட்டீர்கள்" என்று தாறுமாறாகப் பேசத் தொடங்கினாள்.

அதைக்கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் தமது பொறுமையை இழந்தவராய், கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கிக் கோபமாகப் பேசத் தொடங்கி "சரியான அநுமானத்தின்மேலேதான் வாரண்டு பிறந்திருக்கிறதென்று நான் சொல்லுகிறேன். அது எவ்விதமான அநுமானமென்று சாதாரணமாகக் கேட்டால், நான் விவரத்தைச் சொல்லக்

கூடும்; அதை விட்டு உங்களுக்குத்தான் வாயிருக்கிறதென்று இப்படிக் கூறுகெட்ட வார்த்தைகளைப் பேசுவதில் என்ன உபயோகம்? அநியாயமாக உங்களுடைய பையனைக்கொண்டுபோய் தண்டிப்பதில் எங்களுக்கு ஏதாவது லாபமுண்டா? அல்லது, ஐந்தரை லக்ஷம் ஜனங்களுள்ள இவ்வளவு பெரியபட்டணத்தில் உங்களுடைய பிள்ளையின்மேல் மாத்திரம் எங்களுக்கு என்ன விரோதம் ஏற்பட்டு விட்டது? இவரை நாங்கள் முதல் முதலாக இப்போதுதான் பார்க்கிறோம். இந்தத் திருட்டில் இவர் சம்பந்தப்பட் டிருக்கிறாரென்கிற சங்கதி எப்படியோ போலீஸ் கமிஷனர் துரைக்கு எட்ட, அவர் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டையும் அழைத்துக்கொண்டு இன்றைய தினம் காலை 7-மணிக்கு உங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து, பூட்டை உடைத்துக் கதவைத் திறந்து வீட்டை சோதனை போட்டுப் பார்த்தார்கள்; பெட்டிகளை யெல்லாம் திறந்து பார்த்தார்கள், திருட்டு சாமான் எதுவும் காணப்படவில்லை; ஆனால் உங்களுடைய நடு வீட்டின் ஒரு மூலையில் தரையில் குழிவெட்டிப் புதிதாக மூடி மண்பூசப் பட்டிருந்த ஓர் இடத்தைக்கண்ட கமிஷனர் சந்தேகப்பட்டு, அந்த இடத்தை வெட்டிப்பார்க்க. அதற்குள் ஒரு பெட்டி இருந்தது. அவர்கள் உடனே அதை எடுத்துத் திறந்து பார்த்தார்கள். திருட்டுப்போன பணத்தொகையைத் தவிர மற்ற இன்ஷியூர் உருப்படிகளும், ரிஜிஸ்டர் கடிதங்களும் பந்தோபஸ்தாக அந்தப் பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்ததை அவர்கள் கண்டு, அந்தத் தடையங்களை யெல்லாம் கச்சேரிக்குக் கொண்டு போனார்கள். உடனே மாஜிஸ்டிரேட்டு வாரண்டு பிறப்பித்து என்னிடத்தில் கொடுத்து இவரைப் பிடித்துக் கைதிசெய்யும்படி எனக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தார். அதன் மேல் நான் வந்தேன். இப்போது சரிதானா? இனி எவ்வித ஆக்ஷேபனையும் சொல்லமாட்டீர்களே" என்று புரளியாகக் கூறினார். அந்த வரலாற்றைக் கேட்டுவந்த கண்ணபிரானது விழிகள் கோவைப் பழமாகச் சிவந்து தீப்பொறி சிந்தின; அவன் கட்டுக்கடங்காத வீராவேசமும் பதைப்பும் கொண்டவனாய் "ஆ! என்ன சொன்னீர். இதெல்லாம் சுத்தக் கட்டுப்பாடு! எங்களுடைய வீட்டிலாவது பெட்டி புதைக்கப்பட்டிருப்பதாவது? நாங்கள் இந்த மூன்று தினங்களாக இல்லையென்பதை கண்டு, யாரோ பெட்டியை வைத்துப் புதைத்திருக்கவேண்டும்; அல்லது போலீசார் கட்டுப்பாடாகச் சொல்லவேண்டும்; சுவாமி சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன்; இந்தத் திருட்டு நடந்ததே எனக்குத் தெரியாது'' என்றான். உடனே கற்பக

வல்லியம்மாள் உக்கிர நரசிம்ம மூர்த்திபோல மாறி "ஐயோ! தெய்வமே! இப்படிப்பட்ட அபாண்டமான இடியை எங்கள் தலைமேல் கொண்டுவந்து வைக்கிறாயே! ஐயோ! நாங்கள் ஒரு பாவத்தையும் அறியோமே; இது யார் செய்த சதியோ தெரியவில்லையே! இது எந்தப் படுபாவி செய்த மோசமோ தெரியவில்லையே! எங்கள் வயிறெரிகிறமாதிரி அவன் எறிந்து சாம்பலாய்த்தான் போய்விடுவான்" என்று கூறி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு கோவெனக் கதறியழுது புலம்பலானாள்.

உடனே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், "சரி; நேரமாகிறது. உங்களுடைய நியாயத்தை யெல்லாம் கேட்டு முடிவு செய்ய நியாயாதிபதி இருக்கிறார். அங்கே வந்து நீங்கள் சொல்லி உங்களுடைய பிள்ளை உண்மையில் குற்றமற்றவராக இருந்தால் விடுவித்து அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள். என்னுடைய வேலை நீதி செலுத்துவதல்ல. மேலதிகாரியின் சொற்படி அவருடைய கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டியவன் நான். அடே ஜெவான்களா நடவுங்கள்" என்று அதட்டிக்கூற, உடனே ஜெவான்கள் கண்ணபிரானை நடத்திக் கொண்டு பந்தலை விட்டு நடக்கலாயினர்.

உடனே கற்பகவல்லியம்மாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "அப்படியானால் நாங்களே இவனைக் கொண்டுவந்து மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரியில் ஆஜர் செய்கிறோம். நீங்கள் இவனுக்கு விலங்குமாட்டி இப்படி அவமானப்படுத்தி அழைத்துப் போக வேண்டாம். இவன் சர்க்கார் உத்தியோகத்திலுள்ளவனல்லவா; அப்படி இருக்க, இவன் ஓடிப்போவானென்ற பயம் எதற்காக? அதுவுந் தவிர, மடியில கனமிருந்தாலல்லவா வழியில பயம். இந்தக் குற்றத்தை நாங்கள் செய்யவில்லை யாகையால், எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் பயமிலலை, எங்கே வேண்டுமானாலும் வந்து சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம்" என்று வற்புறுத்திக் கூறியவண்ணம், எதிரில் போய் நின்று கண்ணபிரானை விடாமல் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டவளாய் "ஐயோ! என் மகனே! என் செல்வமே! ஈசுவரன் உன்னை நல்ல பதவியில் வைக்கப்போகிறானென்று நினைத்து நினைத்து மனமகிழ்ந்திருந்தேனே! மகா லக்ஷ்மிக்குச் சமானமான இந்தக் குழந்தையும் நீயுமாக இருக்கும் மணக்கோலத்தைப் பார்த்து ஆநந்தமடைய எண்ணினேனே! நான் மகா பாவி! இந்தப் பரம விகாரமான

கோலத்தைக் காணவா நாம் இங்கே வந்தோம்! ஐயோ தெய்வமே! இப்படியும் சதி செய்வாயா! ஆகா! என் வயிறு பற்றி எறிகிறதே!" என்று கூறிப் பலவாறு பிரலாபித்துக் கல்லுங் கரைந்துருகும்படி கதறியழத் தொடங்கவே அங்கிருந்த பூஞ்சோலையம்மாளும் மற்றப் பெண் பிள்ளைகள் யாவரும் அந்த மகா பரிதாபகரமான காட்சியைக் காணமாட்டாமல் தங்களது முகங்களை மூடிக்கொண்டு விம்மி விம்மித் திணறித்திணறி அழத்தொடங்கினர்.

அப்போது போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கற்பகவல்லி யம்மாளைப் பார்த்து, "அம்மா! நீங்கள்! இப்படிச் செய்வது சரியல்ல. எங்களுக்கு நேரமாகிறது. வாரண்டில் பிடித்த பிறகு; இவரை விட எங்களுக்கு அதிகாரமில்லை. நகர்ந்து கொள்ளுங்கள். தடுக்கவேண்டாம்" என்று அதட்டிக் கூறியவண்ணம், கண்ணபிரானை வற்புறுத்தி இழுக்க, அப்போது தாம் எங்கே இருக்கிறோமென்பது தெரியாத நிலைமையில் குழம்பிக் கலங்கிப் பதறி அவமானத்தினால் குன்றிப் போய் நின்ற கண்ணபிரான் தனது தாயைப்பார்த்து, "அம்மா! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; நகர்ந்து கொள்ளுங்கள். இவர்கள் என்னைக் கொண்டுபோவதனாலேயே எனக்கு உடனே தண்டனை கிடைத்துவிடப் போகிறதில்லை. நாம் எவ்வித குற்றமும் செய்யவில்லை, நமக்கு சுவாமி எப்படியும் உதவி செய்வார். இத்தனை ஜனங்களுக்கு முன் எனக்கு அவமானம் வந்துவிட்டது இனி இவர்கள் விலங்கை எடுத்து விடுவதனாலேயே, வந்த அவமானம் நீங்கி விடப் போகிறதில்லை. இவர் என்னை எப்படியாவது கொண்டு போகட்டும் நீங்கள் இந்த வீட்டு அம்மாளிடத்திலும், அவர்களுடைய பெண்களிடத்திலும், இந்த விஷயத்திலாவது வேறே எந்த விஷயத்திலாவது நான் பிறந்தது முதல் இதுவரையில் ஒரு குற்றமும் செய்தே அறியாதவனென்ற உறுதியைக் கூறுவதோடு, நம்மால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் தெய்வச்செயலாக ஏற்பட்டதேயன்றி, நம்முடைய நடத்தையினால் ஏற்பட்டதல்ல வென்பதையும் சொல்லித் தேற்றுங்கள். நான் போய்விட்டு அதி சீக்கிரத்தில் திரும்பி வந்துவிடுகிறேன். என்னைப்பற்றி நீங்கள் கொஞ்சமும் கவலைப்படவே தேவையில்லை" என்று கூறித் தனது தாயை சமாதானப்படுத்த, கற்பகவல்லியம்மாள் அதற்கிணங்காமல் அவனைப் பிடித்துப் பின்னிற் கிழுக்க, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் ஜெவான்

களும் சிறிதும் பொருமையின்றி முகத்தைக் காட்டிக் கடிந்து கண்ண பிரானை இழுக்கலாயினர்.

அந்த சமயத்தில் பெண்மக்களிருந்த கும்பலிற்குள் வெட்கித் தலைகுனிந்து நிலைகலங்கி நிற்கமாட்டாமல் தத்தளித்து வேறொரு பெண்ணின் தோளைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற கோகிலாம்பாள் தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! நம்முடைய பெட்டி வண்டியிலாவது வைத்து அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி சொல்லலாகாதா?" என்று நிரம்பவும் தணிவான குரலில் கூறுவதற்குள், அவளது வாய் பன்முறை குழறிப்போய் விட்டது. உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் இன்ஸ்பெக்டரை பார்த்து, "ஐயா! கொஞ்சம் பொறுங்கள்; இவரை இப்படி நடத்தி அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டாம். எங்களுடைய பெட்டி வண்டியைக் கொண்டுவரச் செய்கிறேன். அதற்குள் உட்காரவைத்து அழைத்துக்கொண்டு போங்கள். அது உங்களால் ஆகக்கூடிய காரியந்தானே, அதையாவது செய்யலாகாதா?" என்று நயந்து கூறி வேண்டிக்கொண்டவளாய், ஜனக்கும்பலை நோக்கி, "யாராவது போய்ப் பெட்டி வண்டியைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், "நாங்களே ஒரு வண்டி கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அது பங்களாவின் வாசலில் நிற்கிறது இவரை அதில் வைத்து அழைத்துக்கொண்டு போகிறோம். அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். ஐயா! கண்ணபிரான் முதலியாரே! நடவும்; நேரமாகிறது" என்று கூற, கண்ணபிரான் நடக்கலானான். அந்த சமயத்தில், "ஐயோ! கோகிலாம்பாளைப் பாருங்கள்! கோகிலாம்பாளைப் பாருங்கள்!" என்று சிலர் கூச்சலிட, பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாள் முதலிய பெண் மக்கள் அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் பின்புறம் திரும்பிப்பார்க்க, அதற்குள் கோகிலாம்பாள் மயங்கிக் கீழே சாய்ந்து தரையில் விழுந்து விட்டாள் பக்கத்திலிருந்த ஸ்திரீகளில் நால்வர் குனிந்து அந்தப் பெண்மணியைத் தூக்கியெடுக்க, அவள் முற்றிலும் ஸ்மரணை தப்பிப் போய்ப் பிணம்போல மாறிவிட்டாள். அவளது முகம்வெளுத்து விகாரமடைந்து பிரேதக் களை கொண்டுவிட்டது. அந்த விபரீதத்தைக்கண்ட ஜனங்களெல்லோரும் கோகிலாம்பாள் இறந்துபோயிருப்பார்களோ என்று சந்தேகித்துப் பதறிக்கூக்குரலிட்டனர். பூஞ்

சோலையம்மாள், "ஐயோ அம்மா! மோசம் செய்து விட்டாயா! எங்களுடைய வாயிலெல்லாம் மண்ணைப் போட்டுவிட்டாயா!" என்று ஓல மிட்டலறிய வண்ணம் ஓடிவந்து நெருங்கினாள். சிலர், "தண்ணீர் தண்ணீர்" என்றனர். சிலர் "டாக்டரை அழையுங்கள்" என்றனர். சிலர், "ஒரு கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள். அதில் வைத்து உள்ளே கொண்டு போகலா" மென்றனர். சிலர் "விசிறி விசிறி" என்று கூவினர், வேறு சிலர், "எல்லோரும் நெருங்கிக் காற்றை மறைக்க வேண்டாம் விலகுங்கள். குளிர்காற்று முகத்தில் வீசட்டும்" என்று அதட்டிக்கூறி ஜனங்களை யெல்லாம் அப்பால் போகச் செய்து, கோகிலாம்பாளின்மீது காற்று வீசும்படி செய்தனர்.

அவ்வாறு எதிர்பாரா வகையில் உண்டான விபரீதக் கூக்குரல்களைக் கேட்ட, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் திரும்பிப் பார்க்க, சர்வாபரண பூஷிதையாக மணக்கோலத்தோடு, கண்கொள்ளா வனப்பைச் சுமந்து, அழகின் திரளாய், ஜெகஜ்ஜோதியாகக் கீழே விழுந்து மயங்கிக் கிடந்த கலியாணப்பெண் அவருக்குத் தென்படவே, அவர் மயங்கித் தயங்கி ஸ்தம்பித்து வைத்த விழியை வாங்காமல், அப்படியே சிறிதுநேரம் நின்றுவிட்டார். அதற்குள் போலீஸ் ஜெவான்கள் கண்ணபிரானை நடத்திக்கொண்டு 10, 15-கஜ தூரத்திற்கப்பால் போய் விட்டமையாலும், கண்ணபிரான் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தினால் குன்றிக் குழம்பி, தூக்கத்தில் நடப்பவன் போல, உலகத்தையும் தன்னையும் மறந்து, நடைப்பிணம் போலச் சென்று கொண்டிருந்தானதலால், கோகிலாம்பாளுக்கு நேர்ந்த விபத்தை உணராதவனாய் ஜெவான்களோடு துயரமே வடிவாக நடந்துகொண் டிருந்தான். ஜனக்கூட்டத்தி லிருந்த பெண்டீர் கோகிலாம்பாளைத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு பங்களாவிற்குள் போகிறவரையில் அவ்விடத்திலேயே மயங்கி நின்று கோகிலாம்பாளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை அதற்குமேல் தாம் அவ்விடத்தில் நின்றால் ஜனங்கள்ஏதேனும் வித்தியாசமாக நினைத்துக்கொண்டு தம்மை தூஷிப்பார்களோ என்ற நினைவும் அச்சமும் கொண்டவராய் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு பங்களாவின் வாசலை நோக்கி நடக்கலானார். அவரது மனம் கோகிலாம்பாளது அதிஅற்புத வனப்பிலேயே ஈடுபட்டு அந்த பங்களாவிற் குள்ளேயே நின்றுவிட்டது. அவர் தமது மனத்தையும், நினைவையும், உயிரையும் அவ்விடத்திலேயே பின் தங்கவிட்டு,

வெற்றுடம்போடு, நடைப்பிணம்போல நடந்து, அடிக்கடி நெடுமூச் செறிந்தவராய், ராஜபாட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். ஏதோ ஒரு விதமான சஞ்சலமும், வேதனையும் அவரது மனதை உலப்பிக் கொண்டிருந்தன. கோகிலாம்பாளது தேஜோமயமான குளிர்ந்தவடிவம், அவரது அகக்கண்ணில் பதிந்துபோய் மாறாமல் உறுதியாக நின்றுபோன தாகையால், அவர் இந்த இன்பகரமான எண்ணத்தில் ஆழ்ந்து தம்மையும் உலகையும் மறந்தவராய், சித்தப்பிரமை கொண்டவராக மாறிப்போனார். அவ்வாறு புதிய மனிதராக மாறுபட்டுச் சென்ற போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம்பிள்ளை ராஜபாட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது, அவ்விடத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வண்டியில் ஜெவான்கள் கண்ணபிரானை உட்காரவைத் திருந்தனர். வண்டிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மரத்தின் அடிக்கட்டையில் சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த பைசைகில் வண்டியை ஒருஜெவான் கொணர்ந்து இன்ஸ்பெக்டருக் கெதிரில் நிறுத்த, அவர் அதன்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு செல்ல, ஜெவான்கள் வண்டியிலேறிக் கண்ணபிரானுக்கு முன்னும் பின்னுமாக உட்கார்ந்து கொண்டனர். உடனே வண்டிகளிரண்டும் புறப்பட்டு விரைவாகச் சென்றன.

6-வது அதிகாரம்

மோசம் நாசம் கம்பளி வேஷம்

அன்றைய பகற்பொழுதுகழிய, மாலைநேரம் வந்தது; சென்னை சைனாபஜார் தெருவில் பச்சையப்பன் கலாசாலைக் கெதிரிலுள்ள போலீஸ் ஸ்டேஷனிற்குள் மறைவாக இருந்த ஒரு சிறைச்சாலைக்குள் கண்ணபிரான் துயரமே வடிவாக நின்று கொண்டிருந்தான். அந்த அறையின் மூன்று பக்கங்களிலும் ஜன்னல் முதலிய எவ்விதத் திறப்பும் காணப்படவில்லை. அதன் முன்புறத்தில தடிப்பான இரும்புக் கம்பிகளாலான கதவுகளால் அந்த சிறைச்சாலை நிரம்பவும் பத்திரப்படுத்தப் பட்டிருந்தது, அந்த அறைக்கு வெளியிலிருந்த தாழ்வாரத்தில் தொங்கவிடப் பட்டிருந்த ஆறு பட்டை லாந்தரொன்று மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. அந்த வெளிச்சம், கண்ணபிரானிருந்த சிறைச்சாலைக்குள் அரைப்பாகம் வரையில் சென்றமையால், அதற்கப்பால் இருளாக இருந்தது. கண்ணபிரான்

கலியாணக்கோலத்தோடு அழகே வடிவாக இருந்த நிலைமையில் பிடிபட்டவன், அதே அலங்காரத்தோடு சிறைச்சாலையில் அடை பட்டிருந்தானாகையால், அவனது தோற்றம் புதிதாகக் கூண்டி லடைக்கப்பட்ட பஞ்சவர்ணக்கிளியின் தோற்றம்போல இருந்த தன்றி, காண்போரது கண்களையும் மனத்தையும் கலக்கி இளக்கி அநுதாபமும் இரக்கமும் கொள்ளச் செய்வதாக இருந்தது. அவன் தனக்கு நேரிட்ட எதிர்பாராத அவகேட்டையும், சகிக்க இயலாத அவமானத்தையும் கருதி, சொற்களினால் விவரிக்கக்கூடாத பரம சங்கட நிலைமையில் இருந்தானாகையால், அன்று காலையில் அங்கே வந்த பிறகு அவன் ஆகாரத்தையாவது தண்ணீரையாவது மன தாலும் நினைக்காமல் வாடி வதங்கிக் காம்பொடிபட்ட தாமரை மலர் போலச் சோர்ந்து தளர்ந்து துவண்டு தள்ளாடிக் குழைந்து குழைந்து நின்றான். அவனது மனம் முழுதும் ராஜாத்தின முதலியாரது பங்களாவிலிருந்ததேயன்றி, அந்த இடத்தில் அவனது வெற்று டம்பே நின்றதென்னலாம்படி அவன் தனது தேகபாதைகளையே உணராமல், விவரிக்க சாத்தியமற்ற மனோபாதையினால் உலப்பப் பட்டவனாக இருந்தான். தன்மீது திடீரென்று அபாண்டமாக ஏற் பட்ட அந்தப் பெரும் பழியானது தனக்கும் ராஜாத்தின முதலி யாரது வீட்டாருக்கும் அறிமுகமும் நட்பும் ஏற்படுவதற்கு முன் னால் உண்டாகி இருக்கக் கூடாதாவென்றும், அப்படியில்லாமல், தனக்குக் கலியாணமாகும் சமயத்தில், ஆயிரக்கணக்கில் கூடியிருந்த ஜனங்களினெதிரில் தனக்கு அப்படிப்பட்ட அடாப் பழி நேர்ந்ததே யென்றும் நினைத்து நினைத்துக் கண்ணபிரான் மட்டிலடங்கா மனோ வேதனையுற்று உருகி, உயிரை விட்டுக்கொண்டிருந்தான். அத்தனை ஜனங்களுக்கு முன் தனக்கு ஏற்பட்ட அபாரமான அவமானத் தைக் கோகிலாம்பாள் கேட்டு சகித்து உயிர் சுமந்திருப்பாளோ வென்றும், அவள் தன்னைப்பற்றி எவ்விதமான அபிப்பிராயமும் அருவருப்பும் கொண்டிருப்பாளோவென்றும் நினைக்க நினைக்க, அவ னது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றி மேனி குலைந்தது.

முதல் நாளைய மாலையில் தானும் கோகிலாம்பாளும் பூஞ்சோலை யில் தனித்திருந்து நிகரற்ற பேரின்ப சுக மநுபவித்திருந்த பிறகு தனக்கும் அந்த மடைந்தைக்கும் அதி சீக்கிரத்தில் கலியாணம் முதலிய சடங்குகள் நிறைவேறிவிடுமென்றும், உடனே தாங்களி ருவரும் இந்திரன் இந்திராணி போலவும், ரதி மன்மதன் போலவும்

கூடிக் கலந்து இன்புற்று சகல செல்வ போகங்களோடு அமோகமாக வாழலாமென்றும், தான் எண்ணிய எண்ணத்தில் கடவுள் மண்ணைப் போட்டு தான் கட்டியிருந்த மானஸீகக் கோட்டையை ஒரே நொடியில் இடித்தெறிந்துவிட்டதை நினைக்க நினைக்க, அவனது மனதில் பெருத்த ஏமாற்றமும் துயரமும் எழுந்து கப்பிக்கொண்டன. அவனுக்குத் தனது வாழ்க்கையும், மனதும், உலகமும் பாழ்த்து இருளடைந்து தோன்றின. உலகிலுள்ள பிறமனிதரைக் காட்டிலும், தான் மகா அதிர்ஷ்டசாலியென்று அவன் அதுவரையில் நினைத்துப் பூரிப்பும் தற்பெருமையையும் கொண்டு மகிழ்வடைந்திருந்ததற்கு மாறாக, அவன் அப்போது தன்னைக்காட்டிலும் கேவலமான துர்ப்பாக்கியனும், பரம தரித்திரனும் இந்த உலகத்திலேயே இருக்கமாட்டானென்ற உறுதியைக் கொண்டவனாய்த் தன்னைத்தானே வெறுத்து வைதுகொண்டான். பரம ஏழையாகிய தான் தனது நிலைமைக்குத் தகுந்த இடத்தை நாடாமல், பெருத்த கோடீசுவரன் ஆகவும், சகலமான நற்குணங்களும், சுந்தரமும் வாய்ந்த மங்கையர்க்கரசியான ஒரு பெண்ணை மணக்கவும் விரும்பியது தவறென்பதும், தனக்கு அதனால், தனது பூர்வீகமான நிலைமையும் கண்ணியமும், உத்தியோகமும் போய், எல்லோராலும் பழிக்கத் தகுந்த மகா இழிவான நிலைமை வந்து வாய்த்ததென்பதும் அவனது மனத்தில் உறைத்து வாள்கொண் டறுப்பதுபோல அறுத்துக் கொண்டிருந்தன. தான் பரம தரித்திரனாகவே இருக்கப் பிறந்தவனென்பதும், தான் கோகிலாம்பாளிற் கருகில் நெருங்கும்போதே அவளுக்குப் பலவகையான இடர்களும் அவமானமும் சம்பவிக்கின்றனவென்பதும் நிச்சயமாக அவனது மனதில் பட்டன. ஒவ்வொருநாளும் வழக்கமாகக் கடற்கரைக்குப் போய்க் காற்று வாங்கி விட்டு வருகிறவளான அந்தப் பெண்மணியின் சாரட்டுக் கருகில் தான் சென்ற காரணத்தினாலேயே அவளுக்கு மோட்டார் வண்டியினால் பிராணாபாயமான விபத்து நேர்ந்ததென அவனது மனம் இடித்திடித்துக் கூறியது. அதுபோலவே, பூஞ்சோலையில் தனியாக உட்கார்ந்திருந்த அந்த நங்கையிடத்தில் தான் அணுகிச் சென்றதனாலேயே அவளுக்கு நாகப்பாம்பின் விபத்தும், அவளது தங்கையான ஸௌந்தரவல்லியினால் இழிவும் அவமானமும் நேர்ந்தன வென்றும் கடைசியில் அவள் தனக்கு மனையாட்டியாவதற்குப் பூர்வ பீடிகையாக நலங்கு வைக்கப்படும் மங்களகரமான தோலத்தி லிருக்கையில், தன்னையே போலீசார் அபாண்டமான

பழிக்கு ஆளாக்கிப் பிடித்து வந்ததனால், அவளது நிலைமை விவரிக்க இயலாத துன்பமும், அவமானமும் நிறைந்ததாக மாறிப் போனதென்றும் கண்ணபிரான் எண்ணி எண்ணி ஏங்கிப் பாகாயுருகி யோடிக்கொண்டிருந்தான். தனக்கும் கோகிலாம்பாளுக்கும் நட்பு ஏற்படுவதற்குள் குறுக்கிட்ட அந்த நான்கு இடையூறுகளும், நான்கு பெருத்த அபசகுனங்கள் போலவும், அந்த இடம் தனக்கு கிடைக்கக்கூடிய தல்லவென்று தடுப்பது போலவும் விளங்கின. அத்தனை இடர்களுக்கும் வேதனைகளுக்கும் இடையில் ஒரே ஒரு விஷயம் மாத்திரம் அவனது மனத்தில் மிகுந்த ஆறுதலையும் நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது. தன்னிடத்தில் கோகிலாம்பாள் கரை கடந்த காதலும் பிரேமையும் கொண்டிருக்கிறாளென்ற உறுதியும், அவள் தனது உயிர்போவதானாலும், இனி தன்னையன்றி வேறே எவனையும் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாளென்ற உறுதியும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளங்கின. அவ்வாறு, தன்னை அபாரமாக மதித்துத் தன்மீது காதல் கொண்டுள்ள மங்கையின் மனம், தனக்கு நேரிட்டிருக்கும் அவமானத்தைக் கண்டபிறகும், இடிந்துபோகாமல் முன்போல் உறுதியாக இருக்குமோ என்ற ஐயம் எழுந்து ஓயாமல் வதைத்துக்கொண்டிருந்தது. தான் உண்மையிலேயே அந்தத் திருட்டுக் குற்றத்தைச் செய்தவனென்று அந்த மடந்தை நினைத்துவிடுவாளோ என்ற அச்சமும் கலவரமும் அவனது மனதில் எழுந்து வதைத்து வந்தது. கோகிலாம்பாள், பூஞ்சோலையம்மாள், மற்ற ஜனங்கள் ஆகிய எல்லோருக்கு மிடையிலிருக்கும் தனது தாய் எவ்வித அவமானத்திற்கும் துன்பங்களிற்கும் இழிவிற்கும் ஆளாக நேருகிறதோ என்ற கவலையே பெருங் கவலையாக நிறைந்து வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. தனது தாய் நிரம்பவும் மான முடையவளாதலால், அப்படிப்பட்ட பெருத்த இடியைத் தாங்கமாட்டாமல், அவள் ஒருகால் தனது உயிருக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைத்துக் கொள்வாளோ என்ற நினைவும் ஓயாமல் சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அப்படிப்பட்ட மகா பரிதாபகரமான நிலைமையிலிருந்த கண்ணபிரான் அந்த அற்புதமான திருட்டைப்பற்றியும்; அது தன்மீது சுமத்தப்பட்டிருப்பதைப் பற்றியும், நினைத்து நினைத்து அடக்க மாட்டாத வியப்பும திகைப்பும் பிரமிப்பு மடைந்து, அது யாரால் இழைக்கப்பெற்ற சதியாக இருக்குமென்று யூகித்துப் பார்த்த

தெல்லாம் எவ்வித பலனையும் கொடுக்காமல் போய்விட்டது. வேண்டுமென்று அந்தப் பழியைத் தன்மீது சுமத்துவதற்கு அவ்வளவு அதிகமான பகைமையைக்கொண்ட விரோதி ஒருவனாகிலும் தனக்கு இல்லையென்பது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. ஆகவே, போலீசார் அந்தக் குற்றத்தை யாராகிலும் ஒருவன் மீது சுமத்தும்பொருட்டு தன்னைப் பிடித்திருக்க வேண்டுமென்ற உறுதியே தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. அப்படி இருந்தாலும், திருடப்பட்ட சொத்துக்கள் தனது வீட்டிற்குள் யாரால் எப்போது கொணர்ந்து புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்குமென்பது அவனுக்கு விந்தையாகத் தோன்றியது. கச்சேரியில் நடக்கப்போகும் விசாரணையில் போலீசார் எவ்விதமான சாட்சியங்களைக் கொணர்வார்களோவென்றும், அந்த வழக்கு எவ்விதமாக முடியுமோவென்றும் அது முடிய எவ்வளவு காலம் ஆகுமோவென்றும் அவன் பெரிதும் கவலைகொண்டவனாகத் தத்தளித்திருந்தான். தெய்வச்செயலாகத் தான் தப்பி வந்து விட்டால், எப்படியும் தான் கோகிலாம்பாளை மணந்து கொள்ளலாமென்ற ஒரு நம்பிக்கை இருந்து வந்தது; ஆனால் தனது கெட்ட காலத்தின் பலனாக தான் தண்டனை அடைய நேர்ந்ததால், அதன் பிறகு, தான் அவளை அடைவது சிறிதும் சாத்தியமில்லாத விஷயமென்பது தெளிவாக விளங்கியது. இருந்தாலும் தான் குற்றமற்றவனென்பதை அவளுக்கு எப்படி அறிவுறுத்துகிறது என்ற கவலையும், தான் இனி இவளைக் காணும் அதிர்ஷ்டம் தனக்கு நேரப்போகிறதா என்ற கவலையும், அப்படி நேர்ந்தாலும், அவளது முகத்தில் தான் எப்படி விழித்துப் பேசுகிறது என்ற கவலையும் எழுந்தெழுந்து அவனை ஓயாமல் வதைத்துக்கொண்டிருந்தன. ஆகவே, அவன் சிறிதுநேரம் உட்காருவது, சிறிதுநேரம் இரும்புக் கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதும், சிறிதுநேரம் அங்கு மிங்கும் உலாவுவதுமாகப் பொழுதைப்போக்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி தாரை தாரையாக வழிந்து கொண்டே இருந்தது. அவ்வாறு அவன் விசனமே வடிவாக உருகி ஓய்ந்து சோர்ந்து கிடந்த சமயத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை அங்கே சேர்ந்தார்.

அவருக்கு சுமார் முப்பது வயதிருக்கலாம். அவர் கருத்த மேனியும், பயங்கரமான முகமும், மகா அழுத்தமும் ஆழமுமான மனதும் உடையவர். அவரது மனத்தின் உண்மையான தன்மை எப்ப

டிப்பட்ட தென்பது அவரைப் படைத்த ஈசுவரனுலும் அறியக் கூடாததாக இருந்தது. திருடனுக்கும் கன்னக்கோல் சார்த்த அந்த ரங்கமான ஓர் இடமுண்டென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். ஆனல் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை இந்த உலகத்தில ஒரு மனிதரையாவது நம்புவதே கிடையாது. அவரது வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளில் மருந்திற்குக்கூட நிஜமான வார்த்தைகளே அகப்படுவதரிது. எப்படிப்பட்ட பெரிய குற்றமாக இருந்தாலும் அதைக் கண்டுபிடிப்பதற்குப் பராங்குசம் பிள்ளை தான் கமிஷன ரால் பிரத்தியேகமாக நியமிக்கப்படுவார். அதற்கு பராங்குசம் பிள்ளை எப்படியாகிலும் குற்றவாளியொருவனைத் தயாரித்து, சாட்சி களை ஜோடித்து, அவன் எப்படியும் நியாயஸ்தலத்தில் தண்டனை அடையும்படி செய்து விடுவார். பிறரது கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் எப்படி இருக்குமோவென்பதை அவர் சிறிதும் நினைத்தறியார். அவரது மனத்திலிருந்து வந்த பெண்ணுசை, பொன்னுசை, மண்ணுசைகள் அபரிமிதமாகவும் அபாரமாகவும் இருந்தனவானுலும், அவர் தமது பரிசிலனைக்கு வரும் ஒவ்வொரு வழக்கிலும் தமது மேற்படி ஆசை களைப் பரிபூரணமாகத் தீர்த்துக்கொண்டாரானுலும் அதனல் அந்த வாதியிடத்திலாகிலும், குற்றவாளியிடத்திலாகிலும், இரக்க மாவது அபிமானமாவது காட்டுகிறதுமில்லை. எவருக்கும் சொற்ப மாவது அநுகூலம் செய்கிறதுமில்லை. அவர் எவரிடத்திலும் எப் போதும் சிரித்த முகத்தோடு அன்பாகவும் குழைவாகவும் பேசு வார். அவர் யாருக்காகிலும் பெருத்த தீங்கு செய்ய நினைத்திருந் தால், மற்றவர்களிடத்தில் காட்டுவதைவிடப் பதின்மடங்கு அதிக மான அன்பும், அபிமானமும் அவனிடத்தில் காட்டிப் பேசி, அவன் கடைசிவரையில் அவரை நம்பி இருந்து மோசம் போகும்படி செய்து விடுவார்.

இப்படிப்பட்ட அருமையான பல குணங்கள் வாய்ந்த மகா புண்ணியவானுகிய பராங்குசம் பிள்ளை கண்ணபிரான் அடைபட் டிருந்த அறையின் கம்பிக் கதவிற்கு வெளியில் நின்றபடி ஒரு ஜெவானை அழைத்து ஒரு நாற்காலி கொணர்ந்து போடச்செய்து அதன்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டவராய், அந்த ஜெவானை அனுப்பி விட்டுக் கண்ணபிரானை அன்பாக நோக்கி, "என்ன கண்ணபிரான் முதலியாரே! நீர் காலையிலிருந்து தண்ணீர்கூடக் குடிக்காமலிருக் கிறீராமே! ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டும்? உம்மீது சுமத்தப்பட்

டிருக்கும் குற்றத்தை நீர் உண்மையில் செய்தீரோ இல்லையோ; அதற்கு நீர் சாப்பிடுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? மனிதருக்கு எப்படிப்பட்ட துக்கமோ, துன்பமோ, சங்கடங்களோ ஏற்பட்டாலும், யாராவது வயிற்றின் காரியத்தை நிறுத்துவார்களா? அப்போதைக்கப்போது தேவையான ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டு, உடம்பையும் மனதையும் கெடாமல் காப்பாற்றிக் கொள்வது மனிதருடைய முக்கியமான கடமை. சுவரை வைத்துக்கொண்டே சித்திர மெழுத வேண்டுமென்று ஜனங்கள் சொல்லுவதுபோல, மனிதருக்கு முதலில் ஆகாரம், அதன் பிறகு தான் விவகாரம். நீர் காலைமுதல் இந்நேரம் வரையில் பட்டினி கிடக்கிறீரென்று ஒரு ஜெவான் என்னுடைய ஜாகைக்கு வந்து தெரிவித்தவுடனே எனக்கு நிரம்பவும் சங்கடமாகி விட்டது. நான் உடனே புறப்பட்டு வந்தேன். போலீசாரென்றால் நாங்களும் மற்றவர்கள்போல மனிதர்கள் தானே. எங்களுக்கு மாத்திரம் ஈவிரக்கம் பச்சாதாபம் முதலிய குணங்களில்லையா? நீர் அந்த பங்களாவில் இருந்தால், இந்நேரம் எவ்வளவோ சிறப்பான விருந்துண்டு கலியாண சந்தோஷத்தில் நிரம்பவும் குதூகலமாக இருப்பீர். மற்ற எல்லா ஜனங்களும் உம்மைப் பெருமைப் படுத்தி உம்மிடத்தில் வாஞ்சையாக நடப்பதைக் காண்பதே இணையில்லாத ஆநந்தமாக இருக்கும். அதை யெல்லாம் அடியோடு கெடுத்து, நாங்கள் உம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து இங்கே அடைத்துப் பட்டினிபோட்டுக் கொல்லுவதென்றால், அதை விடப் பரம பாதகமான காரியம் வேறே என்ன இருக்கிறது? காலையில் எத்தனையோ விருந்தாளிகுமுன், அப்படிப்பட்ட மங்களகரமான சடங்கு நடக்கையில் நாங்கள் உம்மைப் பிடித்து வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டுவந்தபோது எங்களுக்கு மாத்திரம் மனசில் சங்கடம் ஏற்படவில்லை யென்று நினைத்தீரா? என்ன செய்கிறது? எங்களுடைய உத்தியோகக் கூறு அப்படிப்பட்டது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நாங்கள் இந்தப் போலீசில் வந்து மாட்டிக்கொண் டிருக்கிறோம் சர்க்காரார் சொல்லுகிறபடி யெல்லாம் நாங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், எங்களுடைய உத்தியோகம் போய் விடும் உம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி அவசரமான வாரண்டு வந்தது. உமக்குக் கலியாணம் ஏற்பாடு செய்து, இன்றையதினம் நிச்சயதாம்பூலம் மாற்றப் போகிறீர்களென்பது எனக்குத் தெரியாது. அந்தப் பங்களாவுக்கு நாங்கள் வந்த பிறகுதான் விஷயம் தெரியவந்தது. அதற்குமேல், நான் உம்மை விடமுடியாமல் போய்

விட்டது. அங்கே இருந்த ஜனங்களெல்லோரும் உண்மையை அறிந்து கொள்ளாமல் நிரம்பவும் பதறித் தாறுமாருக எங்களை வைதார்கள். இது நாங்களாகச் செய்கிற காரியமுமல்ல. எங்களுடைய சொந்தக் காரியமுமல்ல நாங்கள் சம்பளத்துக்கு வேலைசெய்கிற கூலியாள்கள். எங்களை ஜனங்கள் நொந்துகொள்ள நியாயமே இல்லை. அதுபோல் நீரும் எங்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சமும் நொந்துகொள்ளத் தேவையில்லை. இன்றையதினம் காலையில் இந்த வாரண்டு என்னிடத்தில் வந்தபோது, நீர் உண்மையிலேயே இந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருப்பீரென்றே நான் நினைத்தேன். ஆனால், நான் அந்த பங்களாவுக்கு வந்து, உம்முடைய நிலைமையையும் உமக்குப் பெண்கொடுக்கப் போகும் மனிதர்களுடைய யோக்கியதையையும் கண்ணியத்தையும் பார்த்தபிறகும், நீர் உம்முடைய தாயாரிடத்தில் சொன்ன ஆண்மைத்தனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டபிறகும், நீர் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருக்க மாட்டீரென்ற ஒரு சந்தேகம் உண்டாகிக்கொண்டே இருந்தது. நான் உம்மை இந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பிவிட்டு உம்முடைய நடத்தையைப் பற்றி நீர் உத்தியோகம் செய்யும் ஆபீசிலும், மற்ற சில இடங்களிலும் போய் விசாரித்தேன். நீர் சுத்தமான நடத்தையும் நாணயமும் பெருந்தன்மையுமுடைய மனிதர் என்பது தெரியவந்தது. அதுவும் தவிர, தற்செயலாக இன்றைய தினம் இந்தத் திருட்டைப் பற்றி வேறே சில அநுமானங்களும் ஏற்பட்டன; இவைகளிலிருந்து இந்தத் திருட்டில் நீர் சம்பந்தப்படவே இல்லையென்பதும், உமக்கு விரோதியான யாரோ சிலர் உம்முடைய வீடு காலியாக இருக்கும் சமயம் பார்த்து, அந்தத் திருட்டுச் சொத்துக்களைக் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறார்களென்பதும் என் மனசுக்கு உறுதியாகப் படவே, நான் இன்றையதினம் முழுதும் இதே வேலையாக அலைந்துகொண்டிருந்தேன். உமக்கு இப்படிப்பட்ட கெடுதல் செய்யக்கூடிய விரோதி யாரென்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற அவாவோடு நான் இன்றையதினம் முழுதும் பல இடங்களுக்குப் போய் அலைந்துவிட்டு இப்போதுதான் வந்து சேர்ந்தேன். உடனே ஜெவான் வந்து உம்முடைய பரிதாபகரமான நிலைமையைப் பற்றித் தெரிவித்தான். அதைக் கேட்டவுடனே என் மனம் தாளவில்லை. நான் உடனே புறப்பட்டு இங்கே ஓடிவந்தேன். நீர் இந்தக் கலியாணக் கோலத்தோடு இப்படி அடைபட்டிருப்பதைப் பார்க்க எனக்கு நிரம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதோடு நீர் காலை

முதல் சாப்பிடாமல்சோர்ந்து வாடி இருப்பது என்னுடைய மனதை அறுக்கிறது. நீர் நன்ருகப் படித்தவர்; சிறந்த விவேகி; உமக்குத் தெரியாததை நான் அதிகமாகச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. நீர் முத லில் கொஞ்சம் ஆகாரம் பார்த்துக்கொள்ளும்; நீர் இந்தக் குற்றத் தைச் செய்யவில்லை யென்பதும், அபாண்டமாக இந்தக் குற்றம் உம்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கிறதென்பதும் எனக்குச் சந்தேகமறத் தெரிவதால், உமக்கு எங்களால் என்னென்ன உதவி செய்யமுடி யுமோ அதையெல்லாம் நாங்கள் செய்யத் தடையில்லை. நாங்கள் உமக்கு எள்ளளவும் தீங்கு செய்வோமென்று நீர் எண்ணவேண் டாம்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும், பரிவாகவும், அந்தரங்க மான அன்போடும் கூறினர்.

அவரது வார்த்தைகள், நடுக்கடலில் கிடந்து திசையறியாமல் தடுமாறும் கப்பலுக்கு தீபஸ்தம்பமும் கடற்கரையும் முற்படுவது போல, அளவற்ற சந்தோஷத்தையும் இன்பத்தையும் உண்டாக் கின. அந்த இன்ஸ்பெக்டர் காலையில் பங்களாவில் நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து, அவர் ஈவிரக்கமற்ற மகா கொடிய துஷ்டரென்று கண்ணபிரான் அதுவரையில் எண்ணி இருந்ததற்கு முற்றிலும் மாருக, அவர் இரக்கமும், இளக்கமும், ஜீவகாருண்யமும் நிறைந்த நடுநிலை தவருத நற்குண புருஷரென்பது தெரியவே, அது கண்ணபிரானது புண்பட்ட மனதில் ஜீவாமிர்தம் சொரியப்படுவது போல, மிகமிக இன்பகரமாக இருந்தது. போலீசார் தம்மை அடித்து வருத்தி அந்தக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்துவார்களென்றும், தனது மனிதர்கள் வந்து தன்னி டத்தில் பேச விடமாட்டார்களென்றும் அவன் நினைத்ததற்கு மாருக, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் தன்னிடத்தில் நிரம்பவும் மரியாதையாகவும் அன்பாகவும் நடந்து, தனக்குத் தேவை யான உதவிகளையெல்லாம் செய்து கொடுப்பதாக வாக்களித் தது தான் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத அதிர்ஷ்டமாகத் தோன்றியது. அந்த இன்ஸ்பெக்டர் தன்னிடத்தில், ஒருவேளை கபடமாக அப் படி நடக்கிருரோ என்று நினைப்பதற்கு எவ்விதக் குறிப்பும் காணப்படா திருந்தமையால், அவர் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லும் உண்மையானதென்றே நம்பிய கண்ணபிரான் மிகுந்த நன்றியறிதலை யும் மரியாதையையும் தோற்றுவித்தவனுய் அவரைநோக்கி, ''என் விஷயத்தில் தங்களுக்கு இவ்வளவு அன்பும் அநுதாபமும் ஏற்படு

மென்று நான் நினைக்கவே இல்லை. இந்தக் குற்றத்தை நான் செய்ய வில்லை யென்பதைத் தாங்கள் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டதாகச் சொல்வதைக் கேட்க, என்னுடைய பசி, தாகம், துயரம், அவமானம் எல்லாம் நீங்கிப்போனதுபோல என்மனம் நிரம்பவும் குளிர்ந்து போய்விட்டது. தாங்கள் என் விஷயத்தில் அநுதாபமும் இரக்கமும் கொண்டு இவ்வளவு தூரம் உபசாரம் செய்யும்போது, அதை நான் மறுப்பது ஒழுங்கல்ல. தங்களுடைய பிரியப்படி நான் இன்னமும் கொஞ்சநேரம் கழித்து சாப்பிடுகிறேன். இருந்தாலும் என்மேல் சுமத்தப் பட்டிருக்கும் இந்தத் திருட்டின் விவரங்களையும், எந்த அநுமானத்தின்மேல் போலீஸ் கமிஷனரும், மாஜிஸ்டிரேட்டும் என் னுடைய வீட்டைத் திறந்து சோதனை போட்டார்களென்பதையும் தங்களுடைய வாக்கின் மூலமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டு மென்று என் மனம் ஆவல் கொள்ளுகிறது. தாங்கள் அதை யெல் லாம் தெரிவித்தால் அது பெருத்த உதவியாக இருக்கும்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் அன்பினால் மலர்ந்த முகத் தோடு கண்ணபிரானை நோக்கி, ''அந்த விவரத்தை யெல்லாம் நான் தான் இன்றையதினம் காலையில் உம்மைப் பிடிக்கும்போதே சொன் னேனே! அதைத்தவிர வேறே எந்த விவரமும் எனக்கு இப் போது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. உம்முடைய வீட்டில் அந்தத் திருட்டு சாமான்கள் இருக்கின்றனவென்னும் சங்கதி கமிஷன ருக்கு எப்படித் தெரிந்ததென்பது எனக்கு இன்னமும் தெரியாது. அந்த சங்கதி உமக்கு அவசியம் தெரியவேண்டுமானால் நான் நாளை யதினம் காலையில் இங்கே மறுபடியும் வரும்போது தெரிவிக் கிறேன். இன்று காலையில் உம்மைப் பிடித்தவுடனே உம்மை நேராக ஜெயிலுக்குக் கொண்டுபோய் அடைக்கவேண்டியது எங்க ளுடைய கடமை. ஆனால், எங்களுடைய விசாரணை அரைகுறை யாக இருந்தால், குற்றவாளிகளை ஜெயிலுக் கனுப்பாமல் 24-மணி நேரம் வரையில் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் வைத்திருக்கலா மென்று சட்டம் இடம் கொடுக்கிறதாகையால், அதை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு நான் உம்மை நாளையதினம் காலை 10-மணி வரையில் இங்கே வைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தேன். நீர் அந்த ஜெயிலுக்குப் போய்விட்டால், உமக்கு ஜெயிலின் சாப்பாடுதான் கிடைக்கும். நீர் உங்களுடைய மனிதர்களை வரவழைத்துப் பார்க்க வேண்டுமானாலும் அதற்கு மாஜிஸ்திரேட்டின் உத்தரவு கிடைக்கவேண்டும். நீர்

இங்கே இருந்தால் உம்முடைய பிரியமான ஆகாரத்தைச் சாப்பிட லாம். உம்முடைய சொந்த மனிதர்களோடு பேசவேண்டுமானாலும், அதற்கும் நானே சுலபமாக அநுமதி கொடுத்து விடலாம். இதை யெல்லாம் உத்தேசித்தே நான் உம்மை இங்கே வைக்கச் செய்தேன். ஏனென்றால், இன்று காலையில் நான் அந்த பங்களாவில் வந் திருந்து உங்களுடைய பெருந்தன்மையைக் கண்டு, நீர் குற்ற மற்றவ ரென்பதை அறிந்துகொண்ட பிறகு நான் உம்மை விட்டுவிட அதி காரமில்லாதவனாக இருந்தாலும், என்னாலான இந்த அற்ப உதவியை யாவது உமக்குச் செய்யவேண்டுமென்ற ஒரு நல்ல எண்ணத் தினால் நான் உம்மை இங்கே வைக்கச் செய்தேன். நீர் அங்கே போனபிறகு சாப்பாட்டு விஷயத்தில் உம்முடைய பிரியம்போல நடந்துகொள்ளும். இங்கே இருக்கிறவரையில் பட்டினி கிடக்காமல் சாப்பிட்டு சுகமாகப் படுத்துக் கொள்ளும். சுத்த சைவனான ஒரு ஜெவானை அனுப்பி சோற்றுக்கடையிலிருந்து உமக்கு ஆகாரம் தரு வித்திருக்கிறேன். இன்றைய தினம் ராத்திரிக்கு உமக்கு வேண்டிய படுக்கைக்கும் வசதி செய்துகொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதுவும் தவிர, நாளையதினம் காலையில், பத்துமணிக்குள் நீர் யாரை யாவது வரவழைத்துப் பேசி உம்முடைய கட்சியை நடத்துவதற் கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வக்கீலையும் அமர்த்திக்கொள்ளும். அந்த வக்கீல் வேண்டுமானால் இங்கே வந்து உம்மோடு பேச நான் அநுமதி கொடுக்கிறேன். அவர் இப்போதே ஒரு மனு வெழுதிக்கொண்டு மாஜிஸ்திரேட்டினிடத்திற்குப்போய் உம்மை ஜாமீனின்மேல் விடும் படி கேட்டு வாதாடி முயன்று பார்த்தால் மாஜிஸ்டிரேட் உம்மை ஜாமீனில் விட்டுவிடுவார். நாளையதினம் காலையில் நீர் ஜெயிலுக்குப் போகும் துன்பத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் ஆளாகாமல் இங்கே இருந்தபடியே வீட்டுக்குப் போய்விடலாம். அதற்குமேலும் இந்த விசாரணை நடக்கும்போதும் எங்களால் உமக்கு எவ்வளவு உதவி செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்யத் தடையில்லை'' யென்று அந்தரங்கமான அபிமானத்தோடு கூறினர்.

அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் உண்மை யிலேயே இளகிய மனதுடைய புண்ணியவானென்றும், துஷ்டர்க ளுக்கும் கொடியவர்களுக்கும் இருப்பிடமான போலீஸ் இலாகாவில் அப்படிப்பட்ட நல்ல மனிதர் இருந்தது அபூர்வமென்றும் நினைத்து புட்டுக்கடங்கா மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் அடைந்த

வனாய், நன்றி விசுவாசத்தின் பெருக்கினால் இளகி மலர்ந்த முகத்தினனாய் அவரை நோக்கி, "அடடா! இந்த ஆபத்து சமயத்தில் இவ்வளவு தூரம் யார் உதவி செய்யப்போகிறார்கள்! என் விஷயத்தில் தாங்கள் செய்யும் இந்த நன்மை ஒருநாளும் மறக்கத்தக்கதல்ல. தாங்கள் சொல்லுகிற யோசனைப்படியே நான் நடந்துகொள்ளுகிறேன். இன்றையதினம் காலையில் தாங்கள் வந்திருந்த பங்களாவில் என்னுடைய தாயார் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பெயர் கற்பகவல்லியம்மாள். தாங்கள் யாரையாவது ஓர் ஆளை உடனே அந்த பங்களாவுக்கு அனுப்பி அவர்களை மாத்திரம் ஒரு வண்டியில் வைத்து இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்தால் நாங்களிருவரும் கலந்து பேசி உடனே வக்கீலை வரவழைத்து அவரைக்கண்டு மற்ற முயற்சிகளைச் செய்விக்கிறோம்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர், "அப்படியே செய்யலாம். நான் போய் உடனே ஒரு ஜெவானை பைசைகிலில் வைத்து அனுப்பி உம்முடைய தாயாரை அழைத்துக்கொண்டு வரச் செய்கிறேன்; அதோடு உமக்கும் ஆகாரம் அனுப்புகிறேன். உம்முடைய தாயார் வருவதற்குள் நீர் உம்முடைய போஜனத்தை முடித்துக்கொள்ளும். நான் ஜெவானை அனுப்பிவிட்டு மறுபடியும் வருகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு எழுந்து அப்பால் போய்விட்டார்.

அதன் பிறகு கால்நாழிகை நேரம் சென்றது. இரண்டு ஜெவான்கள் தட்டிலும் பாத்திரங்களிலும் ஆகாரம் தண்ணீர் முதலியவற்றைக் கொணர்ந்து, சிறைச்சாலையின் கதவிலிருந்த பூட்டை விலக்கிக் கதவைத் திறந்து அவைகளை உள்ளே வைத்து, கண்ணபிரானை உட்காரவைத்து இலை போட்டுப் பரிமாறி அவனை உண்பித்தனர். இன்ஸ்பெக்டர் கூறிய அநுதாப மொழிகளைக்கேட்டுக் கண்ணபிரான் ஒருவாறு துணிபடைந் திருந்தானானாலும், அவனுக்கு ஆகாரத்தின் மீதே மனம் செல்லாதிருந்ததானாலும் தனக்குப் பேருபகாரியாகத் தோன்றியுள்ள அந்த இன்ஸ்பெக்டரது சொல்லை தான் மீறக்கூடாதென்ற எண்ணத்தினால் தூண்டப்பட்டவனாய், அவன் சொற்பமாகத் தனது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு ஆகாரம் கொணர்ந்த ஜெவான்களிருவரும், மிகுதியிருந்த ஆகாரங்களோடு பாத்திரங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு இரும்புக் கம்பிக் கதவை மறுபடியும் மூடிப் பூட்டிக்கொண்டு அப்பால் போய்விட்டனர்.

கண்ணபிரான் காலை முதல் பட்டினி கிடந்து உண்ட அயர் வினால் தளர்வடைந்து கீழே உட்கார்ந்து சுவரில் சாய்ந்துகொண் டிருந்தான். அவ்வாறு கால்நாழிகை நேரம் கழிந்தது. மறுபடியும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை அங்கே வந்து, வெளி யில் கிடந்த நாற்காலியின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அவர் வந்ததைக் கண்ட கண்ணபிரான் அவருக்கு முன்பு தான் உட்கார்ந்திருக்கக் கூடாதென்ற நினைவைக் கொண்டவனாய் சடக்கென்று எழுந்திருக்க முயன்றான். அதைக்கண்ட இன்ஸ் பெக்டர் நிரம்பவும் அன்பாக அவனை நோக்கி, பரவாயில்லை உட் காரும்; ஏன் எழுந்திருக்கிறீர்? உட்கார்ந்துகொண்டே பேசும்; இந்த இடத்தில் நீர் எனக்கு மரியாதைகூடச் செய்யவேண்டுமா? அதெல்லாம் ஒன்றும் தேவையில்லை. நீர் காலையிலிருந்து பட்டினி கிடந்து அலுத்துப்போயிருக்கிறீர். நீர் எழுந்து நிற்பதனால், நான் போய் விட்டு அரை நாழிகை நேரம் கழித்தாகிலும் வருகிறேன்'' என்று நிரம்பவும் உரிமையாகவும் உருக்கமாகவும் பேசினார்.

அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் அவரது மனதை வருத்த விரும்பாதவனாய் முன்போலவே உட்கார்ந்து கொண்டான். உடனே இன்ஸ்பெக்டர் அவனை நோக்கி, "பைசைகிலில் புரசை பாக்கத்துக் குப் போகிற ஜெவான் இந்நேரம், அந்தப் பங்களாவுக்குப்போயிருப் பான். இன்னம் அரை நாழிகையில் உம்முடைய தாயார் வந்து விடுவார்கள்; அதிருக்கட்டும்; நீர் சரியாக சாப்பிட்டீரா? ஜெவான்கள் நல்ல சாப்பாடாகக் கொண்டு வந்தார்களா?'' என்றார்.

கண்ணபிரான்:—ஆகா! சாப்பாடு நன்றாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், என்னுடைய மனவியாகுலத்தில் ஆகாரமே பிடிக்கவில்லை. தங்களுடைய பேச்சைத் தள்ளக்கூடாதென்று கஷ்டப்பட்டுக்கொஞ் சம் சாப்பிட்டேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—சரி; அதுவே போதும், எப்படியாவது இந்த ராத்திரிப்பொழுது கழியுமானால், நாளையதினம் நீர் உம்முடைய வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறீர்; அதன்பிறகு திருப்தியாக சாப்பிட்டுக் கொள்ளுமேன்? அதிருக்கட்டும். எனக்கு ஒரு சந்தேக மிருந்துவருகிறது. அதை உம்மிடத்தில் கேட்கவேண்டுமென்பது. நீங்கள் சாதாரணமான ஏழைக் குடும்பத்தாரென்று நான்கேள்வியுற் றேன். இந்த ராஜரத்தின முதலியாருடைய வீட்டாரோ கோடீசுவ

ரர்கள்; அவர்கள் உமக்குப் பெண்கொடுக்க சம்மதித்தார்களே. உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இதற்குமுன் ஏதாவது பாந்தவ்யம் உண்டா? அல்லது, அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் நெடுங்காலப்பழக்க முண்டா? உமக்கு அந்த வீட்டார் பெண்ணைக்கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொண்டார்களே; உங்களிருவருக்கும் எப்படிப் பழக்க முண் டாயிற்று?

கண்ணபிரான்:—எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் எவ்வித பாந் தவ்யமுமில்லை எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இதுவரையில் பழக் கங்கூடக் கொஞ்சமும் இல்லை. அவர்களுடைய வீட்டில் ஆண் பிள்ளைகளே இல்லை. தாயாரும் இரண்டு பெண்களுமே அவ்வளவு சொத்துக்களுக்கும் சொந்தமானவர்கள். பெண்களைத் தங்களுக்குச் சரிசமானமான பணக்காரர்களுடைய வீட்டில் கொடுத்தால் இவர்க ளுடைய பங்களா முதலிய சகலமான சொத்துக்களையும் இரண்டு பெண்களும் பாகம்பிரித்துக்கொண்டு தன்தன் புருஷன் வீட்டுக்குப் போக நேர்ந்துவிடுமென்ற எண்ணத்தினால், துபாஷ்முதலியாருடைய சம்சாரம் சாதாரண நிலைமையி லிருப்பவரும், நற்குண நல்லொழுக்க முடையவருமான பிள்ளையாகப் பார்த்துத் தம்முடைய பெண்களைக் கட்டிக்கொடுக்க நினைத்திருந்தார்கள்; ஆனால் மூத்தபெண் மாத்திரம் அதற்கு இணங்கினாள். இரண்டாவது பெண் பணக்காரருடைய வீட்டிலேதான் வாழ்க்கைப் படுவேனென்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டாள். அந்த சமயத்தில் சில தினங்களுக்கு முன், இந்த இரண்டு பெண்களும் ஸாரட்டிலேறிக்கொண்டு சமுத்திரக் கரையில் காற்று வாங்குவதற்காகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சமயத்தில் நான் என்னுடைய கச்சேரியிலிருந்து புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அப்போது எதிரில் வந்த ஒரு மோட்டார்வண்டி அவர்களுடைய ஸாரட்டின் சக்கரங்களில் உராய்ந்து, அவைகளை முறித்துவிட்டுக் குதிரையின் காலில ஒரு பக்கத்தையும் செதுக்கிக்கொண்டு போய்விட்டது. ஸாரட்டு வண்டி ஒரு பக்கத்தில் சாய்ந்துவிட்டது. குதிரை தனது காலில் ஏற்பட்ட காயத்தின் நோவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தாண்டிக் குதித்து, சாய்ந்துபோன ஸாரட்டையும் இழுத்துக்கொண்டு, பெருத்தபள்ளத் துக்குப் பக்கத்தில் ஓடியது. அந்தப் பெண்களிருவரும் வண்டிக் கூண்டிற்குள் தொற்றிக்கொண்டு இழுபடுகிறார்கள். அடுத்த நிமிஷத் தில் வண்டி பள்ளத்தில் விழுந்துவிடும்போல இருந்தது. அப்போது

முதல் நாங்கள் அவ்விடத்திலேயே இருந்து வந்தோம். நேற்றைய தினம் சாயுங்காலத்தில், நான் அந்தப் பங்களாவின் தோட்டத்துக்குள் போய் வேடிக்கை பார்த்தபடி வந்து கொண்டிருந்தேன். செடி கொடிகளுக்கு நடுவிலிருந்த ஓர் ஊஞ்சற்பலகையின்மேல் மூத்த பெண் உட்கார்ந்து எதைப்பற்றியோ சிந்தனை செய்தவளாய் மெய்ம் மறந்திருந்தாள். நான் அவளுடைய பின்பக்கமாக வந்தேனாகையால் நான் வந்ததை அவள் உணரவில்லை. அந்த சமயத்தில் அவளுக்குத் தெரியாமல் அவளுடைய காலுக்குக்கீழே தரையில் ஒரு நாகப் பாம்பு வந்து படுத்திருந்தது அதைக் கண்ட நான் பதறிப்போய் விட்டேன். ஆனால், நான் கூச்சலிட்டு அவளை எச்சரித்தால் அவள் திடுக்கிட்டெழுந்து அந்த நாகத்தின்மேல் காலை வைத்துவிடுவாளோ என்ற பயம் என் மனதில் உண்டாயிற்று. ஆகையால் நான் சந்தடி செய்யாமல் விரல்களால் நடந்து, அவளுக்குத் தெரியாமல் ஊஞ்சல் பலகையண்டை போய், திடீரென்று அவளை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தூரத்தில் விட்டு, அந்தப் பாம்பைக் காட்டினேன். அவள் உடனே பயந்து மயங்கிக் கீழே விழுந்து விட்டாள். நான் அந்தப் பாம்பை அடித்துப்போட்டு விட்டு வந்து, அவளுடைய மயக்கத்தை தெளியவைத்து அவளிடத்தில் கொஞ்சநேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து அவளை பங்களாவுக்கு அனுப்பினேன். நான் இரண்டு தடவை அவளுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினேனென்கிற நன்றியை அவள் ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டாளென்றே நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அவள் என்னைத் தவிர வேறே யாரையும் கட்டிக்கொள்ளுகிறதில்லையென்றே ஓரே தீர்மானத்தைக் கொண்டிருப்பதாகவே தெரிகிறது. ஆகையால் அவள் இந்த சமயத்தில் என்னை விட்டுவிட மாட்டாளென்றே நான் நம்புகிறேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—அப்படியானால், நீர் அதிர்ஷ்டசாலிதான். ஈசுவரன் உமக்கும் அந்த பெண்ணுக்கும் முடிச்சுப்போட்டு வைத்திருக்கிறான்போலிருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றி வைக்கும் பொருட்டே அவளுக்கு அந்த இரண்டு அபாயங்களும் நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்; இனி பயமில்லை. பணத்தை வாரி இறைத்து நல்ல முதல்தரமான பாரிஸ்டரை வைத்து வாதாடினால், இந்த வழக்கு பஞ்சு பஞ்சாகப் பறந்துபோகும்; நீரும் உடனே இந்தக் கலியாணத்தை முடித்துக்கொள்ளலாம்.

கண்ணபிரான்:—தெய்வத்தின் அருள் எப்படி இருக்கிறதோ பார்க்கலாம். பெருத்த இரண்டு விபத்துகளைக் கொண்டுவந்து விட்டு எனக்கும் அவளுக்கும் பழக்கத்தையும் பிரியத்தையும் உண்டாக்கி வைத்துவரும் கடவுள்தான்; இப்போது இந்த அபாண்டமான இடியை என் தலைக்குக் கொண்டுவந்து வைத்து, அந்தக் கலியாணம் நடக்காமல் தடுத்திருக்கிறவரும் அந்தக் கடவுள்தான். இவைகளின் உள்கருத்து இன்னதென்று நான் எப்படிக் கண்டுபிடிக்கிறது? எனக்குக் கலியாணம்தான் கைகூடுமோ, அல்லது காராக்கிரகப் பிரவேசந்தான் கைகூடுமோ? அது காலக்கிரமத்திலேதான் தெரிய வேண்டும்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—(அன்பாகக் கடிந்து) அப்படி ஒன்றும் கெடுதல் நடக்காது; எல்லாம் முடிவில் நல்லதாகத்தான் இருக்கும்; அதைப்பற்றி சந்தேகமில்லை. புரசைபாக்கத்துக்குப்போன ஜெவான் திரும்பி வரவேண்டிய நேரம் ஆகிவிட்டது. அவன் ஒருவேளை வந்திருக்கிறானோவென்று பார்த்துவிட்டுவருகிறேன்—என்று கூறிவிட்டு நாற்காலியை விட்டெழுந்து அப்பால் சென்றார்.

தனியாக விடப்பட்ட கண்ணபிரான், புரசை பாக்கத்திற்குப் போன ஜெவான் தனது தாயை அழைத்துக்கொண்டு வருவானென்றும், தான் அவளை இன்னம் சில நிமிஷங்களில் காணலாமென்றும் நினைத்து மிகுந்த ஆவலும் சஞ்சலமும் கொண்டவனாய் எழுந்து அந்த அறையில் அங்கு மிங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

அவ்விடத்தை விட்டுப்போன இன்ஸ்பெக்டர் மறுபடியும் அங்கே வந்து நாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்தவராய் அவனை நோக்கி, "ஜெவான் போய் நிரம்ப நேரமாகிறது, இன்னமும் வராத காரணம் தெரியவில்லை உம்முடைய தாயார் ஒருவேளை அந்த பங்களாவில் இல்லையோ, அல்லது, அவர்களை அழைத்துவர வண்டிதான் கிடைக்க வில்லையோ என்னவோ தெரியவில்லை. அவன் உம்முடைய தாயாரை அழைத்துவந்தால் உடனே இங்கே அனுப்பும்படி சொல்லி விட்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றார்.

அவர் பேசிவாய்மூடு முன் ஒரு ஜெவான் ஓடிவந்து, "புரசைப் பாக்கம் போனவன் இப்போதுதான் வந்தான்; அவனோடுகூடவேறே யாரும் வரவில்லை" என்றான்.

அதைக்கேட்டு வியப்புற்றவராகத் தோன்றிய இன்ஸ்பெக்டர், "அவன் தனியாகவா வந்திருக்கிறான்! ஒருவேளை வண்டி பின்னால் வருகிறதோ என்னவோ? எல்லாவற்றிற்கும் அவனையே இங்கே அனுப்பு?" என்று கூறினார்.

உடனே அந்த ஜெவான் அப்பால் செல்ல, வேறொரு ஜெவான் பைசைகிளை உருட்டிக்கொண்டு உள்ளே வந்து அவருக்கெதிரில் விறைப்பாக நின்று சலாம் செய்தான்.

அவனைக் கண்ட இன்ஸ்பெக்டர் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து, அதிகாரமாக அவனைப் பார்த்து, "என்னடா கோவிந்தசாமீ! அம்மா வருகிறார்களா?" என்று வினவினார்.

கோவிந்தசாமி:—இல்லை எஜமானே! நாம் காலையிலே போய் இவரைப் பிடித்தோமே அந்த பங்களாவுக்குள்ளே நான் போனேன். வேலைக்காரர்கள் மாத்திரம் சிலர் இருந்தார்கள். கலியாணத்துக்காக வந்து கூடியிருந்த ஜனங்களில் ஒருவர்கூட மிஞ்சாமல் எல்லோரும் அவரவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். கொட்டகைப் பந்தல் முதலிய மற்ற எல்லா அலங்காரங்களும் அப்படியே இருக்கின்றன. ஆனால், மனிதர் இல்லாமல் இருப்பது நிரம்பவும் துக்ககரமாக இருக்கிறது. ஒரு மூலையில் துயரமே வடிவாக ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருந்த வேலைக்காரர்கள் என்னைக் கண்டவுடனே இன்னமும் யாரையாவது பிடித்துக் கொண்டுபோக நான் வந்திருக்கிறேனோ, அல்லது, வேறே புதிய தீங்கு எதையாவது செய்ய வந்திருக்கிறேனோ, என்று பயந்து நடுங்கி ஒளிந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டனர். அவர்களிடத்தில் நான் நயமாகவும் அன்பாகவும் பேசி, நான் சர்க்கார் வேலையாக வரவில்லையென்றும், கண்ணபிரான் முதலியார் அவருடைய தாயாருக்குச் செய்தி சொல்லும்படி என்னை அனுப்பி இருக்கிறாரென்றும் சொல்லி அவர்களை தைரியப்படுத்தினேன். கண்ணபிரான் முதலியாருடைய தாயாரும் மாமியாரும் இன்றைய தினம் காலையிலிருந்து படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்காமல் ஒரே மயக்கமாக விழுந்து கிடக்கிறதாகவும், டாக்டர் வந்து மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறதாகவும், பெண்களிரண்டுபேரும் விசனப்பட்டுக்கொண்டு படுத்திருப்பதாகவும், அவசியமானால் என்னை மூத்த பெண்ணிருந்த இடத்தில் கொண்டுபோய் விடுவதாகவும் அந்த வேலைக்காரர்கள் சொன்னார்கள். நான் அதற்கிணங்கி அவர்க

ளோடுகூடப் போனேன். கலியாணப்பெண் அழுதுகொண்டே படுத்திருந்த ஓர் அறைக்குள் அவர்கள் என்னைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, நான் வந்த காரணத்தை அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் சொன்னார்கள். அந்தப் பெண் உடனே என்னைப் பார்த்து இந்த முதலியாருடைய தாயாரும், தன்னுடைய தாயாரும் ஸ்மரணை தப்பிப் படுத்திருப்பதாகவும், முதலியார் சொல்லியனுப்பிய செய்தி தன்னிடத்தில் சொல்லக்கூடியதானால், சொல்லலாமென்றும், அந்த அம்மாள் விழித்துக்கொண்டு எழுந்த உடனே தான் அந்தச் செய்தியை அவர்களிடத்தில் சொல்வதாகவும் தெரிவித்தது. நான் உடனே சங்கதியை வெளியிட்டேன். முதலியார் இந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருப்பதாகவும், ஒரு வக்கீலை அமர்த்தித் தம்மை ஜாமீனில் விடுவித்துக்கொண்டு போகவேண்டிய விஷயமாய் அவசரமாக அம்மாளோடு பேசவேண்டுமாகையால், உடனே அவர்களை ஒரு வண்டியில் வைத்து அழைத்துவரச் சொன்னதாகவும் நான் சொன்னேன். உடனே அந்தப் பெண் நிரம்பவும் கலக்கமும் விசனமுமடைந்து என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோய், அதனுடைய தாயாரும், இவருடைய தாயாரும் படுத்திருந்ததைக் காட்டியது. வேலைக்காரர்களும் பெண்ணும் சொன்னதுபோலவே அவர்களிருவரும் பேச் மூச்சில்லாமல் படுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால், நான் போகலாமா என்றேன். அந்தப் பெண் கொஞ்சநேரம் யோசனை செய்தது. அம்மாமார் இருவரும் எழுந்துவர முடியாமலிருப்பதால், தானே நேரில் வந்து முதலியாரோடு கலந்து பேசி தன்னுடைய சொந்தக்காரரையாவது வேலைக்காரரையாவது அனுப்பி வக்கீலை அழைத்துவரச் செய்து, மனு எழுதி வாதாடச் செய்யலாமென்று தான் எண்ணுகிறதாகவும், தான் வரலாமென்றுமுதலியார் தம் கைப்பட ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினால், தனக்குத் துணிவும் நம்பிக்கையும் ஏற்படுமென்றும், தான் உடனே புறப்பட்டு வந்து அவரைப் பார்ப்பதாகவும் அந்தப் பெண் சொல்லியது. அதைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் உடனே வந்து விட்டேன். அவ்வளவுதான் சங்கதி'' என்றான்.

அவன் சொன்ன வரலாற்றைக் கேட்கவே, கண்ணபிரானது மனம் கொதித்தது; தேகம் பதறியது. தனக்கு அன்றையதினம் காலையில் ஏற்பட்ட பெருத்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தனது தாயாரும் மாமியாரும் மகா பரிதாபகரமான நிலைமை

யில் கிடக்கிறார்களென்பதைக் கேட்டவுடனே கண்ணபிரான் கரை கடந்த துயரத்திலும் சஞ்சலத்திலு மாழ்ந்து, தான் என்ன செய்வ தென்பதை அறியாதவனாய்த் தத்தளிக்கலானான். அவனது உயிர் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போலத் தவித்தது. ஸ்மரணை தப்பிக் கிடந்த இருவருக்கும் உதவியாக இருக்கும் கோகிலாம்பாளை அவ்வி டத்திலிருந்து வரவழைப்பதை விட, தான் ஜெயிலில் கிடப்பதே அந்த ஆபத்து சமயத்தில் தான் செய்யக்கூடிய காரியமென்று கண்ண பிரான் நினைத்தான். இருந்தாலும், தனது தாய் ஒருவேளை இறந்து விடுவாளானால் தான் அவளைப் பார்க்கக் கூடாமல் போய்விடுமே என்ற நினைவும் தோன்றி வருத்திய தாகையால், தான் ஜாமீனின் மேல் விடுதலைபெற்று அந்த அபாய காலத்தில் தனது தாய்க்கரு கில் இருப்பதே உத்தமமாகத் தோன்றியது, தனது தாய் மரிக்க நேருமானால், அவள் தன்னைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தால், அவளது ஜென்மம் கடைத்தேறாமல் போய்விடுமே என்ற நினைவும் அவனைத் தூண்ட வாரம்பித்தது.

அவ்வாறு, கண்ணபிரான் கோகிலாம்பாளை வரவழைக்கலாமா வேண்டாமா என்ற விஷயத்தைப்பற்றி யோசித்து யோசித்து எவ் வித முடிவிற்கும் வரமாட்டாமல் நிரம்பவும் தத்தளித்துத் தவித் திருக்க, அதுவரையில் ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்பவர்போலத் தோன் றிய இன்ஸ்பெக்டர் கண்ணபிரானை நோக்கி, "என்ன முதலியாரே! இந்த ஜெவான் வந்து சொன்ன சங்கதியைக் கேட்க, எனக்கு நிரம் பவும் விசனமாக இருக்கிறது. இன்றையதினம் காலையில் அந்த பங்களா இருந்த கோலாகலக் காட்சியென்ன! இப்போதிருக்கும் கோரமான காட்சியென்ன! சே! சே! என்ன போலீஸ் உத்தியோகம். நாங்கள் செய்த ஒரு காரியத்தின் பலனாகத்தானே இப்படிப்பட்ட கொடுமை நடந்து விட்டது. இப்படிப்பட்ட மகா துக்ககரமான விஷயங்களை எல்லாம் அநுபவத்தில் பார்க்கப் பார்க்க அதிக சீக் கிரத்தில் இந்தப் போலீஸ் வேலையை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு எங் கேயாவது போய், க்ஷவரம் செய்தாவது பிழைக்கலாமா என்ற மனக் கொதிப்பும் ஆவேசமும் உண்டாகின்றன. உம்முடைய தாயார் சுய உணர்வோடு இருந்தால், நாங்களாவது போய் அந்த அம் மாளிடத்தில் விஷயங்களைச் சொல்லி, ஒரு வக்கீலை அந்த இடத் துக்கே வரவழைத்து, ஆகவேண்டிய காரியங்களை கவனிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யலாம். உம்முடைய தாயாரோ ஸ்மரணை தப்பிக்

கிடக்கிறார்கள். இந்த சமயத்தில் நீர் அவர்களுக்குப் பக்கத்தி லிருந்து காப்பாற்றியே தீரவேண்டும். அதற்கு, ஒரு வக்கீல் வந்து உம்மை ஜாமீனில் விடுவிக்கவேண்டும். ஆகையால் நீர் அந்தப் பெண்ணையாவது வருவித்து, ஆகவேண்டுவதைச் செய்வதுதான் உசிதமாகத் தோன்றுகிறது. நீர் தான் அந்தப்பெண்ணோடு இதற்கு முன் பேசி நன்றாகப் பழகி இருக்கிறீர். ஆகையால் நீங்கள் கூடிப் பேச எவ்வித ஆக்ஷேபமு மிருக்காதென நினைக்கிறேன். ஆனால், அந்தப் பெண் வருவதாக இருந்தால், அதை இந்த ராத்திரி காலத் தில் தனியாக அழைத்துக்கொண்டு வருவது தவறு. ஸ்மரணை தப்பிக்கிடக்கும் இருவரையும் ராத்திரியில் அநாதையாக விட்டு விட்டு அந்தப் பெண் வருவதும் ஒழுங்கல்ல. ஆகையால் அந்தப் பெண்ணை அழைத்துவர வேண்டுமானால் விடியற் காலையிற் தான் அழைத்து வரவேண்டும். வக்கீலையும் காலையில்தான் அமர்த்தி உடனே மாஜிஸ்டிரேட்டி னிடத்தில் அவர் போய்ப் பேசி உம்மை அழைத்துக்கொண்டு போகச் செய்யவேண்டும். உம் முடைய தாயார் வருவதாக இருந்தால், இப்போதே வக்கீலைக் கொண்டு முயற்சித்துப் பார்க்கச் செய்திருக்கலாம். என்ன செய் கிறது? எல்லாம் தெய்வசங்கற்பம். நீர் இன்றிரவு முழுதும் இங்கே இருக்க வேண்டும்போல இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் நீர் அந்தப்பெண்ணை நாளையதினம் அதிகாலையில் வரும்படி செய்து வக்கீலை அமர்த்தச் செய்யும். ஆனால், இதில் நீர் இரண்டு முக்கிய மான விஷயங்களில் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். அந்தப் பெண் இந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் வந்து உம்மோடு பேசிவிட்டுப் போன விவரம் எவருக்கும் தெரியக்கூடாது. ஆகையால், அந்தப் பெண் எவர் கண்ணிலும் படாமல் ஒரு பெட்டி வண்டியில் ரகசிய மாக வரும்படி அந்தக்கடிதத்தில் எழுதும். அதுவும் தவிர, அந்தக் கடிதம் தப்பித்தவறி வேறே யாரிடத்திலாவது போக நேர்ந்தாலும் நேரலாம். ஆகையால், நான் என்னுடைய ஜெவானை அனுப்பின விவரமெல்லாம் அதில் காட்டாமல் மூடகமாக இரண்டே வரியில் எழுதவேண்டும். நீர் தான் எழுதியிருக்கிறீர் என்ற குறிப்பும் நிச்சயமாக அந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரியவேண்டும்; தெரிகிறதா?" என்றார்.

அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் ஒருகால் மோசக் கருத்தாகத் தன்னிடத்தில் பேசுகிறானோ வென்பதையே

நினையாதவனாய், எப்படியாகிலும் தான் விடுபட்டுப் போய்த் தனது தாயைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்கிற ஒரே கவலையும், ஆவலும் கொண்டவனாய், கோகிலாம்பாளுக்குக் கடிதம் எழுதி யனுப்பத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். கோகிலாம்பாள் தன்னிடத்திற்கு வரும்போது, அந்தத் தபால் திருட்டு விஷயத்தில் தான் சிறிதும் குற்றமற்றவனென்பதை அவளது மனம் திருப்திகரமாக நம்பும்படி தான் எடுத்துச்சொல்ல சந்தர்ப்பம் வாய்க்குமென்ற நினைவினாலும் கண்ணபிரான் அவளுக்குக்கடிதமெழுதத் தீர்மானித்துக்கொண்டவனாய், இன்ஸ்பெக்டரை நோக்கி, "சரி; தாங்கள் எப்படி எழுதச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே எழுதுகிறேன். கடிதத்தை இப்போதே கொண்டுபோய்க் கொடுக்கப்போகிறீரா?" என்றான்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஜெவானை நோக்கி, காகிதம், மை, இறகு முதலியவற்றை எடுத்து வரும்படி சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டுக் கண்ணபிரானைப் பார்த்து, "கடிதம் இப்போதே போய்ச்சேர்ந்து விட்டால்; பெண் விடியற்காலம் புறப்பட ஆயத்தமாக இருக்கும்" என்றார்.

கண்ணபிரான் அது சரியான யோசனையென்று ஒப்புக்கொண்டு அதை ஆமோதித்தவனாய்க் கடிதம் எழுத மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருக்க, அடுத்த நிமிஷத்தில் காகிதமும் எழுது கருவிகளும் வந்து சேர்ந்தன. கண்ணபிரானிருந்த அறையின் கதவும் திறந்துவிடப் பட்டது. அவன் எழுத ஆயத்தமாக உட்கார்ந்துகொண்டு இன்ஸ்பெக்டரது முகத்தைப் பார்க்க, அவர் "ஏன்? எழுதுமேன்? உம்முடைய சம்சாரத்துக்கு நீர் நிரம்பவும் வாத்சல்யமாக எழுதுவீர். கடிதம் இப்படித்தானிருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல நான் அருகமற்றவன். உங்களிருவருக்கும் உள்ள அன்னியோன்னியம் எவ்வளவென்பது உமக்குத்தான் தெரியும்; ஆகையால் நீரே எழுதும். ஆனால் நான் சொன்ன இரண்டு விஷயங்களை மாத்திரம் கவனித்து, சுருக்கமாகவும் பிரியமாகவும் எழுதும்" என்றார்.

உடனே கண்ணபிரான் அடியில் கண்டபடி கடிதம் எழுதலானான்:—

சௌபாக்யவதி கோகிலாம்பாள் அம்மாளுக்கு ஈசனருளால் சர்வாபீஷ்டமும் சர்வமங்களமும் உண்டாவதாக.

நாமிருவரும் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்குப் பரிபக்குவமான காலம் இன்னமும் வரவில்லையென்பது இன்றைய தினம் காலையில் ஏற்பட்ட புதிய இடையூறிலிருந்து நன்றாகத் தெரிகிறது. நேற்று சாயுங்காலம் நாமிருவரும் பூஞ்சோலையில் தனியாக சந்திக்க நேர்ந்த போது திடீரென்று நேர்ந்த இடையூறுதான் நம்முடைய சுக வாழ்க்கைக்குக் கடைசியான இடையூறாக இருக்குமென்று நான் நினைத்தேன். அதைக் காட்டிலும் பிரமாதமான பேரிடியாக இப்போது வந்து வாய்த்திருக்கிறது. பலாக்கனியின் வெளியில் கோடிக்கணக்கில் முள்களை நிறுத்தி, உட்புறத்தில் மாதுரியமான சுளைகளைவைத்து பத்திரப்படுத்தி யிருப்பதுபோல, மனிதருக்காகக் கடவுள் படைத்திருக்கும் ஒவ்வோர் இன்பத்தையும் பற்பல இடைஞ்சல்கள் சூழ்ந்து பாதுகாத்திருக்கச் செய்திருக்கிறார்.

அன்றைய தினம் நீயும், உன் தங்கையும் கடற்கரைக்குப்போக ஆசைப்பட்டு,ஸாரட்டில் ஏறிக்கொண்டு போனகாலத்தில் மோட்டார் வண்டியினால் உங்களுக்குப் பிராணாபாயமான விபத்து நேரப்போகிறதென்பதை நீங்கள் கனவிலும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள். அது போல, நேற்றைய தினம் சாயுங்காலம், நீ பூஞ்சோலைக்குப் போகுமுன், ஊஞ்சற் பலகையினடியில் நாகப்பாம்பு வருமென்பதை நீ எதிர்பார்த்தே இருக்கமாட்டாய். 'மனிதருடைய உயிரும் உடலும் எங்கெங்கே போகின்றனவோ, அங்கங்கே அவைகளின் நிழல்போல, அபாயமும் கூடவே இருந்து வருகிறது என்று அன்றையதினம் நீயே சொல்லி யிருக்கிறாய்' ஆகையால் இன்றைய தினம் எனக்கு அபாயம் நேர்ந்ததைப்பற்றி நான் உனக்கு அதிகமாக சமாதானம் சொல்ல வேண்டுமென நினைக்கவில்லை. என்மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் மகா இழிவான இந்தத் திருட்டை நான் செய்யக்கூடியவனல்லவென்பது உன் மனசுக்கே நிச்சயமாகத் தெரிந்த விஷயம். ஆனாலும் இதனால் உனக்கு அபாரமான விசனமும் சகிக்க முடியாத அவமானமும் மனவேதனையும் ஏற்பட்டிருக்குமென்பதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. நான், திரிகரண சுத்தியாக, இந்தக் குற்றத்தையாவது வேறே எந்தக் குற்றத்தையாவது செய்தவனல்லவாகையால், பரம தயாளுவும் மகா நீதிவானுமாகிய கடவுள் என்னை அநியாயமாக தண்டிக்க மாட்டாரென்று நான் உறுதியாக நம்பியிருக்கிறேன். ஆகையால், உனக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டுள்ள இந்த அவமானத்தையும், துயரத்தையும்

ஈசுவரன் அதி சீக்கிரத்தில் நிவர்த்தி செய்து, நாமிருவரும் ஆநந்த மடையும்படி சேர்த்து வைப்பாரென்பதை நீ நிச்சயமாக நம்பலாம்.

கடவுள் பரம தயாநிதி யாகையால், அவருடைய மக்களாகிய நாம் அநியாயமாக வருந்துவதை அவர்பார்த்துக்கொண்டு அசட்டை யாக இருக்காமல், எப்படியும் ஒரு வழிகாட்டி உதவுவாரென் பது என்னுடைய விஷயத்தில் மெய்யாகிவிட்டது. நான் இருக்கும் இந்த நிராதரவான நிலைமையில், ஒரு முக்கியமான அதிகாரியின் அநுதாபமும், உதவியும் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நான் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லையென்பதை அவர் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண் டிருக்கிறாராகையால், அவருக்கு என் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட பெருத்த தயாளமும் இரக்கமும் உண்டாகி இருக் கின்றன. உடனே ஒரு வக்கீலை யமர்த்தி, என் பொருட்டு மாஜிஸ் டிரேட்டினிடத்தில் போய் வாதாடச் செய்தால், என்னை ஜாமீனின் மேல் இப்போது விடுவித்துக் கொண்டு போகலாமென்றும், பிறகு இந்த வழக்கின் விசாரணை நடக்கும்போது, தக்க ஆதாரங்களைக் காட்டி, சாட்சியங்களை விடுத்து, விடுதலை பெறலாமென்றும், ஷை அதிகாரி யோசனை சொல்லுகிறார். அது எனக்கும் யுக்தமாகவே தோன்றுகிறது; நான் இந்தத் திருட்டு விஷயமாக உன் மனம் திருப்தி யடையும்படி சில சமாதானங்களை நேரில் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டி இருப்பதாலும், வக்கீல் விஷயமாக ஆகவேண்டிய ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் சொல்லவேண்டி யிருப்பதாலும், நான் இருக்குமிடத்திற்கு, நீயே நேரில் வரும்படியான சிரமத்தை உனக்கு நான் கொடுக்கலாமென்று துணிந்து இந்தக் கடிதத்தை அனுப்பலானேன். நீ இங்கே வருகிறாயென்பதைப் பிறர் அறிந்து கொண்டால், அதனால், உனக்கு ஒருவித இழிவும், பழிப்பும், அதைப்பற்றிப் பிறர் புரளி செய்யும்படியான சந்தர்ப்பமும் ஏற் படும். அதுவுமின்றி, நீ என்னிடத்தில் வந்து என்னைப் பார்ப் பதற்கு அநுமதி கொடுத்துள்ள, முன் குறிக்கப்பட்ட பெரிய உத்தியோகஸ்தருக்கு பெருத்த துன்பமும் நேர்ந்துவிடும். ஆகை யால், நீ வருவது எவருக்கும் தெரியாதபடி மறைவான ஒரு பெட்டி வண்டிக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்தால், இந்தக் கடிதம் கொண்டு வரும் ஆள் உன்னை நேராக என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவான். மற்ற சகலமான விஷயங்களையும் நாம் சவிஸ்தாரமாக நேரில் பேசிக்கொள்ளலாம்.

வீட்டிற்குள் அந்தப்புரத்தில் தெய்வம் போல வைத்துப் போற்றப்படத் தகுந்தவர்களான் உன்னைப்போன்ற மெல்லியலார்களை அன்னிய புருஷர்கள் இருக்கக்கூடிய இப்படிப்பட்ட பொது ஸ்தலங்களுக்கு வரும்படி அழைப்பது, ஆண்மைத்தனமுள்ள புருஷர் செய்யத்தக்க காரியமல்லவானாலும், வேறே வழியில்லா திருப்பதாலும், இந்த உலகத்தில் உன்னைத்தான் நான் என்னுடைய உயிருக்குயிராக மதிப்பதாலும், நீ உன்னுடைய உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மூன்றையும் எனக்காக தத்தம் செய்துவிட்டதாக நேற்றைய தினம் உறுதிமொழி கூறியதைக் கருதியும், நான் இந்த அபாயத்திலிருந்து என்னைத் தப்புவிப்பதான பெருத்த கீர்த்தியையும், புண்ணியத்தையும் உனக்கே உண்டாக்கிக் கொடுக்க எண்ணி உனக்கு இவ்வாறு எழுதத் துணிந்தேன்.

ஆனால், இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இந்தக் கடிதம் உன்னிடத்தில் வந்து சேரும்போது, அவ்விடத்து நிலைமையும், சந்தர்ப்பமும் சரியாக இருந்தால் மாத்திரம், நீ புறப்பட்டு வரலாம்; அங்கே அசந்தர்ப்பமாக இருந்தால், நீ உன்னுடைய சௌகரியம் போல நடந்துகொள்ளலாம்.

உன்னிடத்தில் நான் இவ்வளவு அதிகமாக உரிமை பாராட்டி இந்தக் கடிதம் எழுதிய விஷயத்தைப்பற்றி நீ ஆயாசப்பட மாட்டாயென்று நான் உறுதியாக நம்பி இருக்கிறேன். மற்றவை நேரில்.

இங்ஙனம்: அன்பன்,

கண்ணபிரான்.

என்று எழுதி முடிக்கப்பட்ட கடிதத்தைக் கண்ணபிரான் ஒரு தரம் படித்துப் பார்த்த பிறகு மடித்து ஓர் உறைக்குள் போட்டு ஒட்டி, மேல்விலாச மெழுதி இன்ஸ்பெக்டரிடத்தில் வணக்கமாகக் கொடுக்க, அவர் அதை வாங்கி பைசைகிலோடு வந்த ஜெவானை அழைத்து அவனிடத்தில் அந்தக் கடிதத்தைக்கொடுத்து, "அடேய் கோவிந்தசாமீ! இந்தக் கடிதத்தைஜாக்கிரதையாகஎடுத்துக்கொண்டு நீ உடனே புரசைப்பாக்கத்திலுள்ள ராஜாத்தின் முதலியாருடைய பங்களாவுக்குப் போய், உன்னோடு பேசிய கலியாணப் பெண்ணினிடத்தில் இதைக்கொடு; அந்த அம்மாள் படித்துப் பார்க்கட்டும்; நாளையதினம் காலையில் அந்த அம்மாள் வருகிற

தாகச் சொன்னால், எத்தனை மணிக்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நீ உன் வீட்டுக்குப் போய்ப் படுத்துக்கொள். நாளைக் குக் காலையில் அந்த நேரத்துக்கு நீ அங்கே போயிருந்து, அவர் களைப் பெட்டி வண்டியில் வைத்து ஜாக்கிரதையாக இங்கே அழைத் துக் கொண்டுவந்து எவரும் அந்த அம்மாளைப் பார்க்காதபடி உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு வந்து சேர். தெரிகிறதா? அந்த அம்மாள் வர சௌகரியப்படாதென்று சொன்னால், நீ உடனே வந்து அந்த சங்கதியை இவரிடத்திலும் என்னிடத்திலும் தெரிவித்துவிட்டு, அதன்பிறகு உன்னுடைய வீட்டுக்குப்போ; ஒருவேளை அந்த அம் மாள் வரக்கூடாமல் வேறே யாரையாவது அனுப்பினால், அவரையும் முன் சொன்னபடியே பெட்டி வண்டியில் வைத்து இங்கே அழைத் துக்கொண்டு வந்து விடு; இவர்கள் பேசி முடிந்தபிறகு, அந்த அம் மாளையாவது, அல்லது, அந்த அம்மாளால் அனுப்பப்படும் வேறே மனிதரையாவது நீ திரும்பவும் பத்திரமாக அவர்களுடைய ஜாகை யில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடவேண்டியது. ஏதாவது தாறு மாறாக நடந்து கொள்ளப் போகிறாய்; ஜாக்கிரதை; இனி நீ போக லாம்'' என்று கண்டிப்பாகவும் அதிகார தோரணையாகவும் கூற அவரது வார்த்தைகளை யெல்லாம் நிரம்பவும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்ட ஜெவான் அப்படியே நடந்து கொள்வதாகச் சொல்லி அவ ருக்கு சலாம் வைத்துவிட்டு சைகில் வண்டியை உருட்டிக்கொண்டு, வெளியில் போய்விட்டான்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர் தமது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து, கண்ணபிரானிடத்தில நிரம்பவும் அன்பாகவும், குழைவாகவும் பேசத் தொடங்கி, "ஐயா! முதலியாரே! நீர் சௌகரியமாகப் படுத்துக் கொண்டு நன்றாகத் தூங்கும். உமக்கு இனி கவலையே வேண்டாம். நான் அவசரமாக வேறொரு ஸ்டேஷனுக்குப் போகவேண்டும். இந்த ஸ்டேஷன் சப் இன்ஸ்பெக்டர் இதோ பக்கத்து அறையில் இருக்கிறார். அவரிடத்தில் நான் இந்த விவரங்களை யெல்லாம் சொல்லிவிட்டு, உமக்கு ஆகவேண்டிய உதவிகளை யெல்லாம் செய்யும் படி உத்தரவு செய்து விட்டுப்போகிறேன். நாளையதினம் உம்முடைய சம்சாரம் இங்கே வந்துபோன உடனே உமக்காக நியமிக்கப்படும் வக்கீல் வந்தால், தடை சொல்லாமல் அவரையும் இங்கே விடும்படி யாகவும் நான் அவரிடத்தில் சொல்வதன்றி, உம்மை நாளையதினம் மத்தியானம் வரையில் இங்கேயே வைத்திருக்கும்படி செய்கிறேன்.

அதற்குள் வக்கீல் மாஜிஸ்டிரேட்டினிடத்தில் வாதாடி உம்மை ஜாமீனில் விடுவித்து விடுவார். ஒருவேளை நானும் நாளையதினம் காலையில் இங்கே வந்தாலும் வருவேன். நான் வராவிட்டாலும் அதைப் பற்றி நீர் கவலைப்படவேண்டாம். உமக்கு என்னென்ன அநுகூலங்கள் தேவையோ அவைகளை யெல்லாம் ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் செய்து கொடுப்பார். எனக்கு நேரமாகிறது. நான் போய்விட்டு வருகிறேன்!'' என்று அந்தரங்க விசுவாசத்தோடு கூறிவிட்டு. அப்பால் போய்விட்டார். அங்கே நின்ற ஒரு ஜெவான் கண்ணபிரானை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு இரும்புக் கம்பிக் கதவுகளை மூடிப் பூட்டுகளை பூட்டிக்கொண்டு அப்பால் போய்விட்டான். சிறைச்சாலைக்குள் அடைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட படுக்கையை விரித்து அதன்மேல் சயனித்தவனாய் மறுநாள் காலையில் கோகிலாம்பாள் அங்கே வருவாளென்றும், தான் குற்றவாளியல்லவென்று அவளது மனம் திருப்தியடையும்படி தான் நன்றாக அவளுக்கு உறுதி கூறவேண்டுமென்றும், அவள் மூலமாக ஒரு வக்கீலை வரவழைத்து வாதாடச் செய்து, ஜாமீனில் விடுதலை பெற்று, பங்களாவிற்குப் போய்த் தனது தாய்க்குத் தேவையான சிகிச்சைகளை யெல்லாம் செய்து அவளைக் காப்பாற்றித் தேற்ற வேண்டுமென்றும், வேறு பலவாறாகவும் நினைத்து இன்பக்கனவு கண்டு நெடுநேரம் வரையில் துயிலாமல் விழித்தபடியே படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது நிலைமை அங்ஙனமிருக்க, அவனிடத்திலிருந்து புறப்பட்ட இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம்பிள்ளை பக்கத்து அறையிலிருந்த சப் இன்ஸ்பெக்டரிடம்போய், "ஓய்! சப் இன்ஸ்பெக்டர்! நான் எவ்வளவோ தந்திரம் செய்து பார்த்தேன். இவனிடத்திலிருந்து உண்மையை கிரகிக்க முடியவில்லை. இவனைப் பார்ப்பதற்கு இப்போதாவது நாளையதினம் காலையிலாவது யாராகிலும் வந்தால் அவர்களை உள்ளே விடவேண்டாம். இவனைக் காலை 8-மணிக்கே அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஜெயிலில் சேர்த்துவிடுங்கள். கொஞ்சமும் தாமதம் செய்யவேண்டாம்'' என்று கூறிவிட்டு அந்த ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியிற் சென்றார். ஸ்டேஷனுக்கு வெளியில் சிறிது தூரத்திற் கப்பால் பைசைகிலோடு நின்றுகொண்டிருந்த ஜெவான் கோவிந்தசாமியைக் கண்டு, "அடேய்! கோவிந்தசாமி! நான் கண்ணபிரானிடத்தில் பேசிய விஷயமாவது, கடிதம் எழுதி வாங்கிய விஷயமாவது

சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கும், மற்ற ஜெவான்களுக்கும் தெரிந்திருக் குமா?" என்றார்.

கோவிந்தசாமி:—அதெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது. நல்ல சாப் பாடு, படுக்கை முதலிய வசதிகளையெல்லாம் செய்து கொடுக்கும்படி நான் சொன்னதைத்தான் அவர்கள் அறிந்துகொண்டு அப்படியே செய்தார்கள். மற்றப்படி நாம் செய்த தந்திரத்தை யெல்லாம் அவர் கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

இன்ஸ்பெக்டர்:—சரி; நல்லதாயிற்று. நீ இந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அந்த பங்களாவுக்கு இப்போதே போகவேண் டாம். பொழுது விடிந்தவுடனே போய், அந்தப் பெண்ணினிடத் தில் கடிதத்தைக் கொடுத்து, நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாகவும், அவள் சந்தேகப்படாதபடியும் அவளைப் பெட்டி வண்டிக்குள் வைத்து அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர். நீ போலீஸ் உடுப்புகளைப் போட் டுக்கொண்டு போகவேண்டாம்; அவளை வண்டியில்வைத்து அழைத் துக்கொண்டு வரும்போது, அவள் சந்தேகப்படாம லிருக்கும்படி அவளுடைய வண்டிக்காரனே வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வரும்படி செய். நீயும் அவனோடுகூட உட்கார்ந்து கொண்டுவா. வழியில் **ஆனைகெவுனியண்டை** வண்டி வரும்போது, அங்கே நடுப்பாதையில் பாராக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற ஜெவான், அந்த வண்டியை, நீங்கள் தப்பான பக்கத்தில் ஓட்டினீர்களென்று உங்களைப் பிடித்துக் கொள்ளும்படி, நான் போய் இப்போதே ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் போகிறேன். அந்த ஜெவான் வண்டிக்காரனை மாத்திரம் ஸ்டேஷ னுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி செய்கிறேன். அந்தச் சமயத்தில் நீ பெட்டிவண்டியை விசையாக ஓட்டிக்கொண்டு, நாம் தயாரித்து வைத்திருக்கும் ரகஸியமான இடத்துக்கு வந்து சேர் அவள் வண்டியை விட்டிறங்கினவுடனே கண்ணபிரான் முதலியார் உள்ளே ஓர் அறையில் இருக்கிறாரென்று அவளிடத்தில் தந்திரமாகச் சொல்லி, அவள் சந்தேகப்படாதபடி அவளை உள்ளேகொண்டுவந்து விட்டு விடு, மற்ற விஷயங்களையெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகி றேன். தெரிகிறதா?'' என்றார்.

கோவிந்தசாமி, "ஓ! தெரிகிறது. அப்படியே செய்து விடுகி றேன்'' என்று கூறி இன்ஸ்பெக்டரிடத்தில் பைசைகிலைக் கொடுத்துவிட்டு அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு போய்

விட்டான். இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை அவனால் கொடுக்கப் பட்ட பைசைகில் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு ஆனைகவுனி போலீஸ் டேஷனை நோக்கிச் செல்லலானார். அவரது மனம் நிறைய கோகிலாம்பாளின் தேஜோ மயமான அற்புத வடிவமே நிறைந்து தாண்டவமாடியது. மறுநாட் காலையில் அந்த வடிவழகி மீளாதபடி தமது வலைக்குள் வந்து வீழ்ந்துவிடுவாளென்றும், அப்போது தாம் தமது மனோவிகாரத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளலாமென்றும் நினைத்து மானஸீகக் கோட்டை கட்டிக் கொண்டவராய் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

7-வது அதிகாரம்

விதைக் கோட்டைக்குள் எலி

போலீசார் கண்ணபிரானைக் கைதிசெய்து பங்களாவை விட்டு அழைத்துக்கொண்டு போன பிறகு நிச்சயதார்த்தத்தின் பொருட்டு ஆயிரக்கணக்கில் வந்து கூடியிருந்த விருந்தினரும், உறவினரும், பணிமக்களும், ஏனையோரும் கரை கடந்த திகிலும் அளவிறந்த திகைப்பும், மட்டுக்கடங்காத் துயரமும், அபாரமான ஏக்கமும் கொண்டவர்களாய் ஒருவரோடொருவர் பேசாமல் சித்திரப் பதுமைகள் போல அசைவற்று, நிச்சப்தமாகவும் வியப்பே வடிவாகவும் மாறிப்போயினர். அத்தகைய பெருத்த தனிகரது மாளிகையில் குதூகலமாக நடத்தப்படும் அந்தக் கலியாணச் சடங்கினிடையில் அப்படிப்பட்ட புதுமையிலும் புதுமையான சம்பவம் நிகழுமோ என்ற சந்தேகமும் அது பொய்யோ மெய்யோ என்ற ஐயமும் கொண்டவர்களாய், வாய்திறந்து பேசவும் மாட்டாத அதியாச்சரியமான நிலைமையில் எல்லோரு மிருந்தனர். கண்ணபிரான் பரம ஏழை என்பது தெரிந்திருந்தாலும், அவனது நிகரற்ற பேரழகையும், அதி ரமணீயமான குணாதிசயங்களையும், அடக்க வொடுக்கத்தையும், புத்தி தீட்சண்யத்தையும் கண்டு அப்படிப்பட்ட மகா சிலாக்கியமான மாப்பிள்ளை பூஞ்சோலையம்மாளுக்கு வந்து வாய்த்தது பூர்வ ஜென்ம பூஜாபலனென்று மதித்து மட்டுக்கடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த அத்தனை ஜனங்களும் தத்தமக்கு நிரம்பவும் அருமையான ஒரு மனிதனைப் போலீசார் அநியாயமாக அந்த நிலைமையில் அவ்வாறு அவமானம் படுத்திக்கொண்டு போனால், எவ்வளவு அதிகமாக

வருந்துவார்களோ, அதற்குமேல் பன் மடங்கு அதிகமாக மனம் நைந்து கலக்கமுற்றுக் கண்ணீர் சொரிந்தனர்; மகா உத்தம புருஷனை கண்ணபிரான் அந்தக் குற்றத்தை ஒரு நாளும் செய்திருக்க மாட்டானென்றும், போலீசார் ஏதோ பகையை வைத்துக்கொண்டு அந்தக் குற்றத்தை அவன்மீது சுமத்தி இருக்கிறார்களென்றும், நியாயாதிபதியினிடம் உண்மை எப்படியும் வெளியாகிவிடுமாதலால், அவன் அதி சீக்கிரத்தில் விடுதலை யடைந்து திரும்பி வந்துவிடுவானென்றும் ஜனங்களுள் பெரும்பாலோர் நினைத்து ஒருவரோடொருவர் ரகஸியமாகப் பேசி அங்கலாய்த்துக்கொண்டனர். வேறு சிலர்; "உண்மை இன்னதென்பது ஈசுவரனுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும்தான் தெரியவேண்டும்; ஆனால் இதில் ஒரு விஷய மிருக்கிறது. நெருப்பில்லாமல் புகை யுண்டாகாதென்று ஒரு வசனம் சொல்வதுண்டு; அது போல, இதில் கொஞ்சமாவது இந்தக் கண்ணபிரான் சம்பந்தப்பட்டிராவிட்டால், போலீசார் அபாண்டமாக இவனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோக என்ன காரணமிருக்கிறது? போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னபடி, ஐந்தரைலட்சம் ஜனங்களுள்ள இவ்வளவு பெரியபட்டணத்தில், கற்பனையாகக் குற்றம் சுமத்தப் போலீசாருக்கு இவன் தானா ஏற்படுவான். போலீசார் எவனாவது ஒரு கைதியை சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றால், இப்பேர்ப்பட்ட யோக்கியனையா பார்த்துப் பிடிப்பார்கள்? சந்தேகமான நடத்தையுடையவன், குடிகாரன், மோசக்காரன், முடிச்சுமாறி, சோம்பேறி முதலிய மனிதர்கள் ஏராளமாக நிறைந்துள்ள இந்த ஊரில், அப்பேர்ப்பட்ட மனிதர்களுள் ஒருவனைப் பிடித்து தண்டனை செய்து வைப்பது எளிது. அதை நியாயாதிபதியும் எளிதில் நம்புவார். இவனைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, பொய்க் குற்றத்தை ருஜுப்படுத்துவது மகா கடினமான முயற்சி யென்பது போலீசாருக்குத் தெரியாதா? இவன் சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருப்பவன்; நல்ல நடத்தை யுள்ளவன்; அப்படி இருந்தும், போலீசார் இவன்மேல் குற்றம் சுமத்தி யிருப்பதைப் பார்த்தால், இதில் ஏதோ சூட்சும மிருக்கிறதென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இவனுடைய வீட்டில் திருட்டு சொத்துக்கள் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். இவர்கள் திருடாவிட்டாலும், திருட்டு சொத்தை விலைக்காவது வாங்கியிருக்க வேண்டும், அல்லது, அவைகளை ஒளித்து வைப்பதற்காவது இடம் கொடுத்திருக்க வேண்டும். என்னவோ! தெய்வச் செயலாகப் பையன் தப்பி வந்தால், அதிஷ்டந்தான்" என்றனர். வேறு சிலர், "இருந்தாலும், இதனால் பெண் வீட்டாருக்கு

ஏற்பட்ட இந்த அவமானத்தைப்போல இந்த உலகத்திலேயே எவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்காது. கலியாணப்பெண்ணுக்குப் இந்த பையனிடத்தில் நிரம்பவும் பிரியமாம். அந்தப் பெண்ணின் கதி என்ன ஆகுமோ தெரியவில்லை. பையன் தண்டனை அடைந்து விடுவானோ, அல்லது, தப்பி வருவானோ வென்பது தெரியவில்லை! அவனிடத்தில் பெண்ணுக்கு இருக்கும் ஆசையைப் பார்த்தால், அவன் தண்டனை அடைந்தால் கூட, திரும்பிவந்த பிறகாவது அவனைத்தான் இந்தப் பெண் கட்டிக் கொள்ளும்போல இருக்கிறது'' என்றனர். மற்றும் சிலர், "சேச்சே! அப்படி ஒருநாளும் நடவாதப்பா. பையன் தண்டனை யடையாமல் திரும்பி வந்தால் ஒருவேளை இந்தக் கலியாணம் நடந்தாலும் நடக்கலாம். அதுகூட சந்தேகந்தான். ஆனால், தண்டனை அடைந்துவிட்டால். அவனுக்கு இவர்கள் பெண் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் இவர்களுக்கு இன்னொரு பெண்ணிருக்கிறதே, அதை வேறே யாரும் கட்டமாட்டார்களல்லவா.'' என்றனர்.

இவ்வாறு ஜனங்கள் எல்லோரும் பற்பல யூகங்களும் யோசனைகளும் செய்தவராய் ஒருவரோடொருவர் வியப்போடு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர், அப்படிப்பட்ட துக்ககரமான சம்பவம் நிகழ்ந்த பிறகு, அங்கே இருக்க மனமற்றவராய் அவ்விடத்தை விட்டுத் தங்களது வீடுகளுக்குச்செல்லலாயினர். ஆனால் பெரும்பாலோர் கடைசி வரையிலிருந்து, அந்த விநோதச் சம்பவம் எப்படித்தான் முடிகிறதென்பதை அறிந்து கொண்டே போகவேண்டுமென்ற ஆசையும் ஆவலும் கொண்டவராய் அந்த பங்களாவிலேயே தங்கி இருந்தனர். அப்படி இருந்தவர்களுள் கோவிந்தபுரத்து ஜெமீந்தாராது புத்திரும் ஒருவர். அவர்கள் எல்லோரும் தளர்வும், துயரமும் நிறைந்தவராய் விசனக் குறிகளோடு உட்கார்ந்திருந்தனர். ஆண்பாலாரான ஜனங்களது நிலைமை அப்படி இருக்க, பெண்பாலார் அனைவரும் ஒன்று கூடி கோகிலாம்பாள், பூஞ்சோலையம்மாள், கற்பகவல்லியம்மாள் ஆகிய மூவரையும் சூழ்ந்து அவர்களைத் தேற்றித் தெளிவித்து ஆறுதல்கூறி, அவர்களது வியாகுலத்தை விலக்க முயன்று கொண்டிருந்தனர்.

தனது உயிருக்குயிராக மதித்து நிரம்பவும் ஆழ்ந்து காதலித்திருந்த மணாளனை கண்ணபிரானுக்கு நேர்ந்த எதிர்பாராதபெருந்த பேரிடியையும் அவமானத்தையும் கண்டு சகிக்கொணாத துயரங்

கொண்டு தத்தளித்து மயங்கி மூர்ச்சித்துக் கீழே வீழ்ந்த கோகிலாம்பாளை பூஞ்சோலையம்மாள் முதலிய பெண்டீர் எடுத்து ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் வைத்து, உடனே அவளது அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்திலிருந்த அவளது கட்டிலின்மீது படுக்க வைத்து அவளது மயக்கத்தைத் தெளிவிப்பதற்குத் தேவையான பற்பல சிகிச்சைகளைச் செய்தனர். சிலர் விசிறிகொண்டு வீசினர் சிலர் தண்ணீரை வாய்க்குள் வார்த்தனர். வேறு சிலர் ஈரத்துணியைக்கொணர்ந்து முகத்தைத் துடைத்தனர். மற்றும் சிலர் அவளது அழகு வழிந்த மேனியை அலங்கரித்துக்கொண்டு அவளுக்கு இடையூறாக இருந்த ஆடையாபரணங்களை யெல்லாம் விலக்கிப் பூஞ்சோலையம்மாளிடத்தில் கொடுத்தனர். பூஞ்சோலையம்மாளும் தனது புத்திரியின் மணக்கோலம் அவ்வாறு அவமானக் கோலமாக முடிந்ததையும், தனது புத்திரியால் கரைகடந்து காதலிக்கப்பட்ட வடிவழகனை கண்ணபிரான் சிறைப் படுத்தப்பட்டதையும் கண்டு, சகிக்க இயலாத துயரமும், வெட்கமும், அவமானமும் அடைந்தவளாய் அங்கிருந்தோரது முகத்தைப் பார்க்கவும் அவர்களோடு பேசவும் வெட்கிக் குன்றி யிருந்தாளானாலும், தனது அருமைப் புதல்வியான கோகிலாம்பாள் ஒருகால் இறந்துபோய் விடுவாளோவென்ற திகிலும் கவலையும் கொண்டவளாய், அவளைக் காப்பாற்ற முயல்வதிலேயே தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியவளாக நிரம்பவும் பதைபதைத்துத் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணபிரானது தாயான கற்பகவல்லியம்மாளது நிலைமையே, மற்றவர்களது நிலைமையைவிட ஆயிரமடங்கு பரிதாபகரமாகவும், கண்டு சகிக்க அசாத்தியமானதாகவு மிருந்தது. அந்த அம்மாள் கடைசியாகப் போலீசாரை விடாமல் நிறுத்திக் கண்ணபிரானைத் தாங்களே கொணர்ந்து கச்சேரியில் ஆஜர்படுத்துவதாகக் கூறி அவர்களை வழி மறித்தும், அவர்கள் கண்ணபிரானை அழைத்துக்கொண்டு போனதைக் கண்டு அந்த அம்மாள் சகியாமல் லபோ லபோவென்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்து பலவாறு பிரலாபித்துப் புரண்டழுதாள். கோகிலாம்பாள் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்ததைக் கண்டு மற்ற எல்லோரும் ஓடி அவளுக்கு சைத்தியோபசாரம் செய்ததை யெல்லாம் கற்பகவல்லியம்மாள் தனது துயரப் பெருக்கில் உணராமல், தணலில் வீழ்ந்த புழுவெனத் துடித்துக் கரைந்துருகு பாகா யுருகிக்கொண்டு கிடக்க, அதைக் கண்டு நிரம்ப

வும் இரக்கங்கொண்ட வேறு சில பெண்டீர், அந்த அம்மாளைப் பிடித்துத் தூக்கி அன்பாகவும் பட்சமாகவும் அவளுக்குப் பற்பல ஆறுதல் கூறி, அவளைப் பிடித்து கைலாகு கொடுத்து அழைத்துப் போய் இன்னொரு விடுதியிலுள்ள ஒரு கட்டிலின்மேல் விடுத்து கண்ணபிரான் தண்டனை யடையமாட்டா னென்றும், அதி சீக்கிரத்தில், திரும்பி வந்துவிடுவானென்றும் கூறி தைரியப்படுத்தி தேறுதல் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.

தங்களுக்கு அவ்வளவு கேவலமான இழிவு ஏற்பட்ட பிறகு தான் பூஞ்சோலையம்மாள் கோகிலாம்பாள் முதலியோரது முகத்தில் எப்படி விழிக்கிறதென்ற கலக்கமும், தன் மகன் தப்பி வருவானோ மாட்டானோ என்ற திகிலும் கொண்டவளாய் கற்பகவல்லியம்மாள் அழுதழுது உருகி வாடிக்கொண்டிருந்தாள். தாங்கள் எதிர் பார்க்கத்தகாத அப்படிப்பட்டமகோன்னத நிலைமை தங்களுக்குக் கிடைப்பதைப்பற்றித் தான் ஆநந்த சாகரத்திலாழ்ந்து அளவளாவி இருக்க முடிவில் கடவுள் தங்களுடைய தலையின்மீது பெருத்த இடியைக் கொணர்ந்து வைத்து தங்களைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி விட்டானே என்ற ஏக்கமும் துயரமும் பொங்கிப் பொங்கி எழுந்தன. அப்படிப்பட்ட அருமையான பெரிய மனிதரது சிநேகமும், பெருமைப்பாடும் தங்களுக்கு சில தினங்களுக்கு மாத்திரம் கிடைக்க ஈசன் எழுதி இருந்தானோ வென்றும் அவர்கள் இனி தங்களை சரி சமானமாக மதிக்க மாட்டார்களே யென்றும் நினைத்து நினைத்து அந்த அம்மாள் நெடுமூச் செறிந்தாள். தங்களுக்கு அவர்களது நட்பு ஏற்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களிற் கெதிரில் தனது மகன் அவமானமடைந்து சிறைச்சாலைக்குப் போனதை விட, அவர்களோடு பழகாத நிலைமையில் தங்களுடைய வீட்டிலிருந்தபடி போலீசார் தனது மகனைப் பிடித்துக்கொண்டு போயிருந்தால், அவன் திரும்பிவந்த பிறகு வேறே ஏழையாக இருக்கும் யாராகிலும் ஒருவர் அவனுக்கு பெண் கொடுப்பார்களே யென்றும், மலையின் அடியில் இரண்டொரு படிகளிலிருந்து தவறி விழுந்து சொற்ப காயம் பெறாமல், திடீரென்று உச்சுக்குப்போய்த் தலை குப்புறப் பாதாளத்தில் விழுந்து சின்னா பின்னமாகத் தெறித்துப் போவது போன்ற கதி தங்களுக்கு வாய்த்ததே என்றும் எண்ணி எண்ணிக் கற்பகவல்லியம்மாள் வாயிலும் வயிற்றிலும் உரமாக மோதிக்கொண்டாள். அப்படிப்பட்ட அபாண்டமான பெருத்த திருட்டைத் தங்களின்மேல் சுமத்த

தங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட பகைவன் யாராவது இருக்கிறானோ என்று அந்த அம்மாள் சிந்தித்து தனது மூளையை உடைத்துக் கொண்டு பார்க்கிறாள்; அப்படிப்பட்டவன் ஒருவனாவது இருப்பதாக அவளுக்குத் தெரியவேயில்லை. கடைசியாகத் தனது புதல்வன் சொன்னபடி, தாங்கள் சில தினங்களாக வீட்டிலில்லாத காலத்தில், யாரோ அந்தத் திருட்டு சாமான்களைக் கொணர்ந்து தங்களது வீட்டிற்குள் புதைத்திருக்க வேண்டுமென்ற உறுதியே வந்து வந்து மேலாடியது. தங்களுக்குப் பகைவர் எவருமில்லையாகையால் போலீஸாரே அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டுமென்ற முடிவான எண்ணமே உண்டாயிற்று. தான் இனி அந்த பங்களாவிலிருப்பது தவறென்றும், அதனால் பூஞ்சோலை அம்மாள் முதலியோருக்கு இழிவும் அவமானமும் ஏற்படுமென்றும், அவர்கள் தன்னை அவ்விடத்தை விட்டு அனுப்புவதற்கு முன், தானே புறப்பட்டுப் போவதே மரியாதையென்றும், தான் உடனே தனது ஜாகைக்குப் போய்த் தனக்குப் பழக்கமான மனிதர்களைக் கொண்டு ஒரு வக்கீலை அமர்த்திக் கண்ணபிரானை விடுவித்துக்கொண்டு இந்தப் பாழும் பட்டணத்தை விட்டே எங்கேயாவது கண் காணாத வெளியூருக்குப் போய் விடுவதென்றும், கற்பகவல்லியம்மாள் பலவாறு முடிவுசெய்து கொண்டவளாய் மன மாழ்கித் தளர்வடைந்து சோர்ந்து தத்தளித்துக் கிடக்க, பக்கத்திலிருந்த இரண்டொரு பெண்பிள்ளைகள் பொதுப் படையான வேதாந்தம் பேசி, ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் சொன்ன மொழிகளுள் எதையும் கற்பகவல்லியம்மாள் செவியில் வாங்காமல், சகிக்க இயலாத மகா வேதனையான நிலைமையில் கிடந்து சித்திரவதைபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அங்ஙனம் நிலைமை அப்படி இருக்க, கோகிலாம்பாளது நிலைமையை இனி கவனிப்போம்; அந்தத் தோகை மடமயிலாள், சோர்ந்து துவண்டு மயங்கிக் கிடந்த அந்தப் புரத்தில், சுமார் இருநூறு ஸ்திரீகள் கூடி விசனித்துக் கண்ணீர் விடுத்தழுது, பெருத்த துக்ககரமான மரணம் நேர்ந்த இடத்தில் கூடி இருப்போர்போல அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். பூஞ்சோலையம்மாளும், புஷ்பாவதியும், வேறு நாலைந்து உறவினருமே கோகிலாம்பாள் படுத்திருந்த கட்டிலைச் சுற்றிலுமிருந்து அவளைத் தெளிவிப்பதற்குத் தேவையான உபசாரணைகள் செய்துகொண்டிருந்தனர். முன் விவரிக்கப்பட்ட

படி அவர்கள் கோகிலாம்பாளுக்குப் பலவிதமான சைத்தியோபசாரம் செய்யச் செய்ய, அவளது மயக்கம் தெளிவடைந்தது. அவள் தனது கைகால்களை யெல்லாம் நகர்த்தவும், உடம்பை அப்புறம் இப்புறம் திருப்பவும் ஆரம்பித்தாள். அவளது மூச்சு திரும்பாமலேயே நின்று போய்விடுமோ வென்றும், அவள் அப்படியே இறந்துபோய் விடப்போகிறாளேயென்றும், அளவிலடங்காப் பெருங்கவலையும் கலக்கமும், திகிலு மடைந்திருந்தன ராதலால், அவ்வாறு அவளது அங்கங்கள் அசைந்ததைக் காண, எல்லோரும் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பு மடைந்தவர்களாய் அவள் கண்ணைத் திறந்துகொண்டு எப்போது எழுந்து உட்காரப் போகிறாளென்று மிகுந்த ஆவலோடு எதிர் பார்த்து அவளது முகத்தையே இமை கொட்டாமல் உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவ்வாறு அரை நாழிகை நேரம் கழிந்தது. கோகிலாம்பாள் தனது கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த்தாள். பார்க்கவே, அந்த இடத்தில் ஏராளமான ஜனங்கள் நிறைந்திருந்ததைக் கண்டு, சகிக்க இயலாத வெட்கமும், அவமானமு மடைந்து, எவரையும் பார்க்க மாட்டாமல் உடனே தனது கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். இந்த உலகமே தன்னைப் பார்த்து ஏளனம் செய்து அவமதிப்பதுபோலவும், அங்கிருந்தோர் அனைவரும் தன்னைப் பார்த்துப் புரளிசெய்து நகைப்பது, போலவும் அவளது மனதில் ஓர் எண்ண முண்டாயிற்று; ஆகவே, அவளது சரீரம் குன்றியது; உயிர் தள்ளாடியது; அவள் தனது கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டிருந்தாளானும், அவளது அகக்கண்ணிற் கெதிரில் கண்ணபிரானது சுந்தரவடிவமே நீங்காமல் நின்று தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது; மகா அற்புதமான கலியாணக்கோலத்தோடு, ஒரு பெருத்த மண்டலேசுவரனது செல்வக் குமாரனை யுவராஜன் நிற்பதுபோல அழகே நிறைவாகத் தோன்றிய அந்த மன்மத புருஷனும் தானும் பூஞ்சோலையில் மணலின்மேல் உட்கார்ந்து ஒருவரை யொருவர் யணைந்து ஆலிங்கனம் செய்திருந்த காட்சி அவளது மனத்தைவிட்டு விலகாமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தமையால், கோகிலாம்பாள் தனது கண்ணைத் திறக்காமல், அந்த ஆனந்தக் காட்சியிலேயே தனது மனத்தை லயிக்க விட்டவளாய் உலகத்தை மறந்து சிறிது நேரம் மௌனமாக அசைவற்றுப் படுத்திருந்தாள். அவ்வாறு அரை நாழிகை நேரம் கழிந்தது. அவளது அகக்கண்ணிலிருந்த உத்தியான

வனத்துப் புதுமோகக் காட்சி சிறுகச் சிறுக மாறிக் கண்ணபிரானைப் போலீசார் விலங்கிட்டுப் பிடித்துக் கொண்டுபோன மகா பயங்கரமான காட்சியாகத் தோன்றியது. மங்களகரமான நிச்சயதார்த்தச் சடங்கு நடக்கும் நல்ல சந்தர்ப்பத்தில், சகலமான ஜனங்களுக்கும் நடுவில், தனது பிராணநாதனும், உயிர் நிலையுமான கண்ணபிரானைப் போலீசார் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களென்ற நினைவும், விசனமும் காட்டாற்று வெள்ளம்போலப் பொங்கிப் பொங்கி மகா உக்கிரமாக எழுந்து அவளை வதைக்க வாரம்பித்தன; தானும், கண்ணபிரானும் முதன் முதலாகத்தொட்டு ஆலிங்கனம் செய்து பேராநந்த சுகமநுபவித்திருந்த காலத்தில், அதற்கு இடையூறாக சௌந்தரவல்லி அங்கே திடீரென்று தோன்றி தங்களது சந்தோஷத்தை யெல்லாம் தரை மட்டமாக விசனக்கடலி லாழ்த்திய போதே, அது கோகிலாம்பாளது மனதிற்கு ஓர் அபசகுனமாகத் தோன்றியது; அதிலிருந்து அவளது மனதில் பலவகையான சந்தேகங்களும் கவலைகளும் தோன்றி மனதைப் புண்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. தங்களது கலியாணம் கடைசிவரையில் நிர்விக்கினமாக முடியவேண்டுமே யென்றும், தானும் தனது ஆசை மணாளனும் கூடிக்கலந்து சந்தோஷமாக வாழவேண்டுமே யென்றும் நினைத்து, அந்த விஷயத்தில் மிகுந்த கவலை கொண்டிருந்தா ளாதலால், இப்போது நேர்ந்த பேரிடரானது அவளால் ஒரு சிறிது எதிர்பார்க்கப் பட்டதாகவே இருந்ததானாலும், அது அவளால் சகிக்கக்கூடிய வரம்பை முற்றிலும் மீறிய மகா பிரமாதமான பொல்லாங்காகத் தோன்றியது. ஆகவே, வேடனது மகா கூர்மையான அம்பு ஹிருதயத்தில் ஊடுருவிப் பாயப்பெற்ற மணிப்புறா எவ்வாறு உயிர்க் கழுவில் நின்று மரணாவஸ்தை யடைந்து தவிக்குமோ, அவ்வாறு கோகிலாம்பாள் துடி துடித்து ஒரே மௌனமாகப்படுத்திருக்க, அவளது அகக்கண் அந்த அபாரமான விசனத்தின் சுமையைத் தாங்க மாட்டாமல் இரத்தக் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருந்தது.

அவளது உயிர் மண்ணிற்கும் விண்ணிற்குமாக ஊசலாடியது. தனக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் கலியாணம் முடிவதற்கு முன்பாகவே தான் அவனது விஷயத்தில் அவ்வளவு அதிகமான துயரமடைந்து மயங்கி அத்தனை ஜனங்களிடையில் கீழே வீழ்ந்ததைப் பற்றி, அங்கே கூடியிருந்த பெண்டீர் யாவரும் என்ன நினைத்துக் கொள்ளுவார்களோ என்ற கிலேசமும் வெட்கமும் இன்னொரு

புறத்தில் மூர்த்தண்ணியமாக எழுந்து அவளை சகிக்கமாட்டாத சஞ்சலத்திலாழ்த்தியது. அப்படிப்பட்ட விவரிக்க இயலாத மகா துன்பகரமான நிலைமையில், அத்தனை ஸ்திரீகளும் அவ்விடத்தில் சூழ்ந்துகொண்டு தனக்கு உபசரணை புரிந்து தனது விஷயத்தில் அநுதாபம் காட்டியது அந்தப் பெண்மணிக்கு எமவாதையாக இருந்ததாகையால், அவர்களெல்லோரும் ஒன்றும் செய்யாமல் தன்னை மாத்திரம் தனியாக இருக்கவிட்டு அப்பால் போவார்களானால், அதுவே நிரம்பவும் இன்பகரமாக இருக்குமென்ற எண்ணமும், ஆவலும் கோகிலாம்பாளது மனத்தை வதைக்கத் தொடங்கின. ஆகையால், முன் கூறப்பட்டபடி கண்ணைத் திறந்து பார்த்த கோகிலாம்பாள் அத்தனை ஜனங்களுக்கு முன் தான் பரமவிகாரமான நிலைமையில் இருந்ததைப்பற்றி மிகுந்த லஜ்ஜையும் நாணமு மடைந்தவளாய் அவள் தனது கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

அவ்வாறு அவள் கண்களைத் திறந்ததைக் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ச்சியும் பூரிப்புமடைந்த பூஞ்சோலையம்மாள் அவளது முகத்திற்கருகில் தனது முகத்தை வைத்துக்கொண்டு நயமாகவும் அன்பாகவும் பேசத்தொடங்கி, "கண்ணு! கோகிலா! உடம்பு என்ன செய்கிறது? டாக்டரை வரவழைக்கட்டுமா?" என்று மிகவும் தணிவான குரலில் வினவ, உடனே கோகிலாம்பாள் தனது தாயின் செவியில் மட்டும் படத்தக்கபடி நிரம்பவும் மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கி, "அம்மா! இத்தனை ஜனங்களுக்கும் நடுவில் இருப்பது எனக்குக் கொஞ்சமும் சகிக்கவில்லை. வேறே யாருமில்லாத தனியான ஓர் அறையில் என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுங்கள்; எனக்கு உடம்பில் எவ்வித நோயுமில்லை; டாக்டருக்குச் சொல்லி யனுப்பவேண்டாம்; நீங்களும் புஷ்பாவதியம்மாளும் மாத்திரம் என்னோடிருந்தால், அதுவே போதுமானது; என் உடம்பில் ஒன்றுமில்லை; நான் இன்னம் கொஞ்சநேரத்தில் எழுந்து விடுவேன்" என்று ரகசியமாகக் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் சிறிது தயக்கமடைந்தாள். அவ்வளவு பட்சமும் அநுதாபமும் காட்டி உபசரணை புரியும் ஸ்திரீகளையெல்லாம் அப்பால் போகும்படி தான் எப்படி தெரிவிக்கிறது என்பதை உணராது பூஞ்சோலையம்மாள் தத்தளித்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த புஷ்பாவதியும் கோகிலாம்பாள்

சொன்ன சொற்களை நன்றாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தா ளாதலால், பூஞ்சோலையம்மாள் இன்ன காரணத்தினால் தயங்குகிறாளென்பதை அவள் சுலபத்தில் யூகித்துக் கொண்டவளாய் சடக்கென்று எழுந்து நின்று பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கினாள். ஆனால் அவள் அந்த விடுதியிலிருந்த சகலமான ஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாக உரக்கப்பேசி, "குழந்தைக்கு உடம்பில் ஒன்று மில்லையாம்; நிம்மதியாக அரை நாழிகை நேரம் தூங்கினால், உடம்பு தெளிந்துபோகுமாம். குழந்தையை இந்த இடத்திலிருந்து மறுபடியும் தூக்கி இன்னோர் அறைக்குக் கொண்டுபோய் உபத்திரவப் படுத்துவதை விட நாங்களெல்லோரும் பக்கத்தறையில் போயிருப்பதே சுலபமானதாகவும், சுகமானதாகவும் தோன்றுகிறது. நாங்களெல்லோரும் இங்கே இருந்து என்ன பிரமாதமான காரியம் செய்கிறோம். ஒன்றுமில்லை" என்று ஓங்கிக் கூறிவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த ஒரு ஸ்திரீயைப்பார்த்து மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் தோற்றுவித்த முகத்தோடு, "சரி; எழுந்திருங்கள்; நாமெல்லோரும் பக்கத்து அறைக்குப் போவோம்" என்றாள். அவளது வார்த்தைகள் மணியடிப்பது போல கணீர் கணீரென்று ஒலித்தனவாகையால், அங்கிருந்த எல்லோரது செவியிலும் அவைகள் தெளிவாக வீழ்ந்தன. உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீகள் எல்லோரும் உடனே குபீரென்றுஎழுந்து ஒருவரையொருவர் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நோக்கி, "சரி; வாருங்கள் பக்கத்து அறைக்குப் போவோம், குழந்தை கொஞ்சம் தூங்கட்டும்" என்று கூறிக்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த இன்னொரு பெரிய மண்டபத்திற்குச் செல்லலாயினர்.

மற்ற எல்லோரும் அந்த அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் போனவுடனே புஷ்பாவதி பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கிப் புன்னகை செய்து, "நானும் போய்ப் பக்கத்து மண்டபத்தி லிருக்கட்டுமா? நீங்கள் மாத்திரம் இருக்கிறீர்களா? குழந்தை திடீரென்று ஏதாவது வேண்டுமென்று கேட்டால், நீங்கள் குழந்தையைத் தனியாக விட்டுப் போக நேருமே. நான் வெளியில் போய் என்ன செய்யப்போகிறேன்? தங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லாவிட்டால், நானும் இங்கேயே இருக்கிறேன்" என்றாள்

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், அவளை அனுப்புவது மரியாதைக் குறைவென நினைத்து, "குழந்தை போகும்படி சொன்னது,

கும்பலாக இருந்த மற்றவர்களையே யன்றி உங்களை யல்ல. நீங்க ளிருப்பதற்குத் தடையென்ன? நீங்கள் தான் நம்முடைய வீட்டு மனிதர் ஆகி விட்டீர்களே!" என்று மகிழ்ச்சியோடு நயமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதி மிகுந்த களிப்படைந்தவள் போலக் காட்டிக்கொண்டு, அந்த அந்தப்புரத்தின் வாசற்கதவை மூடி உட்புறத்தில் தாளிட்டுக்கொண்டு கட்டிலண்டை வந்து, தான் முன்பு உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். புஷ்பாவதியும் அங்கே இருப்பதைப்பற்றி பூஞ்சோலையம்மாள் மகிழ்ச்சி கொண்ட வள் போலப் பேசினாளானாலும், தனது இளைய குமாரியான சௌந் தர வல்லியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகும் சம்பந்தியின் வீட்டு முக்கிய மனுஷியான புஷ்பாவதிக் கெதிரில் தங்களுக்கு அப் படிப்பட்ட அவமானமும் இழிவும் நேர்ந்து விட்டனவே என்ற எண் ணத்தினால், மிகுந்த லஜ்ஜை யடைந்து அவளைப் பார்க்கவும் கூச்ச முற்றுக் குன்றிப்போ யிருந்தாளானாலும், அந்த அம்மாள் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவளிடத்தில் மிகுந்த அன்னியோன்னியம் பாராட்டி மொழிந்தாள்.

அப்போது தனது சுய உணர்வோடு கண்களை மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்த கோகிலாம்பாளது மன நிலைமையும் அப்படியே இருந் தது. இருந்தாலும் தனக்குக் கணவனாக வரிக்கப்பட்ட கண்ண பிரான் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்தவனல்லவென்று புஷ்பாவதியும் மற்ற எல்லோரும், தன்னைப்போலவே, எண்ணிக்கொண் டிருப்பார்க ளென்றும், ஆகையால், அந்த விபரீதமான சம்பவத்தைப்பற்றி அவர் களெல்லோரும் தங்களிடத்தில் உண்மையான விசனமும் அநுதாப மும் காட்டுவார்களன்றி தங்களைப்பற்றி இழிவாக நினைத்து ஏளனம் செய்யமாட்டார்களென்றும் கோகிலாம்பாள் எண்ணி இரண்டொரு நிமிஷநேரத்தில் தனது கண்களைத் திறந்துகொண்டவளாய்ப் படுக் கையை விட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து பக்கத்திலிருந்த திண்டில் அயர் வாகச் சாய்ந்து கொண்டவளாய்த் தனது தாயை நோக்கி "அம்மா! நீங்களெல்லோரும் என்னையே கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! உங்களுடைய புதிய சம்பந்தி அம்மாள் எங்கே? நம்மைவிட அவர் கள் இந்த விஷயத்தில் ரொம்பவும் அதிகமான துக்கமும் அவமான மும் அடைந்து சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்களே! அவர்களை

யாராவது கவனிக்கிறார்களா? இப்போது நேர்ந்த சம்பவத்தி லிருந்து நாம் அவர்களின்மேல் அருவருப்புக் கொள்ளுவோமென்று நினைத்து நமக்குத் தெரியாமல் ஒருவேளை பங்களாவைவிட்டுப் போய் விட்டார்களோ என்னவோ ஒன்றும் தெரியவில்லையே?'' என்று நிரம்பவும் கவலையாகவும் அன்பாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலை யம்மாள், "அம்மா! கோகிலா; அந்த அம்மாளுடைய நிலைமை உன்னுடைய நிலைமையைவிட நிரம்ப வும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறதாம். போலீஸ்காரர் போனவுடனே அவர்கள் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்து புரண்டு பிரலாபித்து நிரம்பவும் சங்கடப்பட்டுக் கதறி அழுதார்கள். நான் சிலரைவிட்டு, அவர்களை என்னுடைய படுக்கையறைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தேறுதல் சொல்லி, அவ்விடத்தி லேயே இருக்கச் செய்யும்படி சொல்லி அனுப்பினேன்; அப்போது நீ ஸ்மரணை தப்பிக் கிடந்தாயாகையால், நான் நேரில் போய் அவர் களைப் பார்க்கக்கூடாமல் போய்விட்டது. நீ இப்போது தான் விழித் துக்கொண்டாய். அந்த அம்மாள் என்னுடைய படுக்கையறையி லேயே இருப்பதாகவும், ஆராத்துயரத்தில் ஆழ்ந்து தம்மை நிரம்ப வும் அலட்டிக்கொண் டிருப்பதாகவும் ஒரு வேலைக்காரி கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் வந்து சொன்னாள். அவர்களால் நமக்குப் பெருத்த அவமானமும் தலை குனிவும் ஏற்பட்டு விட்டனவே என்றுதான் அந்த அம்மாள் நிரம்பவும் துயரப்படுவதாக வேலைக்காரி சொன் னாள்'' என்றாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளது மனம் இளகி யது; கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சரேலென்று பொங்கி வழிந்தது. சகிக்கமாட்டாத பெருத்த விசனம் தோன்றி அவளது சுந்தர வத னத்தைக் கப்பிக்கொண்டது. அந்தப் பெண்மணி உடனே தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! எனக்கு இப்போது உடம்பில் அசௌக் கியம் ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் இனி என்னிடத்திலிருக்க வேண்டு மென்பதில்லை. நீங்கள் உடனே அந்த அம்மாளிடம்போய் அவர் களைத் தேற்றுங்கள். ஒருவேளை அவர்கள் புறப்பட்டுப் போனா லும் போய்விடுவார்கள்; அதற்குள் நீங்கள் போகவேண்டும். அவர் களுடைய பிள்ளையின் மேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள இந்தக் குற்றம் பகைவராலோ அல்லது, போலீசாராலோ கட்டுப்பாடாகக்கொண்டு

வரப்பட்டிருக்கிறதென்று நாம் உறுதியாக நம்புகிறோமென்றும், அவர்களுடைய விஷயத்தில் நாம் இதுவரையில் வைத்திருந்த மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் ஓர் இம்மியளவும் குறைவு ஏற்படாதென்றும், நாம் ஆயிரமல்ல, லக்ஷமல்ல, பணத்தைச் செலவிட்டு, கீர்த்தி வாய்ந்த கெட்டிக்கார வக்கீல் ஒருவரை அமர்த்தி வாதாடச் செய்து அவரைத் தப்பிவிக்கலாமென்றும், நம்முடைய முயற்சிக்கும் மீறி தெய்வ சங்கற்பத்தினால், அவருக்கு சர்க்கார் தண்டனை ஏற்பட்டால் கூட, நான் அவருக்கே வாழ்க்கைப்படுவது நிச்சயமென்றும் நீங்கள் அவர்களுக்கு உறுதிமொழி சொல்லி, அவர்களைத் தேற்றி இங்கேயே இருக்கச் சொல்லுங்கள்; அவர்களுடைய பிள்ளை கூட இல்லாத இந்த நிராதரவான நிலைமையில், அவர்கள் வேறே எங்கேயும் போகக்கூடாது. அவர்கள் விசனப்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது உங்களைச் சேர்ந்த பொறுப்பு. கலியாணத்துக்கு வந்த ஜனங்களெல்லோரும் இன்று முழுதும் இருந்து, அவர்களுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கும் விருந்தை உண்டு விட்டுப் போகும்படி ஆள்கள் மூலமாக எல்லோருக்கும் செய்தி சொல்லியனுப்புங்கள். இந்தப்பழி அபாண்டமாக ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும் அவர் விடுதலையடைந்து வந்தவுடனே மறுபடியும் முகூர்த்தப் பத்திரிகை யனுப்புவதாகவும், அவர்கள் இப்போதுபோல மறுபடியும் வந்திருந்து கலியாணத்தை நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று நாம் கேட்டுக்கொள்வதாகவும் ஜனங்களுக்குச் சொல்லி யனுப்புங்கள் இனி என்னைப் பற்றி நீங்கள் கொஞ்சமும் கவலைப்பட வேண்டாம்; நேரமாகிறது. நீங்கள் முதலில் அவர்களிடம் போங்கள்'' என்று வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

அவளது வசனத்தைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் சிறிதும் யோசிக்காமல் ''சரி; நான் போய் நீ சொன்னபடியே செய்கிறேன். நீ எழுந்து எங்கேயும் நடக்கவேண்டாம். இங்கேயே படுத்திரு; புஷ்பாவதியம்மாள் உனக்குத் துணையாக இங்கே இருப்பார்கள். அவர்களிடத்தில் பேசிக்கொண்டிரு'' என்று கூறிவிட்டு, அன்பும் புன்னகையும் அரும்பிய முகத்தோடு புஷ்பாவதியை நோக்கி, ''நான் போய்விட்டு வரட்டுமா? அதுவரையில் இங்கேயே இருக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்க அவள் ''ஓ! போய்விட்டு வாருங்கள்; கோகிலாவை தனியாக விடக்கூடாது; நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்'' என்று

கூறினாள். உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விட்டாள்.

அவ்வாறு கோகிலாம்பாளோடு தனியாக விடப்பட்ட புஷ்பாவதி உடனே கோகிலாம்பாளிடத்தில் எந்த வார்த்தையும் சொல்லாமல், எதையோ கவனிப்பவள் போலத் தனது முகத்தை வேறே பக்கமாகத் திருப்பிக்கொண்டாள். ஏனென்றால், கோகிலாம்பாள் தனது தாயினிடத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அவளது முகம் சடக்கென்று மாறிவிட்டது; மனம் நிரம்பவும் சஞ்சலமடைந்து சிந்தனையிலாழ்ந்தது. அன்றையதினம் கண்ணபிரானுக்கு நேர்ந்த அவமானத்திலிருந்து, அவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளக் கூடாதென்ற உறுதி கோகிலாம்பாளுக்கும் அவளது தாய்க்கும் ஏற்பட்டிருக்குமென்றும், தனது அண்ணனைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதற்கு அப்போதாவது அவர்கள் இணங்குவார்களென்றும் அது வரையில் புஷ்பாவதி எண்ணியிருந்தாள். ஆனால் கண்ணபிரான் தண்டனை அடைந்தால்கூட, தான் அவனையே கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக அந்த அழகிய மடைந்தை உறுதியாகக் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்கவே, புஷ்பாவதியின் மனமும் முகத்தோற்றமும் உடனே மாறுபட்டுவிட்டன. அதை அவள் அறியாதபடி தான் மறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தோடு, புஷ்பாவதி தனது வதனத்தை வேறே பக்கத்தில் திருப்பி இரண்டொரு நிமிஷநேரம் அப்படியே இருந்து, தனது சஞ்சலத்தை அடக்கிக்கொண்டு கோகிலாம்பாளின் பக்கம் திரும்பி "அம்மா கோகிலா! நீ நல்ல விவேகி யென்பதை நான் பல தடவைகளில் அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன். உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இருந்தாலும், இன்றையதினம் நேர்ந்த மகா விசனகரமான விஷயத்தினால் உன் மனம் நிரம்பவும் கலங்கி மயங்கிப்போயிருக்கிறதென்பது நீ மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்ததிலிருந்தே நன்றாக விளங்கும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் உன் மனசுக்கு சில விஷயங்கள் படாமல் போவது இயற்கைதான். அதைப் பிறர் எடுத்துச் சொல்லத்தான் வேண்டும். அதைப்பற்றி நீ ஆயாசப்பட மாட்டாயென்று நான் நம்புகிறேன். நீ இப்போது உன்னுடைய அம்மாளிடத்தில் சொல்லியனுப்பிய சங்கதிகளில் இரண்டொரு விஷயம் என் மனசுக்கு சரியாகத் தோன்றவில்லை. நான் சொன்னால் உனக்கு என்

மேல் கோபம் உண்டாகுமோ என்னவோ" என்று நயமாகவும், உருக்கமாகவும், உரிமையாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளது முகம் உடனே மாறுபட்டது. அவள் புஷ்பாவதியை நோக்கி, "நான் சொன்ன எந்த விஷயம் சரியாகத் தோன்றவில்லை. சும்மா சொல்லுங்கள். ஒருவருக்கொருவர் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்படுவது ஸகஜமே. அதைப்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் ஆயாசப்படலாமோ; ஒரு நாளும் கூடாது. பரவாயில்லை; நீங்கள் சொல்லுங்கள்" என்று அடக்கமாகவும் இனிமையாகவும் மறுமொழி கூறினாள்.

உடனே புஷ்பாவதி, "அம்மா! ஒரு மனிதருக்கு ஏதாவது துன்பம் நேர்ந்து விட்டால், அவருக்கு மற்றவர் தம்மாலேன்ற வரையில் ஆறுதல் சொல்லி, அவர்களுடைய விசனத்தைக் குறைக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். அதுபோல, இப்போது இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளுக்குத் தேறுதல் சொல்லும்படி நீ உன்னுடைய அம்மாளை அனுப்பியது நியாயமான காரியம். ஆனால், அந்த அம்மாளுடைய பிள்ளை விடுதலை யடைந்தாலும் சரி, அல்லது தண்டனை அடைந்தாலும் சரி, அவரைத்தான் கட்டிக் கொள்வேனென்று நீ கற்பகவல்லியம்மாளுக்கும் மற்ற ஜனங்களுக்கும் சொல்லும்படி அம்மாளிடத்தில் சொன்னதுதான் என் மனசுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. அவர் யாதொரு குற்றமும் செய்யாதவரென்று கச்சேரியில் மெய்ப்பிக்கப் பட்டதன்மேல், அவர் விடுதலை யடைந்தால் கூட அவருக்கு ஒரு களங்கம் ஏற்பட்டுப்போகும். அவரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால் ஜனங்கள் இளக்காரமாகப் பேசி ஏளனம் செய்வார்கள். அதுவாகிலும் பரவாயில்லை யென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஏனென்றால், யானைக்கும் அடிசறுக்குமென்பார்கள். அதுபோல எப்படிப்பட்டவருக்கும் எதிர்பாராத அபாயம் சம்பவிப்பதுண்டு. அதனால் அவர்களைத் தள்ளிவிடுவது தருமமாகாது. அப்படி அவர் விடுதலை யடைந்தால், அவரை நீ கலியாணம் செய்துகொள்வது இரண்டாவது பட்சமாக இருந்தாலும் அதைப்பற்றி யாரும் நேரில் வந்து ஆட்சேபிக்க முடியாது. ஆனால், அவர் குற்றவாளிதானென்று கச்சேரியில் தீர்மானிக்கப் பட்டதன்மேல் தண்டனை அடைந்து, தண்டனை காலத்துக்குப் பிறகு, அவர் வரும்போது அவரை நீ கட்டிக்கொள்வது ஜனசம்மதமான காரியமு

மல்ல; நியாயமு மாகாது. இந்தச் சங்கதியைக் கேட்டு கற்பக வல்லியம்மாள் கரைகடந்த சந்தோஷமடைய ஏதுவுண்டு; ஆனால், மற்ற ஜனங்கள் இதைக் கேட்டால் மிகுந்த அதிருப்தி யடைந்து நிரம்பவும் கேவலமான அபிப்பிராயத்தோடு புறப்பட்டுப் போவார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய மனசிலுள்ளதை இங்கே வெளியிடப் போகிறதில்லை யானாலும், வெளியில் போய் ஏளனமாகப் பேசுவார்கள் என்பது நிச்சயம்'' என்று மிகமிக விநயமாகக் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள், "நீங்கள் சொல்வது நியாயமான விஷயந்தான். இருந்தாலும், அவர்களுடைய குணாதிசயங்களைப்பற்றி நாங்கள் நிரம்ப காலமாகக் கேள்வியுற்று நன்றாகத் திருப்தி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லை யென்பது சத்தியமான விஷயம். ஆகையால், அவர்கள் விடுதலை யடைவது நிச்சயம். ஒருவேளை பொய்ச்சாட்சியின் உதவியால் தண்டனை ஏற்பட்டால், அது அநியாயமான தண்டனையாகையால், அப்போதும், நாம் அவர்களைக் கைவிட நியாயமில்லை. கச்சேரியில் அக்கிரமம் நடந்துவிட்டதென்று நாமும் அக்கிரமம் செய்துவிடலாமா? ஒரு நாளும் செய்யக்கூடாது. ஊரிலிருக்கும் ஜனங்களுக்கு உள் விஷயமெல்லாம் என்ன தெரியப்போகிறது? உலகம் பலவிதம். ஊரிலுள்ளவர்கள் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியபடி பேசுவார்கள். எல்லோரையும் திருப்திசெய்ய நம்மாலாகுமா? ஒரு கிழவனும் அவனுடைய பேரனும் கழுதையைக் கட்டித் தூக்கிய கதைபோல நம்முடைய காரியம் முடியும். யார் எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளட்டுமென்று நமக்கு எது நியாயமாகத் தோன்றுகிறதோ அதைத்தான் நாம் செய்யவேண்டும்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதி கோகிலாம்பாளை அன்பாக நோக்கிப் புன்னகை செய்து, "நீ சொல்வது நிரம்பவும் சரியான நியாயம், அதைப்பற்றி சந்தேகமில்லை. ஜனங்கள் சொல்வது சில சமயங்களில் தவறாக இருந்தாலும், வெகுஜனவாக்கை நாம் முற்றிலும் உல்லங்கனம் செய்வது உசிதமாகாது. அதுபோனாலும் போகட்டுமென்றால், உனக்கு ஒரு தங்கை இருக்கிறாள். அவளுக்கும் கலியாணம் ஆகவேண்டும். நீ சொல்லும் நியாயத்தைக் கேட்டுத் திருப்தி யடைந்து, நாங்கள் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறதாக வைத்துக்கொண்டாலும், எங்களைச் சேர்ந்த மற்ற பந்து ஜனங்க

ளெல்லோரும் எங்களைத் தூஷித்து ஏளனம்செய்து விலக்கிவிடுவார்க ளல்லவா; மூத்தபெண் தண்டனை அடைந்த மனிதரைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்த இடத்தில் நீங்கள் எப்படிப் பெண் கொண் டீர்களென்று அவர்கள் எங்களைக் கேட்டால், நாங்கள் மறுமொழி சொல்வது என்ன இருக்கிறது? நாங்கள் மாத்திரம் இப்படிச் சொல் வோமென்று நினைக்காதே. சௌந்தரவல்லியை நீங்கள் எங்களுக் குக் கொடுக்காமல், வேறே இடத்தில் கொடுப்பதாகவே வைத்துக் கொண்டு பேசுவோம்; அவர்களும் இப்படித்தான் நினைத்து பயப்படு வார்கள். ஆகையால், அந்த விஷயத்தை நீ அவசியம் கவனிக்கவேண் டும். ஏதடா இவர்கள் இப்படிச் சொல்லுகிறார்களே, இவர்களில்லா விட்டால், சௌந்தரவல்லிக்கு வேறே இடம் அகப்படாதா என்று நீ நினைக்கக்கூடாது'' என்று நிதானமாகவும், தங்களைப்பற்றிப்பேசா மல் போதுமான உலக நியாயத்தை எடுத்துப் பேசுகிறவள் போல வும் மொழிந்தாள்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள் "ஆம் அம்மா! நீங்கள் சொல் லுகிறபடி சொந்தக்காரர்களுடைய உபத்திரவம் கொஞ்சம் ஏற்படு மென்பது உண்மைதான். அப்படி இருந்தாலும் நாம் நியாயமான காரியத்தையே செய்கிறோமென்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள் ளும்படி எடுத்துச் சொன்னால், அவர்களும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆரம்பத்தில் சொற்ப காலத்துக்கு அவர்கள் அதிருப்தியடைந்திருந் தாலும், உண்மை தெரியத்தெரிய, காலக்கிரமத்தில், அவர்கள் திருந்தி விடுவார்களென்பதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. இப்போது நீங் கள்தா னிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய தமயனாருக்கு சௌந்தரவல்லி யைக் கட்டிக் கொடுக்க நிச்சயமாகி விடுகிறதாக வைத்துக் கொள்ளு வோம். நீங்கள் எந்தத் தவறையும் செய்யாத நல்ல யோக்கியமான மனிதர்க ளென்பது எங்களுக்கு சந்தேகமறத் தெரிந்திருக்கிறது. கிரகசாரத்தினால் திடீரென்று உங்களுக்குள திர்பாராத இடர்ஏதாவது வந்து விட்டால், சொந்தக்காரர்கள் தூஷிப்பார்களே யென்று பயந்து நாங்கள் உங்களை விட்டுவிட முடியுமா? உங்களுக்கு அநியாயமாகத் துன்பம் சம்பவித்துவிட்டதாகையால், நாங்களும் பெண்ணைக் கொடுக்க முடியாதென்று சொல்வது நியாயமாகுமா? எப்போது நாம் ஒருவருக்கொருவர் சம்பந்தம் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்து விட் டோமோ, அப்போது எங்களுடைய நன்மை தீமைகளை நீங்கள் உங்களுடையவையாக மதிக்கவேண்டும்; அதுபோலவே, நாங்களும்

பாஸ்பரம் மதிக்கவேண்டும். அதுதான் நெருங்கிய பந்துக்களும் தூரத்திலிருக்கும் ஜனங்களுக்கும் வித்தியாசம்; ஒரு மனிதருக்கு அபாண்டமான ஓர் அவமானம் நேர்ந்து விட்டால் தூர பந்துக்கள் உண்மையை அறிந்துகொள்ளாமல் அப்படித்தான் ஏளனம் செய்து இழிவு படுத்தி, கிணற்றில் விழுந்தவனுக்கு மேல் கல்லைப்போட்டு உள்ளே ஆழ்த்துவதுபோல, இன்னமும் அதிகரித்த துன்பத்திலாழ்த்தி அவன் தலையெடுக்காதபடி அடிப்பார்கள். உண்மையான பிரியமும், உருக்கமு முடைய நெருங்கிய பந்துக்கள், பிறருடைய பழிப்பைத் திரணமாவது மதிக்காமல், தங்களாலான உதவியைச் செய்து; தாம் கைதூக்கிவிட அதுதான் சரியான சமய மென்றெண்ணி, முன்னுக்குவந்து ஆதரித்து, அந்த அவமானத்தை விலக்கி, தூர பந்துக்கள் தாம் செய்தது தவறென்று உணர்ந்து வழிக்கு வரும்படி செய்வார்கள். ஆகையால், நீங்கள் நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட வேண்டுமேயன்றி, அநியாயத்தைக் கண்டு பயந்து அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பது சரியாகுமா? பிறகு, தெரிந்தவர்களுக்கும் தெரியாதவர்களுக்கும் என்னபேதமிருக்கிறது! எங்களிடத்தில் உங்களுக்கிருக்கும் அந்தரங்கமான பிரியத்தைக் கருதி, நீங்கள் கொஞ்சம் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு, உங்களுடைய பந்துக்களெல்லோருக்கும் நியாயத்தை எடுத்துச்சொல்லி அவர்கள் திருப்தி யடையும்படி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நீங்கள் எங்களுக்கு அபாண்டமாக ஏற்பட்ட இந்தக் களங்கத்தை விலக்கிய தான பேருதவியைச் செய்தவர்க ளாவீர்கள்'' என்று நிரம்பவும் விநயமாகவும், மனதில் பதியும்படி அவ்வளவு அதிக உருக்கமாகவும் கூறினாள்.

அவளது மனோ திடத்தையும் உறுதியையும் கண்ட புஷ்பாவதியம்மாள், அதற்குமேல் அவளை அதிகமாக வற்புறுத்தக் கூடாதென்ற நினைவைக் கொண்டவளாய் "சரி; நீ சொல்வது நியாயமான விஷயம். நான் சொன்னது எங்களைக் குறித்தல்ல; நான் பொதுவான உலக நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி உன்னுடைய மனசு எப்படி இருக்கிறதென்று பரீட்சித்துப் பார்த்தேன். இந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரும், அவருடைய தாயாரும் நிரம்பவும் யோக்கியமான மனிதர்களென்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் ஒருநாளும் இப்படிப்பட்ட இழிவான காரியத்தில் இறங்கக் கூடியவர்களல்ல. இது போலீசாரால் கற்பனையாகக் கொண்டுவரப்

பட்டதென்றே நான் எண்ணுகிறேன். நாம் இந்த ஆபத்துக் காலத்தில் அவர்களைக் கைவிடக்கூடாது; நம்மாலான உதவிகளையெல்லாம் செய்து அவரை விடுவிக்கும்படியான வழிகளைத் தேட வேண்டும். என்னுடைய தமயனுருக்கும், எனக்கும் எப்படியாவது உங்களுடைய வீட்டிலேயே சம்பந்தம் செய்யவேண்டு மென்ற ஒரே பிடிவாதமான எண்ணம் இருந்து வருகிறது; கட்டினால் உன்னைக் கட்டுகிறது; இல்லையானால், உன்னுடைய தங்கையைக் கட்டுகிறது என்பதே எங்களுடைய முடிவான தீர்மானம். எங்களுடைய பந்துக்கள் இதைப்பற்றி எப்படியாவது எண்ணிக்கொள்ளட்டும்; அவர்கள் கலியாணத்துக்கு வந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி; நீ சொல்லுகிறபடி உண்மையை எடுத்து அவர்களுக்கெல்லாம் நாங்கள் சொல்லிப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் அதை நம்பி வந்தால் வரட்டும்; இல்லாவிட்டால், இருக்கட்டும். நாம் நம்முடைய கலியாணத்தை நடத்தி விடுவோம். ஆனால் இதில் ஒரு விஷய மிருக்கிறது; இந்த வழக்கின் விசாரணை யெல்லாம் தீர எவ்வளவு காலம் பிடிக்குமோ? தெய்வச் செயலாக, அவருக்கு இரண்டொருவருஷம் தண்டனை ஏற்படுமானால் அவர் திரும்பி வந்த பிறகு உன்னுடைய கலியாணம் நடக்கப்போகிறது. அதுவரையில் உன்னுடைய தங்கையின் கலியாணத்தையும் ஒத்திவைக்க நேருமல்லவா?'' என்றாள். அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள் புஷ்பாவதி தங்களிடத்தில் வைத்திருந்த அந்தரங்கமான பிரியத்தையும் பரிவையும் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தவளாய், புன்னகையோடு அவளை நோக்கி, "அம்மா! நீங்கள் எங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் உண்மையான மதிப்பையும் அன்பையும் காண, எனக்கு நிரம்பவும் சந்தோஷ முண்டாகிறது. ஏதோ இப்படிப்பட்ட ஆபத்து காலத்தில், தெய்வச் செயலாகத்தான் உங்களைப்போன்ற சிரேஷ்டமான மனிதர்களுடைய சிநேகம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. இந்த வழக்கின் விசாரணை இன்னம் இரண்டொரு மாசகாலத்தில் முடிந்து போகலாம். உடனே அவர்கள் விடுதலை யடைந்து வந்து விடலாம். வந்தவுடனே கலியாணத்தை நடத்தி விடுவோம் என்னுடைய கலியாணத்தோடு சேர்த்து, என் தங்கையின் கலியாணத்தை வைத்துக்கொண்டாலும் கொள்ளுங்கள்; வெவ்வேறாக நடத்திக் கொண்டாலும் கொள்ளலாம். அது உங்களுடைய பிரியத்தைப் பொருத்த விஷயம். நீங்கள் சொல்லுகிறபடி அவர்களுக்கு இரண்டொருவருஷ காலத்துக்கு தண்டனை கிடைத்து விடுமானால், அந்தக் காலம் முடிகிறவரையில் நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. அவ

ளுடைய கலியாணத்தை முன்னகவே நடத்திவிடுவோம். அதைப் பற்றி நீங்கள் யோசனை செய்யவேண்டாம். நாங்கள் ஏற்கெனவே உங்களுக்கு எழுதியுள்ளபடி செய்து விடுவோம்'' என்ருள்.

அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதி மிகுந்த மகிழ்ச்சியினுல் இனிமை யாக மலர்ந்த முகத்தினளாய் அவளை நோக்கி "சரி; எப்படியாவது இவருடைய மனசும் ஒத்துப்போய் விட்டால் பிறகு நாம் சௌகரி யம்போல மற்ற காரியங்களை நடத்திக் கொள்ளுவோம்; எல்லாவற் றிற்கும், இந்த வழக்கின் விசாரணை முடியட்டும்; அதன் பிறகு கலி யாணப் பேச்சைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளுவோம்; நீ இப்போது ஒரு காரியம் செய்கிருயா? நான் கால் நாழிகை நேரம் வெளியில் போய் விட்டு வருகிறேன், அதுவரையில் நீ தனியாக இருக்கிருயா?'' என்று நயமாக வினவினுள்.

கோகிலாம்பாள், "போய்விட்டு வாருங்கள். எனக்கு இப்போது உடம்பில் எவ்வித கோளாறுமில்லை. நான் தனியாகவே இருக் கிறேன்'' என்ருள்.

புஷ்பாவதி, வேறென்றுக்குமில்லை. இந்த நிச்சயதார்த்தம் முடிந்த உடனே, என்னுடைய தமையனுர் ஓர் அவசர ஜோலியாக இவ்விடத்தை விட்டுப் போகவேண்டுமென்று சொல்லி யிருந்தார். இப்போதுதான் இந்த எதிர்பாராத இடைஞ்சல் சம்பவித்து விட் டதே. அவர் இப்போது வெளிமண்டபத்தில் இருக்கிருரோ, அல் லது, புறப்பட்டுப் போய்விட்டாரோ என்பது தெரியவில்லை. நான் இப்போது உன்னிடத்தில் பேசிய விஷயங்களெல்லாம் அவருடைய மனசிலும் சங்கடப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும். நான் போய் அவ ரைக் கண்டு, நீ இப்போது தெரிவித்த விஷயங்களை யெல்லாம் சொல்லி அவருடைய மனசை சாந்தப்படுத்திவிட்டு வருகிறேன்; அதுவும் அல்லாமல், அவருக்கு நல்ல முதல்தரமான வக்கீல்களிடத்தி லெல்லாம் பழக்கமுண்டு இந்த வழக்கில் வக்கீல் அமர்த்தி மற்ற காரியங்களையெல்லாம் நடத்த ஒத்தாசை செய்யும்படியும், புறப்பட் டுப் போகாமல் இங்கேயே இருக்கும்படியும் அவரிடத்தில் சொல்லி விட்டு வருகிறேன். அதற்காகத்தான் போகவேண்டும். வேறே வேலை ஒன்றுமில்லை'' என்ருள்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளது சுந்தரவதனம் நன்றியறித லின் பெருக்கினுலும், மகிழ்ச்சியினுலும் மலர்ந்து ஜ்வலித்தது.

அவள் புஷ்பாவதியை நோக்கி, "சரி; போய் வாருங்கள். இப்படிப் பட்ட அருமையான மனிதர்களுடைய சிநேகம் இருக்கையில், எங்களுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட கெடுதல் நேர்ந்தாலும், அது சூரியனுக்கு முன் இருள் விலகுவதுபோல ஒரு நிமிஷத்தில் விலகிப்போய்விடும். என்னவோ நாங்கள் பூர்வஜென்மத்தில் செய்த பூஜாபலன்தான் உங்களுடைய சிநேகம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று நிரம்பவும் வாத்சல்யமாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினாள்.

உடனே புஷ்பாவதி அவ்விடத்தை விட்டு வெளியிற் சென்று கால் நாழிகை நேரம் வரையில் தனது அண்ணனோடு பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு மறுபடியும் திரும்பி கோகிலாம்பாளிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அதற்குள் கோகிலாம்பாள் நன்றாகத் தெளிவடைந்து எழுந்து ஒரு ஸோபாவின்மீது உட்கார்ந்து கண்ணபிரானை நினைத்து நினைத்து வருந்தி உருகிக்கொண்டிருந்தாள். அவள், புஷ்பாவதி திரும்பி வந்ததைக் கண்டு, தனது விசனக்குறிகளை ஒருவாறு மறைத்துக்கொண்டு அவளிடத்தில் பிரியமாகப் பேசத் தொடங்கி, "என்ன சமாசாரம் உங்களுடைய தமயனார் இருக்கிறார்களா போய் விட்டார்களா? சங்கதிகளையெல்லாம் சொன்னீர்களா? அவர்கள் என்ன பதில் சொன்னார்கள்?" என்று வினவ, புஷ்பாவதி மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு பேசத் தொடங்கி, "அவர் என்னிடத்தில் சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டுமென்று நினைத்தாராம். அதற்குள் நான் போய்ச் சேர்ந்தேன். அவரும், நாம் நினைப்பதுபோலவே நினைக்கிறார். இது போலீசாரால் கொண்டுவரப்பட்ட கற்பனைக்குற்றமென்றும், கண்ணபிரான் இதைச் செய்திருக்கமாட்டாரென்றுமே அவர் அபிப்பிராயப்படுவதன்றி, இதற்குத் தக்க திறமை வாய்ந்த ஒரு வக்கீலை அமர்த்தி வாதாடினால், அவர் விடுதலைபெற்று விடுவாரென்றும் சொல்லுகிறார். அவருக்கு ஒரு பிரபலமான வக்கீலைத் தெரியுமாம்; நீங்கள் அநுமதி கொடுத்தால், அவர் அந்த வக்கீலை யமர்த்தி தக்க நடவடிக்கைகள் நடத்தச் செய்வதாகவும் சொன்னார். சௌந்தரவல்லியின் கலியாண விஷயத்தில் நீ சொன்ன சங்கதியை நான் அவரிடத்தில் வெளியிட்டேன். அவர் அதுதான் நியாயமான காரியமென்று ஒப்புக்கொண்டார்" என்று அன்பொழுகப் பேசினாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமுமடைந்து, "சரி; நிரம்பவும் சந்தோஷம். தங்களுடைய குணத்

தழகிலிருந்தே, தங்கள் தமயனுருடைய குணம் எப்படி இருக்கு மென்பது விளங்கவில்லையா? செளந்தரவல்லியின் கலியாண விஷயத் தில், நான் சொன்னதை அவரும் ஒப்புக்கொண்டது எனக்கு நிரம்ப வும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. வக்கீல் வைக்கும் விஷயத்தைப் பற்றி நான் என்னுடைய தாயாரிடத்திலும், என் மாமியாரம்மா ளிடத்திலும் கலந்துபேசி, அதன் பிற்பாடு முடிவைத் தெரிவிப் போம். அதிருக்கட்டும்; நீங்கள் வெளியில் போனீர்களே; ஜனங் கள் எல்லோரும் இருக்கிருர்களா? போய்விட்டார்களா? அவர்கள் இந்த சம்பவத்தைப்பற்றி என்ன சொல்லிக் கொள்ளுகிருர்கள்?'' என்ருள்.

புஷ்பாவதி, ''அநேகமாய் எல்லா ஜனங்களும் இருக்கிருர்கள். இதைப் போலீசார் 'கட்டுப்பாடாகக் கொண்டு வந்திருக்கிருர்க ளென்றே எல்லா ஜனங்களும் நினைத்து விசனமடைந்திருக்கிருர்கள்'' என்ருள். கோகிலாம்பாள், ''அப்படியா! சந்தோஷம்! வெகுஜன வாக்கு தெய்வவாக்குக்கு சமமென்று சொல்வதுண்டு. அதுபோல, அவர்களுடைய வாக்காவது பலிக்கட்டும். வாருங்கள்; என்னுடைய அம்மாளிருக்கும் அந்தப்புறத்துக்கு நாம் போய் வக்கீல் வைக்கும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசி ஏற்பாடு செய்வோம் இப்படியே பின்புற மாக ஒரு கதவிருக்கிறது. அதன் வழியாக நாம் போனல், நம்மை மற்ற ஜனங்கள் பார்க்க மாட்டார்கள்'' என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்திருந்தாள். உடனே அவர்களிருவரும் பக்கத்திலிருந்த பின் புறக் கதவைத் திறந்துகொண்டு, பூஞ்சோலை யம்மாளது அந்தப் புரத்தை யடைந்தனர். அவ்விடத்தில் கற்பகவல்லியம்மாள் பூஞ் சோலையம்மாள் ஆகிய இருவர் மாத்திரம் தனியாக உட்கார்ந்திருந்த னர். பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாளுக்கு ஆறுதல் சொல் லித்தேற்றிக்கொண் டிருந்தமையால் அந்த அம்மாள் சிறிது தெளி வும் துணிவு மடைந்து எழுந்து உட்கார்ந்து போலீசாரைப்பற்றி நிரம்பவும் ஆத்திரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள் அப்போது புஷ்பாவதியும், கோகிலாம்பாளும் வந்ததைக் காண அவர்கள் திடுக் கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்து, கோகிலாம்பாள் குணமடைந்து எழுந்து வந்ததைப்பற்றி நிரம்பவும் சந்தோஷ மடைந்தவர்களாய், ''வாருங் கள், வாருங்கள்'' என்று மிகவும் அன்பாக உபசரிக்க, வந்தவரிருவ ரும் போய் நெருங்கினர். புஷ்பாவதி ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து

கொண்டாள். கோகிலாம்பாள் தனது மாமியார் இருப்பதைக் கருதித் தரையின்மீது ஒரு பக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

உடனே புஷ்பாவதி கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, "அம்மா! உங்களுக்கும், இந்தக் குடும்பத்தாருக்கும் இன்றையதினம் நேரிட்ட இடரைப்போல இவ்வளவு மகா பயங்கரமான தீமை, இந்த உலகத்தில் வேறே எவருக்கும் நேர்ந்திருக்காதென்றே நினைக்கிறேன்; முன்காலத்தில் ஸ்ரீ ராமர், நளச்சக்கரவர்த்தி, தருமபுத்திரர் முதலியோருக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களையும், இழிவுகளையும் நீங்கள் படித்திருப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன்; அப்படிப்பட்ட மகா மகா சக்கரவர்த்திகளின் கதியே அப்படி ஆயிற்றே; கேவலம் மனிதர்களான நாம் எந்த மூலை? இதெல்லாம் கிரகசாரம். மனிதர் இந்த ஜென்மத்தில் குற்றம் செய்திருந்தால்தான் இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான அவகேடெல்லாம் உண்டாகுமென்று நினைப்பது சுத்தத் தப்பான எண்ணம். நிரபராதிகளான சிலருக்கு இப்படிப்பட்ட தீமை நேர்வதெல்லாம் ஈசனுடைய சோதனை யென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவ்வளவுக் கவ்வளவு அபாரமான சன்மானம் பின்னால் கிடைக்கப்போகிற தென்பதற்கு இது அறிகுறி. ஆகையால் நீங்கள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி விசனமாவது வெட்கமாவது அடையத் தேவை இல்லை. எல்லாம் கடைசியில் நன்மையாகவே முடியும். நாம் நிரம்பவும் மேதாவியான ஒரு வக்கீலை அமர்த்தி வாதாடச் செய்தால், இந்தப் பழி ஒரு நிமிஷத்தில் நிவர்த்தியாகிவிடும். உங்களுடைய புத்திரர் கூடிய சீக்கிரம் வந்து சேர்ந்துவிடப் போகிறார். தங்கத்தைப் புடம் போடுவதால், அதன் மாற்று அதிகரிக்கு மென்பார்கள் அதுபோல அவருடைய அருமை பெருமைகளை யெல்லாம், கருடன் காலில் கெச்சை கட்டியதுபோல, இந்த வழக்கே உலகத்தாருக்கு நன்றாகக் காட்டப் போகிறது. அல்லது, தெய்வச் செயலாக, அவருக்குத் தண்டனை நேர்ந்து விட்டால்கூட, அப்போதும் நாங்கள் உங்களைக் கைவிடப்போகிறதில்லை. அவர் திரும்பி வந்தவுடனே கோகிலாம்பாள் அவரைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாள். நாங்கள் அதை ஏளனமாக மதிக்காமல், இப்போதைய ஏற்பாட்டின்படி சௌந்தரவல்லியம்மாளைக் கொள்ளப்போகிறோம்; இங்கே கூடியிருக்கும் ஜனங்களெல்லோரும் தங்களுடைய குமாரருக்கு நேர்ந்த பொல்லாங்கு அபாண்டமானதென்றும், அவர் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்தே இருக்கமாட்டாரென்றும் சொல்லிச்சொல்லி அங்கலாய்த்து,

அப்படியே துயரக்கடலில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறார்கள். ஆகையால் அவருக்கு தண்டனை ஏற்பட்டால்கூட, ஜனங்களெல்லோரும் அதை ஓர் இழிவாக மதித்து ஏளனம் செய்ய மாட்டார்கள்; எல்லோரும் வந்திருந்து இந்தக் கலியாணத்தை நிரம்பவும் சந்தோஷமாக நடத்தி வைப்பார்கள்; ஆகையால் நீங்கள் எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் கொஞ்சமும் கவலை கொள்ளவே வேண்டாம்; குற்றம் செய்தவர்க ளல்லவா வெட்கிக் குன்ற வேண்டும்; குற்றம் செய்யாத நாம் நம்முடைய ஆண்மையை இழக்கவே கூடாது'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் அந்தரங்கமான அன்போடும் கூற, அதுகாறும், புஷ்பாவதி தங்களைப்பற்றி எவ்விதமான கேவல அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறாளோ வென்ற அச்சத்தினால் குன்றிக் குறுகி சஞ்சல மடைந்து தவித்திருந்த கற்பகவல்லியம்மாளது மனம், சூரியனைக்கண்ட தாமரை யரும்பு மலர்வதுபோல சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது; அந்த அம்மாள் கரைகடந்த ஆநந்த முற்றுப் பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்தவளாய் மிகுந்த நன்றியறிதலும் அன்பும் கண்களின் வழியாக ஓட விட்டவளாய்ப் புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா! நீங்கள் சொல்லுகிறபடி, இன்றையதினம் எங்களுக்கு நேர்ந்த பொல்லாங்கைப்போல இவ்வளவு பயங்கரமானது இந்த உலகத்தில் வேறே யாருக்கும் நேர்ந்திருக்காதென்பது உண்மையானாலும், உங்களையும் இவர்களையும் போன்ற உண்மையான பெருந்தன்மை நிறைந்த மனிதர்களுடைய அபிப்பிராயமும், அன்பும், அபிமானமும் மாறாமல் முன் போலவே இருப்பதைக்காண, என் மனம் பூரிக்கிறது; இப்போது, அந்தப் பொல்லாங்கு என்னை அவ்வளவாக வதைக்கவில்லை. உங்களைப் போன்றவர்களுடைய பக்க பலமும், அன்பும் எங்களுக்குத் துணையிருக்க, எங்களுக்கு எவ்விதக் குறைவும் ஏற்படாது. நாங்கள் இந்த விஷயத்திலாவது வேறே எந்த விஷயத்திலாவது தவறாக நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடியவர்களல்ல வென்பதைப்பற்றி நீங்களெல்லோரும் ஒரே உறுதியான நம்பிக்கை வைத்திருப்பதொன்றே எங்களுக்குப் பதினாயிரம் யானையின் பலத்தைக் கொடுக்கிறது. இதோ இருக்கும் அந்த வீட்டு எஜமானியம்மாளும் இதே மாதிரியான ஆறுதலையும் தைரியத்தையும் இதுவரையில் எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டுதா னிருந்தார்கள்; இருந்தாலும் இந்த விஷயத்தில் நீங்களும் மற்ற ஜனங்களும் என்ன நினைப்பீர்களோ வென்ற அதைரியமும், சஞ்சலமும் இருந்து வந்தன; இப்போது உங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்க, நான் இனி தலை குனியாமல் எல்லா ஜனங்

களுக்கு முன்பாகவும் போகலாம் என்ற ஒரு தைரியம் உண்டாகி விட்டது'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "மாணிக்கக்கட்டி, பொல்லாத வேளையின் பலனுக, சில காலம் குப்பையில் கிடக்க நேர்ந்தாலும், அதனுல் அதற்கு மதிப்புக் குறைவு ஏற்பட்டதென்று யாராவது சொல்லமுடியுமா? ஒரு நாளும்முடியாது. அந்த மாணிக்கத்தை யாராவது இகழ்ந்தால், அப்படி இகழ்கிறவர்களைத்தான் மற்றவர் பைத்தியக்காரரென்பார்கள்'' என்று நிரம்பவும் அன்பாகவும் பரிவாகவும் கூறினுள்.

அதைக் கேட்டு முன்னிலும் பன்மடங்கு பூரித்துப் புளகாங்கித மெய்திய கற்பகவல்லியம்மாள் ஏதோ விஷயத்தைப்பற்றிப் பேச முயன்ற சமயத்தில் அவர்களிருந்த இடத்திற்கு நிரம்பவும் அருகில் பெருத்த கூக்குரலும் ஆரவாரமும் உண்டாயின. ஜனங்கள் பெருத்த கும்பலாகக் கூடி அபாரமான கூக்குரல் செய்து "அடியுங்கள்; குத்துங்கள்; கொல்லுங்கள்; குழியை வெட்டி உயிரோடு புதைத்து விடுங்கள்" என்று பலவாறு ஆர்ப்பரித்த பெருங்கோஷம் சமீபத்தில் உண்டாயிற்று.

வேடனது குரலைக் கேட்ட மான்கள் திடுக்கிட்டு ஸ்தம்பித்து நின்று நிமிர்ந்து நாற்புறங்களிலும் திரும்பி ஆராய்ந்து பார்ப்பது போல, கற்பகவல்லியம்மாள், பூஞ்சோலையம்மாள், புஷ்பாவதியம்மாள், கோகிலாம்பாள் ஆகிய நால்வரும் சடேரென்று எழுந்து மருண்டு நின்று அந்த பயங்கரமான ஆரவாரம் எங்கேயிருந்து உண்டாகியதென்பதை உற்றுக்கவனித்தனர். அவரது தேகம் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் கிடுகிடென்று ஆடியது. பெருத்த திகிலினுல் உரோமம் சிலிர்த்து நின்றது. உடம்பு முழுதும் வியர்வை குபீரென்று பொங்கி வெள்ளம்போல வழிந்தது இன்னதென்று அறியக்கூடாத பெருத்த திகில் வயிற்றைக் குழப்பி மனதை கலக்குகிறது. அது எப்படிப்பட்ட புதிய பேரிடியோ என்ற பெருங்கிலியும் கலவரமும் எழுந்து அவரது அகக்கண்ணில் மகா பயங்கரமான பெருத்த பூதங்கள் போலத் தோன்றி அச்சுறுத்தின. அன்றைய தினம் காலையில் போலீசார் கண்ணபிரானைப் பிடித்துப் போன சம்பந்தமாக இன்னமும் ஏதாவது வேறே துன்பம் நேரப் போகிறதோ என்றும், அந்தக் குற்றத்தில் ஒருவேளை கற்பகவல்லியம்மாளையும்

சம்பந்தப்படுத்தி போலீசார் அவளையும் வாரண்டில் பிடிக்க வந்திருக்கிறார்களோ வென்றும் அவர்கள் எண்ணாததையெல்லாம் எண்ணித் தவித்தார்கள். அந்த ஒரு நிமிஷ நேரமும் ஒரு கற்பகாலம் போலத் தோன்றியது. அவர்களது மனதில் கோடானுகோடி எண்ணங்கள் தோன்றிமறைந்தன. தாங்களிருந்த கட்டிடத்திற்குள் அந்த ஆரவாரம் உண்டாயிருக்குமோ வென்று அவர்கள் கவனிக்க, உட்புறத்தில் இது உண்டாகவில்லையென்பது தெரிந்தது. அவர்களிருந்த அந்தப்புரத்தில் ஒரு ஜன்னலிருந்தது. அந்த ஜன்னல் அந்த பங்களாவின் பூஞ்சோலையை அடுத்திருந்த தாகையால், ஜன்னலண்டை நின்று வெளியில் பார்த்தால் பக்கத்தில் சோலை காணப்படும். அந்த ஜன்னலிற்குப் பக்கத்தில் வெளியிலிருந்து அந்த ஆரவாரம் உண்டானது நன்றாகத் தெரிந்தது. ஆகையால் அவர்கள் நால்வரும் மிகுந்த ஆவலும், கலக்கமும், திகிலும் கொண்டவர்களாய், அந்த ஜன்னலண்டை ஓடினர்; கண்ணபிரான் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பானோ என்பதை அறிய ஆவல்கொண்ட கற்பகவல்லியம்மாளும் பூஞ்சோலையம்மாளும் முதலில் போய் ஜன்னலின் நடுவில் நின்று பார்த்தார்கள். புஷ்பாவதி கோகிலாம்பாள் ஆகிய இருவரும் இரண்டு பக்கங்களிலும் நின்று வெளியில் பார்த்தனர்.

ஜன்னலிற்கு வெளிப்பக்கத்தில், கலியாணத்திற்காக வந்திருந்த ஜனங்களெல்லோரும் ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு நின்றனர். அவர்கள் வீராவேசமும், பதைபதைப்பும் கொண்டவர்களாய் நடுவில் பாய முயன்றுகொண்டிருந்தனர். அந்தக் கும்பலின் நடுவில் நன்றாகக் குடித்துவிட்டு ஆடி விழுந்துகொண்டிருந்த ஏழெட்டு முரட்டு மனிதர்கள் காணப்பட்டனர். அத்தனை ஜனங்களுக்கும் அவர்கள் ஈடு கொடுத்துக்கொண்டு, குழறிக் குழறி ஆபாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் முரட்டுத் துருக்க சாயப்பு ஒருவன் இருந்தான். அவனும் குடிவெறி கொண்டவன்போல ஆடி விழுந்து கொண்டிருந்தான். அந்த சமயத்தில் கற்பகவல்லியம்மாள் முதலியோர் வந்து ஜன்னலின் உட்புறத்தில் நின்றதைக் கண்டவுடனே அந்த சாயப்பு தலைகால் தெரியாமல் எழும்பிக் குதித்து, பெருத்த கூக்குரல் செய்யத் தொடங்கி, "இத்தினி தமிளரும் சேர்ந்து அந்தப் பொம்புளெ இங்ஙன இல்லே யின்னு பொய் சொன்னீங்களேடா! அதோ இருக்கிறாளேடா என்னோடெ கூத்தியா! அடி எங் கூத்தியாளே! வாடி கீளே எறங்கி; நீ இங்ஙனமே வந்து

நொளஞ்சிக்கினு, இந்த சிங்கக் குட்டி பாச்சாமியான் ஒன்னே உட்டுடு வானுன்னு பாத்துக்கினியா? இத்தோடே என் உசுரு போயிட்டா லும் சரி; ஒன்னெ நான் உடப்போகிறதில்லே. வாடி கீளே எறங்கி! என்னமோ ஒண்ணுந்தெரியாத பைத்தியக்காரி கணக்கா முளிக்கி றியா! இந்த நாலு நாளா ஒங்களெ நான் எங்கெந்த எடத்துலெ யெல் லாம் தேடிப்பார்க்கறேன்; நீங்க குந்திறைப்பலெ இந்த வங்களா வுக்குள்ளர வந்து நொளெஞ்சுக்கினு கண்ணுளமா பண்ணப் பொறீங்க? என் உசிரு இருக்கிறவரெயிலே அந்தத் தாலி எவ ளோடெ களுத்துலெயாச்சம் ஏறிப்புடுமா? அந்தத் தாலியெக் கட்டிக்கினகளுத்து அந்த ஒடலுமேலே ஒரு ராத்திரிக்கூட நிக்குமா? தாலியும் போயிரும்; களுத்தும் போயிரும்; பத்திரம். இந்த கல் லாம்பலையான் பாச்சாமியான் வேண்டியிருந்த வரையிலெ, கண் ணுளப் பேச்செல்லாம் வேறே மாதிரியா இருந்திச்சு, இப்ப பெரிய பணக்கார வூட்டெத் தேட்றீங்களோ!" என்று குடிவெறியினால் குழறிக் குழறிப் பேசி, ஜன்னலில் நின்றவர்களை நோக்கி ஆரவாரம் செய்ய, அப்போது அந்தக் கும்பலில் துடிதுடித்து நின்ற கோவிந்த புரம் இளைய ஜெமீன்தாரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தமது கையில் பிடித்திருந்த குதிரைச் சவுக்கைச் சொடேர் சொடேர் என்று வீசி ஓசைசெய்து அந்தக் குடிகாரத் துருக்கனை நோக்கி வந்து, 'அடேய் யாரைப் பார்த்தடா இப்படித் தாறுமாறாகப் பேசுகிறாய்? குடிவெறியில் தலைகால் தெரியவில்லைபோலிருக்கிறது. நீ இனிமேல் மரியாதைக் குறைவான வார்த்தை ஏதாவது பேசினால், உன்னையும் உன்னுடைய தோழர்களான இந்த நாய்களையும் உயிரோடு இவ் விடத்திலேயே சமாதி வைத்துவிடுவோம். சாக்கிரதை; பேசாதே நீ யார் ஒய்நீ? இந்த பங்களாவுக்குள் நீங்களெல்லோரும் எதற்காக வந்தீர்கள்? யாரோ பெண்பிள்ளை இந்த பங்களாவுக்குள் வந்திருக் கிறாளென்று சொல்லுகிறாயே? அது என்ன குடிவெறியினால் பேசிய பேச்சா?" என்று அதிகாரமாக அதட்டிக் கேட்டவண்ணம், நிரம்ப வும் துணிவாக நெருங்கி அந்த சாயப்புவின் கையைப் பிடித்துக் கொள்ள, அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த வேறே சிலரும், அந்த சாயப்புவையும் மற்ற குடிகாரரையும் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

அதற்குமேல் தனது கை ஓங்காதென்பதைக் கண்ட முரட்டுத் துருக்கன் ஜெமீந்தாரைப் பார்த்து மரியாதையாகப் பேசத்

தொடங்கி "எஜமானே! கோவம் வாணும். நாம்ப, ஜாதியிலே ஏளெ முசல்மானாக இருந்தாலும், நம்ப வாயிலே இருந்து பொய் வரமாட்டான். நாம்ப இந்த வங்களாவிலே கலகம் கிலகம் பண்ண வர இல்லெ. நம்பளோடெ நாயத்தை எடுத்துச் சொல்றேன் கேளுங்கோ. நம்ப மேலே கொஞ்ச மாச்சும் தப்பிதம் இருந்தா, ஓங்க காலுலே இருக்கிற ஜமாத்தியாலே எண்ணி ஆயிரம் அடி நம்பிளிகி அடியுங்கோ. நம்ப உசிரு போனாலும் நம்ப பொய் சொல்ல மாட்டாங்கோ. நம்ப தொளிலு மாடுங்களெ அடிச்சு விக்கிற கசாப்புக்காரத் தொளிலு தான். இருந்தாலும், நம்ப அல்லாவுக்குப் பயந்து நடக்கிரவங்க. அதோஜன்னலுக்குள்ளற மத்த எல்லாருக்கும் நடுப்பற நிக்கறாளே அவளே க்ப்பகவல்லி யம்மான்னு சொல்லுவாங்க. அவளுக்கும் நம்பளுக்கும் இந்தப் பதினஞ்சு வருஷகாலமா தொடுப்பு உண்டுங்க. நாம்ப நம்பளோடே சம்பாத்தியத்தெயெல்லாம் இவுங்களுக்கே குடுத்துக் குடுத்து நம்பளோடெ குடியே முளிகிப்போச்சுங்க. நம்புளுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்குதுங்க இந்தப்பொம்புள்ளெயும் இவளோடெ மவன் கண்ணபிரானும் நம்பளோடெ இஸ்லாம் மதத்துலெ சேர்ந்துக்கற தின்னும், நம்பளோடெ தங்கச்சியே இவளோடெ மவனுக்குக் கட்டிப்புட்ற தின்னும் ஒப்பந்தம் முடிஞ்சிருக்குது அந்த மாதிரி நடக்கிறேனுன்னு இந்தப்பொம்புள்ளே லச்சம்தரம்கையடிச்சு சத்தியம்பண்ணிக்குடுத்திருக்கிறு அப்பிடி இருந்தவ, திடீருனு இந்த நாலுநாளா எங்கிட்ட சொல்லாமெ இந்த ஊட்டுலெவந்து நொளஞ்சிக்கினு இருக்கிறு; இவளோடெ மவனுக்கு இந்த ஊட்டுப் பெண்ணே கட்டப்போறாளாம். அதுக்காவத்தான் நாம்ப இங்ஙனே வந்தது, அவளோடெ நாம்ப பேசல்லே; எசமானே பேசி, அவ என்ன சொல்றான்னு கேட்டுச் சொல்லிப்புடுங்க. அவ சேஞ்சி குடுத்த சத்தியப் பிரமானத்தெ நெறவேத்தப் போறாளா? இல்லாமெப்போனா, இந்தப் பாச்சாமியானெ இனிமேலே சுத்தமா மறந்து, தமிளப்பொம்புளெயாவே இருக்கப்போறாளா? எசமானே வெசாரிச்சுச் சொல்லிப்புடுங்க" என்று கூறினான்.

அவன் கள் குடித்த வெறியினால் குழறிக் குழறி பேசினானையும், அவன் கற்பகவல்லியம்மாளைப் பார்த்துக் கொண்டே கணீர் கணீரென்று உரக்கப் பேசினானகையால், அவன் கூறிய வார்த்தைகளெல்லாம் கற்பகவல்லியம்மாளது செவியிலும் மற்றவர்களது

செவியிலும் தெளிவாகப்பட்டன. அவன் பேசி முடிக்கவே, தூக்க மயக்கத்திலிருந்து சொப்பனங்காண்பவள் போல உணர்வு கலங்கி மயங்கி தன்னை சமாளித்துக்கொள்ள மாட்டாமல் தத்தளித்திருக்க கற்பகவல்லியம்மாள் தனது கையை ஓங்கி நெற்றியில் அறைந்து கொண்டு “ ஐயோ தெய்வமே! இதுவும் உன்னுடைய சோதனையா! இப்படிப்பட்ட மகா கேவலமான இழிவுக்கு ஆளாகவா நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன்! ஈசுவரா! என்னுடைய பிள்ளையின் தலைக்குக் கொண்டு வந்து வைத்த இடியோடு உன் மனம் திருப்தி யடையவில்லையா? என் தலைக்கும் இந்த அபாண்டமான பேரிடியைக் கொண்டு வந்து வைக்க எண்ணினுயா? ஆகா! என்ன ஜென்மமெடுத்தேன்! என்ன பெண்பிறந்தேன்!” என்று வீரிட்டுக் கதறிய வண்ணம் நிலை தளர்ந்து வேரற்ற மரம்போல அப்படியே பின்புறத்தில் சாய்ந்து, நின்ற நிலையில் செங்கல் தரையின்மீது படேரென்று வீழ்ந்து விட்டாள். அவளது சிரத்தின் பின்புறமும் முதுகும் சிதற தேங்காய் உடைபடுவதுபோலத் தடாரென்று தரையில் போய் மோதுண்டன. அந்த அம்மாளது கண்கள் உடனே மூடிக்கொண்டன. பேச்சு மூச்செல்லாம் அடைத்துப்போய் விட்டன. அவளுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள், புஷ்பாவதி ஆகிய மூவரும் பாச்சாமியான் கூறிய வார்த்தைகளை யெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கேட்டிருந்த பிரமிப்பும் கலவரமும் கலக்கமு மடைந்து, அது பூலோகமோ ஆகாயமோ வென்பதை யுணராமல் தாங்கள் கண்ட காக்ஷியும், கேட்ட சொற்களும் கனவைச் சேர்ந்தவைகளோ, அல்லது, உண்மையில் நிகழ்வனவோ வென்று மயங்கி, திக்பிரமைகொண்டு, ஸ்தம்பித்து அசைவற்று அப்படி யப்படியே சிறிது நேரம் நின்றனர். அந்தக் குடிகாரத் துருக்கன் சொன்னது நிஜமாக இருக்குமோ வென்று சந்தேகிப்பவர்கள் போல, அவர்கள் மூவரும் ஆச்சர்யமும், ஐயமுமே வடிவெடுத்ததுபோல நிற்க, அந்த சமயத்தில் கற்பகவல்லியம்மாள் மயங்கிக் கீழே வீழ்ந்ததைக் கண்டு, நிரம்பவும் பதறித் துடித்தவர்களாய்ப் பயந்து, அந்த அம்மாளைத் தூக்கி யெடுத்துக் கொண்டு போய் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கட்டிலின்மீது விடுத்து, அவளது மூர்ச்சையைத் தெளிவிப்பதற்குத் தேவையான உபசாரணைகளை யெல்லாம் புரியத் தொடங்கினர்.

அவர்களது நிலைமை அங்ஙன மிருக்க, ஜன்னலிற்கு வெளியில் நின்ற மற்ற ஜனங்களது நிலைமையும் விவரிக்க இயலாததாக இருந்தது. பாச்சாமியான் சொன்ன அபூர்வமான வரலாற்றைக் கேட்டு அதை என்னவென்று மதிப்பதென்பதை உணராது எல்லோரும் திக்பிரமை கொண்டு கல்லாய்ச் சமைந்து அவனது முகத்தையும் ஜன்னலையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி நின்றனரானாலும் அவர்களொவ்வொருவரது உடம்பும் கைகால்களும் மீசைகளும் துடிதுடித்துப் பதறின. அவன் போலீஸாரது போதனையால் அவ்வாறு கட்டுப்பாடாகப் பேசுகிறானோ என்ற சந்தேகமே தோன்றியதானாலும், போலீசார் அவ்வளவு பிரமாதமான கற்பனை செய்ய என்ன முகாந்திர மிருக்கப்போகிறதென்ற சந்தேகமும் தோன்றியது. கற்பகவல்லியம்மாளது தோற்றத்திலிருந்தே அவள் பெருந்தகைமையும், நற்குண நல்லொழுக்கமும் பூரணமாக வாய்ந்தவளென்பது தெரிந்ததாகையால், அந்த அம்மாளிடத்தில் தப்பான அபிப்பிராயம் கொள்ள அவர்களது மனம் இடந்தரவில்லை. அந்த சாயப்பு அவ்வளவு துணிகரமாகப் பேசும்போது அதை மறுத்துப்பேசி அவனிடத்தில் சச்சரவு செய்வதற்கும் வகையில்லை. ஆகவே, ஜனங்கள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் என்ன சொல்லப்போகிறாரென்பதைக் கவனித்துக்கொண்டு மௌனமாக நின்றனர்.

மற்றவர்களைப் போலவே அபாரமான வியப்பும், திகைப்பும், கொதிப்பும், கோபமுமடைந்து பதறி நின்ற சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மறுபடி அந்தத் துருக்கனை நோக்கி, "அடேய் சாயப்பு! இதென்ன குடிவெறியின் கோளாறு? யாரைப் பார்த்து நீ இப்படிப் பட்ட வார்த்தைகள் சொல்லுகிறாய்? இதென்ன சோம்பேறி மடமென்று பார்த்துக் கொண்டாயா? அல்லது, இங்கே இருக்கிறவர்களெல்லோரும் தாசிகள் என்று நினைத்துக்கொண்டாயா? மரியாதையாக நீ உன்னுடைய சிநேகிதர்களை அழைத்துக்கொண்டு வெளியில்போகிறாயா? இல்லாவிட்டால், நல்ல உடம்பை வீணாகக்கெடுத்துக் கொள்ளப் போகிறாயா? நீ யாருடைய தூண்டுதலின்மேல் இப்படிப் பேசுகிறாயென்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதை நடத்தவும் எங்களுக்குத் தெரியும். இதெல்லாம் அந்தப் போலீசாருடைய கைவரிசை யென்பது எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்களை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிற இடத்தில் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் முதலில் வெளியில்

போங்கள்'' என்று அதட்டிக்கூற, அதைக்கேட்ட பாச்சாமியான், 'ஏழைமேலே எசமான் கோபிச்சிக்கக்கூடாது. போலீசாருக்கும் இதுக்கும் ஒருசம்பந்தமும் இல்லீங்க; நம்பகிட்ட இந்தப்பொம்புளெ ரொம்ப நாளாகக் கூத்தியாளா இருந்தான்னு, ருசுப்படுத்தறேன்! போனவருஷத்துலே புள்ளெகூட வந்துடிச்சு. அதக்கு நம்பதான் மருந்து குடுத்து அதெத்தொலச்சாங்கோ, அப்ப இவ சாவக் கெடந்தா; இவளெநம்பவண்டியிலே வச்சு கோஷா ஆசுபத்திரிக்கு இட்டுக்கினு போயி வைத்தியம் பார்த்துக் காப்பாத்தினுங்கோ; அந்த ஆசுபத்திரிக் கணக்குலேகூட, இவளோடெ கருப்பம் அகாலத் துலே வெளிப்பட்டுப்போன சீக்குன்னு பதிவாயிருக்குது; எசமானே போயி வெசாரிச்சுக்கலாம்; இவளுக்காவ நாம் இத்தினி வருசகாலம் எம்பிட்டுப் பாடுபட்டு எம்பிட்டுப்பணம் தொலச்சிருக்கறுங்கோ தெரியுமா! இப்ப இவ குந்தினுப்பலே இங்ஙனே வந்து நொளெஞ் சுக்கினு ஏமாத்திப் புடப் பார்க்கறுளோ! நானு உட்றவன்! அவளுக் காச்சு எனக்காச்சு; ஒருகை பார்த்துத்தான் உடப்போறேன்'' என்று கூறித் தனது மீசைகளை முறுக்கிவிட்டான்.

அதைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மிகுந்த கோப மடைந்தவராய் அவனது கையை அழுத்தமாகப் பிடித்து, "அடேய் நல்ல யோக்கியமான பெரிய மனிதர்களைப்பற்றி நீ பிரமாதமான அவதூறு பேசுகிறுய். உன்னை ஜெயிலுக்கு அனுப்பிவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்கவேண்டும்; வா போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போவோம். நான் உன்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன்; கோஷா ஆஸ் பத்திரியிலும் போய் விசாரிப்போம்; அவர்கள் சொல்லுகிறபடி நடந்து கொள்வோம்; நீ அன்னியருடைய கட்டிடத்துக்குள் சொந் தக்காரருடைய அநுமதி யில்லாமல் நுழைந்து இப்படிக் கலகம் செய்தால், உன்னை நாங்கள் எப்படி வேண்டுமானுலும் தண்டிக்க உரிமையுண்டு. ஏதோ நீ குடித்துவிட்டு உளறுகிறுயென்று உன்னை அவ்வளவு கொடுமையாக தண்டிக்க இஷ்டமில்லை; வா போவோம்'' என்று கூறிய வண்ணம் இழுக்க, அவன் உடனே பணிவடைந்த வனுய், "சரி! எசமான் இப்போது சொன்னது சரியான பேச்சு! போலீசுக்கே போவலாம்; அங்கேவந்து நாம்ப எல்லா சங்கதியையும் நெசமின்னு ருசுப்படுத்த தடையில்லே வாங்க, போவலாம்'' என்று கூறியவண்ணம் முறுக்காகவும் முடுக்காகவும் நடந்து சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரைத் தொடர்ந்து சென்றுன். அவனது தோழர்

களான மற்றவர்களும், ஜனங்களும் கூடவே நடக்க, எல்லோரும் அந்த பங்களாவை விட்டு வெளியில் சென்றனர்.

* * * *

கட்டிலின்மீது விடப்பட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் தெளிவடைந்து தனது இயற்கை நிலைமைக்கு வர, அன்றையதினம் மாலைவரையில் பிடித்தது; பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள், புஷ்பாவதி ஆகிய மூவர் மாத்திரமே மாறி மாறி அவ்விடத்திலிருந்து, அந்த அம்மாளுக்குரிய உபசாரணைகள் புரிந்து வந்தனர். பாச்சாமியான் என்னும் முரட்டுத் துருக்கனால் பெருத்த அவமானம் ஏற்பட்ட பிறகு பூஞ்சோலையம்மாள், தனது வேலைக்காரிகளும் அந்த சம்பவத்தை அறிந்திருப்பார்களோ என்ற நினைவினாலும், அச்சத்தினாலும் அவர்களை அந்த அந்தப்புறத்திற்கு அழைக்காமல், தானே மற்ற இருவரோடு அங்கே இருந்து கற்பகவல்லியம்மாளது மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தனள். நிச்சயதார்த்தத்திற்காக வந்திருந்த பெண்பாலார் அனைவரும் கோகிலாம்பாளிருந்த இடத்தை விட்டு வேறொரு மண்டபத்திற்குப் போய் அங்கே இருந்தனரென்று முன்னரே சொன்னோமல்லவா. அவர்களும் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு உண்டான பெருத்த கலகத்தையும் ஆரவாரத்தையும் உணர்ந்து, ஜன்னல்களின் வாயிலாகவும், வெளியில் சென்றும், பாச்சாமியான் சொன்ன சொற்களைக்கேட்டு, மிகுந்த ஆச்சரியமும் திகிலுமடைந்து ஒருவரோடொருவர் வாய்விட்டுப் பேசவும் மாட்டாமல் வெட்கமும் கலக்கமும் அடைந்தவர்களாய்; இனி தாங்கள் அந்த பங்களாவில் இருப்பது உசித மன்றென நினைத்து, ஒவ்வொருவராக எல்லோரும் அந்த சாயுங்காலத்திற்குள் அவ்விடத்தை விட்டுத் தத்தம் வீடுகளிற்குச் சென்று விட்டனர். பாச்சாமியான் முதலியோருடன் சென்ற ஆண்பாலரான சகலமான ஜனங்களும் மறுபடியும் பங்களாவிற்குத் திரும்பி வராமலேயே போய்விட்டனர். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் ஒருவர் மாத்திரம் சாயுங்காலத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வந்து தாங்களும் தங்களது ஜாகைக்குப் போகலாமென்றும், புறப்பட்டு வரும்படியாகவும் புஷ்பாவதிக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினார். புஷ்பாவதி அவ்வாறு செய்தி கொண்டுவந்த மனிதனுக்கு பூஞ்சோலையம்மாள், கோகிலாம்பாள் ஆகிய இருவரும் அறியும்படி மறுமொழி சொல்லியனுப்பினாள். கற்பகவல்லியம்மாள் நிரம்பவும் பரிதாபகரமான நிலைமையில் இருப்பதால், அந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர்

களை விட்டு தாம் தமது பங்களாவிற்குப் போக மனம் இடங்கொடுக்க வில்லை யென்றும், ஆகையால் தான் அன்றைய இரவு முழுதும் இருந்து மறுநாட் காலையில் புறப்பட்டு வருவதாகவும், அவர் போக லாமென்றும் புஷ்பாவதி தனது தமயனுக்குச் செய்தி சொல்லி யனுப்பியதன்றி, தானும் சிறிதுநேரம் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்த் தனது அண்ணனிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்து அவரை அனுப்பிவிட்டு வந்து சேர்ந்தாள். அன்றையதினம் ஏற்பட்ட பெருத்த மானஹானியில், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் அங்கேயே இருக்க வேண்டுமென்று உபசரிக்க பூஞ்சோலையம்மாளுக்கு முக மில்லை. அந்த அம்மாளது மனம் சுத்தமாக இடிந்து உட்கார்ந்து போய்விட்டதாகையால், தான் என்ன செய்வதென்பதும் தோன்ற வில்லை; பிறகு மனிதரது முகத்தில் விழிப்பதற்கும் மனம் கூசியது, ஆனால் புஷ்பாவதி மாத்திரம் அவர்களுக்கு அநுகூலமாகவே இருந்து இரக்கமும் அநுதாபமும் அந்தரங்க விசுவாசமும் காட்டி வந்ததைக் கருதி, அவளை அனுப்பிவிட மாத்திரம் விரும்பாம லிருந்தாள். கண்ணபிரானுக்குப் பரிந்து பேசி வாதாட ஒரு வக்கீலை யமர்த்தும் விஷயத்தில், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தங்களுக்கு உதவி செய்வாரென்று புஷ்பாவதி காலையில் சொன்ன விஷயம். கோகிலாம்பாளுக்கு நன்றாக நினைவிருந்ததானாலும் கற்பகவல்லி யம் மாளுக்கு ஏற்பட்ட பெருத்த இழிவிற்குப் பிறகு சுந்தர மூர்த்தி முதலியாரது மனநிலைமை எப்படி மாறிப்போயிருக் குமோவென்றும், அவர் தங்களது சம்பந்தத்தை இனி நாடு வாரோ மாட்டாரோ வென்றும், தங்களுக்கு உதவி செய் வாரோ மாட்டாரோ வென்றும், பலவாறு ஐயமும், அச்சமும் வெட்கமும் அடைந்தவர்களாய் கோகிலாம்பாளும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது புறப்பாட்டிற்கு எவ்வித ஆட்சேபனையும் சொல் லாமலிருந்து விட்டாள். ஆகவே, அவரும் புறப்பட்டுப்போய் விட்டார். புஷ்பாவதியைத் தவிர மற்ற அயலார் ஒருவர்கூட மிகுதியில்லாமல் எல்லோரும் போய்விட்டனர். நிரம்பவும் அழ காகவும் உன்னதமாகவும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்த பிரம் மாண்டமான பங்களா உயிரற்ற வெற்றுடம்பு போலவும், பாழ டைந்த மண்டபம் போலவும் பயங்கரமாகத் தோன்றியது. வேலைக் காரர்களும், வேலைக்காரிகளும் அன்றையதினம் நிகழ்ந்த இரண்டு சம்பவங்களையும் கண்டு, அவைகளை உண்மையென்றே நம்பினர்க ளாகையால், தங்களது எஜமானியம்மாளுக்கும் பெண்ணிற்கும்

நேர்ந்த பிரமாதமான அவமானத்தையும் தலைகுனிவையும் நினைத்து நினைத்து மட்டுக்கடங்காத் துயரமும், அவமானமும், சோர்வுமடைந்து தளர்ந்து மூலைக்குமூலை முட்டு முட்டாக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தனர். அன்றைய பகல்முழுதும் பூஞ்சோலையம்மாள் கோகிலாம்பாள் ஆகிய இருவருக்கும் ஆகாரம் முதலிய எந்த தேகயாத்திரையிலும் மனம் நாடவில்லை; புஷ்பாவதி முதலியோரையும் உண்ணும்படி சொல்லி உபசரிக்க வேண்டுமென்பதும் தோன்றவில்லை.

அப்படிப்பட்ட விவரிக்க சாத்திய மில்லாத மகா துக்ககரமான நிலைமையி லிருந்தபடியே, அவர்கள் கற்பகவல்லியம்மாளைத் தெளிவித்தனர். தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அத்தகைய அபாரமான இழிவிலிருந்து நாம் எப்படி விலகுவது என்ற ஒரே கவலை மாத்திரம் அவர்களது மனதைத் துளைத்துச் சித்திரவதைசெய்து கொண்டிருந்ததேயன்றி, கற்பகவல்லியம்மாள் அப்படிப்பட்ட கேவலமான நடத்தையுடையவளல்ல வென்பதை மாத்திரம் அவர்களது மனம் உறுதியாக நம்பியது. அன்றையதினம், பிள்ளையின் பேரிலும், தாயின் பேரிலும் ஏற்பட்ட இரண்டு அவதூறுகளும், காலகதியினால், போலீசாரால் கற்பிக்கப்பட்ட பொய்க் குற்றங்களாக இருக்கலாமென்றும், தாயும் பிள்ளையும் மாசுமறுவற்ற நல்ல நடத்தை யுடையவர்களென்றும், அவர்கள் புஷ்பாவதியிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபடியே, கற்பகவல்லியம்மாளது விஷயத்தில் கரைகடந்த இரக்கமும், பச்சாதாபமும், வாஞ்சையும் காண்பித்து அந்த அம்மாளைத் தேற்றி, ஏதாவது ஆகாரம் சாப்பிடும்படி வருந்தி உபசரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கற்பகவல்லியம்மாள் தனது கண்களைத் திறந்து அவர்களது முகத்தில் விழிக்கவும், வாயைத் திறந்து அவர்களோடு பேசவும் மாட்டாமல் வெட்கி, மிகவும் குன்றிப்போய், உயிரற்ற சவம்போலக் கிடந்தாளாயினும், அப்படிப்பட்ட மகா சோதனையான காலத்திலும் அந்த தனிகர்களான புண்ணியவதிகள் தன்னைக் கைவிடாமலும் தன்னைப்பற்றி இழிவான அபிப்பிராயம் கொள்ளாமலும் முன்போலவே, மரியாதை, வாஞ்சை முதலியவற்றைத் தோற்றுவிப்பதைக்காணக்காண அவள் நன்றியறிதலினால் உருகிக் கண்ணீர் விடுத்ததன்றி, அவர்களிடத்தில் பேசுவதற்கு ஒரு சிறிது துணிவடைந்தவளாய்ப் பூஞ்சோலையம்மாளை நோக்கி, "அம்மா! உங்களிருவரைப்

போலத் தங்கமான மனசையுடைய மனிதர்கள் இந்த உலகத்தில் இருப்பார்களென்று நான் நினைக்கவே இல்லை. எங்களால் உங்களுக்கு இன்றையதினம் நேர்ந்த விசனமும், அவமானமும், பழியும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. உங்களுடைய நிலைமையில் வேறே யாராவது இருந்தால், இந்நேரம் என்னை அவமானப்படுத்தி வெளியில் துரத்தியிருப்பார்கள். நீங்களோ உங்களுடைய மனசிலுள்ள சஞ்சலங்களையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு இந்த மகாபாவிக்கு விடா முயற்சியோடு இன்னமும் உபசாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். என்னவோ, இந்த சமயத்தில், உங்களுக்கு எங்களால் இப்படிப்பட்ட இழிவும் அவமானமும் ஏற்பட்டாலும், ஈசுவரன் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டான். நாங்கள் பரம தரித்திரர்கள்; எப்போதும் ஏழ்மையிலும் தாழ்மையிலும் இருந்து கஷ்டப்படப் பிறந்தவர்கள். அப்படிப்பட்ட கருத்தோடு கடவுள் எங்களைப் படைத்திருக்க, அவருடைய திருவுளத்துக்கு மாறாக நீங்கள் எங்களைத் திடீரென்று இப்படிப்பட்ட மகோன்னத பதவிக்கு உயர்த்தி எங்களையும் உங்களுக்கு சரிசமானமாகச் செய்ய முயன்றால், அது பலிக்குமா? குபேர பட்டணம் கொள்ளைபோனாலும் எங்களைப் போன்ற நித்திய தரித்திரர்களுக்கு அந்த இடத்தில் அடியும் உதையுந்தான் கிடைக்குமன்றி, காதறுந்த ஓர் ஊசிகூடக் கிடைக்காது; எங்கள் தலைப்பொறியை நாங்கள் தொலைத்தே தீரவேண்டும். அதற்கு மாறாக நாங்கள் நடந்தால், மீளாத்துன்பமும் ஆராத்துயரமும் தீரா அவமானமும் சம்பவிப்பது நிச்சயம்; ஆகையால் இனிமேல் ஒரு விநாடி நேரங்கூட நான் இங்கே இருப்பது சரியல்ல; எங்களால் உங்களுக்கு இன்றையதினம் முழுதும் ஏற்பட்ட துக்கமும் அவமானமும் போதும். நான் இங்கே இருந்தால் இன்னமும் உங்களுக்கு ஏதாவது பெருத்த பொல்லாங்கு வந்து நேரும்; ஆகையால், நான் என்னுடைய ஜாகைக்குப் போய்ச் சேருகிறேன். என்மேல் கருணை கூர்ந்து, என்னை ஒரு வண்டியில் வைத்து என்னுடைய வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடச் செய்யுங்கள். உங்களுக்கு அநந்தகோடி புண்ணியமுண்டு; மேகங்கள் கைம்மாறு கருதாமல் அமிர்தம்போன்ற ஜலத்தை உலகத்தாருக்குப் பொழிவதுபோல, நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தில். அன்பையும் ஆதரவையும், மரியாதைகளையும் இதுவரையில் மழைபோலப் பொழிந்ததையெல்லாம் நான் என்றைக்கும் மறக்க மாட்டேன். நீங்கள் சந்தோஷமாகவும் சௌக்கியமாகவும் நீடூழிகாலமிருந்து வாழவேண்டுமென்று நான் சதா காலமும் கடவுளைத் துதித்

துக்கொண்டே இருப்போனென்பது உறுதி" என்று கரைகடந்த உருக்கமும், வாஞ்சையும், விசனமும் தோன்றக் கூறினாள். அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி மாலையாக வழிந்தது. மன வெழுச்சியும், அழுகையும் கிளம்பி நெஞ்சையடைத்து முகத்தை விகாரப்படுத்தின; உடம்பும் கை கால்களும் காற்றில் நடுங்கும் மாந்தளிர் போலப் பதறுகின்றன. அந்த அம்மாளது நிலைமை மகா பரிதாபகரமாகவும் அதைக் காணும் கல்லும் கரைந்துருகி வாய்விட்டழத்தக்கதாகவும் இருந்தது. அந்த அம்மாளது உருக்க மான சொற்களைக் கேட்கவே, பூஞ்சோலையம்மாளுக்கும் கோகி லாம்பாளுக்கும் மனம் கலங்கியது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. தேகம் கிடுகிடென்று ஆடியது. அவர்களிருவரும் தங்க ளது விசனத்தைப் பொறுமல் முன்தானையால் கண்களைத் துடைத் துக்கொண்டனர். தனது தாய் என்ன மறுமொழி சொல்லுகிற தென்பதை உணராமல் தயங்கியதைக் கண்ட கோகிலாம்பாள், தான் அந்த சமயத்தில் பேசியே தீரவேண்டுமென்று நினைத்தவளாய் நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் மரியாதையாகவும் கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, "அம்மா! தாங்கள் இப்படி விசனப்படுவது எங்களுடைய மனதைவாள்கொண்டு அறுக்கிறது. இன்றையதினம் நேர்ந்த இரண்டு தீமைகளிலிருந்தும் நாங்கள் தங்களை வெறுத்து விலக்கி விடுவோ மென்றாவது, நாங்கள் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் மரியாதை மதிப்பு, நல்ல அபிப்பிராயமும் முதலியவைகளுக்குக் கொஞ்சமாவது குறைவு ஏற்படும் என்றாவது தாங்கள் நினைத்துக் கவலையே கொள்ள வேண்டாம். இன்றையதினம் நேர்ந்த விஷயங்களெல்லாம். ஈசுவர னுடைய சோதனையே தவிர வேறல்ல வென்பது எங்களுக்கு நிச்சய மாகத் தெரியும். இப்படிப்பட்ட இழிவான காரியங்களை யெல்லாம் நீங்கள் செய்யக் கூடியவர்களல்ல வென்பதும் எங்களுடைய உறுதி யான எண்ணம். முன்காலத்தில் சந்திரமதிக்கு நேர்ந்த மகா பயங் கரமான பழியைவிட இது ஒரு பெரிய தீமையா? தன்னுடைய நாடு நகரங்களையும், ராஜ்யத்தையும், சுகபோகங்களையும், சம்பத்தையும், பெருமையையும், இழந்து புருஷனை விட்டுப்பிரிந்து, குழந்தையை நாகப்பாம்புக்கும் இரை கொடுத்து, அதைக்கொளுத்த ஒரு முழத் துண்டுக்கும், ஒருபிடிவாய்க் கரிசிக்கும் வகை இல்லாமல் தத்தளித்து நள்ளிருளில் சுடுகாட்டிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து போகை யில் காசிராஜனது குழந்தையைக் கொன்று விட்டாளென்ற அடாப் பழி வந்து லபித்ததே; அப்படிப்பட்ட பேரிடியையும், அபாண்ட

மான பழியையும்விட அதிகமாக இனி இந்த உலகத்தில் யாருக்காவது துன்பங்கள் நேரப்போகின்றனவா? சந்திரமதியோ ஒரு மகா சக்கரவர்த்தியின் பட்ட மகஷி. நாமெல்லாம் எந்த மூலை? உலகத்தார் நம்மைப்பற்றி எப்படியாவது நினைத்துக் கொள்ளட்டும். மனசுக்கு மனசே சாட்சியென்று, நாம் திரிகாண சுத்தியாக எவ்விதத் தவறையும் செய்யாதிருக்கையில், நமக்குப் பிறரிடத்திலும் பயமில்லை; அபாண்டமாக என்ன துன்பம் நேருவதானாலும், அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படவாவது லஜ்ஜைப்படவாவது நியாயமுமில்லை. வருவது வரட்டுமென்று நினைத்து மனதின் தைரியத்தை விடாமல் நம்மாலான முயற்சிகளை நாம் செய்வதே உசிதமான காரியம். ஆகையால், நீங்கள் எதைக்குறித்தும் கவலைப்படாமலிருங்கள். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஏற்பட இருந்த சொந்தம் ஏற்பட்டமாதிரியே; இனி நாங்கள் பின்வாங்கப் போகிறதில்லை. எது எப்படியானாலும் இந்தக் கலியாணம் என்றைக்கும் முடிந்தே தீரும். தங்களுடைய குமாரரே என்னுடைய பர்த்தாவென்று நான் எப்போது எண்ணினேனோ, அந்த எண்ணம் இனி என்னுடைய உயிர் இருக்கிற வரையில் மாறப்போகிறதில்லை. ஒருவரை ஒரு பெண் புருஷராக எண்ணிவிட்டால், அவருக்கு நியாயமாகவோ அநியாயமாகவோ ஏற்படும் நன்மை தீமைகளையெல்லாம் அந்தப் பெண்ணும் அநுபவிக்கக் கடமைப்பட்டவளாகிவிடுகிறாள். அப்படி அநுபவிக்கப் பின்வாங்கினால், அவள் குடும்ப ஸ்திரீயல்ல; கேவலம் புருஷருடைய நன்மையை மாத்திரம் பங்கு போட்டுக்கொள்ள முன் வரும் தாசிகளுக்கு சமமாவாள். ஆகையால், நாங்கள் இந்த ஏற்பாட்டிலிருந்து விலகிக்கொள்ளப் போகிறதில்லை. சாஸ்திரப்படி இந்தக் கலியாணம் நிறைவேறாதிருந்தாலும், வியவகாரத்திற்கும் நியாயத்திற்கும், அது நிறைவேறி விட்டதாகவே, நாங்கள் மதிக்கிறோம். நாம் நாளைய தினம் காலையில் யாரையாவது மனிதரை யனுப்பி சாமர்த்திய சாலியான ஒரு வக்கீலை அமர்த்தி வாதாடி தங்களுடைய குமாரரை விடுவிக்கச் செய்வோம். அந்த விஷயத்தில் லக்ஷம் ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டுமானாலும், செய்து நாம் செய்யக் கூடிய பிரயத்தனங்களை யெல்லாம் செய்து பார்த்து விடுவோம். அதோடு, இப்போது வந்த துருக்கன் யாரென்பதையும் விசாரித்தறிந்து, அவனுக்குத் தகுந்த சிக்ஷை நடத்திவைப்போம். தாங்கள் தங்களுடைய வீட்டுக்குப்போவது நல்லதல்ல. போலீசார் தங்களுடைய வீட்டின் கதவை பலவந்தமாகத் திறந்து உட்புறத்தில் என்

னென்ன அக்கிரமங்கள் செய்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அதுவும் தவிர வீட்டின் திறவுகோல் இப்போது யாரிடத்தில் இருக்கிறதென்பதும் தெரியவில்லை. தாங்கள் இப்போது ஆண் துணையில்லாமல்; அந்த வீட்டில் தனியாக இருந்தால், இவ்வளவு பெருத்த தீம்பைக் கொண்டு வந்து வைத்தவர்கள் இன்னும் என்னென்ன அக்கிரமங்கள் செய்வார்களோ தெரியவில்லை. இப்போது இங்கே வந்த முரட்டு மனிதர்கள் அங்கேயும் வந்து ஏதாவது கலகம் செய்து அவமானப் படுத்துவார்கள். ஆகையால், தாங்கள் இதையே தங்களுடைய சொந்த கிரகம் போல மதித்து, சௌகரியம்போல இருங்கள். பணத்தின் மூலமாகவும், தேகத்தின் மூலமாகவும்; எங்களால் என்னென்ன உதவிகள் செய்ய முடியுமோ, அவைகளை யெல்லாம் கொஞ்சமும் லோபமில்லாமல் நாங்கள் சந்தோஷத்தோடு செய்கிறோம்; இனி நீங்கள் வேறு நாங்கள் வேறு என்ற எண்ணமே தங்களுடைய மனசில் உண்டாகக் கூடாது. இரண்டையும் ஒன்றாகவே பாவிக்கவேண்டும்'' என்று நிரம்பவும் விநயமாகவும், வாத்சல்யத்தோடும், இனிமையாகவும் கூறினாள்.

அந்த மடமயிலின் அன்பு ததும்பிய மாதுரியமான மொழிகளைக் கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாள் ஒரு நிமிஷநேரம் தனது சகலமான துன்பங்களையும் துயரங்களையும் மறந்து ஆநந்த பரவசமடைந்து பூரித்துப் புளகாங்கித மெய்தினாள். அவள் அதுவரையில் கோகிலாம்பாள் பேசியதைக் கேட்டவளன்றாதலால், அந்த இன்ப வல்லி மகா உருக்கமாகவும், பரிவாகவும், பணிவாகவும், பெருந்தன்மையாகவும், அன்பே நிறைவாகவும் பேசிய கனிமொழிகளைக் கேட்க, அப்படிப்பட்ட விலையில்லா மாணிக்கம் தனக்கு மருமகளாக வாய்க்கப்போவது, தானும் தனது முன்னோரும் எத்தனையோ ஜென்மங்களில் செய்த பூஜாபலனே யன்றி வேறல்லவென்று நினைத்துப் பெருமையும் மனவெழுச்சியு மடைந்து மட்டுக்கடங்காப் பெருவிம்மித மெய்தி இரண்டொரு நிமிஷநேரம் பேரின்ப வாரிதியில் தோய்ந்திருந்தபின், கண்கள் ஆநந்த நீர் சொரிய, அவளைப் பார்த்து "கண்ணே! உன்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்க, என்னுடைய கலியெல்லாம் நீங்கினால் போன்ற ஒரு திடமும், ஆநந்தமும் பூரிப்பும் என் மனசில் சுரக்கின்றன. ஏதோ எங்களுடைய நல்ல கிரகந்தான் இப்படிப்பட்ட அபாய காலத்தில், எங்களை இங்கே கொண்டு வந்து விட்டு, உங்களுடைய நட்பையும் எங்களுக்குச் செய்து வைத்

தது. இனி நீங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே நான் செய்யத் தடையில்லை. நீ சொன்னபடி, நாங்கள் வேறு நீங்கள் வேறு என்ற நினைவையே நான் விட்டுவிட்டேன். இனி எல்லாவற்றையும் உங்களுடைய பிரியப்படியே நடத்துங்கள்" என்று கரை கடந்த வாத் சல்யத்தோடு மன நைந்து கனிவாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் மிகுந்த சந்தோஷமும் பூரிப்பு மடைந்தவளாய்க் கற்பகவல்லியம்மாளைப் பார்த்து, "அம்மா! நீங்கள் காலையில்கூட அதிகமாக ஒன்றையும் சாப்பிடவில்லையே; ஏதாவது கொஞ்சம் ஆகாரம் பார்த்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். புஷ்பாவதியம்மாள் முதலியோரும் நெடு நேரமாகப் பட்டினியாயிருக்கிறார்கள். நாங்கள் போய் அவர்களுக் கெல்லாம் போஜனம் நடத்தி வைக்கிறோம். எல்லோருக்கும் விருந்து நடத்துவதற்காகத் தயாரித்து மலை மலையாகக் குவித்து வைத் திருந்த விருந்துப் பொருள்களையெல்லாம் ஜனங்கள் சாப்பிட்டார் களோ என்னவோ ஒன்றும் தெரியவில்லை. நாமொன்று நினைக்க தெய்வ மொன்று நினைத்தது; எல்லோரும் சந்தோஷப் படும்படி விருந்து செய்ய நினைத்ததற்கு, எல்லோருக்கும் உபவாசமும் துயர மும் அவமானமுமே ஏற்பட்டன. என்ன செய்கிறது? எல்லாம் கால பலன்" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லியம்மாளும் மிகுந்த சஞ்சல மடைந் தவளாய்ப் பேசத்தொடங்கி, "ஆம்; என்ன செய்கிறது? அரசமரத் தைப் பிடித்த சனியன் பிள்ளையாரையும் பிடித்ததென்பார்கள். அது போல எங்களுடைய துரதிர்ஷ்டத்தில் மற்ற எல்லாருக்கும் பங்கு கிடைத்தது. எனக்கு இப்போது சாப்பாட்டிலேயே மனம் செல்ல வில்லை பேசாமல் நிம்மதியாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்தால், அதுவே போதுமானது. ஆனால் நான் ஆகாரம் வேண்டியதில்லை யென்று சொன்னாலும், நீங்கள் என்னை விடப்போகிறதில்லை. ஆகையால் சொற்பமாக எதாவது ஆகாரம் இவ்விடத்துக்கே அனுப்பி விடுங்கள். இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறினாள்.

அதைக் கேட்டவுடனே கோகிலாம்பாள் தானே நேரில் சென்று ஆகாரம் எடுத்து வந்து தனது மாமியாருக்குப் போஜனம் செய்விப்பதாகக் கூறி, புஷ்பாவதியை அழைத்துக் கொண்டுபோய்

உண்பிக்கும்படி தனது தாய்க்குச்சொல்ல, பூஞ்சோலையம்மாள் அந்த ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கினாள். உடனே அவர்களிருவரும், கற்பகவல்லியம்மாளை அவ்விடத்திலே இருக்க வைத்துவிட்டு, புஷ்பாவதியை அழைத்துக்கொண்டு அப்பால் போயினர். பங்களாவில் பணிமக்கள் மாத்திரம் இருந்ததையும், விருந்தினர் எல்லோரும் போய்விட்டதையும் கோகிலாம்பாளும் பூஞ்சோலையம்மாளும் அப்போது கண்டு கரைகடந்த துயரமும், சஞ்சலமு மடைந்தவர்களாய்ச் சிறிது நேரம் வருந்தி இருந்த பின்னர், புஷ்பாவதிக்கு உபசார வார்த்தைகள் கூறி அவளுக்கு இலைபோட்டு பரிமாறும்படி உத்தரவுசெய்ய பரிசாரகர் அப்படியே செய்தனர். புஷ்பாவதி, பூஞ்சோலையம்மாளும் உட்கார்ந்தாலன்றித் தான் மாத்திரம் உட்கார்ந்து போஜனம்செய்வதில்லையென்று கூற, அந்த அம்மாளும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். உடனே கோகிலாம்பாள் நல்ல உயர்ந்தவகைப் பதார்த்தங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தனது மாமியாரான கற்பகவல்லியம்மாளைப் பணிவாகவும், அன்பாகவும் உபசரித்து உண்பித்தபின் நிம்மதியாகப் படுத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டு அந்த அம்மாளிடத்தில் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி வந்து சேர்ந்தாள். அதற்குள் புஷ்பாவதி தனது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டாள். பூஞ்சோலையம்மாள் புஷ்பாவதியின் மனம் கோணுமலிருப்பதற்காக தானும் போஜனம் செய்ததாக ஒருவாறு நடித்து சொற்பமாக ஆகாரம் பார்த்துக்கொண்டாள். அவர்களிருவரும் கோகிலாம்பாளை வற்புறுத்த, அவளும் இலையண்டை உட்கார்ந்து எழுந்தாள்.

அவர்கள் மூவரும் அன்றைய பகல் முழுதும் பட்டினி கிடந்து நிரம்பவும்பாடுபட்டு அலுத்திருந்தமையால் அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்த் தனித்தனியாக மூன்று விடுதிகளிலிருந்த தத்தம் படுக்கைகளை யடைந்து சயனித்துக் கொண்டனர்.

பூஞ்சோலையம்மாள் அன்றைய தினம் நிகழ்ந்த மகா பயங்கரமான சம்பவங்களைப்பற்றி நினைத்து நினைத்து இரவு மூன்றுமணி வரையில் தூக்கம் பிடியாமல் புரண்டிருந்து கடைசியில் நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். கோகிலாம்பாளோ அன்றையதினம் நிகழ்ந்த மகா பயங்கரமான சம்பவங்களை நினைத்தும் கண்ணபிரானை நினைத்தும் உருகிக் கரைந்தழுது, தனது சயனம் முழுதும் கண்ணீர்

ஆறுயப் பெருகும்படி செய்து, அளவிட இயலாத சஞ்சலக் கடலி லாழ்ந்து அந்த இரவு முழுதும் இமைகளையே மூடாமல் படுத்துப் புரண்டு புழுகித் துவண்டு வாடித் தளர்ந்து துயரமே வடிவாகக் கிடந்தாள்.

மகா உத்தமகுண ஸ்திரீகளான பூஞ்சோலையம்மாள் கோகிலாம் பாள் முதலியோரது நிலைமை இவ்வாறிருக்க, போஜனம் முடித்துக் கொண்ட பிறகு சயனத்தில் படுத்த புஷ்பாவதி, நித்திரை செய்ப வள் போலக் கால் நாழிகை நேரம் வரையில் பாசாங்கு செய்தாள். மற்ற இருவரும் தத்தம் சயனத்திற் படுத்துக்கொண்டார்களென் பதைநிச்சயித்துக் கொண்டவளாய், அந்த யெளவனஸ்திரீ மெதுவா கத் தனது சயனத்திலிருந் தெழுந்து, சந்தடி செய்யாமல் விரல்களை ஊன்றி நடந்து அவ்விடத்தை விட்டு வெளியில் சென்றாள். சென்ற வள், தான் அவ்வாறு போவதை யாராவது பார்த்துவிடப் போகி றார்களோ என்ற அச்சம் கொண்டவள்போல அங்குமிங்கும் திரும் பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, பக்கத்திலிருந்த சில விடுதிகளைக் கடந்து, சிறிது தூரத்திற்கப்பாலிருந்த அலங்காரமான ஒரு சயன மாளிகையை யடைந்து, அதன் கதவை மெதுவாகத் தட்ட சிறிது நேரத்தில் அந்தக்கதவு திறக்கப்பட்டது. உட்புறத்தில் விளக்கு ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. சகலமான இன்பங் களும் அழகும் நிறைந்து ரதிதேவியின் சயனமாளிகைபோல இருந்த அந்த விடுதிக்குள்ளிருந்த கதவை திறந்துவிட்ட நமது செளந்தர வல்லியம்மாள் புஷ்பாவதி வந்திருந்ததைக் கண்டு, மகிழ்ச்சியாகப் புன்னகை செய்து, "வாருங்கள்; வாருங்கள்" என்று கூறி, அவளை உபசரித்து உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போய் ஒரு ஸோபாவின் மீது உட்காரவைத்துத் தானும், பக்கத்திலிருந்த ஒரு நாற்காலியின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நிச்சயதார்த்த தினத்திற்கு முதல் நாள் மாலையில், கோகிலாம் பாளும், கண்ணபிரானும் ஒருவரை யொருவர் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் பின் புறத்தில் ஒளிந்திருந்த செளந்தர வல்லியம்மாள் திடீரெனத் தோன்றித் தனது அக்காளை நிரம்பவும் இழிவாக தூஷித்ததும், கண்ணபிரான் அவளைச் சாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு சொன்ன சமாதானங்களைக் கேட்டும், அவள் கோபமாக வும் முறுக்காகவும் பங்களாவை நோக்கிச் சென்றதும் தெரிந்த

விஷயங்கள். அவ்வாறு வந்தவள் நேராகத் தனது தாயிருந்த இடத்திற்குப் போய்மிருந்த ஆத்திரத்தோடு பேசத் தொடங்கி கோகிலாம்பாளும் கண்ணபிரானும் பூங்காவிலிருந்த நிலைமையைத் தெரிவித்து, அக்காள் எப்படிப்பட்ட குற்றம் செய்தாலும் தனது தாய் கண்டிப்பதே இல்லையென்றும், தான் எவ்விதத் தவறு செய்யாதிருந்தாலும், தன்னை அநாவசியமாகக் கண்டிக்கிறாளென்றும் கூறி நிஷ்டுரமாகப் பேச, அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் தனது பெண்ணின் வாயை அடக்கி, "அம்மா சௌந்தரா! என்ன உன்னுடைய புத்தி வர வர இப்படியாகி விட்டது! நீ குழந்தை போல இப்படிப்பட்ட விஷயங்களிலெல்லாம் தலையிட ஆரம்பித்து விட்டாயே! இந்த சங்கதி வேறே யாருடைய காதிலாவது பட்டால், உனக்குத்தான் அவமானம் வந்து சேரும். ஆகையால், வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இரு; அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாக இருந்ததை ஜனங்கள் குற்றமாக மதிக்கமாட்டார்கள். அதைக் கண்டு அவளுடைய சொந்தத் தங்கையான நீ இப்படிப் பொறாமைப் பட்டு, அந்த ரகசியமான காரியத்தையெல்லாம் வெளியிடுகிறாயே யென்று நினைத்து நீ மகா துர்க்குணியென்றும், நல்ல அறிவு இல்லாத பைத்தியக்காரியென்றும் சொல்லி உன்னைப்பற்றி ஏளனமாகப் பேசுவார்கள். ஆகையால், வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இரு; அவளுக்கு அந்தப் பையனை நாம் புருஷனாக ஏற்படுத்தி விட்டோமானாலும், அவர்கள் இருவரும் அவ்வளவு தூரம் பதற்றமாக எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக் கூடியவர்களல்ல கோகிலாம்பாளின் குணம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்; அவள் மகா உறுதியான மனமுடையவள். எப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பமாக இருந்தாலும் அவள் தவறான வழியில் இறங்கக்கூடியவளல்ல. அவள் வந்தவுடனே உண்மையென்னவென்பதை நான் கேட்டறிந்து உனக்குத் தக்க சமாதானம் சொல்லுகிறேன். நீ சொல்லுகிறபடியே ஏதாவது சம்சயமான காரியம் நடந்திருந்தால் கூட, அதைப்பற்றி நாம் கடுமை காட்டக் கூடாது. அந்தப் பையன் அவளுக்குப் புருஷனாக வரிக்கப்பட்டுப் போயிருக்கிறான். அந்த ஏற்பாடு இனி மாறப்போகிறதில்லை. ஆகையால் யௌவனப் பருவத்தினரான அவர்கள் ஆத்திரப்பட்டுத் தங்களை மீறி அப்படி ஏதாவது செய்திருந்தால் கூட அது குற்றமாகாது. உனக்கும் ஒரு புருஷன் நிச்சயப்பட்டுப் போனால் நீ கூட நாளைக்கு அப்படித்தான் செய்வாய், அதையெல்லாம் நாங்கள் கண்டித்தால், அது உன் மனசுக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும்.

இந்த விஷயத்தை வாயில் வைத்தே இனி நீ பேசாதே; அது நல்ல தல்ல. கேட்பவர்கள் உன்னைத்தான் தூஷிப்பார்கள்'' என்று அன் பாகவும் நயமாகவும் கூறி, அவளை அனுப்பி விட்டாள். தனது தாய் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளது மனதிற்கு சமாதானமுண் டாக்கவில்லை. தனது தாயும் அக்காளும் எப்போதும் ஓரே கட்சி யென்றும், ஒருவரை யொருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசுகிறவர்க ளென்றும் செளந்தரவல்லியம்மாள் தனக்குள் நினைத்து மிகுந்த கோபமும் ஆத்திரமும் அடைந்தவளாய், அவ்விடத்தை விட்டு முறுக்காக நடந்து தனது அந்தப்புரத்திற்குப் போய்க் கட்டிலின் மேல் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டாள். அதன் பிறகு அவள் அன் றைய ராத்திரி போஜனத்திற்கே வரவில்லை. தனது தாயும் பணி மக்களும் எவ்வளவோ நயந்து வேண்டியதெல்லாம் பயனற்றுப் போயிற்று. மறுநாட் காலையில், நிச்சயதார்த்தத்திற்கு எல்லோரும் அலங்கரித்துக் கொண்டு சிற்றுண்டி காப்பி முதலியவை அருந்திய போது மறுபடியும் பூஞ்சோலையம்மாள் முதலிய எல்லோரும் அவளை எவ்வளவோ கெஞ்சிப்பார்த்தனர். அவள் எதற்கும் அசை யாமல் கல்போலப் படுத்துப் பிணங்கிக் கொண்டிருந்தாள். முகூர்த் தத்திற்கு ஏற்படுத்தப் பட்டிருந்த காலம் நெருங்கிப்போனதைக் கருதி பூஞ்சோலையம்மாள் அவளை அதே நிலைமையில் விட்டுப் போக நேர்ந்தது.

அதன் பிறகு கோகிலாம்பாளுக்கு நலங்கு நடந்த காலத்தில் போலீசார் வந்து, திருட்டுக்குற்றம் சுமத்திக் கண்ணபிரானுக்கு விலங்கிட்டு அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களென்ப தைக் கேட்டபிறகே, செளந்தரவல்லியின் மனம் சிறிது குளிர்ந்தது. அவளது முகம் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது. மற்ற சகலமான ஜனங்களும் விசனக்கடலிலாழ்ந்து அவமானத்தினால் குன்றிப்போ யிருந்தகாலத்தில் அவளொருத்தியே மிகுந்த உற்சாகமும்குதூகலமு மடைந்தவளாய்த் தனது படுக்கையை விட்டெழுந்து சென்று, நீரா டித் தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, சமயலறைக்குப் போய் எல்லோருக்கும் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த விருந்தை சம்பிரமமாக உண்டு. தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டு தனது சயன அறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் அவ்வாறு திரும்பி வந்தபோது, கோவிந்த புரம் ஜெமீந்தாராது குமாரரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தற் செயலாக அவளது திருஷ்டியில் பட்டார். அவர் ஒரு மகாராஜன்

35

போல வெகு சொகுஸாக அலங்கரித்துக்கொண்டு யௌவனமும் அழகும் வடிவெடுத்ததுபோல இருந்ததைக்காண, அவளது மனம் முற்றிலும் அவர்மீது சென்று லயித்துவிட்டது. அவர் தன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதாக ஒப்பந்தம் ஆகி இருக்கிறதென்பதை அவள் தனது தாய் மூலமாக முன்னமே அறிந்தவளாதலால், அவரது விஷயத்தில் அவளது மனத்தில் கட்டிலடங்காமையலும், மோகவிடாயும் ஏற்பட்டுவிட்டன. கண்ணபிரானும் கோகிலாம்பாளும் பூங்காவில் சரஸ ஸல்லாபம் செய்துகொண்டிருந்தது சரியான காரியமென்றும் அதைத் தாங்கள் கவனிக்கக் கூடாதென்றும் தனது தாய் சொன்னதும் அவளுக்கு அந்த சந்தர்ப்பத்தில் நினைவிற்கு வந்தது. தனக்கும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கும் ஒரு மாத காலம் கழித்துக் கலியாணம் நடக்கும் வரையில் தனது மோக வேட்கையை அடக்கி வைப்பது சாத்தியமில்லாத காரியமாகத்தோன்றியது. ஆகவே தனது அக்காள் செய்ததுபோல, தானும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை எப்படியாவது தனிமையான ஓர் இடத்திற்கு வரவழைத்து அவரோடு பேசிக் கொஞ்சி குலாவி சரஸ ஸல்லாபம் புரியவேண்டுமென்ற ஆசையும் ஆவலும் எழுந்து அவளது மனத்தை வதைத்துப் பெருகிக் கொண்டிருந்தன. தான் தனது கருத்தை சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கு எப்படித் தெரிவிப்பதென்று தத்தளித்திருந்த சமயத்தில் புஷ்பாவதியம்மாள் அவளைப் பார்ப்பதற்காக அன்றைய தினம் பகலில் அங்கே வந்தாள். புஷ்பாவதியம்மாள் தனது புருஷனது தங்கை யென்பதை அறிவாளாதலாலும், அவள் தன்னிடத்தில் குதூகலமாகவும், பிரியமாகவும் பேசினளாதலாலும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அவளிடத்தில் தனியாகப் பேசவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதாகச் சொன்னளாதலாலும், சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனது மனத்திலிருந்த ரகசியங்களையெல்லாம் கபடமில்லாக் குழந்தைபோல அப்படியே அவளிடத்தில் வெளியிட்டு விட்டாள்; பூங்காவில் தனது அக்காளும் கண்ணபிரானும் செய்த காரியங்களையும், தான் கண்டபடியே வெளியிட்டு விட்டாள்.

அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதியம்மாள் அவளும் தனது அண்ணனும் தனியான இடத்தில் சந்தித்து சந்தோஷமாக இருப்பதற்குத் தேவையான உதவியைத் தான் செய்து வைப்பதாகவும், தனது அண்ணனிடத்தில் கலந்து யோசித்து எவ்விடத்தில் எப்போது

அவர்கள் சந்திப்ப தென்பதை அறிந்து வந்து சொல்வதாக வாக்குறுதி செய்துவிட்டுப் போயிருந்தாள். அதன் பிறகு சௌந்தரவல்லியம்மாள் புஷ்பாவதியின் வருகையை மிகுந்த ஆவலோடும் மனோ சஞ்சலத்தோடும் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் பாச்சாமியான் முதலியோர் வந்து ஆரவாரம் செய்ததையும் சௌந்தரவல்லியம்மாள் தானிருந்த அறையின் ஜன்னலண்டை நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். கண்ணபிரானுக்கும், அவனது தாய்க்கும், கோகிலாம்பாளுக்கும் மேன்மேலும் ஏற்பட்ட அவமானத்தையும் இழிவையும் காணக்காண சௌந்தரவல்லியின் மகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் ஆநந்தமும் ஒன்றுக்கு நூறுமடங்காகப் பெருகின. தான் எப்படியாகிலும் பிரயாசைப்பட்டு அன்றையதினம் இராவிலேயே சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட வேண்டுமென்ற தீர்மானம் பலப்பட்டு அவளை ஓயாமல் தூண்டிக்கொண்டே இருந்தது. ஆகையால், அவள் புஷ்பாவதிக்கு அன்றைய பகல் முழுதும் ஆள் அனுப்பி, தான் உடனே அவளைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டிருப்பதாகவும், தான் கேட்டுக்கொண்ட காரியத்தை அன்றைய இராவிற்குள் புஷ்பாவதி முடித்து வைக்கவேண்டுமென்றும் பல தடவைகளில் செய்தி சொல்லி யனுப்பினாள். ஆனால் புஷ்பாவதி, பூஞ்சோலையம்மாள் முதலியோரோடு கூட இருந்தது, கோகிலாம்பாள், கற்பகவல்லியம்மாள் ஆகிய இருவருக்கும் மூர்ச்சை தெளிவிப்பதற்கு உதவியாக இருந்தாளாதலால், மற்றவிருவரும் படுத்த பிறகு எவருக்கும் தெரியாதபடி புஷ்பாவதி எழுந்து சௌந்தரவல்லியின் விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தாள். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் பங்களாவிலேயே இருக்கிறாரென்றும், புஷ்பாவதியின் மூலமாக அன்றைய இராவிலேயே அவரைத் தனது விடுதிக்கு வருவித்து அவரோடு சந்தோஷமாகப்பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் சௌந்தரவல்லியம்மாள் நினைத்து அவளது வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தாளாகையால், அவள் வந்து கதவைத் தட்டிய உடனே மிகுந்த குதூகலமும், அடக்கமுடியாத மனவெழுச்சியும் கொண்டவளாய்ப் புன்னகையால் மலர்ந்த இனிய முகத்தோடு வந்து கதவைத்திறந்து, அவளை அன்பாக உபசரித்து உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய் உட்காரவைத்தாள். ஆனால் புஷ்பாவதியின் முகம் எப்போதும்போல இனிமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இல்லாமல் வாட்டமடைந்து மாறிப்போயிருந்தது. அதைக்கண்ட சௌந்தரவல்லி, "அம்மா! ஏன் உன்னுடைய முகம் ஒரு மாதிரி இருக்கிறது? எனக்கு நீ சந்தோஷ சங்கதி

கொண்டுவரப் போகிறு யென்றல்லவா நான் ஆவலோடு காத்திருக்கிறேன். என்ன விசேஷம்? என்மேல் ஏதாவது கோபமுண்டா?'' என்று நயமாகக் கேட்டாள்.

உடனே புஷ்பாவதி வற்புறுத்தித் தனது முகத்தில் புன்னகையை உண்டாக்கிக்கொண்டு பேசத்தொடங்கி, "ஐயோ பாவம்! உன் மேல் நான் கோபித்துக்கொள்ள நீ என்ன தவறு செய்துவிட்டாய்! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நீ இன்று காலையிலிருந்து வெளியில் வரவே இல்லை. வெளியில் அமர்க்களப்பட்டது. உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுபோல இருக்கிறதே'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, "ஓ! எனக்கு எல்லாம் தெரியுமே! கண்ணபிரானைப் போலீசார் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். யாரோ பாச்சாமியானும் ஒருவன்; அவன் அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளுடைய ஆசைநாயகனும். அவன் கற்பகவல்லியம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு போக வந்தான். அவர்களுடைய யோக்கியதையைப் பற்றித்தான் ஊர் முழுதும் சிரிக்கிறதே. அது எனக்குத் தெரியாமல் போய் விடுமா? அக்காள், அம்மாள் இரண்டு பேர்களுடைய கருவமும் கொட்டமும் அடங்கிப்போய் விட்டனவே. அவர்கள் எப்படியாவது போகட்டும்; நமக்கென்ன? நாம் நம்முடைய காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருப்போம். அதைப்பற்றி நீ ஏன் விசனப் படுகிறாய்?'' என்று கூறினாள்.

புஷ்பாவதி, "நீ சொல்லுகிறது சரிதான். இருந்தாலும், இதில் இன்னொரு விஷயமிருக்கிறது. இப்போது இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால், உன்னைக்கூட என்னுடைய தமயனார் கட்டிக் கொள்ள முடியாதுபோலிருக்கிறது. அதனாலேதான் எனக்கு நிரம்பவும் விசனமாக இருக்கிறது; எங்களிடத்தில் அளவற்ற பிரியம் வைத்திருப்பவளும், மகா நற்குணவதியுமான உன்னை நாங்கள் கட்டிக் கொள்ள முடியாமல் இவர்கள் செய்துவிட்டார்களே என்பது என் மனதை அறுக்கிறது. அதற்காகத்தான் கடைசி முறையாக உன்னைப் பார்த்துவிட்டு இந்த பங்களாவை விட்டுப்போய் விடலாமென்று நான் வந்தேன்'' என்று மிகவும் விசனமாகவும் கலக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் பேசினாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி திகைப்பும் பிரமிப்பும் ஏக்கமுமடைந்தவளாய், "என்ன அப்படிப் பேசுகிறாய்! கடைசி முறையாக

என்னைப் பார்க்கிறதாவது? என்னை நீங்கள் கட்டிக்கொள்ளா மல் தடுத்தது யார்? கிழக்கு மேற்காகப்போகும் சூரியன் தெற்கு வடக்காகப்போனால் கூட, நான் உன்னுடைய தமயனாரைக் கட்டிக் கொள்வதைத் தடுக்க யாருக்காவது முடியுமா? விவரத்தை வெளிப் படையாகச் சொல். அதற்குத் தகுந்த வழியை நான் தேடுகிறேன்'' என்று உறுதியாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறினாள்.

புஷ்பாவதி கண்கலக்கமும் உருக்கமும் தோன்ற விசனமாகப் பேசத்தொடங்கி, "குழந்தாய்! உன்னுடைய அக்காளும், அம்மா ளும் அவர்கள் விஷயத்தில் ஒரே பிடிவாதமான குருட்டபிமானம் வைத்திருக்கிறார்கள். இன்று நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி ஊர் சிரிக் கிறதென்பதை இவர்கள் அறியவே இல்லை; கண்ணபிரான், தண் டனை யடைந்தால் கூட, அவர் ஜெயிலில் கூழ் குடித்து செக்கிழுத்து விட்டு வந்தபிறகும், உன்னுடைய அக்காள் அவரைத்தான் கட்டிக் கொள்ளப்போகிறாளாம். பாச்சாமியான் என்ற துருக்கனை அந் தக் கற்பகவல்லியம்மாள் வைத்திருந்தாளென்ற மகா பிரமாத மான அவமானம் நேர்ந்ததைக் கண்டும் அவர்களுடைய உறுதி மாறவில்லை. யார் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டு மென்றும், நம்முடைய ஒப்பந்தத்தை நாம் நிறைவேற்றியே தீரு வோமென்றும் சொல்லிவிட்டார்கள். அந்த பாச்சாமியான் கற்பக வல்லியம்மாளை இழுத்துக்கொண்டு போயிருப்பான். அதனால் உங்களுக்கெல்லாம் அவமானம் ஏற்படுமே என்று நினைத்து என் தமயனார் அவனை நயமாக அழைத்துக் கொண்டுபோய் வெளியில் அனுப்பிவிட்டு வந்தார். இங்கே கலியாணத்துக்கு வந்திருந்த ஆயி ரக்கணக்கான ஜனங்களெல்லோரும், "இன்னும் இந்த கற்பகவல் லியை இந்த பங்களாவில் வைத்திருக்கலாமா! தூ! இவர்கள் சுத்த மானங்கெட்ட இழி ஜாதியார் இவர்கள் வீட்டில் இனி நாய்கூடத் தண்ணீர் குடிக்காது. அந்த கற்பகவல்லியம்மாள் இனி இந்த பங்க ளாவில் இருந்தால், நீங்கள் சௌந்தரவல்லியைக் கட்டக்கூடாதென் றும், கட்டினால், உங்களை நாங்கள் ஜாதியிலிருந்து விலக்கி விடுவோ மென்றும், என்னுடைய தமயனாரிடத்தில் சொல்லி அவரை நிரம்ப வும் அவமானப்படுத்தி விட்டார்கள். நீ கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்கி உன்னை வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லி இருந்த என்னுடைய தமய னார், அந்தக் கற்பகவல்லியை அவர்கள் இங்கே வைத்திருக்கிற வரையில், அவர் உன்னைக் கட்டிக் கொள்ள முடியாதென்று என்னி

டத்தில் சொல்லிவிட்டு எங்களுடைய பங்களாவுக்குப் போய்விட்டார்; ஊரிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் தூஷிக்கிறபோது அவர்களை மீறி நாங்கள் இந்தக் காரியத்தை எப்படிச் செய்கிறது. எங்களுக்கு ஏராளமான சொந்தக்காரர்களும் சிநேகிதர்களும், குடியானவர்களும் இருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு எப்போதும் நாலு மனுஷர்கள் வேண்டும். ஊர் ஜனங்களின் பகைமை சம்பாதித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆகையால், நான் போய்விட்டு வருகிறேன். இவர்கள் இந்தக் கற்பகவல்லியின் சம்பந்தத்தை அறவே ஒழித்து விடுவார்களானால், அதன் பிற்பாடு வேண்டுமானால், நாங்கள் உன்னைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறோம்" என்று விசனமாகவும் இரக்கமாகவும் கூறினாள். அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியின் முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டது. பெருத்த விசனமும், கோபமும், அழுகையும் பொங்கியெழுந்தன. தனது அக்காளும், தாயும் செய்யும் காரியத்தினால், தான் ஆசைப்பட்ட புருஷனைத் தான் இழந்து விடுகிறதா என்ற ஆத்திரமும் உக்கிரமும் அவளது மனதில் கொந்தளித்தெழுந்தன. அவள் உடனே புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா! நீ சொல்வதெல்லாம் சரியான சங்கதிதான். இப்படிப்பட்ட ஜாதிகெட்ட துருக்கச்சியை இவர்கள் இந்த வீட்டில் வைத்திருந்தால், யார்தான் இவர்களுடைய வீட்டுக்குள் நுழைவார்கள். இருக்கட்டும், நீ கவலைப்படவேண்டாம். பொழுது விடிவதற்குள் இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாள் இந்த பங்களாவை விட்டு ஓடிப் போகும்படி நான் செய்கிறேன். அப்படி நான் செய்தால், உன்னுடைய தமயனை நாளைக்காவது நான் பார்க்க முடியும்படி நீ செய்வாயா?" என்றாள்.

புஷ்பாவதி, அம்மா! நீ ஏதாவது ஒன்று செய்யப்போக, நாங்கள்தான் உன்னைத் தூண்டிவிட்டோமென்ற பழி எங்களுக்கு வந்து சேரும். நீ எதைச் செய்வதானாலும், நன்றாக யோசித்து எங்களுக்கு அபவாதம் உண்டாகாதபடி செய்; கற்பகவல்லியம்மாள் நாளைக்குள் இந்த பங்களாவை விட்டுப் போய்விட்டால், நாளைய தினம் ராத்திரி சரியாக 10-மணிக்கு என்னுடைய தமயனார் இதே அறைக்கு வந்து நாளைய ராத்திரி முழுதும் உன்னோடுகூட சந்தோஷமாக இருக்கும்படி நான் செய்கிறேன். இது நிச்சயம்" என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட செளந்தரவல்லியம்மாள் கரைகடைந்த களிப்பும் ஆநந்தமு மடைந்தவளாய் அந்த ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கி, தான் உடனே கற்பகவல்லியம்மாளைத் தூரத்திவிடுகிறதென்றும், புஷ்பாவதி மறுநாள் இரவு பத்து மணிக்கு சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை அங்கே வரச்செய்கிறதென்றும் அவர்களிருவரும் தீர்மானித்து ஒருவருக்கொருவர் கையடித்து உறுதி செய்துகொண்ட பின்னர், புஷ்பாவதி, வெளிப்பட்டு ஓசை செய்யாமல் நடந்து தனது படுக்கையறைக்குச் சென்றாள்.

தனியாக விடப்பட்ட செளந்தரவல்லி அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு முறுக்காக நடந்து கற்பகவல்லியம்மாள் படுத்திருந்த அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து, பக்கத்திலிருந்த ஒரு கண்ணாடி விளக்கை கையி லெடுத்துக்கொண்டுபோய், கற்பகவல்லியம்மாள் படுத்திருந்த கட்டிலண்டை நெருங்கி நின்று விளக்கை அந்த அம்மாளது முகத்திற்கருகில் பிடிக்க, அதன் வெளிச்சம் பளிச்சென்று அவளது முகத்தில் தாக்கியது அரை நித்திரையில் உணர்வு கலங்கிப்படுத்திருந்த கற்பகவல்லியம்மாள் திடுக்கிட்டெழுந்து உட்கார்ந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, வந்திருப்பது யாரென்று பார்க்க முயன்றாள்; விளக்கு நிரம்பவும் சமீபத்திலிருந்ததாகையால், நன்றாகப் பார்க்கமாட்டாமல், கண் கூசியது. சிறிது நேரம் சிரமப்பட்டு அவள் தனது கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த்தாள். செளந்தரவல்லி கற்பகவல்லியம்மாளிடத்தில் அதுவரையில் நெருங்கிப் பேசியதில்லையாகையாலும், கோகிலாம்பாள் சிறிது நேரத்திற்குமுன் தனிமையில் வந்து ஆகாரம் கொடுத்து உபசரித்து விட்டுப் போனாளாகையாலும், கோகிலாம்பாளது நினைவே கற்பகவல்லியம்மாளுக்கு உண்டாயிற்று. இரண்டு மடந்தையரும் ஓரே அச்சில் வார்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் போலக் கொஞ்சமும் பேதமின்றி இருந்தமையாலும், கற்பகவல்லியம்மாள் தனது தூக்கக் கலகத்தில், அவளைக் கோகிலாம்பாளென்றே எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனால், அவள் அதற்கு முன் நடந்துகொண்டதற்கு மாறாக அப்போது விளக்கைக் கொணர்ந்து முகத்திற்கருகில் பிடித்ததைக் காண அந்த அம்மாள் மிகுந்த வியப்பும் கலக்கமும் திகிலும் அடைந்தவர்களாய், "கோகிலா என்ன, விசேஷம்? படுத்துக்கொள்ளப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனாயே! ஏன் படுத்துக்கொள்ளவில்லை? அந்த முரட்டுத் துருக்கனைப்பற்றிய விவரம் ஏதாவது தெரிந்ததா? அதைச்சொல்லி

விட்டுப்போகலாமென்று வந்தாயா? அந்த விளக்கைக் கிட்டப் பிடித்திருப்பதால் கண் கூசுகிறது; கொஞ்சம் அப்பால் நகர்த்திப் பிடி அம்மா!'' என்று நிரம்பவும் வாஞ்சையாகப் பேசினாள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள் முற்றிலும் ஆத்திரமாகவும், புரளியாகவும், குதூகலமாகவும் பேசத் தொடங்கி, ''ஆம்; அதற்காகத்தான் வந்தேன். அந்த முரட்டு சாயப்பு இன்னாரென்பது எல்லா ஜனங்களுக்கும் நன்றாகத் தெரிந்து போய்விட்டது. அவர் நம்முடைய கற்பகவல்லியம்மாளின் ஆசை நாயகராம்; கண்ணபிரான் முதலியாருடைய தகப்பனாராம். இந்த நான்கு தினமாக ஆசை நாயகரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ஆசைநாயகி இங்கே வந்து மறைந்துகொண்டிருந்தால், அவர் சும்மாயிருக்க முடியுமா? வரும்போது அவரிடம் சொல்லி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு வந்திருந்தால், அவர் இங்கே வந்து இந்த ரகசியத்தை இத்தனை ஜனங்களுக்குமுன் வெளியிட்டு சந்திசிரிக்கச் செய்திருக்க மாட்டார். ஆனால், அவரோ அவருடைய தங்கையைக் கண்ணபிரான் சாயபுக்குக் கொடுக்க உத்தேசிக்கிறார். ஆகையால், கற்பகவல்லியம்மாள் அவருடைய அநுமதி பெற்று வருவதும் முடியாத விஷயம். என்னசெய்கிறது! கற்பகவல்லியம்மாளுடைய நிலைமை நிரம்பவும் பரிதாபகரமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்தக் கற்பகவல்லியம்மாள் இவ்வளவு கேவலமான காரியத்தைச்செய்துவிட்டு, கடைசிவரையில் அதைச் சொல்லாமலிருந்து இந்த வீட்டாரையும் துருக்கராக்கவும், பெருத்த அவமானத்துக்கு ஆளாக்கவும் நினைத்தது மாத்திரம் அசட்டுத் துணிவான காரியம். ஆசை நாயகரை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிவந்து இப்படியெல்லாம் செய்தால், அவர் சும்மா விட்டுவிடுவாரா? எல்லோரும் சேர்ந்து தபால்காரனைக் கொள்ளையடித்த சங்கதியை சாயப்பு போலீசாருக்குத் தெரிவித்ததன்றி இங்கேயும் வந்து எல்லா ஜனங்களுக்கு மெதிரில் மூட்டையை அவிழ்த்துவிட்டார். அவர் செய்தது நியாயமான காரியந்தானே!'' என்று நிதானமாகவும் புரளியென்பது தோன்றாதபடியும் கூறினாள்.

அந்த வார்த்தைகள் கற்பகவல்லியம்மாளது ஹிருதயத்தில் ஈட்டிகள் கொண்டு குத்துவதுபோல சுருக் சுருக்கென்று பாய்ந்தன. அவளது எண்சாண் உடம்பும் ஓர் அணுவாகக் குன்றியது;

தான் காண்பது கனவோ நினைவோவென்று அந்த அம்மாள் சிறிது நேரம் மனப்பிராந்தி யடைந்து உணர்வுகலங்கி பேச்சு மூச்சற்று ஸ்தம்பித்து மௌனமாக இருந்தாள். அவ்வாறு தன்னிடத்தில் பேசியவள் கோகிலாம்பாள் அல்லவென்பதும், அவள் சௌந்தரவல்லியே என்பதும் நிச்சயமாகத் தெரிந்தன. தான் அவளுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராமல் கதிகலங்கி திக்பிரமைகொண்டவளாய் ஐந்து நிமிஷநேரம் ஓய்ந்திருந்தாள்; அவளது உயிரும், மனதும், உற்சாகமும், நாடியும், அப்படியே இடிந்து தளர்ந்து வீழ்ந்து போய்விட்டன. அவ்வாறு தன்னைப் பழித்து ஏசித் தன்னை அவமானப்படுத்தும் சௌந்தரவல்லிக்குத் தான் ஏதேனும் சமாதானம் சொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டானதானாலும், பேசுவதற்கு தைரியம் உண்டாகவில்லை. அவ்வாறு ஐந்து நிமிஷநேரம் கழிய, கற்பகவல்லியம்மாள் கீழே குனிந்துகொண்டபடி "என்ன குழந்தை! நீ கூட என்னை இப்படி இழிவாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாயே? உனக்கு இது மரியாதையாக இருக்கிறதா? இதை நீயாகச் சொல்லுகிறாயா? யாருடைய தூண்டுதலின் மேலாவது சொல்லுகிறாயா? என்று நயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாளுக்கு ரௌத்திராகாரமான கோபமும் ஆத்திரமும் பொங்கி எழுந்தன. அந்த மடந்தை முற்றிலும் அருவருப்பாகவும் இழிவாகவும் கற்பகவல்லியம்மாளை நோக்கி, "குழந்தையாவது கோட்டானாவது! மரியாதைக் குறைவாகப் பேசவாவது, கிழக்குரங்கு மாதிரி வயசாகிறது. நல்ல முரட்டுத் துருக்கனைப் பார்த்துப் பிடித்துக்கொண்ட பட்டி முண்டை! ஊர்ச்சொத்தை யெல்லாம் கொள்ளையடிக்கிற திருட்டுக் கழுதை! மகா யொக்கியஸ்திரீபோல, இந்த பங்களாவில் எல்லோருக்கும் சரிசமானமாக வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, எல்லோருக்கும் தலைகுனிவையும் அவமானத்தையுமா உண்டாக்கி வைக்கிறாய்! இப்படிச்செய்த உன்னுடைய தலையைச் சிரைத்து, சாணியைக் கரைத்து ஊற்றி, துடைப்பக்கட்டைப் பிரயோகம் செய்து, கழுதைமேலேற்றி வைத்து மேளம் பாண்டு வாணவேடிக்கைகளோடு ஊர்வலமாகக் கொண்டுபோய், உன்னை உயிரோடு சுடுகாட்டில் வைத்துக் கொளுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், வெறும் வார்த்தையாக உன்னோடு பேசினால், அது மரியாதையாகாதுதான். நீசொல்வதுசரியான பேச்சு. எங்களுடைய பங்களாவில் குப்பைக்காரி வேலைசெய்யும்யோக்கியதை

கூட உனக்கு இல்லை. அப்படிப்பட்ட பெரிய மனுஷியான உன்னோடு பேசுவதற்குக்கூட எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆகையால் நான் ஒரே ஒரு வார்த்தை உனக்குக் கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். நாளைக்குப் பொழுது விடிவதற்குள் நீ இந்த பங்களாவை விட்டு வெளியில் போய்விடவேண்டியது. பொழுது விடிந்தபிறகும் நீ இங்கே யிருப்பாயானால், நான் மேலே சொன்ன மரியாதைகளெல்லாம் உனக்குக் கட்டாயம் நடந்தே தீரும். நான் ஏதோ விளையாட்டுக்காகச்சொல்லுகிறேனென்று நினைத்து நீ அசட்டையாக இருந்தால், அதனால் வருவதை நீ அநுபவிப்பது தவறாது. தெரிகிறதா? ஜாக்கிரதை" என்று முறுக்காகவும் கடுகடுப்பாகவும் கண்டிப்பாகவும் கூறிவிட்டு அவளைப் பார்த்து பயங்கரமாக ஒரு விழி விழித்து நறநறவென்று பல்லைக் கடித்துவிட்டு, ஓரே விரைப்பாக நிமிர்ந்து நின்றபடியே நடந்து அந்த அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் போய்விட்டாள்.

* * * *

அந்த இரவு கழிய, மறுநாட் காலை நேரம் வந்து சேர்ந்தது. இரவு முழுதும் இமைகளை மூடாமல் படுக்கையில் தத்தளித்துத் துவண்டு கிடந்த மடவன்னமான கோகிலாம்பாள் அதிகாலையில் எழுந்து தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தனது தாய் சயனித்திருந்த இடத்திற்குப் போக அந்த அம்மாளும் எழுந்து கொண்டிருக்க, அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு, கற்பகவல்லியம்மாளைப் பார்க்கும் பொருட்டு, முதல்நாள் அவளைப் படுக்க வைத்திருந்த அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து பார்க்க கட்டில் வெற்றுக் கட்டிலாக இருந்தது. கற்பகவல்லியம்மாள் அந்த விடுதிக்குள் காணப்படவில்லை. ஒருகால் தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு, அந்த அம்மாள் வெளியில் போயிருக்கலாமென்று சந்தேகித்தவர்களாய் அவர்களிருவம் அவ்விடத்திலேயே இருந்து அவளது வருகையை எதிர்பார்க்க நினைத்து, ஆசனங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். பூஞ்சோலையம்மாள் அந்த இடத்தில் ஒரு மேஜைக்கருகில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியிலேயேதான் எப்போதும் உட்காருவது வழக்கம். அந்த மேஜையில் காகிதம், மை, இறகுமுதலிய எழுது கருவிகளும், புஸ்தகங்களும் நிறைந்திருந்தன. அந்த நாற்காலியிலேயே பூஞ்சோலையம்மாள் தனது வழக்கப்படி உட்கார்ந்து தற்செயலாக மேஜைபக்கம் திரும்பிப்பார்க்க, அதன் மேல் ஒரு கடிதம் எழுதி மடித்துவைக்கப்பட்டிருந்தது தென்பட்டது. அது முதல் நாளிரவில் அவ்விடத்தில், இல்லாமல் புதிதாக

இருந்தமையால், அது யாருக்கு யாரால் எழுதப்பட்டதென்ற, விவரங்களை அறிய ஆவல் கொண்டவளாய்ப் பூஞ்சோலையம்மாள் தனது கவனத்தைச் செலுத்தி அந்தக்கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தமேல் விலாசத்தைப் படிக்கலானாள். ம-௱-௱-ஸ்ரீ, பூஞ்சோலையம்மாள் அவர்கள் சமுகத்துக்கு என்ற எழுத்துக்கள் மேல்விலாசத்தில் காணப்பட்டன.

அதைக்கண்டு மிகுந்த கலக்கமும், வியப்பும் அடைந்த பூஞ்சோலையம்மாள், "இந்தக் கடிதம் ஏது?" என்று கூறியவண்ணம் ஆவலாக அதை எடுத்துப் பார்க்கத்தொடங்கினாள். அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

கனம்தங்கிய பூஞ்சோலையம்மாள் அவர்களுக்கு கற்பகவல்லியம்மாள் வணக்கமாக எழுதிக்கொள்வது:—இன்றையதினம் காலையில் என் மகனுலும், அதன்பிறகு என்னுலும் தங்களுக்கும் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் நேர்ந்த துயரமும் அவமானமும் அளவிலடங்கக்கூடியவையல்ல. அப்படி இருந்தும், எங்களிடத்தில்கொண்ட கரைகடந்த வாத்சல்யத்தினுலும், மதிப்பினுலும் தாங்களும், தங்களுடைய மூத்தகுழந்தையான விலையில்லா மாணிக்கமும் அவைகளைப் பாராட்டாமல், கடைசிவரையில் எங்களை மரியாதையாக நடத்தியதன்றி, என் மகனை விடுவிடுப்பதற்குத் தேவையான பிரயத்தனங்களையெல்லாம் செய்து, பையன் திரும்பி வந்தவுடன் இந்தக் கலியாணத்தையும் முடிப்பதாக உறுதிசொல்வதைக் கேட்டு நான் மட்டற்ற ஆநந்த மடைந்தேன். ஆனல் தங்களுக்கு இன்னொரு பெண் குழந்தை இருக்கிறது. இவ்வளவு தூரம் பங்கப்பட்டவர்களான எங்களைத் தாங்கள் சேர்த்துக்கொண்டிருப்பதனுல், சௌந்தரவல்லியம்மாளின் கலியாணத்துக்கு இடையூறு நேருமென்பது நிச்சயம். அதுவும் தவிர, அந்தத் துருக்கனுல எனக்கு நேரிட்ட அவமானத்தை என் மகன் கேள்வியுறுவானுனுல், அவன் உடனே தன்னுடைய உயிரை மாய்த்துக்கொள்வது நிச்சயம்; அதோடு, இவ்வளவு பெருத்த அவமானம் நேர்ந்த பிறகு, உயிர் வைத்துக்கொண்டு மற்ற மனிதருடைய முகத்தில் விழிப்பதற்கு எனக்கே அவமானமாக இருக்கிறது. ஆகையால், இத்தனை துன்பங்களுக்கும் மருந்தாக, நான் என்னுடைய உயிரையே விட்டுவிடத் தீர்மானித்து இன்றைய இரவு 11-மணிக்கு இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன். எவரும் என்னுடைய பிணத்தையும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி நான் இந்த ராத்திரிக்குள் சமுத்திரத்தில் விழுந்து உயிரை

விட்டுவிடுவது நிச்சயம், நீங்கள் என்னை அநாவசியமாக எவ்விடத்திலும் போய்த் தேடி வீண் பிரயாசைப்படவேண்டாம். நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தில் செய்த உபசாரணைகளையும், காட்டிய அன்பையும் நான் எத்தனை ஜென்மமெடுத்தாலும் மறக்கமாட்டேன். மாசில்லாமணியான சௌபாக்கியவதி கோகிலாம்பாளை நான் இந்த ஜென்மத்தில் மருமகளாக அடையும் பாக்கியத்தை அநுபவிக்கா விட்டாலும், அடுத்த ஜென்மத்திலாவது அதற்கு ஈசனருள் உண்டாக வேண்டுமென்ற ஒரே ஒரு பிரார்த்தனையோடு நான் இறக்கப் போகிறேன். அதற்கு ஈசனருள் உண்டாகுமென்று பூரணமாக நம்பி இருக்கிறேன்.

எனக்குக் கடைசி உதவியாக நான் தங்களிடத்தில் ஒரு மனுச் செய்து கொள்ளுகிறேன். நாளையதினம் இந்தக் கடிதத்தை யாரிடத்திலாவது கொடுத்து, என் மகனுக்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டும். அது சாத்தியப்படாவிட்டால், இந்தக் கடிதத்தின் விஷயமாவது அவனுக்கு எட்டும்படி செய்யவேண்டும். இதுதான் என்னுடைய கடைசி வேண்டுகோள்.

தங்களுக்கும், தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் ஈசனருளால் தீர்க்காயுளும் சர்வாபீஷ்டமும் பரிபூரணமாக ஏற்படவேண்டும்.

இங்ஙனம், தங்களை என்றும் மறவாத

கற்பகவல்லியம்மாள்.

என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் பூஞ்சோலையம்மாள் படிக்கும்போதே கோகிலாம்பாளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மாலை மாலையாகப் பொங்கி வழிந்தது. அடிக்கடி அழுகையும் துக்கமும் நெஞ்சை யடைத்துக் கிளம்பின. அவர்களிருவரது தேகங்களும் பதறின. இருவரும் ஒருவரோடொருவர் என்ன பேசுவதென்பதை அறியாமல் கதிகலங்கி அளவுகடந்த துயரமடைந்து தீயிலிட்ட வெண்ணெய் போல இளகி உருகி ஓய்ந்திருந்தனர்.

அந்த சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரி, "அம்மா அம்மா!" வென்று வாசலிலிருந்து கூப்பிட்ட குரலைக் கேட்டு திடுக்கிட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "யாரது? வா இப்படி" என்று மறுமொழி கூற உடனே வேலைக்காரி உள்ளே வந்து, "எஜமானே! வாசலில் யாரோ ஒரு மனிதன் வந்திருக்கிறான். அவன் இந்தக் கடிதத்தை மூத்த குழந்தை இடத்தில் கொடுக்கச் சொன்னான்" என்று கூறிய வண்ணம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினாள்.

அது கற்பகவல்லியம்மாளால் எழுதப்பட்டதாக இருக்குமோ வென்றும், அந்த அம்மாள் ஒருகால் தனது தீர்மானத்தை மாற்றிக் கொண்டு எங்கேயாவது உயிரோ டிருக்கக் கூடாதாவென்றும் அவர்களது மனம் உடனே நினைத்தது. பூஞ்சோலையம்மாள் அந்த வேலைக்காரியை வெளியில்போ யிருக்கும்படி அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் கடிதத்தின் மேல்விலாசத்தைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! இது உனக்கல்லவா எழுதப்பட்டிருக்கிறது! நீயே பிரித்துப்படி" என்று கூறியவண்ணம் கோகிலாம்பாளிடத்தில் கொடுக்க, அந்த மடமயிலாள் அதை வாங்கிப் பிரித்து வாய்க்குள்ளாகவே படிக்கலானாள். அந்த ஒரு நிமிஷமும், அவர்களது மனதிற்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றியது. கோகிலாம்பாள் கட்டிலடங்காத தனது ஆவலில், வெகு சீக்கிரமாக அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு அதைத் தனது தாயினிடம் நீட்டி, "இதை நீங்களும் படிக்கலாம். இதில் வித்தியாசமொன்றுமில்லை." என்று கூற, உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் ஆவலோடு அதை வாங்கிப் படிக்கலானாள்.

அவ்வாறு படித்த பிறகு அவர்களிருவரும் சிறிதுநேரம் மௌனமாகவே இருந்து ஏதோ சிந்தனை செய்தனர். உடனே பூஞ்சோலையம்மாள், "குழந்தாய்! இதற்கு என்ன யோசனை சொல்லுகிறாய்?" என்று கேட்க, கோகிலாம்பாள் நிரம்பவும் பணிவாகவும் பரிதாபகரமாகவும் பேசத்தொடங்கி, "சரி; நம்முடைய பெட்டி வண்டியைத் தயார்ப்படுத்தச் சொல்லுங்கள். நான் போய்விட்டு சீக்கிரமகா வந்துவிடுகிறேன். அப்படியே அவருடைய தாயாரின் கடிதத்தையும் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்." என்றாள்.

அதைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள், "கண்ணு! நீ போய் வக்கீல் அமர்த்தும் விஷயமாகவும், இந்தக் கேசை நடத்தும் விஷயமாகவும் அவர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு இதைப்பற்றி பயப்படாமல் தைரியமாக இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு வந்துவிடு; இந்தக் கடிதத்தை இப்போது கொடுப்பது பிசகு; ஏற்கெனவே விசனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மனிதர் இதைப்பார்த்தால், ஒருவேளை தம்முடைய உயிருக்கே ஹானி தேடிக்கொண்டாலும், கொள்வார். அவர் விடுபட்டு வந்தபிறகு நாம் இதைக் காட்டுவோம். அதற்குள் நாம் ஆள்களைவிட்டு அந்த அம்மாளைத் தேடிப் பார்க்கச் செய்வோம். ஒருவேளை தெய்வச்செயலாக அந்த அம்மாள் உயிரோடிருந்தால், அது அநுகூலமாகிவிடும். அவரையும் நாம் அநாவசியமான ஆயாசத்தில் ஆழ்த்தவில்லை யென்றாவது இருக்குமல்லவா" என்றாள்.

அது சரியான யோசனை என்று கோகிலாம்பாள் ஒப்புக் கொள்ள, உடனே பூஞ்சோலையம்மாள் கற்பகவல்லியம்மாளது கடிதத்தை ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு. அவ்விடத்தை விட்டு வெளியிற்போய்த் தனது ஆட்களையெல்லாம் அழைத்து கடற்கரையிலும் மற்ற இடங்களிலும் போய் கற்பகவல்லியம்மாளைத் தேடும்படி அனுப்பிவிட்டு, ஒரு பெட்டி வண்டிக்குக் குதிரையைப் பூட்டச்செய்து, ஆயத்தமாக வைத்துவிட்டு உள்ளே வர, அதற்குள் கோகிலாம்பாள், தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, கண்ண பிரானுக்கு கொடுப்பதற்காக ஏராளமான பழவகைகளையும், பக்ஷண பலகாரங்களையும் எடுத்துப் பெருத்த மூட்டையாகக் கட்டி வைத் துக்கொண்டு புறப்பட்டு வெளியில் வந்து, வண்டிக்குள் ஏறிக் கொண்டாள். தின்பண்ட மூட்டையும் உள்ளே வைக்கப்பட்டன. கண்ணபிரானிடத்திலிருந்து கடிதம் கொண்டுவந்த கோவிந்தசாமி யும், வண்டிக்காரனொருவனும் முன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ள, வண்டி புறப்பட்டது. வண்டியின் கதவுகள் ஜன்னல்கள் முதலி யவை நன்றாக மூடப்பட்டிருந்தமையால், உட்புறத்தில் யார் இருக் கிறார்களென்பது வெளியில் தெரியாதிருந்தது; ஆனால் கோகிலாம் பாள் மாத்திரம் இடுக்குகளால்; வெளியில் பார்த்துக்கொண்டே சென்றாள்.

புரசைப்பாக்கத்திலிருந்து புறப்பட்ட வண்டி, டிராம் வண்டிப் பாதையின் வழியாகவே சென்று ஆனைகவுனியண்டை போயிற்று.

அப்போது அவ்விடத்தில் ஆயத்தமாக நின்ற போலீஸ் ஜெவா னொருவன் பெருத்த கூக்குரல் செய்துகொண்டு முன்னால் ஓடிவந்து வழிமறித்துக் குதிரையின் முகத்து வாரைப் பிடித்துக்கொண்டு வண்டிக்காரனைத் தாறுமாறாக வைது, “வண்டியை இடது பக்கமாக ஓட்டாமல் ஏன் வலது பக்கமாக ஓட்டினாய்? ஓட்டு வண்டியை ஸ்டே ஷனுக்கு; இந்த வண்டியை சார்ஜ் செய்திருக்கிறேன்” என்று கூறிப் பிடித்திழுக்க, உடனே கோவிந்தசாமி அவனைப் பார்த்துக் கெஞ்சி, “ஐயா! ஐயா! என்னவோ தெரியாமல் ஓட்டிவிட்டான். கிடக் கிறது விட்டுவிடு; உனக்கு ஏதாவது நாஸ்தாச் செலவுக்கு கொடுக் கச் சொல்கிறேன். உள்ளே பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்பிள்ளை இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவசரமாக ஓர் இடத்துக்குப் போக வேண்டும். ஒரு நிமிஷம் வண்டி இங்கே நின்றாலும், நாங்கள் போகும் காரியம் கெட்டுப்போகும்; போகும் வேலை ஆகாது; உப யோகமில்லாமல் திரும்பும்படியாக இருக்கும். விடப்பா, உனக்குப்

புண்ணியமாய்ப் போகட்டும்" என்று கூறி நயந்து மன்றாடினன் அந்த ஜவான் "உள்ளே இருக்கிறது யார் வீட்டு மனிதரப்பா ?" என்றான்; கோவிந்தசாமி, "துபாஸ் ராஜாரத்தின முதலியார் வீட்டு அம்மாள்" என்றான்.

அதைக்கேட்ட ஜெவான், "அப்படியானால், இந்த வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போய்க் கொண்டே இரு; நான் இந்த வண்டிக்கா ரனை இதோ பக்கத்திலிருக்கும் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் இவனுடைய பெயரைப் பதிந்துகொண்டு இதோ பின்னால் அனுப்புகிறேன். யாராக இருந்தாலும் நான் விடக்கூடாது; இந்த ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருக்கிற சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு சுடுமூஞ்சி நாய். இதை நான் சும்மாவிட்டால் அவன் என்னைத் தொலைத்து விடுவான்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கோவிந்தசாமி தனது பக்கத்திலிருந்த வண் டிக்காரனைப் பார்த்து, "ஆமப்பா; அதுதான் நல்ல யோசனை; நீ இறங்கிப்போய் பெயரைப் பதிய வைத்துவிட்டு வா; நான் ஓட் டிக்கொண்டு மெல்லப் போகிறேன். உனக்குக் கொஞ்சம் நேர மானாலும், நீ தங்கசாலைத் தெரு 2075-ம் நம்பர் வீட்டுக்கு வந்து சேர். அங்கேதான் நாங்கள் போகிறோம்," என்று நயமாகக் கூற உடனே அந்த வண்டிக்காரன் கீழே இறங்கினன். ஜெவான் அவனை அழைத்துக் கொண்டு பக்கத்திலிருந்த ஸ்டேஷனுக்குள் போய்விட்டான். கோவிந்தசாமி பெட்டி வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு அந்தப் பாட்டையின் வழியாகப் போய், தங்கசாலைத் தெருவை யடைந்து, அந்தத் தெருவோடு நெடுந்தூரம் போய் அதற்கப்பாலிருந்த வேறொரு மறைவான தெருவிற்குள் நுழைந்து அங்கே காணப்பட்ட ஒரு பெருத்த மாளிகையின் வாசலில வண்டி யைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினன்.

அந்த மாளிகை ஒரு பங்களாவைப்போல, நாற்புறங்களிலும் மதிலினால் சூழப்பட்டதாகவும், உட்புறத்தில் பூங்காவனமுடைய தாகவும் இருந்தது. அதன் வாசலில் இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் பாராக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றனர். கோவிந்தசாமி வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி பக்கத்தில் வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டு வணக்கமாக ஒதுங்கி நின்று, "அம்மா! இதுதான் போலீஸ் ஸ்டேஷன்; இறங்குங்கள். பலகார மூட்டையை நான் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன். நானும் முதலியார் ஜாதிதான் என்றான்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், வாசலில் இரண்டு ஜெவான்கள் நின்றதைக் கண்டு அதுபோலீஸ் ஸ்டேஷனென்று நம்பி வண்டியை விட்டு கீழே யிறங்கினாள். கோவிந்தசாமி தின்பண்ட மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு, "வாருங்கள்" என்று கூறி அந்த வடிவழகியையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

கோகிலாம்பாள் கற்பகவல்லியம்மாள் இறந்துபோ யிருப்பாளோ என்ற கவலையிலேயே தனது முழுகவனத்தையும் செலுத்தி உலகத்தையே மறந்தபடி நடந்தாளாதலால், உள்ளே யிருந்த வஸ்துக்களையாவது, எந்தெந்த இடத்தின் வழியாகப் போனார்களென்பதையாவது உணராமலிருக்க, அவளது தேகம் மாத்திரம் தானாகவே சென்றது. கோவிந்தசாமி அவளை மேன்மாடப் படிகளின் வழியாக முதலாவது உப்பரிகைக்கு அழைத்துப்போய் அங்கே இருந்து ஏறிய படிகளின் வழியாக இரண்டாவது உப்பரிகைக்கு நடத்தி அதற்குள் நுழைந்தான் அந்த இடத்தில் பல அழகிய அறைகளும், கூடங்களும் இருந்தன. அவைகளிற்கெல்லாம் நடு மத்தியிலிருந்த ஓர் அறையைக் காட்டி, "அதற்குள் முதலியார் இருக்கிறார். உள்ளே போய்ப் பேசுங்கள். இந்த மூட்டையையும் இனி நீங்களே எடுத்துக்கொண்டு போங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் சிற்றுண்டி மூட்டையை மரியாதையாகக் கீழே வைக்க, அதை எடுத்துக்கொண்ட அந்தப் பெண்பேதை, தனது ஆருயிர் மணவாளனைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆவலில், எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ளாதவளாய் அந்த அறைக்குள் நுழைய, அதற்கு அப்பால் ஒரு வாசலும், அறையும் இருந்தன. கோகிலாம்பாள் முதல் அறையைக் கடந்து அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தவுடனே கோவிந்தசாமி முதல் அறையின் கதவை மெதுவாக மூடி வெளியில் தாளிட்டு விட்டான்.

நமது பெண்மணியான கோகிலாம்மாள் இரண்டாவது அறைக்குள் நுழைய, அது சிறைச்சாலைபோலக் காணப்படாமல் மகா அற்புதமாகச் சிங்காரிக்கப் பட்டிருந்த ஒரு சோபன அறை போலக் காணப்பட்டது. அவ்விடத்தில், ரோஜா, ஜாதி மல்லிகை முதலியவை கூடை கூடையாகப் பரப்பப்பட்டிருந்த ஒரு சொகுஸான வில்கட்டிலின்மேல் உட்கார்ந்திருந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பராங்குசம் பிள்ளை கோகிலாம்பாளைக் கண்டவுடனே கட்டுக் கடங்கா மோகாவேசங் கொண்டு கட்டிலை விட்டிறங்கி, "அடி வாடீ! என் கண்ணுட்டி! உனக்காக நான் எவ்வளவு நாழிகையாகக் காத்திருக்கிறேன். என் தங்கமே! வா இந்தக் கட்டிலுக்கு" என்று கூறிய வண்ணம் புன்னகைசெய்த முகத்தோடு ஓடிவந்து, கோகிலாம்பாளை ஆசையோடு கட்டித் தூக்க முயன்றார்.

7509

திருமகள் விலாச அச்சு நிலையம், சென்னை:—1951.

B. R. N.

— & —

SONS.

MADRAS.